

Bích Kiếm Kim Tiêu

Contents

Bích Kiếm Kim Tiêu	1
1. Vũ Lăng Đạo Quán Chủ Thân Hộ Phiêu	2
2. Hung Thị Vệ Nhất Tiến Song Điều	8
3. Báo Phụ Cừu Tái Tiến Vũ Lăng	16
4. Thanh Phong Huyết Lực Tiềm Quân Ma	22
5. Sơn Phong Liệp Liệp Độc Sấm Ma Nhai	30
6. Cao Thăng Khách Sạn Ác Tặc Sính Dâm Tà	34
7. Văn U Hương Xuân Tình Kịch Đăng	39
8. Thanh Ứng Bang Thạch Đồng Thi Khốc Hình	45
9. Yến Quần Hùng Kim Bồn Tẩy Thủ	49
10. Thủ Không Phòng Ngọc Mai Thức Lệ	54
11. Giải Bí Họa Trọng Trọng Mê Vụ	60
12. Cuồng Tửu Lâu Túy Hậu Tiết Kỵ Mật	65
13. Yêu Ngủ Hát Lục Đồ Tràng Nhập Cầu	70
14. Tổng Chánh Khanh Thâu Đạo Ti Quyên Họa	76
15. Từ Ân Tự Cầu Giải Bí Họa	80
16. Giải Phạm Văn Cao Tăng Viên Tịch	85
17. Tiểu Trường Đình Hỉ Nghênh Khất Cái Khách	90
18. Tam Tiểu Hiệp Tự Trung Ngộ Cường Địch	95
19. Thuần Tình Thiếu Nữ Hiểm Tào Lăng Nhục	100
20. U Hồn Cốc Tĩnh Không Tào Nan	105
21. Vãng Sự Triền Miên Nhu Tràng Bách Kết	110
22. Kim Quang Đàm Bảo Tàng Hóa Huyền	114
23. Chấn Hùng Phong Vũ Quán Trọng Khai Nghiệp	120
24. Nhất Đại Anh Hào Mệnh Tang Độc Châm	125
25. Tương Xuân Lâu Tam Phương Tiếp “bảo”	128
26. Trung Gian Kế Nộ Trục Sư Huynh	132
27. Linh Quan Độ Tiểu Chi Ngộ Hiểm	137
28. Báo Khởi Báo Điều Binh Khiển Tướng	144
29. Bích Kiếm Kim Phiêu Bạt Nghịch Thụ Thủ	148

Bích Kiếm Kim Tiêu



Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bich-kiem-kim-tieu>

1. Vũ Lăng Đạo Quán Chủ Thân Hộ Phiêu

Ỗ thiên các quái khách tam “Tranh thủy”

”Áp tiêu đến được Ỗ Thiên

Tưởng đâu mọi chuyện ổn yên hết rồi

Hay đâu việc chẳng vẹn mười

Quái khách xuất hiện, vật người ly tan!”

“Cộp, cộp, cộp...”

Tiếng vó ngựa vang vọng đã phá tan đi sự tĩnh lặng vào buổi sớm mai của Vũ Lăng Sơn. Một đội ngựa tiến lên trên con đường sơn đạo khúc khuỷu uốn lượn. Bọn họ có hơn mười người, ăn mặc giống nhau, tất cả đều mệt mỏi do đã vượt một đoạn đường khá xa. Trên vai mỗi người đều mang một túi vải gai màu đen, một món “đồ chơi” nhô ra bên hông, cưỡi trên lưng một con sơn mã nổi tiếng của vùng Xuyên Khang, có thể vượt núi băng đèo, phóng chạy như bay.

Đi đầu là một lão giả xấp xỉ lục tuần, râu trắng tung bay trước ngực, nét mặt rắn rỏi, đôi mắt sáng rực, không giận mà uy, bên hông lão đeo một thanh kim đao. Trên chuôi đao có một tua đỏ bay phất phơ trong gió núi. Thanh đao này đẹp như thế, nhìn không có chút điểm nào giống như một thứ đồ dùng để giết người.

Bọn họ là người phương nào đến? Bao vải gai đen đeo trên lưng họ là gì? Là ai mà bọn họ dám hành động tự do tự tại tại Vũ Lăng này?

Vũ Lăng là địa phương nào cơ chứ?

Trời cao mà vua thì lại ở xa!

Ngàn núi xuyên mây, vạn hang động chìm trong sương, miếu vương thổ ti của mười tám miếu động, bang chủ của ba mươi sáu tòa sơn trại không nơi nào không là long đàm hổ huyệt.

Ài! Ai dám chắc có bao nhiêu lục lâm hào khách, võ lâm cao thủ, kể cả đám khách thương qua lại, đã táng mạng trên Vũ Lăng đạo!

Mặt trời đã lên đỉnh núi tuyết. Muôn ngàn tia nắng đỏ như máu, thật không ngờ vầng dương buổi sớm cũng có thể tỏa ra thứ ánh sáng như thế này, hơn nữa còn là màu của máu tươi vừa phụt ra khỏi huyết quản, chưa kịp đông lại, rải lấm tẩm nhuộm cho đỉnh núi tuyết trắng muốt này thành một màu đỏ rực rỡ.

Lúc bấy giờ, thương khách tầm ba mươi tuổi đi đoạn hậu kia, từ phía sau thúc ngựa đuổi lên, đến bên cạnh lão nhân khẽ nói mấy câu gì đó, sắc mặt có vẻ rất căng thẳng.

Lão giả chẳng quay đầu lại, giống như có con mắt ở phía sau, thét lớn “Bỏ tay cầm đao ra, không được ngoảnh đầu lại.”

Các thương khách lập tức bỏ tay cầm đao ra, đồng thời cũng không hề quay đầu lại.

Phía sau khối bụi bay mịt trời, ba kẻ trên khoái mã chạy nhanh đến như tên bắn. Dẫn đầu là một đại hán trạc bốn mươi tuổi có nước da ngăm đen, râu rậm. Đi giữa là một bạch diện thư sinh ốm tong ốm teo. Sau cùng là một lão đầu mập lùn, hình thù vô cùng cổ quái với vẻ mặt hết sức cáu kỉnh. Ba người trên ngựa này chẳng nói chẳng rằng, lướt ngựa nhanh qua, dường như trong mắt không thấy một ai cả. Theo đuổi đến một nơi chật hẹp, đột nhiên một trận cười ha hả vang lên, giọng cười hàm chứa một nội lực vô cùng mạnh mẽ, tạo một âm vang làm chấn động cả một vùng sơn cốc, cây cối đổ nát, giống như có một trận gió lớn vừa thổi qua.

Ba con ngựa bật kêu “hí hí”, vùng chạy theo hướng phát ra tiếng cười đó. Tiếng cười vang vọng khắp bốn bề. Chỉ trong chốc lát, người ngựa biến mất tại một nơi quanh co. Vậy mà tiếng cười và tiếng hú vẫn còn âm vang trong sơn cốc.

Đi sau cùng là một thương khách, lại vung roi thúc ngựa đến bên cạnh lão giả, nói khẽ:

“Quán chủ, chuyện xảy ra không ổn rồi! Tôi e rằng...”

Lão giả phất tay bảo kẻ kia ngừng nói, tay vuốt râu, trầm tư suy nghĩ về vụ việc, lớn tiếng ra lệnh:

“Cho biết số hiệu!”

Lập tức, hơn mười thương khách trên lưng ngựa lấy ra một cây cờ nhỏ. Cây cờ nhỏ có hình tam giác màu vàng, phía bên trên có thêu hình một phi tiêu màu đen. Cái túi vải trên lưng đã lật lên, trên ấy đã có bốn chữ đại tự hiện rõ mồn một: “Tam Tương Vũ Quán”.

Cái bọn hùng hùng hổ hổ này thì ra là Tam Tương Vũ Quán tiêu sư nổi danh ở Trường Sa phủ. Như vậy, có phải chẳng lão giả được gọi là quán chủ kia là Tam Tương Vũ Quán quán chủ Bát Quái Kim Đao Tiểu Cốc Hoa uy trấn Giang Nam?

Thế nhưng, Tam Tương Vũ Quán trước giờ luôn hành động đúng mực, quang minh lỗi lạc, không bao giờ giấu họ giấu tên, nhưng bây giờ hà cớ gì mà thần thần bí bí như vậy?

Đoàn ngựa lại tiếp tục trên con đường quanh co.

Tiểu Cốc Hoa ngồi thẳng trên lưng ngựa, tay giữ kim đao, mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám hướng, cảnh giác quan sát cây cối hai bên cốc. Suốt cả đời lão, không biết đã trải qua biết bao nhiêu sinh tử và nguy hiểm mà kể, hiểu biết về anh hùng hào kiệt khá nhiều, kị ỨC về những vụ sống chết trong gang tấc vẫn còn đọng lại. Kinh nghiệm mách cho lão biết hiện đã rơi vào một tình thế vô cùng nguy hiểm mà trước đây chưa từng gặp phải. Ba quái khách trắng trợn cười đùa trêu chọc một cách khả ố giống như thợ săn thấy con mồi rơi vào bẫy rập.

Nhưng rốt cuộc cái bẫy đó là ở chỗ nào? Tiểu Cốc Hoa một điểm cũng nhìn không ra. Đó chính là chỗ khiến lão bồn chồn.

Chẳng trách cho lão đã mấy lần không tự chủ được phải sờ vào kim đao.

Trước đây lão ta có bao giờ như vậy đâu.

Trước đây, nếu không giao thủ thật sự thì tay lão không hề chạm đến kim đao. Thậm chí ngay cả khi động thủ thật sự, nếu không phải là đối thủ xứng tầm thì lão cũng chẳng thèm rút đao ra.

Tam Tương Vũ Quán tọa lạc tại hướng bắc của Trường Sa phủ. Có ba phòng khách, có hai đại sảnh trong và ngoài, một phòng luyện công, một phòng tập võ, một bức tường cao, cánh cổng sơn son, cổng chào cao ngất, trông cực kì quý phái. Năm Gia Khánh thứ mười chín, võ lâm cao thủ từ năm tỉnh Hồ Bắc, Giang Tây, Quảng Đông, Quảng Tây, Hồ Nam đều hội tụ tại Trường Sa phủ, tổ chức một cuộc đấu vô hữu nghị nhằm kết giao bằng hữu. Lúc bấy giờ, các tuần phủ, các quan chức ở nhà môn cũng đều lại xem.

Lúc bấy giờ, một cao thủ của Không Động Phái liên tục đả bại vô số võ lâm danh tước của Hồ Nam, tự xưng đệ nhất Quảng Tây, treo lên câu đối: “Đạp bình tam tương, thiên hạ vô địch”, trông thập phần kiêu ngạo.

Nhân sĩ Tam Tương cảm phần bất bình. Tiểu Cốc Hoa nhảy lên lôi đài, dựa vào một thanh Bát Quái Kim Dao cùng tuyệt nghệ kim tiêu độc đáo đã đánh bại Quảng Tây Không Động cao thủ, đả bại quần hùng, đoạt chức quán quân, danh tiếng nhất thời lẫy lừng. Dưới sự giúp đỡ của quan phủ, nhân sĩ Tam Tương đã quyên góp tiền để xây dựng lại Tam Tương Vũ Quán, đề cử Tiểu Cốc Hoa làm Tam Tương Vũ Quán quán chủ. Tiểu Cốc Hoa hành vi chính trực, tính tình hào sảng, coi trọng tài đức, uy danh vang vọng khắp võ lâm. Nhờ vào danh tiếng và võ công, ba mươi năm qua, Tam Tương Vũ Quán bảo tiêu tại năm tỉnh nam bắc chưa bao giờ thất bại. Bây giờ, võ quán có khoảng mười nơi, môn sinh khoảng trăm. Tiểu Cốc Hoa nhân vì tuổi đã cao, có ý giao lại vũ quán cho con là Tiểu Trường Đình. Quán tập trung nhân tài vô số, con trai lão đã luyện võ từ thuở ấu thơ, giúp kinh doanh võ quán nhiều năm, võ công tinh xảo, danh tiếng giang hồ lẫy lừng. Cuộc sống bảo tiêu màn trời chiếu đất đâu còn là nơi dành cho người tóc bạc hoa niên như lão?

Lại nói về ngày này, Tiểu Cốc Hoa đang nghỉ tại phòng khách, quán đình mang đến một thiệp viếng. Liếc ngang qua thiệp, lão thầm giật mình, làm sao Mạn vương gia lại phái đặc sứ đến đây gặp lão? Lão vội vàng chỉnh đốn áo mũ ra ngoài nghênh tiếp.

Đặc sứ mang theo hai tùy tùng mặc thanh y, đầu đội mũ đi vào đại sảnh, chấp tay thi lễ nói:

“Mạn vương gia ngưỡng mộ đại danh của Tiểu quán chủ đã lâu, đặc biệt sai tiểu nhân đến đây hội kiến.”

Tiểu Cốc Hoa vội vàng đáp lễ:

“Đại nhân chế giễu rồi, Tiểu mỗ có tài đức gì đâu. Mời đặc sứ đại nhân ngồi.”

Quán đình dâng hương trà lên, chủ khách an tọa. Hàn huyên được một vài câu, bắt đầu đi vào chính truyện, Tiểu Cốc Hoa mở lời hỏi:

“Chẳng hay Vương gia phái đại nhân đến đây có điều chi chỉ dạy?”

Đặc sứ nhân quang từ từ quét qua bốn phía, không có hồi đáp.

Tiểu Cốc Hoa phát tay áo, bảo quán đình lui ra.

Đặc sứ nhẹ nhàng phát tay ra sau, tùy tùng dâng lên một cái khay bằng gỗ màu vàng, trong khay toàn là vàng bạc, lấp lánh đến hoa cả mắt.

Tiểu Cốc Hoa xua tay nghiêm nghị nói:

“Vương gia khai ân, tiểu nhân xin tạ dạ ghi lòng, Tiểu mỗ vô công bất thọ lộc, thỉnh đặc sứ đại nhân...”

Đặc sứ cười lớn:

“Tiểu quán chủ, Mạn vương gia không bao giờ biếu không ngân lượng đâu, Vương gia ái mộ võ công trác tuyệt, danh vang tứ hải, đức cao vọng trọng trong võ lâm của ngài, nên phái hạ quan đến đây nhờ ngài đích thân áp tiêu.”

Tiểu Cốc Hoa vội vàng khước từ:

“Tiểu mỗ tài hèn sức yếu, hữu danh vô thực, khó lòng đảm đương được. Vật trân quý như vậy tại sao vương gia lại không sai quan binh hộ tống?”

Đặc sứ cười đáp:

“Nếu mà quan binh hộ tống được thì đâu dám làm phiền Tiểu quán chủ. Lễ vật này được mang đến Miêu gia sơn trại, Tiểu quán chủ cần phải tự thân xuất mã mới được!”

“Báo với vương gia, mục tiêu của Tam Tương Vũ Quán là phát triển võ thuật, rèn luyện thân thể cường tráng. Bảo tiêu và hộ vệ không phải là việc của ta, thứ cho Tiểu mỗ không thể tuân mệnh.”

Đặc sứ sắc mặt biến đổi:

“Tiểu quán chủ chưa từng áp tiêu?”

Tiểu Cốc Hoa nghiêm nghị đáp:

“Tam Tương Vũ Quán chưa từng áp tiêu cho quan phủ!”

Sắc diện đặc sứ chuyển đỏ, xem ra muốn phát tác đến nơi, nhưng chỉ cười lên một tràng rồi nói:

”Tiểu quán chủ quả nhiên danh bất hư truyền! Đúng là trang hán tử! Bội phục! Bội phục! Nhưng nếu như chuyển áp tiêu này có quan hệ đến hàng vạn sinh mệnh, chẳng lẽ Tiểu quán chủ buông xuôi bỏ mặc à?”

Tiểu Cốc Hoa giật mình:

“Ngài nói vậy có ý gì?”

Đặc sứ chậm rãi đưa tay vào trước ngực, lấy ra một phong thư trao cho Tiểu Cốc Hoa:

“Mời Tiểu quán chủ xem qua.”

Tiểu Cốc Hoa mở thư ra xem, đích thân Mạn vương gia thủ bút... Đọc xong, Tiểu Cốc Hoa im lặng không nói. Một lúc lâu, lão đột nhiên đứng lên, vuốt râu nói:

“Nếu đã như vậy, Tiểu mỗ xin tiếp nhận chuyển tiêu này!”

Đặc sứ vỗ tay cười nói:

“Nghĩa sĩ, đúng là Tam Tương nghĩa sĩ!”

Chuyển bảo tiêu này chắc chắn có quan hệ trọng đại, Tiểu Cốc Hoa phải tự thân xuất mã để áp tiêu lần cuối. Lão đã hạ quyết tâm, nếu hoàn thành chuyển áp tiêu này thì sẽ rửa tay gác kiếm, bỏ ngựa bỏ đao, bỏ mặc chuyện của võ quán. Nhiều ngày qua, lão bồn ba ngày đêm, mọi việc vẫn suôn sẻ, cứ tưởng nhanh chóng thành công, nào ngờ tình cảnh không mong muốn lại xuất hiện...

Tiểu Cốc Hoa ngồi trên lưng ngựa, trầm tư. Ba người đem tiêu từ kinh đô đến đây đều bí mật cải trang hành động. Ta tiếp tiêu ở giữa đường cũng không có nửa điểm sai sót. Vì sao dọc đường vẫn có kẻ bí mật theo đuôi? Chẳng lẽ có người để lộ tin? Còn ba quái khách đến “tranh thủy” rốt cuộc là ai?

Đã biết thực hư, mà dám “chớp nhoáng” trước mặt thương đội của bọn ta, quyết không phải là hạng tầm thường,

Tiểu Cốc Hoa hồ nghi trong lòng, nhưng lão từ từ yên dạ, xa xa trước mặt xuất hiện một vách đá dựng đứng. Vách đá này cao hơn mười trượng, dựng lên từ mặt đất, kẽ hở giữa khe núi xuất hiện nhiều cây tùng đan xen với đá. Trên đỉnh vách cao chót vót, đột nhiên xuất hiện một khối đá lạ kỳ, giống như một đỉnh các dựa trời, thoát ẩn thoát hiện giữa mây mù. Một tiểu đạo quanh co, như sợi tơ uốn lượn dọc theo vách núi.

Chúng nhân dừng ngựa trước vách đá. Tiểu Cốc Hoa ngẩng đầu trông lên đỉnh núi Ý Thiên Các, thở phào một hơi dài.

Trước mắt là Ý Thiên Các, địa bàn của Chúc Tam Thanh Bang bang chủ Chu Kim Đường. Tiểu Cốc Hoa với Chu Kim Đường là anh em kết nghĩa, tình như thủ túc; mà Chu Kim Đường ở tại Vũ Lăng Sơn đã lâu, cùng với các tăng nhân của mười tám chùa tại Vũ Lăng, các đầu lĩnh của Miêu Linh thập bát trại tới lui rất thân mật. Trước khi lên núi, Tiểu Cốc Hoa đã nhờ người gửi lời thăm hỏi Chu Kim Đường, do đó chỉ còn có việc là tiến lên Ý Thiên Các, chuyển áp tiêu này có thể nói là không một chút sơ hở.

Tiểu Cốc Hoa nhảy xuống ngựa, lớn tiếng réo.

“Có đây!” Một vị thương gia tuổi ngoài ba mươi vội vàng chạy lên từ phía cuối đoàn...

“Quán chỉ có điều chi chỉ dạy?”

“Lấy hồng hoa bái thiếp ra, xuống ngựa nhập Các.”

“Dạ!”. Mười mấy kỵ sĩ lần lượt xuống ngựa, theo sát đằng sau Tiểu Cốc Hoa, đi lên con đường đá men dọc vực thẳm.

Ý Thiên Các có sương mù dày đặc, đầy những tảng đá hình thù quái dị. Mọi người đều cơ cảnh nhìn lên vách đá. Con đường dưới chân không biết đã có từ thời nào và do ai khai phá, rộng chừng một thước, vị trí vô cùng hiểm yếu, giữa khe núi mọc ra vài cây tử đằng, chỉ có giống như thạch sùng bám tường mà đi mới

vượt qua được. Mọi người thi triển khinh công, tiến theo con đường quanh co đến đỉnh Các thì thấy cửa động đã được mở từ bao giờ. Trong động, tiếng nước suối rỉ giọt, ánh lửa lập lòe.

Chu Mục tiến đến trước cửa động, hai tay cử thiếp quá đỉnh đầu, lớn tiếng nói:

“Phiền thỉnh thông báo, Tam Tương Vũ Quán Tiểu Cốc Hoa hội kiến Chu bang chủ!”

Trong động tiến ra hai đại hán, nhận lấy bái thiếp từ Chu Mục, lạnh lùng liếc nhìn mọi người, cất giọng:

“Mời.” Lập tức quay người dẫn đường. Tiểu Cốc Hoa cùng với những tiêu sư mang lễ vật nối bước theo sau.

Hang động sâu hun hút, đuốc treo hai bên, lửa chập chờn lúc sáng lúc tối.

Càng đi vào sâu, đuốc càng thưa thớt. Bên trong nội các Tam Thanh bang toàn là một màu đen tối. Hai đại hán dẫn đường phía trước gia tăng cước bộ. Tiểu Cốc Hoa cảm thấy rất kỳ quái: mấy hôm trước về đêm các đường bên trong Tam Thanh Bang đèn đuốc sáng trưng, hai bên vách đá có đục một số hốc đá, bên trong đổ đầy nhựa thông, sau khi đốt lên thì toàn bộ “nội các” nơi nghị sự được chiếu sáng trưng như ban ngày. Tại sao hôm nay lại tối đen? Còn đang hồ nghi, đột nhiên nghe “phụt” một tiếng, ngọn đuốc còn lại duy nhất trong động cũng tắt ngóm.

Một tiếng kinh nặng nề từ sau lưng truyền đến, Tiểu Cốc Hoa không khỏi sợ hãi, hỏi:

“Tại sao lại đóng cổng?”

Thời gian không cho phép lão suy tưởng.

“Hô! Hô!” Hai tiếng cười vang lên trong động, hai đại hán ẩn mình trong bóng tối, nhất thời tả hữu cùng tấn công. Hai vai Tiểu Cốc Hoa khẽ trầm xuống, vận công lên song chưởng, đột nhiên đánh bật ra chặn lại.

“Bùng! Bùng!” Trong lúc nguy cấp, lão sử mười phần công lực, hai đại hán không kịp xáp lại gần nhau, bị đánh bay ngược về phía sau, nặng nề va vào vách đá.

Tiểu Cốc Hoa cười lạnh: “Hừ, đồ sâu dân một nước!” Lời còn chưa dứt, một luồng gió lạnh tập kích sau lưng lão, người này xuất thủ nhạy bén, chính là Đại Lực Ứng Trảo Công, chớp thẳng cái gói vải sau lưng lão.

Tiểu Cốc Hoa không còn thời gian cân nhắc, khẽ lách thân mình, mũi chân chấm đất, sử một chiêu Ngọc Miêu Tham Huyết nhảy phốc về phía trước vài trượng, tranh thủ nhảy vào bên trong.

Lúc này, các phiêu sư đang dựa sát vào nhau. Trong bóng tối, tiếng kêu lo lắng của Chu Mục vang tới:

“Lão quán chủ, ngài ở đâu vậy?”

Tiểu Cốc Hoa dò dẫm đi theo tiếng kêu, trước mắt lão lơ mơ một bóng đen ngã xuống, bèn xuất ra một chưởng,

“Bùng” năm ngón tay lão tê dại, hổ khẩu phún máu, do chạm phải một thanh sắt.

Bị tặc nhân ám toán trong Ý Thiên Các, lại thêm bị nhốt trong hang đá chắc như sắt thép, Tiểu Cốc Hoa không tìm được cơn giận dữ.

“Reng” Bát Quái Kim Dao sau lưng rút ra, năm ngón tay trên sống đao đều đã sẵn sàng đâm vào đấy.

Kim đao phát ra tiếng leng keng vang vọng khắp động. Lão lạnh lùng quát:

“Kẻ nào có gan, ra đây gặp Tiểu mỗ!”

“Ha ha ha ha” trong bóng tối một chuỗi cười nạo nghề vang đến.

Kể đến nghe “soạt” một tiếng, ngọn lửa vụt sáng. Trong nhấp nháy, tất cả đèn trên vách đá bật sáng trở lại. Tặc nhân chính là ba kẻ “Tranh thủy” đến từ Vũ Lăng. Đại hán râu rậm thân hình khô vĩ như thiết tháp, bạch diện thư sinh ốm tong ốm teo, lão đầu hình dung cổ quái với khuôn mặt cau có, ngạo nghễ đứng trước mặt Tiểu Cốc Hoa.

“Là các người?”

“Đúng! Chính là bọn ta!”

Tiểu Cốc Hoa sắc diện xạm lại, lông mày dựng đứng, lạnh lùng quát hỏi:

“Các người là ai? Chu Kim Đường đâu?” Đại hán râu rậm vỗ vỗ lên cương đao, cười khẩy nói:

“Hừm, nhà ngươi là ứng khuyển của triều đình, đâu xứng đáng hỏi han huynh đệ ta? Mau đưa bọc vải ra, chúng ta sẽ tha cho tội chết!”

Nghe những lời đó, sắc mặt Tiểu Cốc Hoa biến đổi, thập phần nổi giận, nộ khí trong lòng chẳng còn đè nén được nữa. Lão hét lớn một tiếng, thân hình bốc lên khỏi mặt đất, tựa như đại ưng lao thẳng tới ba kẻ kia. Đại hán râu rậm hét to:

“Có ta!” Cương đao đưa lên nghênh tiếp, chỉ nghe “Choang” một tiếng, ánh vàng chớp lên, cương đao của đại hán râu rậm bị đánh dạt sang một bên. Bát Quái Kim Đao của Tiểu Cốc Hoa cứ tìm vào những kẽ hở của cương đao mà đánh. Mũi đao của Tiểu Cốc Hoa chuyển nhanh sanh bạch diện thư sinh cùng lão mập lùn. Lão một chiêu đánh úp cả ba người khiến họ giật nảy cả người, lần đầu mới biết Bát Quái Kim Đao của Tiểu Cốc Hoa quả nhiên danh bất hư truyền.

Ba tên không dám chậm trễ, vội vàng nhảy tránh. Tiếp đó một tên cầm cương đao, một tên cầm thiết phiến, một tên cầm đồng nhân trảo, cùng vây Tiểu Cốc Hoa vào giữa. Tiểu Cốc Hoa sau hơn mười chiêu giao thủ với ba kẻ kia, cảm thấy vất vả. Cao thủ giao đấu, chỉ cần xuất thủ là đã biết rõ bản lĩnh của nhau, Tiểu Cốc Hoa trong lòng biết rõ ba gã này tuyệt không phải là hạng thảo khấu tầm thường. Đại hán râu rậm cầm cương đao sử Bắc Lộ Dao Pháp, đánh ra nghe ào ào, bạch diện thư sinh cầm Thiết Chiến Phiến lúc mở lúc đóng, nhanh nhẹn tiến thoái, lúc nào cũng bao phủ ba mươi sáu đại huyệt, vô cùng quỷ trá. Lão già thấp lùn sử dụng Đồng Nhân Trảo xuất quỷ nhập thần, chỉ cần có cơ hội là chụp bọc đồ phía sau. Chắc chắn ba kẻ này đến đây với mục đích là bọc đồ phía sau lưng lão. Tiểu Cốc Hoa thấy khó lòng chống đỡ, sợ chuyển tiêu này sẽ thất bại, bất giác hiện lên sát khí. Hữu thủ lão vung đao ra, tả thủ cầm sẵn bọc đồ chứa vật áp tiêu, hét lớn một tiếng:

“Cẩn thận, Hưởng Kim Tiêu”

Hưởng Kim Tiêu chính là tuyệt kỹ gia truyền của nhà họ Tiểu, nó dùng ba loại rắn độc là Thanh Trúc Xà, Ngân Hoàn Xà, Ngũ Bộ Xà nghiền thành, vô cùng độc địa, mười phần lợi hại, giang hồ xưng tụng là Tam Độc Bách Hồn Tiêu. Tiểu Cốc Hoa được cha truyền lại loại tiêu này, chỉ dùng để hộ thân, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không được khinh suất sử dụng. Lão phóng tiêu để cảnh cáo địch nhân nên cố ý cột thêm một cây sáo nhỏ đằng đuôi tiêu, độc tiêu khi phóng sẽ phát ra tiếng gió, sau này được giới giang hồ phong tặng là Hưởng Kim Tiêu. Lúc đó, ba kẻ kia nghe đến ba tiếng Hưởng Kim Tiêu, bất giác hoảng sợ, vội vàng cúi đầu xuống né tránh. Kỳ thực, chẳng qua Tiểu Cốc Hoa tạo ra âm thanh giả, vẫn chưa phóng tiêu. Chẳng ngờ đánh bữa mà trúng, ba gã chẳng nghe lấy tiếng tiêu, nhưng không hiểu tại sao lại càng hoảng loạn. Tiểu Cốc Hoa thấy cả ba tránh né loạn xạ, thừa cơ vũ lộng kim đao, xuất một chiêu Thu Phong Tảo Diệp, chỉ nghe một hồi “leng keng”, Thiết Chiến Phiến cùng Đồng Nhân Trảo của bạch diện thư sinh và lão đầu thấp lùn vọt ra khỏi tay. Đại hán râu rậm giật mình kinh sợ, miễn cưỡng cử đao nghênh chiến. Tiểu Cốc Hoa thừa thế xông lên, đao chém một phát.

“Keng”, cương đao trong tay đại hán râu rậm bị gãy làm hai đoạn! Tiểu Cốc Hoa tiến lên từng bước, kim đao trực nhắm vào trước ngực đại hán râu rậm... Lúc này, đại hán râu rậm đang nhắm mắt chờ chết.

Một đạo nhân ảnh bay nhanh tới, một luồng sáng trắng bạc bắn nhanh đến yết hầu của Tiểu Cốc Hoa, Tiểu Cốc Hoa vội vàng hồi đao ngăn lại, phút chốc luồng sáng trắng bạc đó lại bay trở về. Tiểu Cốc Hoa thấy kẻ đó dùng vải đen che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt đen nhánh.

Lão lớn tiếng quát hỏi:

“Nhà ngươi là ai?” Người này chẳng hề đáp lại, mắt cứ nhìn chăm chăm vào bọc vải phía sau lưng lão. Tiểu Cốc Hoa biết gã với ba kẻ kia là chung một bọn, có ý định cướp tiêu. Lão chẳng dám khinh thường. Kim đao trong tay khẽ run lên, tựa như du long vẫy mình uốn lượn, kim quang chói lọi, đánh thẳng vào người bịt mặt.

Người nọ thân thủ thập phần nhanh nhẹn, kiếm bay lượn một hơi, hàn quang rực rỡ như bọt nước phun

trào. Qua lại hơn mười hiệp, hai người vẫn bất phân thắng bại. Đại hán rệu rậm, bạch diện thư sinh cùng lão đầu thấp lùn đều dạt sang một bên, nhìn hoa cả mắt.

Người bịt mặt kiếm pháp phiêu hốt khó lường, biến hóa đa đoan. Dường như hẳn không có ý làm thương tổn Tiểu Cốc Hoa. Thân hình hắn to lớn dềnh dàng, luồng sáng trắng bạc phát ra, hướng đến vai Tiểu Cốc Hoa, thanh quang tan rã.

Tiếng “soẹt” vang lên, dây đeo bên trái của Tiểu Cốc Hoa bị kiếm chặt đứt, bọc vải sau lưng thông xuống. Tiểu Cốc Hoa cả kinh thất sắc, lúc này kiếm của người bịt mặt nhanh chóng chuyển sang vai phải của lão. Tiểu Cốc Hoa gạt bỏ tất cả, mặc kệ bả vai bị thương, sử dụng đoản đao đánh thẳng vào mặt của người bịt mặt, lão nhất quyết vạch trần Lữ Sơn chân diện mục của kẻ này, người bịt mặt vội vàng thu kiếm đón đỡ.

“Keng” đoản kiếm giao nhau, lửa xẹt ra. Tiểu Cốc Hoa thối lui hai bộ, cúi đầu nhìn xuống kim đao, phía trên lưỡi đao bị mẻ một vết, to bằng hạt gạo. Lão ngẩng đầu nhìn kỹ bảo kiếm trong tay đối phương, đột nhiên tỉnh ngộ, kêu thất thanh:

“Bích Tiêu Kiếm! Người... Người là Chu Kim Đường?”

Người bịt mặt chậm rãi gỡ khăn che mặt ra. Quả nhiên là hắn! Máu trong mình Tiểu Cốc Hoa chảy nghe rần rần, lão tuyệt đối không hề nghĩ tới, kẻ đoạt vật bảo tiêu của Tam Tương Vũ Quán hóa ra lại là người đã cùng mình bắt bái chi giao Chu Kim Đường, lòng người đúng là khó dò! Lòng người quá thật khó dò! Lão nhìn quanh bốn phía, Chu Mục cùng bọn phiêu sư không thấy đâu, một thân, một đao phải đối phó với bốn người, thân cô lực kiệt, e rằng vật áp tiêu khó mà giữ nổi. Trước tình thế cấp bách, lão thối lui từng bước, sờ vào túi đồ bên hông. Chợt nghe “phụt” một tiếng, một vật đen sì chộp xuống đầu, nguyên lai là một cái lưới lớn chộp xuống đầu. Kim đao rơi xuống, Tiểu Cốc Hoa không thể động đậy...

Lúc này, hữu thủ đại hán rệu rậm vung lên, một vật bay thẳng đến trước mặt Tiểu Cốc Hoa, nghe “đoành” một tiếng, một làn khói trắng bay lên.

Tiểu Cốc Hoa nhất thời mơ hồ, tức thì thân hình mềm nhũn, té phịch luôn trong lưới.

2. Hung Thị Vệ Nhất Tiên Song Điêu

Quái thạch lâm anh hùng điệp huyết

”Hán Trùng thị vệ ác nhân

Bày mưu tính kế hại dân người trung

Tiểu quán chủ lão anh hùng

Lầm tin ác tặc, muôn trùng cách xa.”

Mặt trời đã ngã về tây, quạ cũng đã về rừng. Trong một khách điểm dưới chân núi, Tiểu Cốc Hoa nửa mê nửa tỉnh, hôn mê đã có hơn nửa ngày. Trong lúc còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, lão nghe có người gọi bên tai “Lão quán chủ, lão quán chủ...” Âm thanh này như phảng phất từ một nơi xa.

Tiểu Cốc Hoa nặng nề mở mắt, thấy Chu Mục đang quỳ trước giường, lão mệt nhọc mấp máy môi:

“Chu Mục!” Chu Mục ngạc nhiên mừng rỡ nói:

“Lão quán chủ, cuối cùng người cũng tỉnh lại rồi!” Tiểu Cốc Hoa nhìn quanh bốn phía, nói:

“Đây là nơi nào? Ta... ta làm sao lại ở nơi này?” Chu Mục lúng túng nói:

“Lão quán chủ, tặc nhân tại Y Thiên Các cướp được tiêu xong rồi trốn mất, có lẽ sợ uy danh của quán chủ. Chúng đầu dám gia hại ngài, đã để cho ngài... ngài đi.”

“Các huynh đệ đâu hết rồi?” Chu Mục đáp:

“Lão quán chủ yên lòng, mọi người vẫn còn sống. Người đâu, mau mang sâm cho lão quán chủ.”

Uống xong bát sâm, Tiểu Cốc Hoa lập tức thấy thoải mái hơn nhiều, đột nhiên từ trên giường ngồi bật dậy, ký ức về cảnh ngộ gặp tại Ý Thiên Các vẫn như mới. Lão nghĩ, Chu Kim Đường thấy lợi quên nghĩa, cầu kết với bọn người giang hồ, dùng thủ đoạn hạ lưu ám toán mình để đoạt tiêu rồi bỏ đi. Bọn tặc tử chỉ biết rằng viên ngọc trên mũ có giá trị liên thành, nhưng đâu biết bên trong có chứa thánh chỉ trấn an Miêu vương của Mạn vương gia. Nhờ Miêu Sơn thập bát động ngừng dấy động can qua mà dân tộc Thổ Gia cùng với Miêu tộc mới an cư lạc nghiệp. Ta không màn tuổi tác, tự thân áp tiêu, nay phiêu vật đã bị tặc nhân cướp đi, sao dám về phục mệnh Mạn vương gia? Dù cho có thịt nát xương tan, ta cũng phải mang phiêu vật trở về!

Nghĩ đến đây, đang ngồi trên giường, Tiểu Cốc Hoa vỗ chưởng xuống bàn:

“Người đâu!”

Chu Mục nghe tiếng vội chạy đến, hỏi:

“Lão quán chủ có điều chi phân phó?”

“Lập tức phái người trở về vũ quán, bảo Trường Đình lấy kim tiêu làm tin để triệu tập cao thủ của cửu quán, thập tam bang nội trong ngày hôm nay phải đến Vũ Lăng Sơn.”

“Vâng.”

“Ngày mai người cùng ta trở lại Ý Thiên Các để nghe ngóng phiêu tình.”

Chu Mục ngập ngừng nói:

“Lão quán chủ, mắt của ngài vẫn chưa khỏi hẳn, hãy ở đây nghỉ ngơi một vài ngày đi.”

Tiểu Cốc Hoa lông mày dựng đứng, giận dữ quát:

“Đừng có nhiều lời! Sợ chết thì khỏi đi!”

“Dạ, dạ...” Chu Mục không dám nói thêm tiếng nào nữa.

Đúng lúc này, chợt nghe có tiếng “răng rắc” ngoài cửa sổ. Tiểu Cốc Hoa ngẩng đầu, chỉ thấy bên ngoài có một bóng đen lướt qua. Tiểu Cốc Hoa nhún người vọt ra ngoài, bóng đen đó như chim đêm, vượt qua mái tường, trong chớp lát đã biến mất trong đêm tối.

Tiểu Cốc Hoa nhìn mây đen che khuất mặt trăng trong đêm tối, không nén nổi cảm giác trĩu nặng trong lòng:

“Lại là ai đây? Cao thủ như mây, tặc nhân đột ngột đến, trên đường đến Ý Thiên Các vào ngày mai có lẽ sẽ có một trường ác đấu.”

Hôm sau, nắng mai yếu ớt, sương mù lượn lờ trên vách đá cao, gió lạnh tạt vào người, Tiểu Cốc Hoa nắm chặt vật áo, dẫn theo Chu Mục và một đoàn năm người nữa tiến vào Ý Thiên Các. Trong động một màu tối đen, Tiểu Cốc Hoa ý mình đã nhiều lần ra vào Ý Thiên Các, dẫn chúng nhân lần mò đi một đoạn, rồi ra lệnh:

“Đốt lửa!” Chu Mục dùng hỏa thạch để đốt đuốc, lửa cháy rần rần chiếu sáng hang động âm u, lộ rõ ra một thông đạo: vượt qua tiền động thì đến nội các. Tiểu Cốc Hoa không khỏi giật người: trong sảnh đường nội các lộ ra các tạp vật, nền gạch nghiêng trên mặt đất. Tiểu Cốc Hoa giật lấy bó đuốc trong tay Chu Mục, sải bước đi vào nội đường.

Lão đề tụ công lực, đánh vào vách đá một chưởng, nghe “rầm” một tiếng, vách đá mở rộng.

Ngước mắt nhìn lên, Chu Kim Đường cùng đầu lĩnh của Tam Thanh Bang đã ngủ qua đêm ở đây, đồ vật rất ư lộn xộn. Nửa bóng nhân ảnh ở đâu cũng không thấy?

Tiểu Cốc Hoa bối rối không hiểu: tại sao sau khi cướp được tiêu, Chu Kim Đường lại bỏ động chạy mất?

“Lão quán chủ, nhìn này!” Chu Mục đột nhiên la hoảng lên.

Tiểu Cốc Hoa giơ cao bó đuốc để chiếu sáng, chỉ thấy ở đâu giường hé ra mảnh giấy:

Cốc Hoa huynh:

Lần này cướp tiêu là vạn bất đắc dĩ. Tam Tương Vũ Quán phải chi ngân lượng cho tổn thất, tệ bang dĩ nhiên sẽ dựa theo đó mà bồi thường.

Đệ

Kim Đường khấu đầu

Tiểu Cốc Hoa nhìn mảnh giấy, trong lòng tự dưng ngờ vực: chẳng lẽ Chu Kim Đường cướp tiêu không phải do thèm muốn viên ngọc trên mũi có trị giá liên thành? Rốt cuộc là hắn muốn gì, vì sao không nói rõ ra?

Còn đang hồ nghi, chợt nghe phía sau có hai tiếng “xì xì”

Một tiêu sư kinh hãi kêu to:

“Lửa! Lửa!” Tiểu Cốc Hoa xoay mình nhìn, trong sảnh đường nội các cỏ khô và cây đại bị hai đường lửa đốt cháy. Ngọn lửa giống như con kim xà đang nhanh chóng lan ra mặt đất, bốc cháy lên tành tạch...

“Lão quán chủ, đi theo tôi!” Chu Mục kêu to. Ngọn lửa bốc cao và lao thẳng tới. Hắn mở ra một đường máu, nhường Tiểu Cốc Hoa lao ra.

Xù! Xù! Xù! Hồng quang nhấp nháy, mấy cây đuốc bay vù ra từ trong bóng tối. Chu Mục bị lửa tấp vào mình, tức thời ngọn đuốc thấm dầu thông đốt cháy tóc và y phục của hắn. Hắn lăn tròn xuống đất, mang theo đốm lửa chạy trở lại. Mọi người bận rộn dập tắt lửa trên người hắn.

Lửa càng ngày càng lớn, Tiểu Cốc Hoa và mọi người buộc phải trở lại nội thất. Một luồng khí nóng bỏng làm cho mọi người thấy ngột thở. Bọn họ kẻ sát bức tường trong nội thất, cảm giác giống như đang ở trên một cái lò nướng bánh.

Tiểu Cốc Hoa nghĩ mãi không ra: Chu Kim Đường đã để lại thư bằng lòng bồi thường chuyển tiêu, tại sao lại ám toán ta ở nơi này?

Trong thời điểm sinh tử, Tiểu Cốc Hoa trấn định lại tinh thần. Lão nghĩ: Chu Kim Đường cùng các thủ lĩnh của Tam Thanh Bang đã ngủ ở trong ám thất thì tuyệt không thể là ngộ cụt được, nhất định có đường ngầm bí mật tương thông với bên ngoài. Ngay lúc đó, ánh lửa chiếu dội lên khuôn mặt nghiêm nghị của lão. Mắt lão nhìn kỹ càng, tìm tòi khắp nơi, cuối cùng nhãn quang dừng lại ngay giường của Chu Kim Đường. Lão cảm thấy có một luồng hơi nóng, nhảy đến cạnh giường, vỗ mạnh một chưởng, một tiếng nổ “rầm” vang lên, chiếc giường sắt ầm ầm hạ xuống, dưới giường lộ ra một khối thiết bản. Tiểu Cốc Hoa mặt lộ vẻ hoan hỉ, lấy Bát Quái Kim Đào cắm xuống ngay giữa thiết bản, hai tay vận công, quát:

“Mở!” Thiết bản kêu răng rắc, lộ ra một hang động tròn, một làn gió lạnh lẽo, ẩm ướt thổi ra từ trong động.

Tiểu Cốc Hoa hít một hơi thật sâu, nói với mọi người:

“Đi nhanh đi!” Năm người nối đuôi nhau đi xuống. Trong đường hầm không có lấy một chút ánh sáng, toàn là lún mò mà tiến, cảm giác càng lên cao càng thấy dốc nghiêng hơn. Đường càng lên cao càng chật hẹp, nhưng không khí lại càng tươi mát. Tiểu Cốc Hoa biết lối ra không còn xa lắm.

“Cửa động đây rồi!” Các tiêu sư reo lên hoan hỉ, vội chạy về phía trước. Nguyên lai, lão chạm phải một khối đá xanh chặn ngay thông đạo, từ khe hở của phiến đá, có thể trông được tia sáng chói mắt chiếu vào. Các phiêu sư dùng sức nâng phiến đá xanh đó sang một bên. Ánh sáng chói lọi ủa vào trong động, chúng nhân đột nhiên hoa cả mắt.

Vị tiêu sư đi đầu leo qua cửa động nhảy lên trên. Hốt nhiên, chợt nghe tiếng cung tên “Phụt, phụt, phụt” từ xa bắn vào cửa động, cùng đó là một âm thanh gào thét xé tan phế phủ, vị tiêu sư nọ bật ngược về sau, nhìn lại đã thấy trước ngực một mũi tên nhọn cắm vào ngực. Vừa mới thoát ly biển lửa, lại gặp phải phục binh tập kích, không thể để mọi người bỏ mạng tại hang động này! Chu Mục dẫn theo hai tiêu sư mạo hiểm chạy ra cửa động nữa, chỉ thấy một trận mưa tên từ xa phóng lại, hai tiêu sư một chết, một bị thương, Chu Mục múa đao đánh bật những mũi tên đó. Lúc này, ngoài động vang lên một tràng cười to, một giọng nói âm dương quái khí cất lên:

“Tiểu lão đầu trong động nghe đây, chúng ta chờ ở đây đã lâu lắm rồi, mau dâng nạp phiêu vật, sẽ tha cho tội chết!”

Tiểu Cốc Hoa bất giác ngăn ra: lại là cường đồ phương nào mà cũng muốn đoạt phiêu vật? Xem ra bọn này không cùng phe với Chu Kim Đường. Đúng lúc này, bên ngoài động, cũng lại là giọng nói âm dương quái khí:

“Ha ha, không ngờ đường đường là Tam Tương Vũ Quán quán chủ lại có thể trốn chui trốn nhủi trong động như chuột, không dám lộ diện.”

Chu Mục tức giận đến nổi gân xanh, đôi mắt tóe lửa, vung đao lên. Tiểu Cốc Hoa nhảy ra ngoài động, đẩy ra một chưởng như tiếng hổ gầm, vung Bát Quái Kim Đao, sử chiêu Bạch Hạc Trùng Thiên.

Thật là kỳ quái, ngoài động đột nhiên yên tĩnh lạ thường, cũng như không hề có một trận mưa tên vậy. Tiểu Cốc Hoa thận trọng vọt đến bên cửa động, dùng kim đao bảo vệ phía trước, tỉ mỉ tra xét. Lão nhìn thấy bốn tên cường đồ tay cầm cung nỏ nằm ngổn ngang giữa đồng đá cách cửa động vài trượng: bọn chúng đã bị người giết chết. Lão lướt qua nhìn lại lần nữa, thấy sau đầu của bốn kẻ đó có máu đen rỉ ra, rõ ràng là đã trúng phải kim châm ám khí có chứa kịch độc. Lão dùng kim đao lật xác bọn cường tặc, bất giác giật nảy người, áo ở phía trước bị xé toạc, nội y có thêu hình con chim ó đen, thì ra đây là tặc tử Thanh Ưng Bang.

Bọn cường đạo chuyên giết người cướp của tại ranh giới ba tỉnh Hồ Bắc, Hồ Nam và Giang Tây chính là bọn Thanh Ưng Bang. Có lần Tiểu Cốc Hoa áp tiêu đi vòng qua Lưu Dương, tình cờ thấy Chu Kim Đường bị Thanh Ưng Bang vây khốn, gặp việc bất bình liền bạt đao tương trợ, đánh lui bọn chúng để cứu Chu Kim Đường, hai người bèn kết bái huynh đệ. Sau đó, Tiểu Cốc Hoa cùng Chu Kim Đường kết hợp với các anh hùng vùng Tam Tương triệt tiêu bọn Thanh Ưng Bang. Tiểu Cốc Hoa dùng Hưởng Kim Tiêu lấy mạng Thanh Ưng bang chủ Tổng Bồi Luân, từ đó bọn bại hoại tại vùng Tam Tương không còn thấy xuất hiện trên giang hồ nữa. Vậy mà vài năm sau cũng tại nơi này, Tiểu Cốc Hoa tự thân áp tiêu lại bị chặn cướp. Nếu không nhờ người tương trợ, Tiểu Cốc Hoa đã bị bọn này ám toán. Nhưng người đã giết chết bọn này thật sự là ai?

Tiểu Cốc Hoa còn đang hồ nghi, chợt nghe phía sau rừng tùng có một trận gió, lão xoay người lại, dùng kim đao chỉ định, hỏi: “Là bằng hữu phương nào? Xin mời hiện diện.” Một người áo xanh từ trên một cây tùng cao nhảy xuống, phục thân quỳ sát bên lão: “Đệ tử La Hán Trùng xin bái kiến sư thúc.”

“A, thì ra là ngươi!”

Gã La Hán Trùng này chính là cháu trai của La Lan Vân, sư huynh đồng môn của Tiểu Cốc Hoa. La Lan Vân tính nết hung tàn, sinh dũng hiếu chiến, không tuân võ đức nên bị sư phụ đuổi xuống núi, nghe đâu đã chết nhiều năm rồi. Gã La Hán Trùng từ nhỏ đã đi theo thúc thúc của hắn, được lão truyền thụ Truy Hồn Uy Độc Kim Châm, nhưng La Lan Vân hung tàn đã thành tính, ác danh trong võ lâm quá rõ rệt, Tiểu Cốc Hoa không giao du với sư đồ của hắn. Hắn đến đây để làm gì?

La Hán Trùng dường như đoán được tâm sự của Tiểu Cốc Hoa, đứng dậy bẩm cáo: “Sư phó đã mất, đệ tử thủ hiếu ba năm, vâng lời sư phó hạ sơn đến đây nhờ sư thúc. Trên đường vô tình gặp tặc tử của Thanh Ưng Bang là Tổng Phúc, dò xét được hãn phụng lệnh mời Tam Thanh Bang, hợp mưu cướp lấy chuyển tiêu của Tam Tương Vũ Quán, muốn gia hại lão nhân gia nên đồ tôn bí mật theo dõi đến đây.”

A! Chu Kim Đường lại cùng tặc tử Thanh Ưng Bang hợp mưu cướp tiêu, đáng hận là hắn lại còn hoa ngôn xảo ngữ, lưu lại những lời bào chữa cho mình, chẳng qua là sợ ta truy tìm phiêu vật nên dụng kế hoãn binh đây. Nghĩ đến đây, Tiểu Cốc Hoa cảm hận hỏi:

“Ngươi biết Chu Kim Đường hiện giờ ở đâu không?”

La Hán Trùng vội vã tiến lên, khề giọng nói:

“Đồ nhi biết rất rõ, Chu Kim Đường sẽ chuyển phiêu vật đến Pháp Nhiên Tự.”

Tiểu Cốc Hoa hiện sắc diện lạ lùng:

“Pháp Nhiên Tự? Lẽ nào trụ trì của chùa này là Trí Viên trưởng lão cũng tham gia cướp tiêu?”

“Lão chỉ là kẻ chứa chấp mà thôi.” La Hán Trùng nói:

“Sư thúc, chuyển tiêu này có quan hệ trọng đại, nhất định phải đoạt lại, đệ tử nghĩ ra được một kế, không biết sư thúc nghĩ như thế nào?” Nói xong, hắn đứng dậy đến gần bên tai Tiểu Cốc Hoa khẽ nói cái gì đó. Tiểu Cốc Hoa nhú chặt lông mày, khuôn mặt lão tối sầm lại. Chỉ trong giây lát, lão nói với giọng quyết tâm:

“Hào, chúng ta đến Pháp Nhiên Tự.”

Pháp Nhiên Tự nằm trong bụi cây tùng dưới chân núi Vũ Lăng. Chùa có tường cao, vô cùng hùng vĩ. Tiểu Cốc Hoa dẫn theo La Hán Trùng đến trước cổng chùa, nhìn ánh mặt trời rạng rỡ chiếu lên ba chữ “Pháp Nhiên Tự” sắc vàng dưới mái hiên, không khỏi sinh lòng kính nể.

Trí Viên thiền sư, trụ trì Pháp Nhiên Tự, đang tĩnh tọa tại phật đường, nghe chú tiểu thông báo có Tam Tương Vũ Quán Tiểu Cốc Hoa cầu kiến, không kiềm được vui mừng, khẽ vuốt râu: Chu đường chủ dự liệu không sai, lão quả nhiên đã đến.

Tối qua, bang chủ Tam Thanh Bang Chu Kim Đường đến bái kiến Trí Viên, nói rằng hắn ta đã cướp đi phiêu vật của Tam Tương Vũ Quán, Trí Viên nghe vậy kinh ngạc hỏi:

”Quán chủ Tam Tương Vũ Quán Tiểu Cốc Hoa đã cùng ngài kết nghĩa kim lan, ngài làm vậy thì sao còn tình nghĩa huynh đệ gì nữa? Chu Kim Đường lấy viên ngọc châu trong mình ra. Trí Viên xem qua thánh chỉ trấn an Miêu vương, chấp tay trước ngực nói:

“Thiện tai! Thiện tai! Từ nay về sau bách tính Miêu bang sẽ được bình yên!”

Nào ngờ Chu Kim Đường lại cười gằn một tiếng, ném thánh chỉ qua một bên, lấy trong áo ra viên ngọc châu hàm chứa mật thư bàn về quân sự của Mạn thân vương. Trí Viên xem xong, sắc mặt biến đổi. Chu Kim Đường lại nói:

“Tiểu Cốc Hoa mất tiêu, nóng lòng truy cứu, sẽ chẳng tha thứ và cho ta giải thích. Ta định gửi ngọc châu vào bảo tự của đại sư, lão đến thì nhờ đại sư tiếp đãi và nói rõ đầu đuôi gốc ngọn cho lão biết, giải quyết hận thù.”

Trí Viên cảm động nhận lời:

“Việc này can hệ đến an nguy của trăm họ ở Miêu bang, lão nạp dĩ nhiên sẽ dốc sức.”

Sau bữa chay sáng nay, Trí Viên tới phật đường chờ đợi Tiểu Cốc Hoa đến. Tiểu Cốc Hoa cùng La Hán Trùng bước vào chùa, Trí Viên trưởng lão khoác cà sa ra nghênh tiếp. Ngài tuổi gần thất tuần nhưng vẫn còn tráng kiện, trước ngực là chòm râu dài ba nhánh, bước đi tiêu sái như tiên. Lão tăng hai tay chấp trước ngực nói:

“A di đả phật, không hay thí chủ đến nên bần tăng không kịp đón tiếp.”

Tiểu Cốc Hoa cất bước lên điện, vội thi lễ, cao giọng nói:

“Tiểu mõ có điều không rõ nên đặc biệt đến bảo tự nhờ đại sư chỉ điểm.”

Trí Viên quan sát thấy La Hán Trùng đi đằng sau Tiểu Cốc Hoa, vội hỏi: “Vị này là...”

Tiểu Cốc Hoa hơi do dự, La Hán Trùng nhanh nhẹn tiến lên phía trước, dập đầu bái lạy:

“Đệ tử là Tiểu Trường Đình xin bái kiến đại sư.” Tiểu Trường Đình là nhi tử của Tiểu Cốc Hoa, La Hán Trùng lại mạo danh là gì cơ gì? Tiểu Cốc Hoa không kịp cân nhắc.

Trí Viên thiền sư nói:

“Nhị vị thí chủ theo bần tăng.”

Trí Viên dẫn hai người đến tiểu phật đường, phân ngôi chủ khách an tọa. Dâng trà xong, tiểu sa di trở ra ngoài, Trí Viên cười nói:

“Tiểu thí chủ quang lâm bảo tự, chẳng lẽ muốn bần tăng phân tích một chữ ‘Mê’ ư?”

Tiểu Cốc Hoa sắc diện lạnh lùng, hỏi thẳng vấn đề:

“Xin hỏi trụ trì, Chu Kim Đường hiện giờ ở đâu? Phiêu vật của Tam Tương Vũ Quán có lẽ ở bảo tự?”

Trí Viên thiền sư thần nhiên nói:

“A di đà phật! Phật môn không cho phép nói dối. Phiêu vật do Tam Thanh Bang Chu bang chủ cùng Quan Bắc Tam Kiệt lấy và gửi tại tề tự là chuyện có thật. Bất quá...”

Tiểu Cốc Hoa nghe phiêu vật quả nhiên ở Pháp Nhiên Tự, không kiềm được cơn thịnh nộ, bỗng nhiên đứng phắt dậy:

“Trí Viên, người thân là đệ tử Phật môn nhưng lại phạm vào hành vi dâm tiện này. Tiểu mỗ chịu khổ gánh vác chuyển tiêu quan trọng này, thật sự là muốn cứu trăm họ của Thổ Gia Tộc và Miêu trại thoát khỏi cảnh lầm than. Từ nhiều năm nay, Miêu Hán tương tranh, chiến tranh liên miên, lúc này triều đình lại cử đại quân muốn huyết tẩy Miêu trại. Cũng may Mạn thân vương đã thảo một đạo thánh chỉ nghị định hòa ước làm yên lòng Dữ Miêu vương, lại tặng thêm cái mũ có chạm trổ ba mươi sáu viên bảo châu trên đỉnh để tỏ rõ thành ý. Vấn đề này đã bị giới quyền quý trong triều phản đối, nhiều lần trục trặc, mới chịu đem bảo vật ra. Vì hòa bình lâu dài của bản xứ, Tiểu mỗ từ nghìn dặm xa xôi mang phiêu vật này đến đây. Không ngờ ngài kiến lợi vong nghĩa, cấu kết với Thanh Ứng Bang cướp tiêu giữa đường, rõ là điên cuồng!”

Nghe xong, Trí Viên đại sư vỗ tay cười to:

“Ha ha, Tiểu quán chủ ngài đã bị người ta che mắt rồi. Hãy đợi bản tăng mang ra phiêu vật, ngài sẽ thấy có điều lạ kỳ trong đó.”

Trí Viên xoay người vỗ xuống bàn hương án, lộ ra một mật đạo. Từ trong mật đạo, lão lấy ra một bao vải đen, đặt lên trên bàn, thần sắc trang nghiêm nói:

“Tiểu quán chủ, mời ngài xem kỹ.”

Lúc này, Tiểu Cốc Hoa không biết tại sao hữu thủ lại hơi run, lão run run mở lấy bao vải. Chiếc mũ đính châu xuất hiện trước mặt lão, ba mươi sáu viên bảo châu được đặt xung quanh viên dạ minh châu lớn nằm ở giữa, phát sáng bốn bề. Trí Viên thiền sư chỉ vào bảo quan (chiếc mũ quý báu) nói với Tiểu Cốc Hoa:

“Ngài thấy rồi đó, bên trong ngoại trừ những thứ này ra còn có một đạo thánh chỉ...” Trí Viên thiền sư nói chưa dứt lời, đột nhiên hét lên đau đớn, ngã người xuống đất...

Hàn quang vụt sáng trước mặt Tiểu Cốc Hoa, phát hiện Trí Viên thiền sư đầu đã rơi xuống đất, chỉ trong chốc lát, máu tươi nóng hổi đã nhuộm đỏ Phật đường thánh khiết.

Tiểu Cốc Hoa đứng đờ người một lúc. Rất lâu sau, lão khiển trách La Hán Trùng:

“Người! Vì sao người lại giết lão ta?”

La Hán Trùng nâng cao bảo kiếm dính đầy máu tươi, giải thích:

“Sư thúc, lão thầy chùa này đã cấu kết với Chu Kim Đường cùng Quan Bắc Tam Kiệt cướp đi phiêu vật, tang chứng rành rành, còn nói chuyện nhân từ với hắn làm chi?”

Tiểu Cốc Hoa trách cứ: “Biết đâu Trí Viên có ẩn tình gì đó, để cho lão ta nói xong thì xử lý cũng không muộn mà.”

“Trí Viên vô công hơn người, nều mà động thủ e rằng chúng ta rất khó đối phó, lúc đó phiêu vật khó mà giành lại được.” La Hán Trùng nói:

“Sư thúc, việc hộ phiêu rất quan trọng, nơi này không thể ở lâu, chúng ta nên đi thôi.” Nói xong, chỉnh sửa lại bảo quan, đưa sang Tiểu Cốc Hoa, thúc dục lão mau lên đường rời khỏi chùa.

Tiểu Cốc Hoa bùi ngùi thở dài một hơi:

“Con người thật là vô tình vô nghĩa, đáng buồn thay!”

Ngoài Phật đường vang lại tiếng chân, có người kêu lên:

“Trí Viên thiền sư!”

“Sư thúc, có người đến, chạy mau!”

Tiểu Cốc Hoa không biết làm sao, đành vắt bảo quan sau lưng, vọt theo La Hán Trùng, sử chiêu Phi Điểu Đầu Lâm phá cửa sổ mà ra.

Trong nháy mắt, tiếng người huyền não bên trong tự:

“Không ổn rồi! Trụ trì bị người ta sát hại, không được để hung thủ chạy thoát!” Tiểu Cốc Hoa cùng La Hán Trùng nhanh chóng đu tường vọt ra ngoài, chạy thẳng về khu rừng ở hậu sơn của tự.

“Hắn kia rồi” một giọng nói quái lạ vang lên, ba bóng nhân ảnh từ không trung vọt xuống, cản lối đi của bọn họ. Tiểu Cốc Hoa nhìn kỹ một lượt, chính là Quan Bắc Tam Kiệt, ba quái khách đã cướp tiêu lần trước ở Ý Thiên Các: Lưu Hư Nam, Vu Bằng Phong và Lô Kinh. Vu Bằng Phong tay cầm Thiết Chiết Phiến, chỉ vào Tiểu Cốc Hoa mắng:

“Khá lắm họ Tiểu, lần trước huynh đệ ta đã theo lời Chu Kim Đường mà tha mạng sống cho người, người chẳng chịu hối cải, dám trốn đến Pháp Nhiên Tự, hạ sát Trí Viên thiền sư. Hôm nay bọn ta sẽ thay đại sư báo thù, xé thịt lão cẩu nhà người!”

Quan Bắc Tam Kiệt cùng vọt lên trên, đánh thẳng vào Tiểu Cốc Hoa. Tiểu Cốc Hoa đứng giữa nghênh địch, La Hán Trùng hoành kiếm tiếp chiêu, một mặt thét lên:

“Sư thúc, hộ phiêu quan trọng, chạy nhanh đến quái thạch lâm để xuống núi, ở đây để đồ nhi đối phó.” Nói xong, bảo kiếm phát ra một luồng ánh sáng, nhắm tam kiệt đâm tới.

Tiểu Cốc Hoa không kịp suy nghĩ, vội vã bảo vệ bọc vải sau lưng, phi thân nhảy vào rừng. Vu Bằng Phong đứng giữa truy cản, trường kiếm nơi hữu thủ của La Hán Trùng cản Lưu Hư Nam và Lô Kinh, tả thủ giơ lên, “Xuy” phát ra một làn độc châm. “Xoạt” một tiếng, Vu Bằng Phong triển khai Thiết Chiết Phiến, “Sốt soạt”, toàn bộ kim châm đều dính vào thiết phiến. Hắn quay đầu lại chẳng thấy Tiểu Cốc Hoa, vừa giận vừa tức, nhảy đến phía sau La Hán Trùng, đánh một đòn quạt hiểm độc vào tử huyệt sau lưng gã. Trường kiếm của La Hán Trùng bị Đồng Nhân Trảo của Lô Kinh kiềm chế, không thể hồi kiếm hộ huyệt, chỉ kịp sử chiêu Kim Long Trầm Hải lăn mình xuống, ai ngờ cuối cùng vẫn trúng “Phốc!” Vai trái đã bị trúng một đòn của Vu Bằng Phong, tức thời đau đến tận xương tủy. Hắn hét lên một tiếng, ngã người xuống đất. Quan Bắc Tam Kiệt thấy La Hán Trùng ngã xuống, binh khí rơi ra, muốn dồn hắn vào tử địa. Lại thấy trường kiếm của La Hán Trùng nằm dưới đất, hai tay giơ lên, một luồng kim châm bắn ra bốn phía. Ba gã vừa né tránh vừa huy động binh khí đỡ gạt kim châm. La Hán Trùng thừa cơ nhặt lại bảo kiếm, quay người chạy biến. Ba kẻ đó bỏ thế nào được, kẻ này theo gót kẻ kia. Rượt đuổi đến khu rừng, La Hán Trùng đột nhiên dừng lại, đưa tay chỉ vào miệng, phát ra một tràng cười.

Đột nhiên, “Ha! Ha! Ha!” Một vài thanh y hán tử từ rừng cây phóng ra, tiến lên vây tròn Quan Bắc Tam Kiệt vào giữa.

Hoa nở hai đóa nhưng cùng một cành.

Lại nói nhờ La Hán Trùng giữ Quan Bắc Tam Kiệt mà Tiểu Cốc Hoa có thể thoát thân, mang theo bảo quan chạy đến quái thạch lâm.

Quái thạch lâm hình thù quái dị, sơn thạch thì trùng trùng điệp điệp, đá hình răng sói; chín nhánh sơn đạo giao lẫn nhau, khó bề phân biệt, tựa như mê cung. Tiểu Cốc Hoa dừng bộ, cử mắt nhìn quanh, không sơn tuyết bích, không một bóng người, vắng vẻ lạ thường, duy ở sâu trong thạch lâm truyền lại tiếng vang rền của nước chảy. Tiểu Cốc Hoa phân biệt phương hướng, sải bước lao nhanh. Hôm nay, thân hồi được bảo quan, phải nhanh chóng thoát ly vùng nguy hiểm có kẻ cướp ẩn hiện, mang nó an toàn đến chỗ Miêu vương, ngăn chặn cuộc đại đồ sát cực kỳ bi thảm.

Xuyên qua mê cung của quái thạch lâm, đến một nơi bằng phẳng thoáng mát (thạch bình thượng), nước chảy càng thêm vang rền, ánh nắng chói chang xuyên qua rừng cây làm cho hai mắt của Tiểu Cốc Hoa phải nhắm lại. Lão giương mắt nhìn quanh bốn phía, không kiếm được run rẩy toàn thân; ở nơi đó có một người đứng sững không biết tự lúc nào. Người nọ tay cầm đuôi kiếm, mặt lạnh như tiền, mắt chiếu ra tia sáng hận thù, giận dữ nhìn Tiểu Cốc Hoa.

Người mới xuất hiện chính là Chu Kim Đường.

Chu Kim Đường nắm chặt lấy chuôi kiếm, giọng run run hỏi:

“Tiểu Cốc Hoa, Trí Viên thiền sư với người có thù oán gì chứ? Vì sao người... người lại sát hại ông ta?”

Tiểu Cốc Hoa định giải thích, nhưng lưỡi lưỡi lại nói không ra lời:

“Ta...ta...”

Hà, Pháp Nhiên Tự phát sinh vụ việc như vậy, với khả năng của lão thì làm sao mà giải thích cho mọi người tin được đây? Rõ là trăm miệng cũng không biện bạch được, nói ra sợ chính lão cũng không tin.

Chu Kim Đường rút bảo kiếm ra, giận dữ chỉ vào Tiểu Cốc Hoa:

“Người là hạng tiểu nhân độc ác, ta thề không đội trời chung!” Nói xong, Bích Tiêu Kiếm nhoáng lên một cái, chiêu Thiết Kị Đột Xuất tựa như ngân xà nhắm thẳng vào bụng của Tiểu Cốc Hoa. Chiêu này thập phần độc địa, muốn lấy mạng của địch thủ.

Tiểu Cốc Hoa thấy Chu Kim Đường ra chiêu sát thủ, trong lòng giận dữ nghĩ:

“Thôi! Nếu muốn chuyển tiêu an toàn, ta không được phép tha hấn!”

Chỉ thấy thân hình lão khê xoay chuyển, Bát Quái Kim Dao thuận thế đánh xuống một đòn, “Keng” Chu Kim Đường đưa kiếm ra. Tiếp theo, chân bước theo phương vị bát quái, xuất chiêu Độc Xà Xuất Động, đâm thẳng vào huyệt Toàn Cơ trước ngực Chu Kim Đường, Chu Kim Đường di chuyển theo kiếm, trong nháy mắt kiếm quang mờ mịt, tựa như cuồng phong, thế không thể dời. Kim đao Tiểu Cốc Hoa mạnh mẽ như rồng, múa tròn che kín thân mình, khéo léo tìm chỗ công kích, chiêu số ổn định vững vàng. Nhất thời hai người khó lòng phân thắng phụ.

Tiểu Cốc Hoa cùng Chu Kim Đường đều thành danh trong võ lâm, đao và kiếm pháp đã thâm sâu vào trong người họ, tài nghệ thật cao thâm. Bích Vân Kiếm Pháp của Chu Kim Đường tự thành một nhà, biến hóa khôn lường, thần bí mạc trắc. Yếu quyết là tam tam chi biến, một biến ra ba, ba với ba thành chín, cuối cùng, biến nhất thành bát biến thành vô cùng chi biến, biến vô cùng chi biến thành nhất thành bát biến, do đó tùy tâm sở dục, thay đổi liên tục, thuận theo tình thế mà tấn công kích sát. Tiểu Cốc Hoa vẫn tiến lên, Bát Quái Kim Dao hỏa hầu đầy đủ, chiêu số thuần thực. Khôn, cần, khảm, tốn, chấn, li, đoái, kiền, bát quái tương sanh tương khắc, sanh sanh bất tức, vạn vật bao la, một biến thành hai, hai biến thành bốn, thiên biến vạn hóa, chung quy cũng về thái cực. Không thể cản những giọt nước ẩn tàng sát cơ bắn tới, Chu Kim Đường không còn cách nào khác, buộc phải phòng ngự đợi thời cơ phản công.

Qua hơn trăm chiêu nhưng vẫn không thắng phụ, kiếm pháp Chu Kim Đường thay đổi đột ngột, Bích Tiêu Kiếm nhẹ nhàng phiêu hốt, đánh thẳng vào bao vải chứa bảo quan sau lưng Tiểu Cốc Hoa. Tiểu Cốc Hoa một thoáng lơ là, “Xuyt!” dây của bao vải bị lợi kiếm chặt đứt. Lão vội vàng chìa tay ra nhằm nắm lấy bao vải lên. Mũi kiếm Chu Kim Đường thuận thế lật lại; “Ui!” vai trái Tiểu Cốc Hoa bị Bích Tiêu Kiếm gạch một đường, tức thì đau tận xương tủy, máu tuôn xối xả. Sắc mặt Tiểu Cốc Hoa nhợt nhạt, “Oa” một tiếng, thân khê trầm xuống tìm bọc vải đựng phiêu vật...

Dây của bọc vải bị chặt đứt, bọc vải chứa bảo quan nặng nề rơi xuống đất. Chu Kim Đường nhanh chóng tiến lên đoạt vào tay. Ngay lúc đó, “Vèo” Hưởng Kim Tiêu mang theo tiếng rít lảnh không bay tới. Chu Kim Đường cầm bao vải vội hụp xuống, kim tiêu bay sát tai. Đây là lần đầu tiên Tiểu Cốc Hoa xuất thủ kim tiêu phải thất thủ. Mất thấy Chu Kim Đường mang theo bao vải nhảy xa mấy trượng, như muốn tiến vào rừng rậm. Lão vội vàng lấy ra ba mũi kim tiêu nơi tay, muốn dùng kim tiêu liên tục để đánh ngã Chu Kim Đường, không muốn hấn mang theo bảo quan mà chạy.

Lúc này Chu Kim Đường thôi chuyển phương hướng, tựa như chim ưng phi thân bay về phía rừng cây, hấn chỉ muốn tiến vào trong rừng để có khả năng đào thoát khỏi kim tiêu của Tiểu Cốc Hoa. Nhưng hấn vừa mới đến bìa rừng, đột nhiên một đạo kim quang lóe mắt từ trong rừng bắn tới. Chu Kim Đường la to:

“Không ổn rồi!” bèn lui lại về sau, lại gặp phải Tiểu Cốc Hoa xuất thủ liên hoàn tiêu, chỉ nghe Chu Kim Đường kêu thảm thiết, rớt xuống vách đá bên bìa rừng.

Tiểu Cốc Hoa thấy Chu Kim Đường trúng tiêu rớt xuống vách đá, vội chạy đến vách đá quan sát, chỉ thấy phía dưới vách đá cao hàng ngàn nhận (một nhận khoảng sáu thước, bốn tấc, tám phân bây giờ) tối đen

như mực, thâm bất khả trắc. Nỗi khổ tâm trong lòng lão không thể nói thành lời, Tiểu Cốc Hoa vì sợ bảo quan đã lấy lại được lại một lần nữa thất thủ nên bất đắc dĩ phải xuất tiêu dã thương Chu Kim Đường, nhưng dù sao cũng niệm tình bát bái chi giao, vừa rồi xuất thủ không phải là độc tiêu, lưu lại mạng sống của hắn. Ai ngờ hắn ngã xuống vực đá, chỉ sợ rằng phải tan xương nát thịt.

Dừng chân ở ven bờ vực, lão thở dài một hơi, không kim được phải rơi giọt lệ anh hùng.

Lúc này, La Hán Trùng từ trong rừng nhảy ra, hấn nhắc bao vải chứa bảo quan, thừa với Tiểu Cốc Hoa đang rơi nước mắt, ngơ ngẩn ngẩn nhìn xuống vực:

“Sư thúc, Chu Kim Đường trợ Trụ vi ngược, có chết cũng không đền hết tội. Chúng ta nhanh lợi dụng cơ hội này đến Miêu trại, đưa bảo quan dâng cho Miêu vương.”

Tiểu Cốc Hoa nhận lấy bao vải, đứng như si ngốc. Cái chết của Trí Viên thiền sư cùng Chu Kim Đường khiến trong lòng lão rất ư là lo lắng. Hai người này được võ lâm kính ngưỡng, xem như là bậc trưởng lão. Nhưng mà vì sao bọn họ lại cướp tiêu? Vì sao bọn Quan Bắc Tam Kiệt lại mắng ta là ứng khuyển của triều đình? Lão đột nhiên nhớ lại cảnh Trí Viên thiền sư bị sát hại, nói với lão:

“Ngài thấy rồi đó, bên trong ngoại trừ những thứ này ra còn có một đạo thánh chỉ...” Chẳng lẽ bảo quan này còn có điều chi kỳ lạ? Nghĩ thế, lão vội vàng mở bao vải ra, lấy bảo quan bỏ xuống bàn đá cẩn thận xem xét, sau đó dùng tay lấy thánh chỉ ra. Lúc đó, La Hán Trùng vội vàng chạy lại nói:

“Sư thúc, tự ý mở thánh chỉ là bị chém đầu đó, người vạn lần không thể...”

Tiểu Cốc Hoa chẳng muốn xem thánh chỉ. Lão cho rằng đạo thánh chỉ này nhằm để trấn an Miêu vương. Nhưng giọng nói của Trí Viên lúc lâm tử vang đến bên tai, lòng lão đột nhiên nhất động, lại lấy tay lần mò bên trong, quả nhiên phát hiện trên mũ quan có đến hai lớp, lấy ra mật thư mà Mạn thân vương viết cho Miêu vương. Kể đến nhờ áp tiêu vẫn chưa đề cập đến việc này, ở đây chắc có điều chi kỳ quặc? Lão lấy phong thư ra xem, nhất thời sắc mặt trắng bệch...

Đột nhiên, khuôn mặt dài thoảng của La Hán Trùng trở nên đáng sợ, đôi mắt chim ưng lóe hung quang. Hắn lặng lẽ vọt ra phía sau Tiểu Cốc Hoa, nâng trường kiếm lên, một đạo hàn quang đâm vào tử huyệt Tiểu Cốc Hoa.

Nguyên lai, La Hán Trùng từ lâu đã gia nhập triều đình, đang là một thị vệ oai dũng, là thủ hạ của tổng quản điện. Lần này triều đình hạ độc kế, giết hết những chí sĩ phản Thanh cùng võ lâm hào kiệt, lại phái hắn đến theo dõi và ly gián mối quan hệ giữa Tiểu Cốc Hoa cùng Tam Thanh Bang. Lúc này, hắn thấy âm mưu bại lộ, thừa lúc Tiểu Cốc Hoa không kịp chuẩn bị, kiếm hấn xuất liên. Đáng tiếc cho một đời tông sư lại bị huỷ trong tay kẻ tiểu nhân hèn hạ!

La Hán Trùng rút bảo kiếm ra, đắc ý cười một cách ác độc, khom người nhặt bảo quan, cột bao vải trên lưng, sau đó hấn huyết sáo, bảy, tám thanh y hấn tử nghe tiếng chạy đến. La Hán Trùng phân phó:

“Các người nhanh đến Trường Sa phủ truyền tin rằng Tiểu Cốc Hoa đã bị Chu Kim Đường sát hại. Tiếp đó, đến sơn khẩu nghênh tiếp binh mã hoàng kỳ doanh lên núi, không được sơ suất!”

“Vâng!”

La Hán Trùng đưa thi thể Tiểu Cốc Hoa đến thạch bình thượng, cười lạnh hai tiếng:

“Sư thúc, người nằm đây là tốt lắm rồi. Chờ nhi tử của người đến đây nhất xác, tìm Tam Thanh Bang tính sổ. Ta muốn xem các người tàn sát lẫn nhau, giết đến người chết ngựa đổ, giết đến hôn thiên địa ám, ha ha ha!”

3. Báo Phụ Cừu Tái Tiến Vũ Lăng

Trung gian kẻ thiếu niên bị cầm

”Trường Đình tái tiến Vũ Lăng

Phụ cừu phải báo, khẳng khẳng một lời

Cảnh Thu gan lớn tày trời

Làm mưu ác tặc phải rời ân sư.”

Đêm.

Mây đen cuộn cuộn che phủ ánh trăng non, gió lạnh căm căm thổi qua rừng trúc phía sau Tam Tương Vũ Quán. Cành trúc lay nghe xào xạc, đầu đầu cũng tối tăm, chỉ có một vệt sáng le lói, lúc tỏ lúc lu, hắt ra từ cửa sổ của một gian tiểu phòng nằm sâu trong rừng, làm cho Tam Tương Vũ Quán lộ ra vẻ tiêu điều, ảm đạm. Trong phòng màn che rủ xuống, ánh nến đung đưa. Chính giữa là một bàn thờ, phía trên đặt một bài vị, viết rằng: “Tiên phụ Tiểu Cốc Hoa chi linh vị.” Trước mặt bàn thờ còn treo một cái bàn hẹp, trên bàn đặt ngay ngắn ba cái bát nhỏ bằng gỗ, trong bát đầy ắp nước. Bên cạnh bát gỗ đặt thanh Bát Quái Kim Dao tổ truyền của nhà họ Tiểu. Trên xà nhà đối diện bàn cúng có treo một người gỗ, bóng dáng dài thượt rọi xuống nền gạch nung.

Tân quán chủ Tam Tương Vũ Quán Tiểu Trường Đình quỳ trước linh vị. Chàng trạc ba mươi tuổi, vóc dáng khôi ngô, gương mặt trắng hồng, trên đầu thõng xuống một bím tóc đuôi sam cực lớn, khoác ngoài chiếc áo dài màu xanh là một chiếc áo ngắn có in tiêu ký của Tam Tương Vũ Quán, lộ ra vẻ tinh minh quả quyết. Lúc này, mặt chàng lộ vẻ nghiêm túc, lệ quang lóng lánh trong đôi mắt đầy cừu hận của chàng. Chàng quỳ trước linh tiên của cha, mấp máy môi, khẽ nhắc đi nhắc lại: “Phụ thân, thứ cho hài nhi tội bất hiếu, đã qua một năm mà vẫn bất tài không thể giết chết kẻ thù để báo thù rửa hận cho người...”

Ngày giỗ đầu của lão quán chủ Tam Tương Vũ Quán đã qua hơn nửa tháng. Vào ngày ba tháng năm, năm Đạo Quang thứ hai mươi hai, trên đường áp tiêu đến Miêu Sơn Trại tại Vũ Lăng, Tiểu Cốc Hoa đã bị người sát hại, nghe đồn rằng đó chính là hành vi của Tam Thanh Bang bang chủ Chu Kim Đường và Quan Bắc Tam Kiệt. Tiểu Trường Đình không thể tin được người đã cùng phụ thân mình bát bái chi giao là loại người thất tín bội nghĩa, chỉ khi nhất xác cha, phát hiện lưỡi của Bát Quái Kim Dao bị mẻ vài chỗ bằng hạt đậu, chàng mới không thể bác bỏ sự thật này, bởi vì hiện nay trên đời này chỉ có Bích Tiêu Kiếm của Chu Kim Đường mới có khả năng làm tổn thương đến bảo đao của cha chàng. Với lại, chàng đã tìm thấy Chu Mục nằm thoi thóp thở ngay tại sơn khẩu, trước lúc lâm tử, Chu Mục nói rằng kẻ cướp tiêu và sát hại lão quán chủ chính là Chu Kim Đường. Tiểu Trường Đình giận sôi máu, hội họp các lộ anh hùng lên núi tìm Chu Kim Đường báo cừu tuyệt hận. Không ngờ Tam Thanh Bang đã trốn mất dạng, một bóng người cũng không thể tìm thấy. Khi đó, vừa đúng lúc nội chiến xảy ra ở Miêu gia, Miêu vương nhờ được đại đội quan binh của triều đình nhà Thanh lên núi tương trợ, chiến tranh khắp nơi, Tiểu Trường Đình báo cừu không được đành phải ôm hận rời núi.

Tiểu Trường Đình biết rõ Chu Kim Đường võ công cao thâm, kiếm pháp cao siêu, nếu chỉ bằng chính thanh kim đao của mình thì chàng khó bề mà thủ thắng. Sau đó, bèn xé bỏ chiêu bài của vũ quán, bẽ môn tập luyện tuyệt kỹ gia truyền Hưởng Kim Tiêu. Gần đến ngày giỗ của cha, tuyệt kỹ kim tiêu chàng đã luyện thành, bèn sai người ra ngoài nghe ngóng tầm tích của Tam Thanh Bang, một số người về báo cáo lại tin, con trai của Chu Kim Đường là Chu Quốc Trung vừa mới trở về Ý Thiên Các tại Vũ Lăng Sơn, đổi Tam Thanh Bang thành Tam Phật Đường. Cuối cùng thời khắc báo cừu cũng đến!

Tiểu Trường Đình dập đầu ba cái trước linh vị của phụ thân, chắp hai tay trước ngực, vẻ mặt trang nghiêm, thề với trời đất:

“Trước mặt tổ tiên, con bắt tài Tiểu Trường Đình thừa lệnh sư huấn tập luyện Tam Độc Truy Hồn Tiêu, hôm nay đã luyện thành, nguyện tuân theo kim tiêu ngũ luật: một, không khai sát giới; hai, không lấy nghề để ức hiếp người; ba, không truyền cho ngoại nhân; bốn, tiêu không được loạn phát, phát thì không được huyệt; năm, giết lầm một người thì phải lấy mạng đền. Xin hoàng thiên chứng giám!”

Đọc xong, Tiểu Trường Đình đứng dậy, đi đến trước ba cái bát nhỏ bằng gỗ, lần lượt lấy nước trong đó rửa tay. Sau đó, chàng nhìn linh vị của phụ thân, khẽ cầu nguyện: “Hồn cha có linh thiêng, hãy phù hộ cho con lên núi lần này báo được mối thù cướp tiêu, giết cha!” Nói xong, tay dứt vào bọc tiêu, vung tay bắn một phát. Ba đạo hàn quang bắn về hướng người gỗ treo trên xà nhà, cùng lúc đó vang lên ba âm thanh chói tai “keng”, “keng”, “keng”.

Người gỗ treo trên xà nhà bị đánh kịch liệt, đung đưa lên. Nhìn lên trước mặt, ba mũi kim tiêu ghim lên ba đại huyệt khác nhau: Yết Hâu ở trên, Toàn Cơ ở giữa và ở dưới là Đan Điền.

Đột nhiên, trước cửa phòng nghe “cụp” một tiếng. “Ai?” Tiểu Trường Đình hét lên một tiếng, lắc mình nhảy đến bên cạnh bàn, tay nắm kim đao. Một thằng bé khoảng mười ba, mười bốn tuổi từ bên ngoài cửa đi vào, quỳ mọp đầu xuống, khẽ nói: “Sư phụ, là con.” Phương Cảnh Thu, đồ đệ của Tiểu Trường Đình, tiến vào.

“Cảnh Thu, con đến để làm gì?”

Phương Cảnh Thu hốt hoảng nói:

“Sư phụ, ngày mai...”

“Ngày mai sao? Hừm!” Tiểu Trường Đình nghiêm nghị hỏi.

Cuối cùng Phương Cảnh Thu cũng ngẩng đầu lên, cầu khẩn nói:

“Sư phụ, ngày mai đồ nhi cũng muốn theo người đến Vũ Lăng Sơn.”

“Làm càn! Ta đã nói rồi, ngày mai ta sẽ tự lên Vũ Lăng Sơn, không ai được phép đi cùng. Về nghỉ đi!”

Phương Cảnh Thu miệng vẫn bướng bỉnh nói: “Con nhất định đi.”

Tiểu Trường Đình bản thân biết rất rõ cái tên tiểu đồ mà chàng nuôi nấng từ nhỏ có tánh khí rất bướng bỉnh. Nó rất mến chàng. Nhưng suy cho cùng Phương Cảnh Thu tuổi còn nhỏ quá. Chàng trừng mắt nói: “Thằng bé ngươi xem mình bao nhiêu niên kỷ? Đường sư phụ đi đầy hung hiểm, mang ngươi theo chỉ thêm nhiều phiền phức, rõ chưa?”

Phương Cảnh Thu khuôn mặt ngăm đen, đôi mắt chứa đựng vẻ chí thành trung hậu, nói: “Sư phụ đi một mình, con rất lo lắng, giả sử người bị bệnh giữa đường thì lấy ai mà săn sóc? Hơn nữa, vạn nhất có điều chi tốt xấu thì cũng chẳng có ai để báo tin.”

Phương Cảnh Thu vốn tưởng nói vài câu “khích tướng” thì sư phụ sẽ dẫn gã đi cùng. Ai dè những lời này lại phạm đúng vào những kiêng cử của người trong võ lâm. Tiểu Trường Đình bực bực nổi giận, “bùng” một chưởng đánh Phương Cảnh Thu loạn choạng, luôn miệng quát: “Cha chả!” Phương Cảnh Thu không biết mình đã nói sai điều gì, thấy sư phụ động nộ, không dám nhiều lời nữa, vội vàng trở gót ra ngoài. Lúc bấy giờ, sắc mặt Tiểu Trường Đình trắng bệch, tay cầm Bát Quái Kim Đao, quỳ phủ phục trước linh tiền của phụ thân, im lặng khẩn vái: “Cha có linh thiêng xin hãy phù hộ cho hài nhi kỳ khai đắc thắng, lấy mạng cừu nhân!”

Trăng khê hé từ giữa đám mây đen, dưới ánh trăng bàng bạc, Bát Quái Kim Đao lấp lánh u quang. Mười ngày sau, Tiểu Trường Đình tiến nhập vào địa phận của Vũ Lăng Sơn. Khoái mã bay như tên bắn trên đường, đập vào mắt là những bụi cỏ dại mọc theo triền núi, trông thật hoang vu. Hàng loạt nhà làm bằng gỗ trúc đã làm cho rừng trúc cháy rụi. Vết máu loang lổ một màu đen sẫm trên vách đá, dường như muốn tố cáo với mọi người rằng nơi đây đã từng phát sinh nhiều bất hạnh. Tiểu Trường Đình nghe những người trên núi nói rằng: một năm trước đây, quan binh kéo lên núi huyết tẩy Miêu Sơn Thập Bát Trại. Bọn quan binh sát nhân phóng hỏa, gian dâm, cướp của, không chuyện ác nào không làm. Dân làng ở đây đều bị giết sạch, ngay cả xác cũng không còn. Tiểu Trường Đình tận mắt thấy thảm trạng bi thương, lại nhớ đến một năm trước đây phụ thân đã giúp Mạn thân vương áp tiêu lên núi để tránh cho Miêu sơn khỏi cảnh cướp bóc, để bảo vệ đám chí sĩ kháng Thanh như Lôi Chấn Hoàn đang ẩn mình trong Miêu Sơn Thập Bát Động thoát khỏi độc thủ. Nào ngờ Tam Thanh Bang của Chu Kim Đường thất tín bội nghĩa, cấu kết với bọn tặc tử Thanh Ưng Bang cướp phiêu vật, sát hại phụ thân, lại dẫn Thanh binh hỏa thiêu sơn trại, khiến Miêu Sơn Thập Bát động gặp phải thảm họa. Nghĩ đến đây, lòng tràn đầy hận thù của chàng đối với Chu Kim Đường lại tăng thêm ba phần.

Tiểu Trường Đình cải trang tiến nhập Vũ Lăng Sơn, trên đường đi tra xét cặn kẽ mọi mặt, truy tìm nơi hạ lạc của Chu Kim Đường cùng Tam Thanh Bang. Hôm trước, nghe được tin Tam Thanh Bang đã đổi thành Tam Phật Đường, nhưng chẳng biết tại sao đường chủ không phải là Chu Kim Đường mà lại là con trai hần Chu Quốc Trung. Hiện bọn Tam Thanh Bang lấy Tề Vương Miếu làm cứ điểm. Tiểu Trường Đình qua đêm tại Ô Túc Trấn, cách Tề Vương Miếu không đến năm dặm.

Dùng bữa cơm tối xong, Tiểu Trường Đình đang ở trong phòng thu xếp hành lý, chuẩn bị đêm sẽ thám thính Tề Vương Miếu. Đột nhiên nghe thấy ngoài cửa vang lên một hồi “cộp, cộp, cộp...”

Tiếng vó ngựa vọng lại trong buổi chiều hôm mờ mịt, chỉ thấy một đoàn khoái mã vọt qua nhanh như chớp. Cưỡi trên lưng con ngựa cuối cùng là một đứa trẻ chừng mười ba, mười bốn tuổi, mi thanh mục tú, hai chân thẳng yên cương, toàn thân dựng đứng trên lưng ngựa, không hề động đậy. Một tay nó cầm chặt cương, tay kia vút bỏ nhánh tùng, vung tay hất tóc đón gió, bím tóc gọn gàng gặp phải gió xoay tít. Tiểu Trường Đình không ngăn nổi: thằng bé còn nhỏ mà thân thủ khá quá!

Trong chót lát, đoàn ngựa đã đi xa, Tiểu Trường Đình quay vào phòng. Vừa đặt chân vào cửa phòng, chàng đột nhiên cả kinh, Phương Cảnh Thu với bộ dạng phong trần đang đứng giữa phòng!

Phương Cảnh Thu thấy sư phụ sa sầm nét mặt, vội quỳ xuống bẩm báo: “Đồ nhi phụng mệnh Chu đại gia đến đây khấu kiến sư phụ.”

Chu đại gia Chu Tường là đường huynh của Chu Mục, lão chủ trì nội vụ trong Tam Tương Vũ Quán. Tiểu Trường Đình nghe do chính lão sai khiến nên hỏi: “Chu quản sự kêu con đến làm gì?”

Phương Cảnh Thu đứng dậy nói: “Sau khi sư phụ lên đường, Chu đại gia sợ sư phụ một mình khó lòng giải quyết mọi chuyện, nên đã dùng Hưởng Kim Tiêu truyền lệnh cho các vị sư bá sư thúc trong cửu quán, thập tam bang nhanh chóng đến ngay Ô Túc Trấn để tiếp ứng cho người. Chu đại gia sai con đến trước một bước để bẩm báo với sư phụ.” Phương Cảnh Thu dừng một lúc, bèn lên nói tiếp: “Trước khi sư phụ lên đường, đồ nhi lỡ nói vài lời gở, Chu đại gia sợ đó là diễm báo bất hảo, nên bảo con mau mau thay đổi lời nói cùng sư phụ. Sư phụ một khi xuất thủ nhất định kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công, hóa hung thành cát, thể hiện bản sắc trong nguy nan, tự tay giết chết kẻ thù, diệt sạch bọn cướp hung ác!”

Tiểu Trường Đình minh bạch dụng ý của một người lão luyện thành thực như Chu lão gia đây. Một mình thâm nhập Vũ Lăng Sơn cao ngất, lại thêm hiểm trở hoang vu quả thực là hung đa cát thiểu, nếu có hậu ứng đương nhiên sẽ ổn thỏa hơn nhiều. Đây chính là thâm ý của Chu Tường, nhưng lão có biết đâu rằng nội tâm của Tiểu Trường Đình rất là thống khổ: oán thù giữa các môn phái trong võ lâm, đời này nối tiếp đời kia, vô cùng vô tận, thân phận là một võ lâm tông sư, y làm sao chịu nhượng bộ người khác, đặc biệt là khi cả đời sau cũng đã bị cuốn vào vòng ân oán này rồi? Trong thực tế, chuyến đi này Tiểu Trường Đình đã chuẩn bị đầu vào đó cả rồi, dù sống hay chết thì điều quan trọng nhất mọi ân oán của người đi trước cũng triệt để kết liễu tại đây!

“Sư phụ, thằng bé mới vượt ngựa qua khi nãy là Chu Thiên Minh, tôn tử của Chu Kim Đường.”

“A! Sao con biết?”

“Đồ nhi...” Phương Cảnh Thu bất ngờ ngập ngừng, lúng túng nói: “Hôm qua ở phía trước khách điểm, con cùng gã tương ngộ, thấy gã võ công cao cường lại thêm nhân ái, con cùng gã kết nghĩa đệ huynh. Sau khi chia tay, vừa rồi con mới biết được lai lịch của gã. Con quyết lấy mạng gã để báo thù cho sư gia.”

“Nghe rõ đây!” Tiểu Trường Đình nhú chặt lông mày, gằn từng tiếng: “Tối nay con phải ở trong khách điểm, chỉ cần con rời phòng nửa bước, ta sẽ đánh gãy chân con!”

Trăng nhô lên cao, ngân hà sáng chói. Dãy núi đứng sừng sững, mờ mờ ảo ảo ở nơi xa, ánh trăng bàng bạc soi rọi toàn cảnh của một Tề Vương Miếu được chạm trổ tinh vi nằm bên cạnh.

Tiểu Trường Đình ẩn mình sau một khối đá gồ ghề, chăm chú nghe động tĩnh trong miếu. Chàng chờ đến khi nào mặt trăng ẩn mình vào trong mây đen, sẽ có cơ hội để tiềm nhập vào trong miếu.

Đột nhiên, một đạo nhân ảnh như sao xẹt đến, nhẹ nhàng nhảy xuống bãi cỏ phía trước Tề Vương Miếu. Tiểu Trường Đình suýt chút đã la lên, phát hiện người mới đến chính là Phương Cảnh Thu!

Tiểu Trường Đình vừa giật mình vừa giận: tên tiểu tử này chẳng chịu nghe lời, đến đây để làm gì?

Lúc bấy giờ, Phương Cảnh Thu nhảy vọt lên hai, ba bước đến trước Tề Vương Miếu, từ trong ngực móc ra một vật ném vào tường, nhẹ nhàng kích ra ba chưởng.

Tiểu Trường Đình nhìn ngây cả người, thằng bé này làm trò gì thế?

Chỉ nghe trong Tề Vương Miếu vọng ra ba hồi chuông, trong một sát na, một người từ trong miếu phi thân ra ngoài. Người vừa chạm đất, chân lại điểm xuống, lướt đến trước mặt Phương Cảnh Thu. Người buông xuống trông thật khinh linh tiêu sái. Dưới ánh trăng, Tiểu Trường Đình trông thấy rất rõ, chính là thằng

bé vừa đứng trên lưng ngựa vừa hất tóc chạy qua khách điểm ban ngày. Phương Cảnh Thu nửa đêm tìm nó để làm gì?

Hai gã dừng chân tại đám cỏ cách Tề Vương Miếu có hơn mười trượng. Một đứa cười nói: “Không ngờ huynh trưởng nửa đêm đến gặp tiểu đệ, thật là vui quá.”

Phương Cảnh Thu sắc diện âm trầm: “Chu Thiên Minh, hôm đó chúng ta tương hội tại khách điểm, người nói người là con cháu của quan lại. Ta đến để hỏi người, cha người là ai? Gia gia tên gọi là gì?”

Thằng bé kia cười nói: “Thật không dám giấu huynh, đó là đệ đã gạt huynh. Cha đệ là Chu Quốc Trung, gia gia là Chu Kim Đường. Huynh trưởng, người hỏi điều này có phải đã xem tiểu đệ như thân thuộc rồi không?”

Phương Cảnh Thu mặt chuyển sang đỏ, lớn tiếng quát: “Đừng có cười! Ai là huynh trưởng của người? Ta phải giết người, báo thù cho sư gia!” Nói xong, đánh “phốc” ra một quyền Hắc Hồ Thủ Tâm vào ngực.

Chu Thiên Minh xoay tròn gót chân, sử chiêu Quan Công Thoát Bào, nghiêng người né qua, hai ngón tay bồng vung lên, đâm vào nách Phương Cảnh Thu, buộc Phương Cảnh Thu liên tiếp thối lui hai bộ. Chu Thiên Minh quát hỏi: “Nhà người rốt cuộc là ai, tại sao lại đến đây gây hấn?”

Phương Cảnh Thu ngẩng đầu lên: “Ta là Phương Cảnh Thu, đệ tử của Tam Tương Vũ Quán Tiểu Trường Đình. Ta đến đây gặp người để báo cừu cho sư gia, mau nộp mạng đi!”

Chu Thiên Minh cười lạnh: “Nguyên là vậy, ta đang muốn kiếm các người tính nợ đây!”

Hai gã quyền cước giao nhau, xấp vào giao đấu. Tiểu Trường Đình không kiềm được phải thở dài: oán cừu đời trước chưa xong, giờ lại chuyển lên mình hai thằng nhỏ này, thật là oan oan tương báo, biết đến khi nào mới xong! Chàng nghĩ mình nên lộ diện để ngăn chặn hai thằng bé ngu dốt này ngưng đấu, nhưng hận thù làm sao chỉ nói dăm ba câu mà giải quyết được đây?

Hai thằng nhỏ đánh nhau túi bụi. Phương Cảnh Thu tuy sức lực có hơn Chu Thiên Minh, nhưng thân thủ lại không linh hoạt bằng nên bị kiềm chế hoàn toàn. Một tiếng “oái” vang lên, Phương Cảnh Thu bị Chu Thiên Minh đá trúng đùi một cước, ngã ngay xuống đất. Nhưng gã vẫn ngoan cường đứng dậy, chùi máu trên miệng, huy quyền đánh tới. Tiểu Trường Đình thầm tính: Hai thằng nhỏ đánh nhau tất nhiên sẽ kinh động đến người bên trong miếu, nếu như có người ra ngoài, ta sẽ thừa cơ mà hành sự.

Chàng nhặt dưới đất một hòn đá nhỏ, nắm sẵn trong tay, chuẩn bị cứu đệ tử lúc nguy cấp.

Thế nhưng, sự việc lại phát sinh ngoài ý muốn. Chu Thiên Minh buộc Phương Cảnh Thu phải từ từ lui về khu rừng bên cạnh, Tiểu Trường Đình đang ẩn mình sau tảng đá vội chuyển thân đuổi theo, đột nhiên nghe một tiếng “rầm”, một tấm lưới từ trong rừng bay ra trời chặt cả hai thằng nhỏ. Tiểu Trường Đình muốn nhảy lên tương cứu, nhưng khi đến nơi thì đã không còn kịp nữa rồi. Một số thanh y hán tử đã kéo cả Chu Thiên Minh và Phương Cảnh Thu đang mắc trong lưới vào rừng, chỉ nghe tiếng lá kêu xào xạc, trong nháy mắt không còn thấy tăm hơi đâu cả.

Tiểu Trường Đình còn đang sửng người, một nhóm nhân ảnh lại từ trong miếu bay vèo ra. Dưới ánh trăng, Tiểu Trường Đình nhìn thấy rõ ràng tất cả là ba người, dẫn đầu là một lão lùn, vẻ mặt cau kỉnh. Tiểu Trường Đình tiến về trước một bước, quát lên: “Kẻ đến phải chăng là tặc tử của Tam Thanh Bang?”

Lão đầu mặt cau có chẳng hề lên tiếng, hai chân dậm xuống, sử chiêu Đại Bằng Triển Xí vọt người lên, Đồng Nhân Trảo trên tay đánh thẳng vào trán Tiểu Trường Đình. Tiểu Trường Đình thấy khí thế hung mãnh, nhảy lên cao có hơn một trượng, “Reng” kim đao rời khỏi vỏ. Đúng lúc đó, hai kẻ đứng ngoài một cầm cương đao, một cầm Thiết Chiết Phiến tập kích từ hai bên tả hữu. Tiểu Trường Đình thầm nghĩ: ba kẻ này chắc là Quan Bắc Tam Kiệt đã trợ giúp Chu Kim Đường cướp tiêu đây.

Gặp được cừu nhân, Tiểu Trường Đình hai mắt đỏ ngầu, sử tuyệt học Bát Quái Kim Đao đối chọi với ba người, không cho bọn họ chiếm được một chút tiện nghi nào.

Bốn người đang giao đấu đến thiên hôn địa ám, cửa của Tề Vương Miếu đột ngột mở ra, một toán người bước ra, dẫn đầu là một đại hán hơn ba mươi tuổi. Chỉ nghe đại hán đó nạt lớn:

“Ngừng tay!” Ba hán tử nghe thấy vội nhảy sang một bên. Người cầm Thiết Chiết Phiến chính là Vu Bổng Phong, giận dữ nói: “Chu đường chủ, người này chính là nhi tử của Tam Tương Vũ Quán Tiểu Cốc Hoa, nhất định không được để hắn rời khỏi đây!” Lô Kinh, lão đầu có sắc mặt cau có, cũng chen vào:

“Giết hắn đi, báo thù cho lão đường chủ và các huynh đệ đồng môn!”

“Im ngay!” Chu Quốc Trung nghiêm nghị trách mắng bọn họ “Các ngươi không được quên chuyện chính yếu, người nào còn nhắc đến chuyện báo thù, sẽ trừng trị theo đường quy!” Tiếp đó, chàng lại chấp tay vái Tiểu Trường Đình: “Tiểu quán chủ, tại hạ có việc quan trọng, thứ lỗi không thể bồi tiếp, ân oán giữa hai nhà chúng ta xin được tương cáo sau.”

Lưu Hưu Nam, người có râu quai nón, nói: “Vừa nãy thiếu đường chủ bị người ta bắt đi, chúng ta mau đi cứu.”

Chu Quốc Trung thần sắc nghiêm túc, quả quyết nói: “Hiện tại bọn ứng khuyển nhà Thanh đang tập trung tại Miêu sơn, kiểm soát mọi sự, nghĩa sĩ đang chết từng người một, chúng ta phải xem nhau như người một nhà, đi thôi!”

Chu Quốc Trung vội vàng dẫn chúng nhân chạy xuống núi, trước Tề Vương Miếu chỉ còn lại tro bụi một mình Tiểu Trường Đình. Ánh trăng kéo lê bóng chàng trải dài trên ngọn cỏ, trên mặt lộ đầy sắc kinh ngạc hòa cùng nỗi sợ hãi. Giây lâu, chàng chạy về hướng rừng, quay vào khu rừng rậm rạp hô to:

“Thu nhi! Thu nhi...”

Bốn bề yên tĩnh, không ai hồi đáp. Chỉ nghe truyền lại tiếng vượn hú thảm thiết, gây cho người ta một cảm giác dưng đứng cả tóc gáy.

Tiểu Trường Đình trở về khách điểm, lúc đó cũng đã khuya rồi. Gặp Chu Quốc Trung tại Tề Vương Miếu, Thu nhi bị rơi vào tay ai cũng không biết, những việc này khiến chàng tâm phiền ý loạn. Tình thế vô cùng hung hiểm đề nghị chàng phải cẩn thận hành sự. Chàng không gõ cửa khách điểm, nhảy vào sân sau, thấy phía tây sương phòng đèn vẫn còn sáng. Ai mà giờ này vẫn còn chưa ngủ? Chàng lần theo hướng đó mà đi, đột nhiên nghe có người đang nói chuyện, chàng cảm thấy kỳ quái, vội vàng lách thân, giấu mình tại góc tường chăm chú nghe.

Một âm thanh vang lên: “Không thấy họ Tiểu trở về từ phía trước à?”

“Không có ai cả” một âm thanh khác hồi đáp, “Hồ đại nhân, ngài đã biết được tiểu tử ấy là nhi tử của Tiểu Cốc Hoa, tại sao không thừa cơ giết hắn để trừ thảo trừ căn.”

Tiểu Trường Đình giật mình sợ hãi, thật nguy hiểm, nguyên lai mình lại cùng bọn cừu địch tá túc trong cùng khách điểm. Gã Hồ đại nhân là ai? Ta phải nghe xem coi bọn chúng định ám toán mình bằng cách nào. Không tiện ngồi dưới góc tường nghe lén, chàng lần bước đến góc tây sương phòng, dùng Bích Hồ Công treo lên nóc nhà. Sau đó sử chiêu Yến Tử Lược Sào vô thanh vô tức treo lên xà nhà của tây sương phòng, hai chân rùn xuống, sử công phu tuyệt học Đảo Quả Kim Câu treo mình trên cửa sổ, từ tấm giấy mỏng dán ngoài cửa sổ chăm chú nhìn vào trong. A! Tiểu Trường Đình chút nữa đã kêu lên. Nguyên kẻ được xưng là Hồ đại nhân kia chính là Hồ Ngọc Hoa, thủ hạ của La Hán Trùng, kẻ đã đến vũ quán báo tin cha mình bị hại, một vài thanh y nhân ngồi xung quanh gã. Trên bàn la liệt chén bát, ai nấy say sưa túy lúy, phanh cả ngực áo, để lộ cả số hiệu của nội định thị vệ. Chỉ thấy Hồ Ngọc Hoa tu một hơi rượu, vừa cười vừa nói với vẻ đắc ý:

“Các ngươi đúng là ếch ngồi đáy giếng, tầm nhìn thật nông cạn! Lần này chúng ta lĩnh mệnh rời khỏi kinh thành với trách nhiệm trọng đại, Tam Phật Đường Chu Quốc Trung đối đầu với chúng ta, lưu lại họ Tiểu kia để còn đối phó với gã, bớt cho chúng ta khối việc.”

“Đại nhân cao... cao kiến!” Một tên thị vệ xin gần quắc cần câu cười nịnh, nói:

“Lúc... lúc này đây, chỉ sợ cái tên họ... họ Tiểu cùng... cùng Chu Quốc Trung, bọn chúng đang đánh... đánh túi bụi với nhau.”

Tiểu Trường Đình ngồi trên xà nhà nghe được cuộc đối thoại này, mới biết vừa rồi tại Tề Vương Miếu, kẻ mà Chu Quốc Trung kêu bằng ứng khuyển của triều đình chính là tên Hồ Ngọc Hoa này. Bọn chúng đến

Miêu sơn để sử dụng thủ đoạn gì? Gã lập tức ngưng thần để nghe rõ bọn chúng nói gì, đột nhiên tiếng bước chân từ trong sân vang đến. Tiểu Trường Đình sợ bị phát hiện, vội vàng ép mình xuống xà nhà, giấu mình trong góc tối. Chỉ thấy một người vén màn bước vào phòng. Nhìn kỹ một lần nữa, thấy người này hướng về Hồ Ngọc Hoa chấp tay thi lễ, nói:

“Hồ đại nhân, Thanh Ưng Bang Tổng bang chủ sai tiểu nhân chuyển lời.”

Hồ Ngọc Hoa bỗng nhiên đứng phắt dậy, hỏi dồn: “Có nghe được tin tức gì về nhi tử của nghịch phạm Lôi Chấn Hoàn không?”

“Bẩm Hồ đại nhân, Tổng bang chủ nguyên đã dò xét được con trai của Lôi Chấn Hoàn được nuôi dưỡng tại Miêu trại dân gia, chúng tôi đã nhanh chóng tróc nã, nhưng lại bị Chu Quốc Trung sớm mang đi lẫn trốn. Ở Tề Vương Miếu, nhi tử của Chu Quốc Trung đã cùng một thằng nhỏ đánh nhau, bị huynh đệ chúng tôi tiếm phục tóm vào trong lưới. Tổng bang chủ đã gửi thiệp mời, hẹn gặp Chu Quốc Trung vào ngày mai tại Thanh Phong Huyệt, dùng nhi tử của Chu Quốc Trung để đổi lấy nhi tử của tên can phạm họ Lôi kia.”

Hồ Ngọc Hoa vỗ bàn, dậm chân, vẻ hờn hờ lộ ra mặt:

“Hảo! Chúng ta ngay bây giờ phải mai phục ngay tại bãi Thanh Thủy, một mẻ hốt gọn bọn chúng!”

Một tên thị vệ hỏi:

“Đại nhân, vậy chúng tôi trở về Thanh Phong Huyệt à?”

Hồ Ngọc Hoa cười âm hiểm:

“Gã Chu Quốc Trung này là người rất có tâm kế, không dễ đối phó, chúng ta hãy đợi gã cùng Thanh Ưng Bang đấu đá lẫn nhau, cuối cùng lưỡng bại câu thương, chờ ở cửa miệng Thanh Phong Huyệt để thu thập gã!”

Cuối cùng Tiểu Trường Đình cũng minh bạch: Hồ Ngọc Hoa là nội đình thị vệ, được triều đình phái đi truy bắt từng nghĩa sĩ kháng Thanh một, chính gã và La Hán Trùng đến đưa tin cha bị hại. Lúc đó, Hồ Ngọc Hoa dậm chân dậm ngực, khóc lóc không nguôi, dẫn Tiểu Trường Đình quay lại quái thạch lâm để thu nhặt thi thể của Tiểu Cốc Hoa. Gã nói đã rất chán nản, chỉ muốn quy y phật môn để quên đi quá khứ, nhưng hiện tại lại dùng những thủ đoạn ám hại trung lương, tội của gã không thể nào dung xá được. Tiểu Trường Đình lưỡng lự: có nên báo cho người của Tam Phật Đường biết âm mưu quỷ kế này hay không? Một bên là ưng khuyến của triều đình, một bên là kẻ thù giết cha, mình biết đứng về bên nào đây?

Ngồi trên xà nhà, Tiểu Trường Đình nghĩ ngợi lung tung, chẳng biết nên làm thế nào, mới phân thần một chút thì đã nghe tiếng lách cách bên cửa. “Có người!” Hồ Ngọc Hoa thối “phù” một cái, tắt ngọn đèn, bọn thị vệ một phen hoảng loạn, mạnh ai nấy tìm bình khí, chạy ra cửa phòng. Tiểu Trường Đình thừa dịp loạn, sử chiêu Yển Tử Xuyên Liêm nhảy xuống, vọt qua tường, dần dần biến mất trong bóng đêm...

4. Thanh Phong Huyệt Lực Tiêm Quân Ma

Tam phật đường nghĩa thác trọng nhâm

”Anh hùng, hảo hán gặp nhau

Đồng tâm hiệp lực đánh vào ác ma

Vài lời ủy thác thốt ra

Trường Đình trọng nghĩa ‘một nhà huynh ơi!’”

Tại Thanh Phong bãi, ánh dương quang đột ngột hắt lên mình tảng đá hình thù hung dữ lạ kỳ. Khoảng chánh ngọ, Chu Quốc Trung và nhị ca trong Tam Phật đường là Lưu Hán Sanh, cùng Lô Kinh, Vu Bằng Phong và Lưu Hưu Nam trong Quan Bắc Tam Kiệt dần năm hán tử mạnh khỏe đi đến bãi huyệt.

Bất ngờ, một âm thanh cao vút từ trong động truyền ra:

“Tổng bang chủ đến!” Từ trong cửa động tiến ra hai mươi bốn đại hán vạm vỡ mặc hào y có hình “Ngột ưng”, đứng đều ra hai bên, kế đến là bốn đầu mục của Thanh Ưng Bang bao quanh Tổng Phúc, đang chậm chậm tiến ra. Tổng Phúc thân hình gầy nhom, mặt dài như mặt ngựa, mày ngắn, mắt chim ưng âm trầm, giả dối. Hắn chỉ liếc Chu Quốc Trung bằng nửa mắt, khuôn mặt hất lên, cất giọng cười u ám, lớn tiếng nói:

“Hôm nay rất hân hạnh được đón tiếp Chu đường chủ cùng chư vị anh hùng đã hạ cố đến Thanh Phong huyết, thật là nể mặt tại hạ! Tổng mỗ rất lấy làm vui!” Nói xong, chấp tay thi lễ.

Chu Quốc Trung lòng mày dựng đứng, mục quang như điện, phất tay áo, cao giọng hỏi:

“Thiên Minh đâu? Người đã làm gì nó?”

Cặp mắt Tổng Phúc lộ vẻ xảo quyệt, cười nói:

“Chu đường chủ, hôm nay Tổng mỗ thỉnh ngài đến đây để cùng bàn về chuyện mua bán, chẳng biết ý đường chủ như thế nào?” Hắn chẳng thấy Chu Quốc Trung nói gì, bèn nói tiếp:

“Chu đường chủ cũng là người hiểu biết, tự nhiên hiểu rõ đạo lý hùm dữ chẳng ăn thịt con. Ha ha, chỉ cần ngài chịu giao nhi tử của khâm phạm Lôi Chấn Hoàn ra, Tổng mỗ tự nhiên không dám làm tổn thương đến một sợi lông của thiếu đường chủ, nhất định hoàn bích quy triệu.”

Chu Quốc Trung vẫn thờ ơ, nhìn chằm chằm vào Tổng Phúc với đôi mắt khinh bỉ và đầy cừu hận, hữu thủ sờ vào thắt lưng, Bích Tiêu Kiếm chậm chậm rời khỏi vỏ. Lô Kinh, Nghiêm Hán Sanh đồng loạt tuốt binh khí.

Tặc tử Thanh Ưng Bang hô lên lùi về phía sau, nhao nhao rút cương đao. Trước mặt Chu Quốc Trung phát ra một luồng ánh sáng rực rỡ, đó chính là Bích Tiêu Kiếm cùng Đạt Ma Thần Kiếm uy danh lừng lẫy, làm cho bọn tặc tử Thanh Ưng Bang không kiềm được nổi kinh hồn bạt vía. Lúc bấy giờ, trong động truyền ra một tiếng hét mang đầy vẻ âm dương quái khí:

“Khoan!” Tổng Chấn Vũ, thúc phụ của Tổng Phúc, cùng hai tên tặc tử Thanh Ưng Bang kéo Chu Thiên Minh đang bị trói chặt ra ngoài cửa động.

Tổng Chấn Vũ nhìn thẳng Chu Quốc Trung, cất giọng cười u ám:

“Chu đường chủ, thiết tưởng rằng ngài và họ Lôi kia không hề quen biết, hẳn lại là khâm phạm đang bị triều đình tróc nã, ngài hà tất phải chuốc họa vào thân, bao che cho hắn làm gì? Chu Thiên Minh với đường chủ tình thân cốt nhục, Chu gia chỉ có mình hắn là hậu duệ, vạn nhất có điều chi tốt xấu, đường chủ làm sao ăn nói với tổ tiên đây?”

Lúc này, Chu Quốc Trung giận đến cổ nổi gân xanh, tay nắm Bích Tiêu Kiếm hơi hơi run. Bên kia, Chu Thiên Minh dù bị trói nhưng vẫn đứng sừng người, cao giọng nói:

“Cha, đừng lo cho con! Hãy giết hết bọn ác tặc này trừ hại cho dân. Hai mươi năm sau hài nhi sẽ lại là một trang hảo hán.”

Nó la lên ầm ĩ, sắc mặt Tổng Chấn Vũ thay đổi, hắn nhảy đến cạnh Chu Thiên Minh, hai ngón tay trái vỗ vào “Ách huyết” của Chu Thiên Minh, tay phải giật lấy cương đao trong tay của một tên tặc tử, kề vào cổ Chu Thiên Minh, lạnh lùng nói:

“Chu Quốc Trung, ngài hãy tự suy nghĩ đi!”

Chu Quốc Trung trừng mắt nhìn Tổng Chấn Vũ, Lô Kinh tay giữ chặt vũ khí, nhưng chẳng dám tiến về trước một bước nào. Tổng Phúc phất tay, cương đao của bọn tặc tử xoay vòng, phong bế huyết lại.

Tổng Chấn Vũ hét khan cả cổ:

“Chu Quốc Trung, chỉ cần người tiến lên một bước, ta sẽ làm thịt nó!” Nói xong, cương đao dè xuống, máu từ cổ của Chu Thiên Minh rỉ ra.

Đột nhiên, từ giữa không trung vang lên giọng cười chói tai, mọi người trên bãi huyết đều ngạc nhiên. Chỉ nghe “tùm” một tiếng, thân hình mập mạp của Tổng Chấn Vũ ngã ngửa xuống đất, một mũi Hương Kim Tiêu đã cắm sâu vào đầu lão.

Tặc tử Thanh Ưng Bang đều thất kinh hoảng sợ.

“Đỡ!” Chu Quốc Trung quát lớn một tiếng, như cự ứng cất mình dữ dội, ánh sáng từ Bích Tiêu Kiếm phát ra, nhanh như gió lốc đâm chết hai tên ác tặc bên cạnh Chu Nhất Minh, kéo Chu Thiên Minh lên. Lô Kinh, Lưu Hưu Nam, Vu Bằng Phong và Nghiêm Hán Sanh cùng bay người lên, nhất tề động thủ. Chỉ trong phút chốc, bọn tặc tử Thanh Ưng Bang rên la khắp trời, chạy vắt giò lên cổ.

Tổng Phúc thấy thế vội vàng chuyển thân, chạy nhanh ra phía sau Thanh Phong huyết để đào mệnh. Tiểu Trường Đình đã đợi trước ở đây, từ trên vách động nhảy xuống, phủ đầu bằng một nhát đao.

“Xoẹt!” một bên khăn của Tổng Phúc tốc bay lả tả, khiến hắn hồn phi phách tán, hai chân đạp vào đá, búng thân hình lên cao vài trượng, nhảy lên đỉnh đá, hốt hoảng đào tẩu.

Tiểu Trường Đình cười lạnh một tiếng, tay lấy kim tiêu từ trong bọc, một mũi Hưởng Kim Tiêu đặt giữa lòng bàn tay. Tiểu Trường Đình chưa phóng kim tiêu ra, Tổng Phúc sớm đã lăn xuống đất, hai tay ôm lấy vai, lăn tròn xuống núi. Tiểu Trường Đình nhún người nhảy lên mỏm đá, quan sát bốn bề nhưng không thấy tung tích của Tổng Phúc đâu cả.

“Lại để tên tặc tử này chạy thoát rồi!” Tiểu Trường Đình dậm chân tức tối, nghiêng răng kèn kẹt. Chàng vỗ vỗ kim đao, bỏ Hưởng Kim Tiêu vào bọc, chuyển thân chạy về Thanh Phong huyết.

Lúc này, âm thanh chém giết không ngừng lọt vào tai, bọn tặc tử Thanh Ưng Bang cơ hồ bị Tam Phật đường truy sát khắp nơi. Nghiêm Hán Sanh dẫn người vào trong huyết, cứu Phương Cảnh Thu đang bị trói chặt. Phương Cảnh Thu thấy Tiểu Trường Đình chạy đến, vội vàng cởi dây trói, hô to “Sư phụ”, hướng về phía chàng. Tiểu Trường Đình vuốt ve coi thương tích nơi cánh tay, nhưng vẫn cảnh giác giữ chặt kim đao, giận dữ nhìn bọn người Chu Quốc Trung.

Chu Quốc Trung đang muốn mở miệng, nhưng Tiểu Trường Đình đã nói:

“Không cần dài dòng, hôm nay ta giúp người giết tặc tử Thanh Ưng Bang là bởi vì bọn chúng tội ác tày trời. Cừu oán của ta và người không còn cách nào khác, trừ khi người giao phụ thân cho ta xử trí!”

Nghe Tiểu Trường Đình xuất ngôn ngạo mạn, người Tam Phật đường tay đều cầm sẵn đao. Tức thời, Chu Quốc Trung đưa mắt bảo mọi người dừng lại, quay người đối diện với Tiểu Trường Đình, nói:

“Sau này Chu mỗ sẽ dẫn ngài đến gặp gia phụ. Bất quá trước mắt hiện giờ lắm địch, bọn thị vệ của triều đình vẫn còn chờ chúng ta ngoài cửa Thanh Phong.”

Tiểu Trường Đình suy nghĩ một chút, cảm khái nói:

“Được, ta sẽ cùng các người thu thập bọn ưng khuyến này trước rồi sẽ nói chuyện sau!”

Tại cửa Thanh Phong huyết.

“Keng! Keng! Keng!” đao kiếm giao nhau, lửa bắn tứ bề, tiếng gào thét vang lên làm rung chuyển cả núi... Hồ Ngọc Hoa sớm đã dẫn bọn thị vệ đến nơi này, hắn tính sẽ để cho Thanh Ưng Bang và Tam Phật đường một phen sống mái, dẫn đến lưỡng bại câu thương, sau đó xuất mã gọn gàng thu thập tàn cuộc. Nào ngờ, sau trận chiến ở Thanh Phong huyết, Chu Quốc Trung không những chẳng hề mất một binh tướng nào, thành công ngoài cả mong đợi, mà lại còn được Tiểu Trường Đình giúp sức. Điều gì khiến hắn giật mình, đó chính là Chu Quốc Trung đã sớm nhìn ra âm mưu của hắn, cho phục binh chờ tại cửa Thanh Phong, hơn nữa lại còn có Miêu trại đến trợ trận cho Miêu dân. Hai bên giáp kích, mười tám tên thị vệ chết gần hết, chỉ còn lại hai tên là Hồ Ngọc Hoa với Lưu thị vệ, dựa lưng vào nhau để chống đỡ sức tiến công của bọn người Chu Quốc Trung.

Đột nhiên, Lưu thị vệ “a” lên một tiếng thảm khóc, Thiên Phủ huyết ở xương sườn đã bị Thiết Chiết Phiến của Vu Bằng Phong đâm trúng. Lô Kinh thừa thế dùng Đồng Nhân Trảo đánh thẳng vào đầu, Lưu thị vệ hét lên một tiếng, đầu nát như tương, chết liền tại chỗ. Mười tám thị vệ đã mất hết mười bảy, chỉ còn một mình Hồ Ngọc Hoa. Hắn chẳng còn hồn vía, bảo kiếm Chu Quốc Trung sử chiêu Quan Âm Tống Tử xé rách lên, đâm vào vai tả Hồ Ngọc Hoa, tức thì máu vọt ra như suối. Lô Kinh, Vu Bằng Phong thấy vậy hét sức mừng rỡ, nước mắt tuôn trào.

Hồ Ngọc Hoa mắt đỏ như máu, trường kiếm xoay tít, hét lớn một tiếng:

“Hay lắm! Nghe đồn rằng người trong Tam Phật đường toàn là anh hùng hảo hán, các người lấy nhiều thắng ít không cảm thấy hổ thẹn hay sao? Hồ mõ hôm nay chết tại đây thật không thể nhắm mắt!”

Bích Tiêu Kiếm nơi tả hữu Chu Quốc Trung khẽ lay động, cao giọng nói:

“Các người lui ra! Hồ Ngọc Hoa, hôm nay nếu người thắng được bảo kiếm trong tay ta, ta sẽ chừa cho người một sanh lộ, nếu như không được, hắc hắc...”

Giọng Chu Quốc Trung trầm hẳn xuống, Hồ Ngọc Hoa tiên phát chế nhân, cười vang lên, kiếm quang nổi lên như cuồng phong bạo vũ tiến về hướng Chu Quốc Trung. Chu Quốc Trung ngừng thân bất động, đợi hần gần người mới nghiêng người qua, kiếm chiêu như điện, một đạo hàn quang nhắm thẳng yết hầu Hồ Ngọc Hoa. Chiêu Tiên Nhân Chỉ Lộ xuất sau nhưng đến trước, bức Hồ Ngọc Hoa thu nhanh kiếm, lùi về sau vài bước. Chu Quốc Trung thừa cơ lần tới, nghiêng mình xuất kiếm liên tục, như chim ưng vỗ mồi. Hồ Ngọc Hoa thối lui liên tục, nguy hiểm chực chờ. Chỉ nghe Chu Quốc Trung thét to: “Buông!”

“Keng!” Trường kiếm Hồ Ngọc Hoa gãy thành hai đoạn, bay khỏi tay. Chu Quốc Trung vội vàng lùi về sau, một cước tung về Hồ Ngọc Hoa, mũi kiếm đặt ngay cổ họng hần...

Lúc này, đột nhiên một đạo kim quang lấp lánh, “keng!” Bích Tiêu Kiếm đã sát bên cạnh, Bát Quái Kim Dao của Tiểu Trường Đình đã kề cổ Hồ Ngọc Hoa. Chàng quát lớn:

“Hồ Ngọc Hoa, nhận ra ta không?”

Sắc mặt Hồ Ngọc Hoa trắng bệch như giấy, run rẩy nói:

“Người... người... người không phải là Tiểu Trường Đình đó chứ? Ta với người vốn không thù không oán, tha chết cho ta đi!”

Tiểu Trường Đình lớn tiếng hỏi:

“Người là ác chủ của triều đình! Nói, cha ta chết như thế nào?”

Mắt Hồ Ngọc Hoa lướt nhanh qua Chu Quốc Trung, run run nói:

“Việc này...”

Chu Quốc Trung trở kiếm nói:

“Người sắp chết đến nơi, nếu mà còn dám vu oan giá họa, coi chừng ta sẽ lột thịt người ra!”

Những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu trên trán Hồ Ngọc Hoa cứ tuôn ra không ngừng. Hần hết quay sang Tiểu Trường Đình lại quay sang Chu Quốc Trung, thú nhận:

“Việc đã đến nước này, tại hạ xin khai thật! Tiểu Cốc Hoa cùng Chu bang chủ hai người đều bị La Hán Trùng sát hại, chẳng liên quan gì đến tôi, xin hãy tha chết cho tôi!”

“Ác tặc nhà người thật đáng chết!” Kim đao của Tiểu Trường Đình huơ lên, đầu của Hồ Ngọc Hoa văng lìa ra cả trường.

Sau khi chém xong Hồ Ngọc Hoa, Tiểu Trường Đình đứng dậy, bất ngờ chạm phải mục quang của Chu Quốc Trung, chàng nghĩ mình quá vội tin những lời hoang ngôn của La Hán Trùng, suýt nữa đã giết lầm người tốt, thẹn thùng nói với Chu Quốc Trung:

“Chu đường chủ, Tiểu mõ đã trách lầm ngài rồi. Do có nhiều việc xảy ra mà tại hạ lại chưa rõ ràng minh bạch, phiền thỉnh dẫn tại hạ diện kiến Chu lão bang chủ để biết tận tường câu chuyện.”

Thần sắc Chu Quốc Trung lộ vẻ buồn bã:

“Ngài nhất định phải gặp gia phụ ư? Mời ngài cùng quay về Tề Vương Miếu.”

Chu Quốc Trung đi trước dẫn đường. Đoàn người lặng lẽ trở về Tề Vương Miếu.

Trong miếu ánh nến chập chờn. Tiểu Trường Đình ngược mắt nhìn lên; một miếng vải trắng được treo lên, hóa ra là linh đường. Trên linh bài có hàng chữ:

“Phụ thân Chu Kim Đường linh vị” Phía trước linh bài thấy rõ ràng là một mũi kim tiêu!

Ngực Tiểu Trường Đình siết chặt lại, miệng lâm râm nói:

“Chẳng lẽ cha mình... không, quyết không thể...” nhưng sự thật lại vô tình, kim tiêu kia chính là bằng chứng, chàng sợ hãi nhìn quanh bốn phía, thấy Chu Quốc Trung không có ý căm thù. Chàng cúi đầu xuống:

“Sao lúc đó Chu lão bang chủ lại đùa giỡn mà cướp tiêu của Tam Tương Vũ Quán làm chi chứ?”

Chu Quốc Trung bước đến bàn hương án, lấy ra một cái áo màu xanh, chỉ vào bảo quan nằm giữa bàn, rồi nói:

“Đây là phiêu vật mà lúc đó cha ngài hộ tống, ngài xem kỹ sẽ minh bạch mọi chuyện.”

Tiểu Trường Đình run rẩy sờ lấy bảo quan, ba mươi sáu viên bảo châu được khảm trên mũ đã lấy ra. Chàng lấy từ trong bảo quan ra hoàng lăng thánh chỉ, phong cho Miêu vương là Vũ Lăng Vương, việc này Tiểu Trường Đình có nghe cha nói qua nên chẳng hề cảm thấy kỳ quái. Chàng thử thêm lần nữa thì sờ thấy một phong thư, xem qua vài hàng, tim đã đập loạn xạ. Nguyên là trong mật thư, Mạn thân vương đã cùng Dữ miêu vương ước định, tại tiệc rượu phong vương, sẽ dùng đèn hiệu dẫn quan binh thị vệ nhập sơn để loại trừ thập bát trại chủ của Miêu trại, tróc nã Lôi Chấn Hoàn cùng mười ba chí sĩ phản Thanh đang đường thương tại thập bát động.

Xem xong mật thư, Tiểu Trường Đình thở dài nói:

“Ra là vậy! Phụ thân tại hạ bị lừa rồi!”

Chu Quốc Trung đứng kế bên nói:

“Nói thật, tại hạ là thành viên của Thiên Địa Hội, hội đã điều tra được âm mưu của triều đình, gia phụ vì cứu nguy cho các chí sĩ phản Thanh tại Miêu sơn và cũng để tránh cho Miêu gia bị tàn sát nên buộc lòng phải cướp tiêu để vạch trần âm mưu quỷ kế của triều đình. Gia phụ biết Tiểu lão quán chỉ bị mắc lừa triều đình nên đã cố gắng gửi mật thư trong bảo quan đến Pháp Nhiên Tự của Trí Viên trưởng lão, người được võ lâm kính trọng; mời Tiểu lão quán chủ đến để nói rõ trắng đen, giải thích tị hiềm, có biết đâu tên La Hán Trùng lòng dạ lang sói đã sớm thăm sát Trí Viên một bước, lại cùng cha ngài đánh cha tôi, sau cùng đã sát hại Tiểu lão quán chủ tại quái thạch lâm, cướp lấy bảo quan, giả họa cho người...”

Chu Quốc Trung thuật xong đoạn cổ sự bi thảm đó thì thanh âm nghẹn ngào, sụt sịt khóc, không thể nói tiếp được nửa lời. Nghiêm Hán Sanh tiếp lời:

“Thật vô cùng đáng tiếc, lúc tên La Hán Trùng mang bảo quan đến cho Miêu vương thì lão bang chủ đã chết, thiếu bang chủ ra ngoài chưa về, ta không kịp đưa tin cho thập bát động chủ, Khinh Kỳ bình tiến sơn, làm cho chín nhà kháng Thanh toàn bộ bị hại, Miêu gia bị huyết tẩy, sau này Miêu vương thấy cần rút lương tâm nên đưa mật thư trong bảo quan ra, nhận lỗi và xin từ chức, việc này đã được phơi bày trong thiên hạ.”

Tiểu Trường Đình nghe xong đoạn huyết lệ thảm sử này, nhất thời xuất hiện trăm ngàn cảm xúc, nước mắt ràn rụa, chẳng biết nói gì. Rất lâu sau, chàng quỳ phịch xuống trước linh tiền của Chu Kim Đường, khóc chẳng ra tiếng, nói:

“Chu lão bang chủ, phụ thân đã tin vào lời sàm ngôn của bọn gian nhân mà ngộ sát lão nhân gia người. Hiện phụ thân đã chết, diệt nhi xin lấy máu của mình để tế lễ lão nhân gia người!” Nói xong, chàng rút Bát Quái Kim Dao kề lên cổ.

Chu Quốc Trung nhanh nhẹn tiến lên, giữ lấy cánh tay chàng. Mọi người giật lại kim đao. Phương Cảnh Thu sợ quá la lên một tiếng, quỳ xuống đất, kêu to “Sư phụ!”

Chu Quốc Trung nâng Tiểu Trường Đình đứng dậy, khuyên giải:

“Huynh trưởng, người chết không thể sống lại được, không nên gởi lại chuyện cũ. Hôm nay chúng ta gặp nhau, đã biết rõ mọi chuyện thì nên vứt bỏ đi mọi tị hiềm, biết đâu trong bất hạnh lại có điều may mắn. Nếu huynh không tị hiềm, chúng ta nên noi theo tiên phụ và tiên bá, nối lại tình kim lan, bất bái chi giao được không?”

Tiểu Trường Đình thấy gã vô cùng thành khẩn, không cầm được giọt lệ vui mừng, nghẹn ngào nói:

“Nếu huynh không chê, đệ nguyện suốt đời thờ phụng tiên bá, theo sát huynh trưởng, tuân theo mệnh lệnh, chẳng dám do dự.”

Chúng anh hùng gật đầu khen ngợi:

“Như thế thì tốt quá, sau này Tam Phật đường và Tam Tương Vũ Quán chúng ta cùng siết chặt tay nhau, loại bỏ hết đi những bất bình trong thiên hạ!”

Nền trong chánh điện Tam Phật đường bật sáng, Chu Quốc Trung, Tiểu Trường Đình cùng các anh hùng lần lượt xưng tuổi, thắp hương kết bái. Bọn Chu Thiên Minh cùng Phương Cảnh Thu cũng cười toe toét, theo đó cũng bái thiên địa, kết nghĩa đệ huynh. Kết bái xong, Chu Quốc Trung sai người thiết yến, chúng hào kiệt tình cảm thăng thần, yến tiệc linh đình, ăn uống nhiệt tình.

Đột nhiên, một tiếng “xè” vang vọng khắp sơn lâm, lửa rực đỏ từ Ý Thiên Các vọt thẳng lên cao.

Chu Quốc Trung biến sắc, đặt ly xuống. Quần hùng trong Tam Phật đường lập tức đứng dậy, mắt nhìn ngọn lửa bên ngoài, thần sắc nghiêm túc. Tiểu Trường Đình đang muốn hỏi thì đã thấy Vu Bằng Phong nhảy vọt ra ngoài cửa sổ. Trong chốc lát, phía ngoài Tề Vương Miếu vang lên một tràng vỗ ngựa vội vã.

“Không có gì đâu. Tiểu hiền đệ, mời!” Chu Quốc Trung mang đến hai chung rượu, mỉm cười, cao giọng nói:

“Chư vị, mời!”

“Tiểu đại ca, mời!” Quần hùng Tam Phật đường cùng lúc nâng chén hướng về Tiểu Trường Đình mời rượu. Bọn họ vẫn mỉm cười, không lộ thanh sắc. Nhưng Tiểu Trường Đình nhận thấy được trong vẻ tươi cười đó lại lộ ra thần sắc hết sức bất an, lòng tự hỏi không biết đã xảy ra chuyện gì?

Trong phút chốc, nghe tiếng ngựa hí dài, thấy Vu Bằng Phong cười ngựa như gió lốc chạy vào hiên miếu. Đến trước cổng đường, hấn giật dây cương, chân trước ngựa dừng lên, lập tức ngừng lại. Vu Bằng Phong đứng thẳng trên lưng ngựa, đợi ngựa hạ chân trước xuống, tay khẽ vỗ yên, nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa.

Tiểu Trường Đình không nhận được phải thăm khen:

” Hảo kỹ thuật! Hảo thân thủ!”

Vu Bằng phong bước nhanh vào nội đường, nhãn quang mọi người dồn vào hấn. Sắc mặt hấn âm trầm, hướng về Chu Quốc Trung nói:

“Bẩm đường chủ, dưới chân núi...” Hấn khẽ quay sang nhìn Tiểu Trường Đình, không nói thêm gì nữa. Tiểu Trường Đình đang muốn lánh đi, nhưng Chu Quốc Trung phát tay ngăn Tiểu Trường Đình lại, nói lớn:

“Tiểu đại ca không phải người ngoài, có chuyện gì cứ nói.”

“Dưới chân núi là binh mã Hoàng Kỳ Doanh. Bọn quan quân tuyên bố sẽ lên núi để diệt trừ Thiên Địa Hội, tại hạ thấy bọn chúng đang tiến đến Tam Phật đường. Các huynh đệ giữ Ý Thiên Các đang giao thủ với một đội quan quân.”

Chu Quốc Trung hỏi:

“Bọn quan quân có bao nhiêu nhân mã?”

Vu Bằng Phong nói:

“Chính xác thì không biết bao nhiêu, ước đoán ít nhất cũng phải có một đội binh mã. Theo báo cáo thì một số lượng khá lớn bọn kỵ binh và quan quân dưới chân núi không ngừng tiến lên. Các huynh đệ cũng báo cáo rằng đã phát hiện bọn đại nội thị vệ từ kinh đô cũng kéo đến.”

Tình huống thập phần khẩn trương! Mười hai nghĩa sĩ của Tam Phật đường lộ vẻ bi thương, vô cùng lo lắng. Lòng Tiểu Trường Đình cũng hết sức kinh hoàng.

Chu Quốc Trung suy nghĩ giây lát rồi kiên quyết:

“Chúng ta không thể lộ mặt đường Tề Vương Miếu này, chư vị huynh đệ lập tức phản hồi rằng Ý Thiên Các Tam Phật đường nhất quyết tử chiến cùng bọn quan quân!”

“Vâng!” Mười hai nghĩa sĩ đồng thanh đáp, sau đó cùng chấp tay từ biệt Tiểu Trường Đình, rời khỏi phật đường.

“Hiền đệ,” Chu Quốc Trung đợi mười hai nghĩa sĩ đi khỏi, quay sang Tiểu Trường Đình nói:

“Thứ cho ngu huynh không thể phụng bồi, ta phải đến Ý Thiên Các. Nơi này không thể ở lâu, mong hiền đệ hãy mau dẫn người của cứu quán, thập tam bang li khai khỏi nơi tử địa.”

Tiểu Trường Đình nghiêm mặt nói:

“Huynh trưởng sao lại nói ra những lời này? Nếu đã xem như là người ngoài thì còn kết nghĩa huynh đệ sinh tử làm chi? Thiết tưởng phụ thân của huynh và đệ vì không thể nói thẳng ra nên mới dẫn đến một trường hiểu lầm mà cùng chết. Ta thấy lúc này huynh trưởng có điều chi đó khó xử. Chẳng lẽ đệ không thể giúp một ít gì đó cho huynh trưởng hay sao?”

Chu Quốc Trung nhìn chàng một lúc lâu, muốn nói nhưng lại thôi.

Tiểu Trường Đình nói:

“Chẳng lẽ huynh trưởng không tin tưởng tiểu đệ?”

Chu Quốc Trung nhìn gã giấy lát, nắm lấy tay chàng:

“Hiền đệ theo ta.”

Tiểu Trường Đình theo sau Chu Quốc Trung vào một gian tiểu phòng ở hậu đường. Chu Quốc Trung nhìn ra cửa sổ, xoay người lại, quỳ xuống đất:

“Ta xin phó thác trọng trách của Thiên Địa Hội cho hiền đệ!”

Tiểu Trường Đình vội vàng nâng Chu Quốc Trung dậy:

“Không cần như thế! Không cần như thế! Huynh trưởng cứ phân phó, có chết đệ cũng không từ chối!”

Chu Quốc Trung nghiêm túc nói:

“Lần này ta trở về Vũ Lăng sơn là vâng mệnh của Tổng đà chủ đi tìm con của Lôi phó đà chủ là Lôi Linh Chi để nhận lấy ”hàng“. Hiện tại bọn quan phủ đã phát hiện ra ta, cho dù ta có tìm được Lôi Linh Chi, nhận được ”hàng“, cũng sợ rằng khó lòng thoát khỏi được sự truy lùng gắt gao của bọn quan phủ, mọi sự đều trông cậy vào hiền đệ. Lôi Linh Chi là một cô bé chừng mười hai, mười ba tuổi, từ nhỏ cô đã cải nam trang đi theo Lôi phó đà chủ, mọi người cũng dễ ngộ nhận và xem nàng là một thằng bé, Lôi Linh Chi hiện đang giấu ”hàng“ ở bên người. Còn ”hàng“ là vật như thế nào thì ta cũng không rõ. Ta chỉ nghe Tổng đà chủ nói đó là di vật của Lôi phó đà chủ, liên quan đến sự sinh tử tồn vong của Thiên Địa Hội, hết sức quan trọng. Sứ mệnh này ngoài ta ra thì không một huynh đệ nào trong Tam Phật đường Thiên Địa Hội biết cả.”

Tiểu Trường Đình thấy Chu Quốc Trung tín nhiệm mình như vậy, lòng vô cùng kích động, không kiềm nổi xúc động, nói:

“Huynh trưởng yên tâm, tiểu đệ nhất định hoàn thành sứ mệnh của Thiên Địa Hội! Nhưng chẳng biết nên tìm Lôi Linh Chi ở đâu nữa.”

“Lúc Lôi phó đường chủ bị bao vây tại Miêu sơn động đã giao con gái cho kẻ thân tín là Ngô má má. Hiện tại ta đã điều tra được Ngô má má đã dẫn Linh Chi lánh mình tại tiểu ốc ở Thiên Nhai thạch bích, đệ nên đến Thiên Nhai để tìm bọn họ, kể đến là đưa thanh Bích Tiêu Kiếm ra...”. Nói xong, Chu Quốc Trung cỡi kiếm từ bên hông ra đưa cho Tiểu Trường Đình, “Thanh Bích Tiêu Kiếm chính là bảo kiếm gia truyền của nhà họ Lôi, Ngô má má và Linh Chi sẽ nhận ra nó. Chỉ cần đệ rút Bích Tiêu Kiếm ra, gõ nhẹ lên trên kiếm ba tiếng, bọn họ sẽ biết là ta phải đệ đến.”

Tiểu Trường Đình gật đầu, trình trọng giắt bảo kiếm nơi hông.

Chu Quốc Trung suy nghĩ một lát rồi nói:

“Chỉ là ngu huynh vẫn còn một điều lo lắng...”

Hắn nhìn Tiểu Trường Đình, dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Trên núi thì có thị vệ, dưới núi lại có quan quân, hiền đệ lại xông pha lên núi khiến cho quan phủ hoài nghi, gây nên phiền toái.”

Tiểu Trường Đình cân nhắc, thấy lời nói đó cũng có đạo lý, bất giác cúi đầu trầm tư, phân vân trong lòng. Đột nhiên, linh cơ nhất động:

“Đại ca, có cách rồi! Lần này đệ triệu tập người trong cửu quán, thập tam bang đến Vũ Lăng nguyên là để báo mối thù cướp tiêu giết cha của Tam Phật đường, việc này ai ai cũng biết, huynh đệ mình sau khi gặp nhau đã bỏ qua cừu hận, kết nghĩa chi giao thì ngoài Tam Phật đường ra chẳng có một ai hay biết. Bọn quan quân nhà Thanh đã dùng ly gián kế, mượn đao giết người thì tại sao chúng ta không tương kế tựu kế, đệ mượn tiếng tầm cừu rửa hận, tối nay sẽ xuất lĩnh người của cửu quán thập tam bang kéo lên núi, hỏa thiêu Ý Thiên Các Tam Phật đường trước mắt bọn quan quân, như vậy đệ có lý do để tiến lên núi, có cơ hội yểm hộ huynh trưởng rút lui, chỉ có điều là phải huỷ đi Ý Thiên Các của Tam Phật đường...”

Chu Quốc Trung vỗ tay nói:

“Kế này hay đó. Tối nay huynh đệ chúng ta phải giải quyết tại đây. Tam Phật đường thà bị huỷ trong tay đệ còn hơn là dưới tay bọn quan quân...” Nói xong, hắn đến sát bên tai Tiểu Trường Đình nói khẽ:

“Sau khi gặp Linh Chi, đệ nên nói rõ nàng là nữ nhân, mang theo ”hàng” về trang viên của đệ, một tháng sau, ta sẽ phái người đến lấy, chẳng qua là hơi thiệt cho hiền đệ.”

Tiểu Trường Đình nghiêm mặt nói:

“Nếu còn chi uỷ khúc thì chính là ở chỗ đại ca cùng với cái chết của bá phụ, còn đệ lần này lại gặp nữ nhân, quả là vô cùng tiện nghi, còn uỷ khúc chỗ nào nữa?”

Chu Quốc Trung cùng Tiểu Trường Đình nắm tay ra khỏi đường, kêu Phương Cảnh Thu cùng Chu Thiên Minh mau mau từ biệt.

Tiểu Trường Đình dẫn Phương Cảnh Thu đến Cổ Trượng trấn, nghỉ tại Hoa Cá khách sạn, dặn nó không được rời khỏi khách điểm. Sau đó, chàng tự cưỡi khoái mã đến Ô Túc trấn để gặp quần hùng ở cửu quán, thập tam bang.

Vào lúc nửa đêm, Tiểu Trường Đình suất lĩnh quần hùng cửu quán thập tam bang để tập kích Ý Thiên Các Tam Phật đường. Trải qua một phen chém giết, Chu Quốc Trung dẫn huynh đệ Tam Phật đường thoái lui về hậu đường lâu (lầu ở hậu đường).

Hậu đường lâu nằm men theo vách núi, trước mặt là mộ bãi đá rộng thênh thang. Lầu cao nên quần hùng vô phương tiếp cận.

Chu Quốc Trung cố ý chặn ngay lối lên lầu, hét lớn:

“Họ Tiểu kia, lên lầu đi!”

“Chu Quốc Trung, có gan thì xuống đây phân cao thấp!” Tiểu Trường Đình lớn tiếng mắng trả.

Song phương giăng co không đứt. Chỉ thấy Chu Trường khoát tay, các cung thủ đã giương cung có tấm lưới huỳnh nhắm lên phía trên. Tiểu Trường Đình ra lệnh:

‘Bắn!’

“Vèo! Vèo! Vèo...” Hơn chục mũi tên có tấm lưới huỳnh bay về những cột gỗ phía sau lầu. Trong thoáng chốc, mấy con kim xà trong Tam Phật đường bắn lên tung tóe, lửa bốc cao, cháy hừng hực. Trong màn lửa, bóng người nhao nháo trong Tam Phật đường, Chu Quốc Trung vội dẫn chúng nhân mang theo những vật trọng yếu chạy về hậu sơn. Tiểu Trường Đình đợi lửa hơi yếu, dẫn người la ó tiến vào trong đường lầu không một bóng người.

Tiếng gào thét đòi chém giết hòa cùng ngọn lửa cao ngút trời đã làm kinh động đến bọn quan quân, hay hơn nữa là kinh động luôn đến cả kỵ binh và bọn đại nội thị vệ của nhà Thanh...

5. Sơn Phong Liệp Liệp Độc Sấm Ma Nhai

Hàn quang thiểm thiểm kiếm tước song nhận

”Một mình đột nhập Hồ Lô

Làm sao biết được nơi mô lấy ‘hàng’?”

Hai thốt khoái mã phi nhanh trên Vũ Lăng sơn uốn khúc, đường càng ngày càng cao, càng ngày càng hẹp, nhưng hai người trên khoái mã không những chưa chịu giảm đi tốc độ mà còn kẹp chặt hông ngựa, phủ người về phía trước, thúc cho ngựa chạy băng băng về phía trước, bỏ lại gió núi gào thét bên tai. Có lúc tựa như đã đến cuối đường, như muốn đâm đầu vào vách đá, nhưng rồi phía trước lại thấy lộ quanh co, thật là hù vía.

Vũ Lăng Sơn vô cùng kỳ vĩ và hiểm trở, đá cao tiếp đến đá cao, đường nằm kề bên vách núi. Những tảng đá khổng lồ trên đỉnh núi nghe răng trợn mắt, dường như lúc nào cũng muốn rơi xuống, khiến cho người ta không rét mà run.

Quả nhiên hai kỵ sĩ đó đang vượt qua đỉnh của ngọn núi trơ trọi, một khối đá đột nhiên từ trên cao lăn xuống sơn lộ, chặn ngay trước đầu ngựa, tiếng rầm vang trời khắp sơn cốc, làm táng đờm hồn người. Hai kẻ trên khoái mã đang chạy như bay đột nhiên giật mình, ngựa hí chối trời, móng trước đột ngột dừng đứng lên.

Kỵ sĩ trên khoái mã chạy trước phản ứng cực kỳ miễn tiện, thấy ngựa hoảng sợ dựng đứng cả lên, hai chân bèn kẹp chặt mình ngựa, đứng thẳng người lên, một tay nắm chặt cương, một tay nhanh nhẹn nắm lấy bờm ngựa, thân hình vững vàng như đá trên lưng ngựa, chân lại không hề buông lỏng xuống. Người cưỡi trên con ngựa phía sau hoảng hồn, bị ngựa hất lên, thân người bị tung bắn lên khỏi yên ngựa. Nhưng gã thân thủ cũng thật khá, mắt rõ ràng nhìn thấy sẽ bị rơi xuống vách núi, nhưng hai chân gã đập vào nhau, khẽ lắc mình vọt lên cao, vừa vọt nhảy đến sát mép vực, lại sử chiêu Lí Ngư Đả Đỉnh tung người lên tiếp. Gã phải bụi bặm trên người, chạy đến bên cạnh con ngựa trước, ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, chấp tay:

“Tiểu quán chủ... hê, Tiểu quán chủ, thuật cưỡi ngựa thật tuyệt, bội phục, bội phục!”

Tiểu Trường Đình mỉm cười nói:

“Thật là trò cưỡi cho Vu anh hùng.” Nói xong nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, sờ sờ vào bụng ngựa, không ngớt khen ngợi:

“Ngựa tốt! Ngựa tốt!”

Vu Băng Phong vỗ vỗ vào lưng ngựa, thở dài nói:

“Trước cứ nghĩ sẽ tặng cho huynh trưởng ngựa này để cưỡi, nhưng tiếc là tai mắt của triều đình nhiều quá...”

“Vu anh hùng bắt tất khách khí,” Tiểu Trường Đình mở bọc vải cột từ trên lưng ngựa ra, đeo vào lưng, “Vượt qua sơn cốc này thì đến Ma Thiên lĩnh chưa?”

Vu Băng Phong gật đầu, gã phụng mệnh Chu Quốc Trung đưa Tiểu Trường Đình đến Hồ Lô trại, còn Tiểu Trường Đình cải trang thành khách thương để đến nơi nào và làm gì thì Chu Quốc Trung chưa hề nói cho gã biết, gã biết quy củ của đường hội nên cũng chẳng dám hỏi thêm. Bất quá, qua trận ác chiến tại Thanh Phong huyết, Tiểu Trường Đình cùng Tam Phật đường liên thủ đánh bọn thị vệ triều đình cùng Thanh Ưng Bang tặc tử, sau lại gạt bỏ tị hiềm, kết nghĩa kim lan, gã lúc trước đối với Tiểu Trường Đình có thành kiến nhưng nay đã chuyển sang thập phần kính phục. Chuyển hộ tống Tiểu Trường Đình xuất núi lần này, chính gã chủ động tranh thủ đi cùng.

Gần đến lúc chia tay, gã chỉ vào sơn khẩu trước mặt nói:

“Trước mặt chính là Hồ Lô khẩu, sơn thế vô cùng hiểm trở. Tiểu đệ chỉ có thể đưa huynh đến nơi này theo lời của đại ca.”

Tiểu Trường Đình chấp tay:

“Vu anh hùng bảo trọng, hậu hội hữu kì!”

Vu Bằng Phong khẽ điểm chân, người đã nhảy vọt lên lưng ngựa. Gã quay đầu nói với Tiểu Trường Đình: “Thật không dám dấu diếm, hôm trước huynh đại náo Tam Phật đường, tiểu đệ trong lòng chẳng phục tí nào, muốn ra đấu tay đôi với huynh. Nhưng hôm nay vâng mệnh đại ca, lúc sắp chia tay, cứ tưởng sẽ hơn huynh một bậc về tài cưỡi ngựa, nào ngờ công phu lại cũng không phải là đối thủ của huynh. Đệ phục thiết rồi. Nhưng nếu như Tam Phật đường thoát được sự vây bắt của quan binh, huynh và ta gặp lại, ta xin thỉnh giáo công phu của huynh!”

Tiểu Trường Đình bất giác cười lớn, đang định mở lời thì Vu Bằng Phong đã huýt sáo, người ngựa mau chóng vọt về.

Vó ngựa lộp cộp, bụi bay mịt trời, chỉ trong chớp mắt đã không còn thấy bóng người ngựa đâu cả. Quả thật là người thì hay mà ngựa cũng nhanh!

Tiểu Trường Đình chỉnh lại bao phục trên lưng, sải bước lên sườn núi.

Tiểu Trường Đình tuy không phải là người sống trên núi này, nhưng nhờ vào một thân khinh công cực hảo, không cần tốn nhiều sức lực cũng đã vượt qua Hồ Lô khẩu.

Ra khỏi Hồ Lô khẩu, trước mắt là một cảnh tượng khác. Rừng bạt ngàn vô tận, cỏ mọc um tùm. Lúc này là vào đầu thu, trên núi hoa quế chen nhau đua nở, ngạt ngào hương thơm. Tiểu Trường Đình cảm thấy mát rượi, hương thơm hắt vào mặt, len vào tận phế phủ, bất giác mọi phiền muộn trong lòng đều tan biến.

Phóng mắt nhìn xa, dưới vách núi là một màu nước xanh và sâu thẳm thẳm. Trên đỉnh núi là một thác nước, như một dải lụa tuôn dài xuống. Dưới ánh dương quang trông như những hạt châu bắn tung tóe, tạo ra những màu sắc hết sức lạ kỳ, vô cùng lạ mắt!

Ở trong núi, nước suối chảy rì rầm, thông reo xào xạc, tiếng sấm trong lòng nước sâu cùng với tiếng chim hót véo von nghe thật vui tai, tiếng côn trùng tí tê khiến lòng người cảm thấy thư thái dễ chịu, như say mê đắm đuối, cuốn hút mãi không thôi.

Tiểu Trường Đình hít một hơi thật sâu, nghĩ thầm: thảo nào trong thiên hạ lại có nhiều người xuất gia, hiểu ra đời chỉ là hư ảo nên nguyện suốt đời ở tại không sơn u cốc. Với cảnh vật, với thứ tình cảm như vậy, lúc này đây lòng của chàng đã chìm đắm vào cảnh giới siêu phàm thoát tục.

“Keng! Keng! Keng!” Chẳng biết tiếng chuông của một ngôi chùa nào trong núi lại vang đến, mặc dù từ rất xa nhưng lại vang vọng tứ bề.

Nghe tiếng chuông, Tiểu Trường Đình toàn thân chấn động. Chàng nhớ đến trọng trách lên núi lần này, bất giác sắc mặt lộ ra vẻ nghiêm trọng..

Chàng vỗ vỗ kim đao nơi lưng, ngằm nắm lấy Bích Tiêu Kiếm được giấu bên trong, vận khởi khinh công, nhắm thẳng hướng Ma Thiên nhai. Đi chưa được bao xa, thấy một vách núi cao chót vót, gió thổi cực mạnh, địa thế cực kỳ hiểm trở, vách núi toàn là một màu xanh của rêu, cây cối rũ xuống. Có một tòa tiểu ốc nằm lọt thỏm trong vách núi, quả là một nơi ẩn thân vô cùng u tĩnh và cực kỳ bí mật! Tiểu Trường Đình lập tức lần đến nơi đó. Đến trước tòa tiểu ốc, Tiểu Trường Đình nhẹ nhàng gõ cửa:

“Cho hỏi Ngô má má có nhà không?”

Cửa mở “kẹt”, lộ ra khuôn mặt đầy nếp nhăn của một lão thái bà, mắt quét tới quét lui trên người Tiểu Trường Đình, lộ ra vẻ hồ nghi. Dò xét một hồi, lão thái bà đứng sau cổng mới nói:

“Thỉnh vấn tôn tính đại danh của khách quan, tìm Ngô má má có việc chi?”

Tiểu Trường Đình chấp tay thi lễ, khom người thật sâu, nói:

“Tại hạ họ Lưu, tên là Tử Viễn, nhận sự uỷ thác của người mà tìm đến Ngô má má để tiếp nhận hàng.” Tiểu Trường Đình chẳng nói danh tánh thật của mình ra, chàng lang bạt giang hồ đã nhiều năm, lịch duyệt phong phú, biết rõ trên chốn giang hồ không nơi nào là không nguy hiểm, đặc biệt đây là chuyện đại sự nên càng phải vô cùng cẩn thận.

“Lưu khách quan, mời vào tiểu ốc.” Lão thái bà mở cửa, nhường đường cho Tiểu Trường Đình tiến vào tiểu ốc lợi dụng hang động thiên nhiên mà tạo thành, ghế đá, giường đá cũng đều do nham thạch tạo thành.

Lá của cây thanh đằng rủ xuống, che khuất đi ánh sáng từ phía ngoài rơi vào làm cho bên trong gian tiểu ốc tối om.

Tiểu Trường Đình nhờ tập luyện tuyệt kỹ kim tiêu gia truyền nên mắt có thể nhìn rõ mọi vật trong động mà chẳng tốn một chút sức lực nào cả. Chàng cúi bao phục đặt xuống bàn, tự nhiên ngồi xuống.

Lão thái bà mang trà cho Tiểu Trường Đình, ngồi xuống trên bàn đá đối diện. Lão bà có hơn năm mươi, gầy như que củi, mặt như bộ xương khô, da trên mặt cũng tương tự như vậy. Lão bà ung dung nhìn Tiểu Trường Đình, tia mắt lóe lên hàn quang âm u. Gần cả buổi, bà ta mới lên tiếng:

“Ta chính là Ngô má má, chẳng biết Lưu khách quan muốn loại hàng gì?”

Cách nói chuyện của lão thái bà lập tức khiến tiểu Trường Đình sinh nghi. Việc mà Chu Quốc Trung sở thác lẽ nào Ngô má má lại không hề hay biết, hà cớ gì lại phải hỏi những lời như vậy? Suy đoán, hoài nghi, thăm dò, có lẽ... Tiểu Trường Đình không tỏ vẻ gì, nói:

”Không lẽ Ngô má má lại không biết ta mang loại ‘hàng’ gì sao? Tại hạ nhận sự uỷ thác của người nên cũng chẳng biết thứ hàng đó là gì nữa. Trong lúc nói chuyện, chân chàng chạm phải một cái gì đó nhầy nhụa. Chàng vẫn chưa uống trà, cúi đầu xuống, nhìn thật kỹ, bất giác trong lòng rung động. Cái đồng nhầy nhụa đó chính là vũng máu đã khô cứng lại.

Tiểu Trường Đình thần tình thản nhiên, tay nắm lấy bao phục, sờ vào chuôi Bích Tiêu Kiếm, tín vật để liên lạc.

Lúc này, lão thái bà đứng dậy nói:

“Nếu đã như vậy, thỉnh khách quan theo lão.” Lão bà bước tới thạch bích bên cạnh, phát động cơ quan, âm thanh ầm ĩ, một cửa động tối om xuất hiện trước mặt Tiểu Trường Đình.

Tiểu Trường Đình tay nắm bao phục, chẳng chút do dự tiến bước vào động tối.

Trong động tỏa ra một mùi vị khiến cho người cảm thấy buồn nôn. Tiểu Trường Đình bám gót theo sau lão thái bà tiến vào mật động, bốn bề đều là đá, ánh sáng chập chờn được phát ra từ cây đèn cây chỉ còn lại một nửa. Nhãn quang sắc như chim ưng của Tiểu Trường Đình lập tức quét qua tứ phía. Chàng đứng giữa huyệt động, xóc bao phục lên, mục quang lấp lánh nhìn lão thái bà.

Lão thái bà khẽ lay người, nói:

“Hàng ở trong này, nhưng chẳng hay Lưu khách quan nhận lời ai để đến lấy ‘hàng’, có mang theo tín vật hay không?”

Tiểu Trường Đình ngửa mặt cười to:

“Lão bà và tại hạ vốn chẳng hề quen biết, nếu như không có tín vật thì làm sao mà giao ‘hàng’ được? Tín vật ở đây, mời Ngô má má xem qua!” Nói xong, Tiểu Trường Đình ném bao kiếm đi, lấy Bích Tiêu Kiếm được giấu trong đó ra, chỉ thấy một luồng hàn quang lóe mắt người, rực rỡ cả bốn vách động.

Lão thái bà vừa nhìn thấy, sắc mặt lập tức biến đổi, nhảy về phía sau, song chưởng vỗ ra, cao giọng hỏi:

“Mau cùng ta bắt lấy tên phản tặc này!” Lời còn chưa dứt, bốn tên thị vệ ẩn mình trong vách tối cùng hô lên một tiếng, đánh về Tiểu Trường Đình.

Quả nhiên là bọn chó chết đại nội thị vệ! Tiểu Trường Đình đưa ra Bích Tiêu Kiếm mà Chu Quốc Trung đã đưa cho chàng để làm tín vật liên hệ với Ngô má má. Cách nói chuyện của lão thái bà trong tiểu ốc cùng vết máu dưới bàn đã khiến chàng thấy kỳ quặc, cho nên lúc lấy tín vật ra, chàng vứt bỏ bao kiếm chỉ là để thăm dò. Lão thái bà không biết đó là tín vật, thấy Tiểu Trường Đình đột nhiên xuất kiếm thì cho rằng cơ mưu bại lộ nên vội vàng hạ lệnh động thủ.

Nói thì chậm nhưng lúc đó sự việc xảy ra rất nhanh, bốn tên thị vệ cầm cương đao, hàn quang như sóng nước ập đến người Tiểu Trường Đình. Tiểu Trường Đình ngạo ngễ đứng thẳng người, ngưng thân bất động, đợi đao phong đến sát bên mình mới hét lớn một tiếng, bảo kiếm trong tay đột nhiên xuất chiêu Thu Phong Tảo Diệp, người kiếm hợp nhất, tấn công tới tấp, dựng lên một màn kiếm quang. Thanh quang lóe sáng,

chỉ nghe âm thanh loảng xoảng vang lên, bốn thanh cương đao của bọn thị vệ đã hoàn toàn bị Bích Tiêu Kiếm chặt đứt.

Bốn tên thị vệ hết sức run sợ, lão thái bà bên cạnh cũng cả kinh thất sắc.

Tiểu Trường Đình một chiêu đắc thủ, đầu chịu bỏ qua, thừa dịp bọn thị vệ còn đang kinh hoàng, kiếm phong đột ngột chuyển xuống dưới, chặt đứt cổ tay của một tên thị vệ! Cơ hồ như cùng một lúc, tả thủ chàng đánh vào ngực một tên thị vệ, tên này chỉ kịp “ôi chao”, lão đảo lùi về sau sau mấy bước, tựa người vào vách động, máu từ khoe miệng tuôn ra ồ ồ.

Lão thái bà chẳng hề nghĩ Tiểu Trường Đình lại hung mãnh đến như thế, tay cầm bảo kiếm có thể chém sất như bùn, cứ tưởng với bốn tên thủ hạ là đại nội cao thủ thì việc bắt một tên sơn tặc sẽ dễ như trở bàn tay, không cần lão phải ra tay cho nên chẳng thêm mang theo binh khí.

Lúc này lại thấy thảm trạng như vậy, bất giác nổi giận, vội vàng nhảy vọt về sau có hơn một trượng. “Yêu bà, chạy đi đâu?” Tiểu Trường Đình hét lớn, bỏ qua hai tên thị vệ còn sót lại, đuổi theo hướng lão thái bà. Kiếm của chàng xuất nhanh như điện, lão thái bà chạy không kịp, mái tóc giả đã bị Bích Tiêu Kiếm hót gọn, lộ ra cái đầu nhẵn thín. Ý của Tiểu Trường Đình là muốn lưu lão lại để làm nhân chứng nhằm biết “hàng” ở đâu, bằng không đã đâm chết lão, chuẩn bị thọc huyết cổ họng của “lừa trọc”.

Trong lòng “lừa trọc” đã minh bạch, trán lấm tấm mồ hôi. Hai tên thị vệ phía sau chẳng biết thế nào là sống chết, vội đao đánh lên tới. Tiểu Trường Đình chẳng quay đầu lại, kiếm đâm xéo ngang, ra chiêu Thiết Tỏa Hoàn Giang.

Hai tên thị vệ thay đổi chiêu thức. Kiếm phong vội tách ra, một trên một dưới chia ra công kích, buộc Tiểu Trường Đình không thể không quay người lại.

“Lừa trọc” được dịp thở dốc ra một hơi, nắm chặt hai tay, đẩy ra chiêu Tiềm Long Xuất Động đánh vào búi tâm Tiểu Trường Đình. Tiểu Trường Đình bị hai đoạn đao giữ chặt, không thể đưa kiếm về, lại sợ trong động hẹp có cơ quan, không dám nhảy lên, chỉ biết vận khí hứng một chưởng.

“Bụp!” Chưởng của “lừa trọc” đánh trúng vào thanh Bát Quái Kim Đao sau lưng khiến tay lão đau khôn tả.

Tiểu Trường Đình thấy khí huyết quay cuồng, chàng cả kinh, công lực lão này ghê quá, nếu không có kim đao bảo vệ lưng thì nhất định thụ thương chẳng chơi. Tiểu Trường Đình chẳng dám lơ là nữa, vội triển khai kiếm phong bao phủ khắp bốn phương tám hướng, thân hình chuyển vận theo thế kiếm.

“Lừa trọc” cùng hai tên thị vệ bao quanh Tiểu Trường Đình. Bọn chúng chẳng dám tấn công, nhưng hai đoạn đao vẫn lên xuống vù vù, một đôi nhục chưởng ào ào, vô cùng lăng lệ. Tiểu Trường Đình ngậm kêu may mắn, nếu không phải “lừa trọc” không mang binh khí, thừa dịp mình lơ là mà bị thương trước hai tên thị vệ thì đầu với năm người e rằng không phải là đối thủ của bọn chúng. Chàng nghĩ triều đình đã phái nhất lưu cao thủ đến đây thì đủ thấy “hàng” quan trọng cỡ nào, việc không thể chậm trễ, phải tốc chiến tốc thắng để tìm ra món “hàng” quan trọng này.

Tiểu Trường Đình ra chiêu Bạch Xà Thổ Tín, kể đến là Ngọc Đái Triền Yếu tạo thành hai đạo kiếm quang, bức hai tên thị vệ phải tách rời nhau, tả thủ nhẹ nhàng rút kim đao sau lưng ra trả lại một đòn. Chàng trừng mắt, quát lên một tiếng, chém mạnh vào “lừa trọc”.

“Lừa trọc” thu song chưởng lại, nhay về sau, chưởng thủ trước ngực, đợi hai tên thị vệ từ mặt sau tiếp ứng, phối hợp xuất kích. Nào ngờ Tiểu Trường Đình chỉ sử hư chiêu, chẳng thêm truy sát “lừa trọc”, đột nhiên chuyển thân, kim đao vung lên, bảo kiếm đâm tới. Hai tên thị vệ định đến tiếp ứng thì thấy đã trúng phải kế nhưng vô phương dừng lại.

“Phụt” kim đao chém một tên thị vệ thành hai mảnh, hàn quang từ bảo kiếm lóe lên, kiếm đã cắm vào ngực tên thị vệ kia.

Tiểu Trường Đình chuẩn bị chuyển thân thu thập “lừa trọc”, chỉ thấy hần lao về cửa động, chạy trốn thực mạng. Tiểu Trường Đình đầu chịu bỏ, tiến vào động tối đuổi sát phía sau.

Lão chui ra khỏi ám động, nguyên nó nằm ở sau núi.

“Lừa trọc” vận khởi khinh công, chạy vọt giò lên cổ để đào mệnh.

Tiểu Trường Đình dần dần tụt về phía sau. Chàng thấy “lừa trọc” khinh công cao siêu, khó bề đuổi kịp, lại không thể cho gã chạy về báo tin cho tên đầu lĩnh của bọn thị vệ. Hữu thủ vung lên, một tiếng “vèo” lẳng không bay về trước. “Á” một tiếng, Hưởng Kim Tiêu đã bắn trúng gáy “lừa trọc”.

Tiểu Trường Đình tìm thấy thi thể của Ngô má má nằm trong bụi cỏ, lão bà thiện lương này bị vút xuống rãnh, chết thật thảm thương. Chàng mai táng Ngô má má, lại nhặt lấy thi thể của bọn thị vệ vút xuống núi, xong xuôi hết liền phi thân xuống núi.

Trên đường, chàng tâm sự chất chồng, nhúu chặt mày, Ngô má má chết đi, đầu mối để tìm “hàng” cũng mất đi, làm sao dám nhìn mặt Chu đại ca cùng bọn huynh đệ Thiên Địa Hội đây?

Tiểu Trường Đình trở ra sơn ải, quay về Cổ Trượng trấn, lúc đó cũng đã vào chánh ngọ. Mới bước vào cửa trấn, ngược đầu nhìn lên, lòng không khỏi kinh hoàng...

6. Cao Thăng Khách Sạn Ác Tặc Sính Dâm Tà

Bạch y thiếu niên trượng nghĩa cứu cô nữ

”Cao Thăng dâm tặc lộng hành

Tổng Khanh trượng nghĩa chẳng đành làm ngơ.”

Tiểu Trường Đình về đến Cổ Trượng Trấn, chỉ thấy trên vách tường trước cửa trấn treo giải bắt người.

Trên công văn có chân dung của đường chủ Tam Phật Đường Chu Quốc Trung, người thứ hai là Vu Bằng Phong, kẻ sáng sớm đã hộ tống mình lên núi, kẻ đến là thập nhị nghĩa sĩ của Tam Phật Đường, sau cùng là khuôn mặt của một thằng bé, bên cạnh đó có hàng chữ, “Lôi Chấn Nam, hơn mười tuổi, mặt đen, là nhi tử của nghịch tặc Lôi Chấn Hoàng. Họ Lôi phản nghịch bị xử chém đầu nhưng lại bỏ trốn lên Vũ Lăng sơn. Ai bắt sống được tên nghịch phạm này, thưởng cho ngàn lượng, biết nơi lẩn trốn thưởng cho năm trăm lượng. Bằng mà chứa chấp, biết mà không báo sẽ phạm tội liên đới...”

Đứng phía dưới công văn là bốn tên quan binh mặc hào y, tay cầm trường thương, lại thấy ở chỗ khác bọn quan binh đang đi tuần tra.

Phải nhanh chóng hành động! Không đến ba ngày bọn quan binh sẽ tiến đến Cổ Trượng Trấn, chúng họa ảnh, treo giải truy bắt nghĩa sĩ Tam Phật Đường Thiên Địa Hội, ngay cả nhi tử của Lôi Chấn Hoàn cũng có trên công văn mà mức thưởng so với Chu Quốc Trung còn hơn gấp đôi. Xem ra bọn đại nội thị vệ vì nhi tử của Lôi Chấn Hoàn mà đến đây. Thật vô cùng tàn ác!

Tiểu Trường Đình nhìn kỹ toàn bộ công văn, thầm kêu may mắn, nhi tử của nghĩa sĩ không có nằm trong tay của bọn thị vệ, hơn nữa bọn chúng chẳng biết hình dạng gã như thế nào. Hắn định thần, quyết định trước tiên sẽ đến khách điểm, sau mới tính kế lại.

Cao Thăng khách điểm nằm ở cuối đường, quy mô chẳng nhỏ, trước sau đều có đại viện, hai dãy phòng khách, có khả năng chứa hơn trăm khách, chỉ là do nằm ở cuối đường nên doanh thu hơi khiêm tốn. Điểm gia treo trước cổng khách điểm một chữ “Tửu” cao lên tận nóc, màu vàng đỏ được kết bằng bã trà, mời chào khách vãng lai. Tiểu Trường Đình cảm thấy rất hợp ý với căn phòng rộng rãi và yên tĩnh này, dễ dẫn đệ tử Phương Cảnh Thu đến đây tá túc. Chẳng ngờ do bọn quan quân kéo đến, đi qua nhiều khách điểm nên Cao Thăng khách điểm cũng náo nhiệt hẳn lên. Không chỉ đầy ắp khách nhân đến uống trà mà cả hai dãy phòng cũng đông kín người.

“Sư phụ!” Phương Cảnh Thu từ quán trà chạy ra nghênh tiếp Tiểu Trường Đình, “Người đi đâu vậy? Con và Chu đại gia tìm người khắp nơi.” Cặp mắt Phương Cảnh Thu không che giấu được nỗi vui mừng khi gặp được sư phụ.

“Chu Tường đâu?” Tiểu Trường Đình hỏi.

“Chu đại gia đã lên núi tìm người. Ngài bảo con ở đây đợi người. Sư phụ, cơm trưa đã chuẩn bị, mời người vào dùng.” Phương Cảnh Thu vừa bước vào cổng, vừa cao hứng nói rằng:

“Tiểu nhị! Sư phụ ta đã về, mau dọn thức ăn!”

Tiểu Trường Đình bước vào trong, dự định sẽ ngồi ngay xuống bàn, nhìn mọi người trong sảnh đường, bắt giắc nhíu mày lại. Cơm canh nhanh chóng dọn ra, Tiểu Trường Đình mau chóng cơm nước, nhưng lòng đang thầm tính sẽ hành động như thế nào.

”Cút ngay! Tiểu hóa tử ngươi bộ không biết đây là đâu à? Khốn kiếp, mau xéo đi!”

Tiểu Trường Đình ngẩng đầu xem thử, thấy tên tiểu nhị đang xua đuổi tiểu hóa tử nằm co quắp tại một góc ở hiên nhà, đó là một tiểu cô nương, xem chừng khoảng mười một, mười hai tuổi, tóc tai bấn thủ, mặt đen thùi lùi song đôi mắt rực sáng nhìn chằm chằm vào tên tiểu nhị. Cô gái ăn mặc theo kiểu các cô nương ở Miêu gia, tay cầm đũa cẩu trúc trượng, kẹp dưới nách là “Thần tiên bát”, chẳng biết có phải vì áo của cô không chống được cái lạnh, hay vì bị tên tiểu nhị quát mắng mà cô gái từ trong góc hiên đứng bật dậy, người run lẩy bẩy.

“Xú nha đầu! Sao còn chưa xéo đi?” Mặt tên tiểu nhị đành lại, đập ngã tiểu hóa tử xuống bậc thềm.

Tiểu Trường Đình thấy tên tiểu nhị hung hãn quá đà như vậy, chàng không dằn được, định bụng đập bàn giáo huấn tên hung ác này, nhưng nghĩ lại trong khách điểm đông người, mình đã cải trang đến đây thì không nên bộc lộ thân phận mà làm hư bột hư đường, phải cố dè nén hỏa khí trong lòng. Phương Cảnh Thu nắm chặt quyền, đứng dậy hét lớn một tiếng, Tiểu Trường Đình sợ gã gây chuyện thị phi, vội kéo gã lại, dè xuống ghế.

Tiểu cô nương bật dậy khỏi mặt đất, ôm lấy đũa cẩu trúc trượng, mắt bắn ra hai luồng nhãn quan sắc bén, chậm rãi bước ra. Bất gặp ánh mắt đó, lòng Tiểu Trường Đình đột nhiên chấn động.

Tiểu cô nương nhặt “Thần tiên bát” từ dưới đất lên, xoay người định bước ra ngoài. Lúc này, vị khách ngồi ở bàn phía đông bỗng nhiên đứng dậy, vỗ vỗ bàn, réo:

“Tiểu nhị! Để cho cô ta vào!”

Tiểu Trường Đình đảo mắt nhìn lại, người vừa lên tiếng là một bạch y thiếu niên, ước chừng mười lăm, mười sáu tuổi, da mặt trắng muốt, vắn tóc đen nhánh được phân ra ba nhánh, mặc bộ đồ màu trắng, mặt đẹp như ngọc, lộ vẻ vô cùng tuấn tú. Tiểu Trường Đình thầm khen ngợi, thật là một tiểu tử anh tuấn, hào sảng.

Tiểu nhị vẻ mặt tươi cười, quay lưng sang bạch y thiếu niên nói:

“Tổng công tử, mời ngài dùng rượu, xin đừng quan tâm đến mấy việc vặt vãnh này.”

Bạch y thiếu niên cười lạnh, thần sắc ngạo mạn, móc một đỉnh bạc từ trong ngực ra, ném vào tiểu nhị:

“Tên cẩu nô tài ngươi mau để tiểu cô nương vào!”

Tên tiểu nhị nhận lấy đỉnh bạc thì vẻ mặt lập tức tươi tỉnh, vái tiểu khiêu hóa thật sâu, nói:

“Cô cô, thiếu gia có lời mời. He he, hồi nãy đã lỡ đắc tội, tôi xin tạ tội với người.”

Tên tiểu nhị làm trò hề khiến mọi người ai nấy đều cười ầm lên. Tiểu Trường Đình thấy chẳng dễ chịu chút nào, nhìn lại bạch y thiếu niên, thầm nghĩ rằng kẻ này tâm địa cũng thiện lương, là phú gia công tử được dạy bảo tử tế. Tiểu cô nương còn hơi do dự, cầm đũa cẩu trúc trượng và “Thần tiên bát” lên, quỳ vào trong. Bạch y thiếu niên bảo tiểu nhị mang nước rửa mặt và chuẩn bị cơm nước đến cho tiểu cô nương. Tiểu cô nương cũng chẳng từ chối, rửa tay lau mặt, tự nhiên ngồi xuống. Tiểu cô nương lau chùi hết những vết bẩn trên mặt, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp, mắt hạnh mày ngài, môi như hoa anh đào, vô cùng đáng yêu làm lay động lòng người.

Mắt của mọi người ở bên trong đều tự nhiên hướng về khuôn mặt của tiểu cô nương. Bạch y thiếu niên nhìn tiểu cô nương như si dại, tiểu cô nương bị mọi người nhìn quá nên mắc cỡ, hai má đỏ bừng lên, vội cúi đầu xuống.

Đột nhiên, một giọng nói quái khí vang lên “Tiểu nha đầu này thật xinh xắn!” làm cho mọi người đều giật mình. Tiểu Trường Đình xoay người về hướng đó, thấy kẻ vừa mới lên tiếng khi nãy là hai thương khách y phục hoa lệ ngồi tại bàn phía sau. Hai thương khách này một mập một gầy; kẻ mập là người vừa mới lên tiếng lúc nãy, tên ôm bật dậy từ ghế ngồi, nhìn soi mói vào bạch y thiếu niên, cười dâm tà:

“Thiếu gia quả thật tinh mắt, tiểu thư quả thật xinh đẹp! Hãy để nàng uống rượu cùng bọn ta!” Nói xong liền kéo tiểu cô nương đi.

Tiểu cô nương sắc mặt thay đổi, mắt lóe hung quang. Bạch y thiếu niên cười khinh bỉ nói:

“Vô sỉ, thúi lắm!” Gã nhắc chung rượu lên, vận động công lực, năm ngón tay bóp chặt lại, chỉ thấy ly rượu nát vụn, rượu bắn tung tóe.

Nguyên lai bạch y thiếu niên này có nội công như thế quả thật là đáng quý, có điều thể hiện trước mặt mọi người theo cách đó thì có gì đó hơi tùy tiện. Tiểu Trường Đình thầm khẽ thở dài. Cần biết khoe khoang công phu trước mặt mọi người là điều tối kỵ của con nhà võ. Phương Cảnh Thu ngồi kế bên, nhìn bạch y thiếu niên với vẻ hâm mộ, nó nhìn thấy hai vị khách thương kia quyết không phải là người thiện lương, muốn nhảy vào giúp bạch y thiếu niên một tay. Nhưng nghiêm sư ở bên cạnh chưa có lệnh nên nó chẳng dám khinh cử vọng động, chỉ biết ngồi ngay ngắn. Thương khách ồm nhách giữa mặt cười to:

“Ha ha ha... đây có phải là Ngũ Chỉ thần công không? Chúng ta làm một cuộc trao đổi nha, thỉnh công tử nhận ngân lượng!” Nói xong, lấy ra một đĩnh bạc, năm ngón tay bóp chặt lại, đĩnh bạc bị bóp giết lại như một tấm ngân phiếu, tay vung lên, ném đĩnh bạc về hướng bạch y thiếu niên.

Bạch y thiếu niên cười lớn:

“Hay lắm!” Hữu thủ xuất chiêu Ô Long Thám Trảo, đĩnh bạc của thương khách ồm nhách mau chóng lọt vào tay. Gã cầm đĩnh bạc tại lòng bàn tay, đang định mở lời, sắc mặt đột nhiên chuyển sang trắng bệch, tay cầm đĩnh bạc hơi run, thấy đĩnh bạc trong tay bị bóp giết thì biết rằng công lực của thương khách ồm tong này cực kỳ cao thâm, nghĩ thầm: “Nguy rồi! Hôm nay coi như xong.”

Lúc này thương khách mập mạp cũng đứng dậy, lớn tiếng:

“Công tử đã nhận tiền, huynh đệ chúng tôi xin dẫn người đi.”

Bạch y thiếu niên biết không thể thủ thắng bọn họ nhưng dưới mắt theo dõi của mọi người thì không thể mất mặt được. Huống hồ chỉ trong Cổ Trọng trấn bé nhỏ này, từ trước đến giờ gã chưa hề gặp đối thủ, chẳng biết trời cao đất dày, thêm vào tính kiêu ngạo, nên vẫn cố chê rằng:

Tiểu Trường Đình nháy mắt với Phương Cảnh Thu, ngầm lấy chiếc đĩa từ trên bàn xuống, bẻ gãy làm hai đoạn, nắm chặt trong lòng bàn tay. Phương Cảnh Thu cũng lấy từ trong túi hai hòn đá nhỏ cầm sẵn trong tay.

“Hừ!” Hai thương khách mập và ồm vừa quát vừa nhắc thân người lên, tựa như chim ưng hướng về bạch y thiếu niên. Bạch y thiếu niên thấy khí thế bọn họ hung mãnh, đang định né tránh. Cổ tay Tiểu Trường Đình cùng Phương Cảnh Thu dưới bàn khẽ run lên, hai thương khách trên không cùng lao đảo rút xuống đất. Tiểu cô nương lợi dụng cơ hội vội thối lui về sau, một cái bàn bay vọt ra ngoài, cái bàn đập vào đầu thương khách mập nghe “bụp” một cái, lập tức máu tươi tuôn vọt xuống.

Hai thương khách rống lên một tiếng, chuẩn bị nhảy lên lần nữa thì đột nhiên phát giác Yêu Nhân huyết tê rần, toàn thân tức thì xụi lơ, ngã sấp trên mặt đất, nhất thời không thể đứng dậy.

Bạch y thiếu niên xoay người nắm lấy tay tiểu cô nương, ưỡn ngực bước ra nội đường.

Tiểu Trường Đình kề sát bên tai Phương Cảnh Thu nói: “Con ngồi đây, không được đi lại, ta sẽ về liền.”

Phương Cảnh Thu muốn hỏi xem sư phụ đi đâu để xin theo cùng, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm khắc của sư phụ nên không dám mở miệng.

Tiểu Trường Đình cầm bao phục dưới bàn lên, đi ngang qua chỗ hai thương khách đang nằm dưới đất, đi vội ra ngoài cửa. Hắn biết rõ hai tên thương khách này chỉ trong khoảng một khắc huyết đạo sẽ được tự động giải khai. Cứ cho bọn họ đi! Dù cho có xảy ra sự cố gì đi nữa thì cũng chỉ ném một chút đau khổ mà thôi. Nói chung gieo gió thì phải gặt bão mà thôi.

Tiểu Trường Đình mới vừa bước đến cửa thì đã nghe ngoài cửa có người hô to:

“Quan binh đến!”

Trong lòng đột nhiên kinh sợ.

Đường phố lập tức hỗn loạn.

Một đội kỵ binh ào ào kéo đến, mọi người vội vã nép vào. Người đi đường nào hơi chậm một tí, không kịp nép vào, liền bị roi ngựa của tên kỵ binh mở đường kéo ra, té sấp xuống mặt đường, không dám ngẩng đầu.

Tiểu Trường Đình đứng ở cửa dưới quán trà, thấy bọn quan lại xông thẳng vào người đi đường, lòng vô cùng bất bình nhưng chẳng biết phải làm thế nào.

Tiếng hét tháo vang lên “Tránh ra! Tránh ra!” . Hai đội kỵ binh bảo vệ một đội quan binh áp giải ba hán tử tay chân bị trói chặt đang đi tới.

Bọn quan binh đến bên vệ đường làm mọi người xáo động. Có người khê nhón chân nhìn dáo dác xung quanh, có người liều mạng xô đẩy để ra phía trước, muốn nhìn đầu đuôi mọi chuyện.

Tiểu Trường Đình đứng bên cạnh một vị thương khách, nghe gã hung hăng thóa mạ “Phì, đáng chết, đồ táng tận lương tâm!” Chẳng biết gã thóa mạ bọn quan binh hay thóa mạ hán tử đang bị bọn quan binh bắt giữ. Ba hán tử bị quan binh trói chặt chính là nghĩa sĩ kháng Thanh, cơ mặt Tiểu Trường Đình co giật liên hồi. Hán tử ở đầu là Vu Băng Phong, phía sau là hai người trong Quan Bắc Tam Kiệt Lưu Hưu Nam và Lô Kinh. Chàng nghĩ, chắc chắn Quan Bắc Tam Kiệt đã bị quan quân bắt giữ khi đột phá vòng vây từ Tam Phật đường, nhưng chẳng biết Chu Quốc Trung như thế nào? Nghĩ đến đây, sắc mặt Tiểu Trường Đình sa sầm xuống.

Tay của bọn ba người Vu Băng Phong bị trói quặt lại, đầu mình bị kéo giật ngược lên, nhưng vẻ mặt thản nhiên như không. Bọn họ thật anh hùng khí khái, oai phong凛冽, xem cái chết như không, mọi người vây xung quanh nhìn, trong lòng đều thầm khen ngợi.

Đột nhiên, mục quang Vu Băng Phong tiếp xúc với Tiểu Trường Đình. Bốn mắt gặp nhau, Tiểu Trường Đình nháy nháy mắt, lập tức giơ tay khỏi đầu, nhanh chóng bước đi. Cùm sắt đập vào đá tạo ra âm thanh loảng xoảng.

Tiểu Trường Đình nhìn theo bóng dáng ngày càng xa dần của Quan Bắc Tam Kiệt, nhớ đến lời hứa sẽ gặp lại cùng Vu Băng Phong sáng nay mà lòng đau như cắt. Hảo huynh đệ, ta thân cô thế cô, lại thêm trọng trách bên mình nên hiện thời vẫn không thể nghĩ cách cứu viện mấy huynh đệ được.

Sau khi quan quân đi qua, Tiểu Trường Đình đuổi theo đến ngoài trấn, nhìn quanh bốn phía, nhưng chẳng thấy tung tích của bạch y thiếu niên cùng tiểu cô nương kia đâu cả.

Tiểu Trường Đình suy nghĩ một lát, tìm đến chỗ vắng vẻ, mở bao phục ra để thay y phục của Tam Tương Vũ Quán vào, lấy mắt giả cùng râu ra, lấy nước rửa sạch mặt, sau đó chàng trở về khách điểm hỏi tên hầu bàn nơi cư ngụ của bạch y thiếu niên, rồi sải bước về hướng Tam Nguyên Trang Tổng Hàn Lâm phủ viện.

Lúc này, vừa thấy diện mạo của tiểu cô nương, Tiểu Trường Đình bất giác chấn động, chàng suy đoán lần này nhất định sẽ tìm gặp được Lôi Linh Chi, con gái của Lôi Chấn Hoàn. Chàng đã nghe Chu Quốc Trung nói qua, Lôi Linh Chi từ nhỏ đã đi theo phụ thân, lúc nào cũng cải nam trang. Về sau, Lôi Chấn Hoàn lên Vũ Lăng sơn để dưỡng thương, ban ngày khuôn mặt của Lôi Linh Chi được bôi đen, cho nên vô luận là quan phủ hay người trong Miêu sơn trại đều cho rằng nhi tử của Lôi Chấn Hoàn là một tên tiểu tử mặt đen, nào ai biết đó là một tiểu cô nương như hoa như ngọc? Lôi Linh Chi đã biết Thiên Địa Hội phái người tìm nàng, sau khi thoát hiểm ở Ma Thiên nhai, tất phải biết đi xung quanh để tìm người của Thiên Địa Hội. Cổ Trượng trấn này chính là căn cứ lâu năm của Chu đại ca, cô đến Cổ Trượng trấn để tìm người là hết sức hợp tình hợp lý. Tiểu cô nương cuối cùng có phải là Lôi Linh Chi hay không? Chỉ cần chàng lấy Bích Tiêu Kiếm trong bao phục ra sẽ biết rõ ràng. Trước mắt, cô đã bị bạch y thiếu niên họ Tống kia dẫn đến Tam Nguyên Trang, phủ viện của Tống Hàn Lâm, chàng quyết tâm tra xét rõ ràng.

Tam Nguyên Trang, cách trấn năm dặm về hướng đông. Vào trang chỉ thấy một tòa phủ viện đồ sộ, hùng vĩ nằm ngạo nghễ. Cổng trước cao ngất, được sơn đỏ, khí thế bức nhân. Trên cổng có khắc năm chữ lông lánh thiệt lớn:

“Khâm Tứ Hàn Lâm Phủ”. Hai bên cổng là một đôi thạch sư, ngói lưu ly màu vàng với màu xanh được lợp xen kẽ trên lầu cùng lương đình hòa quyện với ánh dương quang.

Tiểu Trường Đình gửi thiệp viếng cho người giữ cửa, đứng chờ ở trước cửa. Chàng nhìn thấy khí thế hùng vĩ của Hàn Lâm Viện, lòng thầm nghĩ:

“Thảo nào bạch y thiếu niên họ Tống kia thần sắc lại như vậy, hóa ra con cháu nhà quan.”

“Phiền Tiểu quán chủ chờ lâu. Hàn Lâm công có lời mời, thỉnh Tiểu quán chủ vào trong đàm đạo.” Một người chừng bốn mươi tuổi ăn mặc như quân gia dẫn theo hai tráng đinh từ trong viện bước ra.

Tiểu Trường Đình theo sau quân gia, bước vào trong viện.

Trong viện, hoa lá đua chen, hương thơm ngào ngạt, hồ chứa đá thạch anh, giả sơn lung linh, sân đường hình bát giác, chúng được đan xen vào nhau, tạo một cảm giác thật vô cùng thích thú. Một con đường lát bằng đá xanh, quanh đi quẩn lại cũng dẫn đến một con đường nhỏ vào Lưu Ly Cung uốn khúc. Có thể nói cảnh trí này xảo đoạt thiên công.

Tiểu Trường Đình bước gần đến bức tường giáp với bên trong, bất giác nghĩ thầm: “Chẳng biết Tống Hàn Lâm này bao nhiêu niên kỷ mà lại có thể tu bổ cái viện trông thật khí phái như vậy?”

Còn đang suy nghĩ, bất giác đã vào đến bên trong. Tống Hàn Lâm từ trong bước ra, chấp tay nghênh tiếp:

“Không biết Tiểu quán chủ đến, không kịp nghênh tiếp, xin thứ tội.”

“Hàn Lâm công bất tất khách khí. Tiểu mỗ đã mạo muội đến đây, thật đã làm phiền.”

Tiểu Trường Đình một mặt hồi lễ, một mặt quan sát Tống Hàn Lâm.

Tống Hàn Lâm có hơn năm mươi, đầu trắng xóa, thân hình mập mạp, mắt nhìn Tiểu Trường Đình với vẻ kinh sợ. Tiểu Trường Đình nổi lên nghi vấn.

Tống Hàn Lâm dẫn Tiểu Trường Đình vào trong, phân ngôi chủ khách, sai tiểu đồng dâng hương trà lên, hai người nói vài câu khách sáo, sau đó cúi đầu uống trà, mạnh ai nấy lo theo đuổi tâm sự của riêng mình. Gần nửa buổi, Tiểu Trường Đình mở miệng:

“Chẳng biết hôm nay Tống công tử có dẫn một tiểu cô nương về phủ viện hay không?” Chàng đi thẳng vào chính đề, không úp úp mở mở, hai mắt sáng rực nhìn Tống Hàn Lâm. Tống Hàn Lâm hoảng giọng:

“Tiểu tử lại gây rối gì nữa rồi?” Gần đây trong triều có người tố giác lão ăn hối lộ, làm sai nguyên tắc, nuốt trôi những khoản tiền đóng góp, việc gì cũng nhận hối lộ, lòng đang phát sầu. Nghe Tiểu Trường Đình hỏi về cháu nội, lão mới yên lòng.

Tiểu Trường Đình mỉm cười nói:

“Không phải! Không phải! Hôm nay Tống công tử tại Cao Thăng khách điểm ở Cổ Trượng Trấn hành hiệp trượng nghĩa, cứu được một tiểu cô nương...” Chàng kể lại chuyện ở Cao Thăng khách điểm một lượt cho Tống Hàn Lâm nghe, có điều giấu giếm mình đã tương trợ để đánh ngã hai vị thương khách, “Tống công tử nhân phẩm siêu quần, đại nghĩa hào hùng, Hàn Lâm công quả thật biết cách dạy dỗ.”

“Quá khen! Quá khen!” Tống Hàn Lâm vuốt hàm râu dê, đắc ý đứng dậy:

“Chánh Khanh tuy là cháu của lão phu nhưng thường ngày đối xử với nó như con, quản giáo nghiêm khắc, như người ta thường nói ngôn giáo bất như thân giáo. Lão phu thường lấy thành công của mình mà giáo huấn nó...”

Tiểu Trường Đình cắt ngang lời nói của lão:

“Tại hạ vừa mới biết được, vị cô nương đó chính là tiểu nha đầu của một tiêu đầu ở Nghĩa Thắng quán chạy ra ngoài chơi, tại hạ cùng với cha nó có giao tình thâm hậu, nên đặc biệt đến đây để hội kiến Hàn Lâm công. Chẳng biết hiện giờ Tống công tử có nhà hay không?”

Tống Hàn Lâm kêu quân gia đến phân phó:

“Mau xem coi thiếu gia có về hay chưa? Kêu thiếu gia đến phòng khách gặp Tiểu quán chủ.”

Quân gia vâng dạ liên mồm, nhanh chóng bước vào trong.

Chỉ trong phút chốc, quán gia hồi báo:

“Lão gia, công tử chưa về.”

“Ồ, Tống công tử vẫn chưa về...” Tiểu Trường Đình trầm ngâm.

Tống Hàn Lâm hứa với Tiểu Trường Đình, khi nào Tống Chánh Khanh trở về phủ viện, sẽ sai gã đưa tiểu cô nương về Cao Thăng khách điểm. Tiểu Trường Đình nhờ Tống Hàn Lâm chuyển lời với tiểu cô nương rằng má má cùng “Bích Tiêu” đợi nàng tại Cao Thăng khách điểm. Chàng nghĩ nếu như tiểu cô nương chính là Lôi Linh Chi thì chỉ cần nghe hai chữ “Bích Tiêu”, nhất định sẽ đến liền.

Tiểu Trường Đình cáo từ Tống Hàn Lâm, quay về Cổ Trượng Trấn thì đã là giờ thân (từ ba đến năm giờ chiều). Chàng còn chưa kịp bước vào Cao Thăng khách điểm thì Chu Tường đã lật đật chạy ra, đón hân hoan với vẻ mặt kinh hoàng:

“Quán chủ, không xong rồi! Phương Cảnh Thu nó...”

“Nó thế nào?”

“Sau khi quán chủ đi, một nhóm tặc tử Thanh Ứng Bang xông vào đây, chúng tôi không địch nổi chúng, Cảnh Thu bị tên Tống Phúc trong Thanh Ứng Bang bắt lên núi!”

Tiểu Trường Đình sắc mặt âm trầm, hai mắt tóe lửa, nghiêng răng kèn kẹt.

7. Văn U Hương Xuân Tình Kịch Đãng

Tao cầm hoạch hiểm tượng hoàn sanh

Tại một hang động đồ nát, củ cháy bập bùng, lửa không ngừng nhảy múa. Ánh lửa sáng ngời rọi sáng khuôn mặt đỏ hồng hồng của một tiểu cô nương ngồi bên cạnh.

Cô thay y phục của Miêu nữ bằng một bộ y phục Hán tộc màu trắng, tuy bằng vải thô nhưng lại thêm phần dễ thương làm say đắm lòng người. Cô gội đầu dưới thác nước, mái tóc dài tung bay trên vai, cổ trắng ngần như ngọc.

Cô mím môi, nhìn vào đồng lửa, khuôn mặt ngây thơ lộ rõ thần tình cực kỳ nghiêm túc.

Tiểu Trường Đình đoán không sai, cô chính là Lôi Linh Chi, nữ nhi của Lôi Chấn Hoàn. Một năm trước, bọn Thanh binh vây khốn Lôi Chấn Hoàn tại Miêu Sơn trại cả ngày lẫn đêm, gây tổn thương nghiêm trọng. “Chi nhi!” Lôi Chấn Hoàn đưa cho Lôi Linh Chi cây Thất Tiết Trúc Trượng, nét mặt trịnh trọng, bảo cô: “Trúc trượng này có liên quan đến sự sinh tử tồn vong của Thiên Địa Hội, con phải giữ gìn cẩn thận, không được rời khỏi nó dù chỉ một giây. Sau này có người mang Bích Tiêu Kiếm đến để lấy trúc trượng của gia thì con đưa trúc trượng ra và trốn theo họ để có thể luyện được một thân công phu, thay gia gia báo cừu tuyết hận!” “Gia gia! Con không đi! Con phải đi cùng người...” Cô khóc thét lên, chẳng chịu cầm lấy trúc trượng.

Ngoài cửa động vang đến tiếng chém giết kịch liệt, mười ba nghĩa sĩ phản Thanh dưỡng thương bị quan binh, thị vệ tầm nã đang liều mạng giao đấu.

“Chi nhi ngoan, Ngô má má mau dẫn nó chạy đi!” Lôi Chấn Hoàn vẫy vẫy tay về lão bà đứng bên cạnh.

Ngô má má cầm lấy trúc trượng, dẫn cô ra sau cửa động chạy trốn. Chân cô đạp loạn xạ cả lên, ra sức dẩy dựa:

“Không! Con không chạy đâu!”

Lúc đó, một nghĩa sĩ chỉ còn một tay, toàn thân đầm máu thất tha thất thểu tiến vào cửa động: “Lôi... Lôi phó đà chủ! Quan binh kéo... kéo tới cửa động rồi!”

Lôi Chấn Hoàn dùng chân hất một thanh cương đao lên tay, song mục lấp lánh, quét nhìn nữ nhi của mình.

Cuối cùng Linh Chi cũng thấu hiểu được sự kỳ vọng cũng như lời dặn dò từ trong ánh mắt của phụ thân. Cô bình tĩnh lại, nhận trúc trượng từ Ngô má má, nói:

“Gia gia, người hãy yên tâm. Con nhất định theo lời người dặn dò!”

Cô theo Ngô má má ra sau động chạy đi. Trên đường, cô thấp thoáng nghe những tiếng chém giết vô cùng thê thảm...

Ngô má má bị sát hại thê thảm, Lôi Linh Chi một mình rời khỏi Ma Thiên Nhai. Cô theo lời Ngô má má dặn dò lúc sanh tiền, cải dạng nam trang thành một tiểu khiêu hóa, đến Cổ Trượng Trấn để tìm người mang theo Bích Tiêu Kiếm. Sau phiên ác đấu tại Cao Thăng khách điểm, Tổng Chánh Khanh dẫn cô ra ngoài. Thấy Tổng công tử rất nhiệt tình nên cô bảo với gã rằng mình đang cố tìm kiếm một người thân thích từ xa đến, gã dẫn cô lén lút điều tra ở nhiều khách điểm, sau đó gã dẫn cô đến tìm hết mọi hang động trong trấn, một lữ cả người nên ngồi xuống nghỉ trước cửa động.

“Chẳng biết người giữ Bích Tiêu Kiếm hiện giờ ở đâu? Liệu có thoát khỏi móng vuốt của bọn quan binh hay không?” Lôi Linh Chi ôm trúc trượng trước ngực, nhìn ngọn lửa một cách vô hồn, suy nghĩ mông lung. Nhìn tình huống này thật không ai dám nghĩ đây là một tiểu cô nương chỉ mới mười ba tuổi đầu.

Tổng Chánh Khanh nhìn Lôi Linh Chi không chớp mắt, gã thấy cô thật xinh xắn và duyên dáng, gã từ trước đến giờ chưa từng thấy qua một cô nương xinh đẹp như vậy, có thể nói chắc chắn rằng cô là một cô nương có thể mê hoặc lòng người. Tổng Chánh Khanh tuy mới mười sáu nhưng sớm đã biết yêu. Gã sinh ra trong gia đình quan lại, từ nhỏ đã sống giữa biết bao là phụ nữ, nha hoàn sử nữ, di nương trẻ tuổi, tuy chưa thử qua mùi vị hoan lạc, nhưng cũng tranh thủ kéo nha hoàn lại mà ôm ấp vuốt ve, sờ sờ nắm nắm, hôn hôn hít hít là chuyện xảy ra như cơm bữa. Lúc này đây, gã chỉ thấy tim đập loạn xạ lên, không kiềm nổi sự kích thích đang dâng trào trong lòng, thốt lên:

“Đẹp thật!”

Lôi Linh Chi đang trầm tư thì bị gã lay tỉnh lại, ngẩng đầu lên hỏi: “Cái gì đẹp thật?”

Tổng Chánh Khanh nhìn chằm chằm nàng, nói như si dại:

“Cô trông đẹp thật, thật... đẹp vô cùng!”

Mặt Lôi Linh Chi trở nên đỏ ửng. Cô cúi đầu xuống, xoay người sang chỗ khác, miệng chau lên, nói với giọng không vui: “Huynh mà còn nói vậy nữa, mụ sẽ không màng tới huynh nữa đâu!”

“Oái!...” Tổng Chánh Khanh vội vàng đến bên nàng, hai tay nhẹ nhàng lay vai Lôi Linh Chi, cười xòa nói:

“Ta chỉ giỡn với cô vài câu thôi, tức giận làm chi! Tiểu muội muội, nếu như người thân thích của cô không đến Cổ Trượng Trấn thì sao?”

“Muội chắc sẽ gặp, nhất định sẽ gặp!” Cô suy nghĩ một lát rồi nói tiếp:

“Tổng ca ca, ở Cổ Trượng Trấn, huynh có bao giờ thấy một người đeo lục sa ngư bì kiếm (vỏ kiếm làm bằng da cá màu xanh) không?” Cô không dám nói Bích Tiêu Kiếm mà chỉ nói nét đặc biệt của vỏ Bích Tiêu Kiếm.

“Ngày mai ta sẽ tìm cho cô, chỉ cần ở Cổ Trượng Trấn có người đeo lục sa ngư bì kiếm, Tổng mỗ nhất định sẽ tìm ra!”

Tổng Chánh Khanh hớn hở ngẩng đầu, hơi trù trừ rồi lại hỏi: “Cho hỏi tôn tính đại danh của cô nương? Cô vẫn chưa nói cho ta biết họ tên thì biết xưng hô thế nào? Gặp được người thân thích của cô, ta biết ăn nói sao với họ?”

Gã đã ba lần hỏi danh tính của Lôi Linh Chi.

“Mùi... Huynh cứ gọi muội là Hoa muội muội cũng được...” Đột nhiên, Lôi Linh Chi cầm lấy trúc trượng, nhảy dựng lên, hạ giọng nói:

“Có người đến!”

Ngoài cửa động truyền lại tiếng chân xột xoạt hòa cùng tiếng nói:

“Thật không ngờ hôm nay hai huynh đệ chúng ta lại bị tên Tổng tiểu tử ám toán, mất hết cả thể diện, nếu gặp lại tên xú tiểu tử đó, quyết chẳng tha cho hắn!”

Tổng Chánh Khanh tức thì sắc mặt chuyển sang trắng, quả thật oan gia ngõ hẹp, hiệp đạo tương phùng. Hai người nói chuyện chính là hai thương khách mập và ốm đã gặp tại Cao Thăng khách điểm. Vả lại, Tổng Chánh Khanh tuy niên kỷ còn nhỏ nhưng thông minh hơn người nên từ lâu sớm đã biết hai “thương khách” này vốn chẳng phải là hạng lương thiện gì và cũng chẳng phải là thương khách gì cả. Gã vội vàng đẩy một tảng đá lấp ngay cửa động, kéo riết Lôi Linh Chi chui vào tiểu động phía sau. Tổng Chánh Khanh vốn rất quen thuộc với cái động này, thuở nhỏ đã chơi trò bịt mắt bắt dê, gã thường trốn trong động này. Gã vừa mới dời tảng đá lấp cửa động xong thì hai thương khách mập, ốm đã tiến vào cửa động.

Hang động vô cùng chật hẹp, Tổng Chánh Khanh và Lôi Linh Chi phải cùng nằm chung một chỗ. Lôi Linh Chi tuổi tuy nhỏ nhưng đã biết nam nữ hữu biệt, nhưng lúc này chẳng còn cách gì khác hơn. Cô nhìn vào khe hở giữa tảng đá và cửa động để nhìn ra phía ngoài. Cô chưa kịp nhìn, đã giật nảy cả người.

Kể âm thầm tương trợ cô và Tổng công tử trong Cao Thăng khách điểm kia chính là thiếu niên mặt đen, bị hai thương khách mập và ốm trói hai tay lại, dẫn về hướng cửa động, theo sau là một vài thanh y hán tử. Thiếu niên mặt đen này không ai khác hơn, chính là Phương Cảnh Thu đang bị bọn Thanh Ưng Bang bắt giữ.

“Hừ! Trong động có người!” Thương khách ốm đưa mắt nhìn tàn lửa, lòng chợt cảnh giác.

Đứng sau Phương Cảnh Thu là một thanh y hán tử gầy trơ xương, chừng bốn mươi tuổi, quét mắt nhìn qua cửa động, lập tức vọt đến bên cạnh sáu thanh y đại hán, khoát tay bảo:

“Lục soát!”

“Tổng Phúc?” Lúc này Tổng Chánh Khanh đang bí mật quan sát từ trong động tối, vừa mới nhìn thấy hán tử gầy nhom này suýt chút nữa gã đã la lên. Nguyên hán tử này chính là bang chủ Thanh Ưng Bang Tổng Phúc. Tổng Chánh Khanh chẳng những đã từng gặp qua và chuyện vãn đôi câu với hắn, mà hắn còn là người bà con xa đã lâu chẳng qua lại, gọi bằng bá bá. Bọn cường đạo này tuy nhân thủ không nhiều nhưng võ công tinh xảo, giết người cướp của khắp nơi, thật là tâm lang thủ lật, vô ác bất tác. Các môn phái trong võ lâm đã phát thiếp để cùng liên thủ đối phó, quan phủ cũng đã từng phái binh lính săn lùng và treo giải thưởng tước nã nhưng vẫn không thể tiêu diệt bọn ác đạo này.

Hai thanh y hán tử bước lại gần cửa động, một tên cầm cương đao cổ gõ thử vào đá. Tổng Chánh Khanh cùng Lôi Linh Chi sợ đến không dám thở, họ nằm sát bên nhau đến nỗi có thể nghe được nhịp đập của tim.

Một tên thanh y hán tử bước ra phía sau, nhãn quan Tổng Chánh Khanh lướt sang nhìn Phương Cảnh Thu: “Tên hắc tiểu tử nhà quê này là ai mà bọn Thanh Ưng Bang lại bắt làm con tin vậy kia? Chắc đây là con cháu của một gia đình giàu có nào đây?” Tại Cao Thăng khách điểm, Tổng Chánh Khanh chẳng hề biết Phương Cảnh Thu cùng Tiểu Trường Đình đã ngầm tương trợ, thậm chí cũng không hề biết đến sự hiện diện của cả hai người này. Lôi Linh Chi tuy rất thông minh nhưng Tổng Chánh Khanh chẳng hề đề cập gì hết, nên cô đối với Phương Cảnh Thu cũng chẳng có một ấn tượng gì hết.

“Tổng bang chủ, ở đây có một cái bát của một tên tiểu hóa tử, có lẽ hắn đã qua đêm ở đây, chắc bị chúng ta dọa nên hoảng sợ chạy mất dép rồi.”

Cái bát đó chính là của Lôi Linh Chi đã bỏ quên ở ngoài cửa động. Cô lo lắng, thân mình khê run rẩy, chẳng biết từ lúc nào đã nắm lấy một góc áo của Tổng Chánh Khanh.

“Bát ăn xin à? Mau đưa ta xem.” Tên thương khách mập tiếp lấy chiếc bát từ trong tay tên thanh y hán tử, la to: “Đây là chiếc bát của con bé ăn xin đây, nó nhất định ở đâu đây thôi, cẩn thận lục soát!”

Tên thanh y hán tử luyến quỳnh tìm khắp mọi ngóc ngách trong và ngoài cửa động.

“Khải bẩm thị vệ đại nhân, đã tìm hết mọi nơi nhưng vẫn không thấy một ai cả.”

“Thị vệ đại nhân?” Lôi Linh Chi trong lòng vô cùng hoảng sợ! “Chẳng lẽ bọn này đã biết rõ thân phận của ta nên đến đây để dò tìm?”

“Keng!” vang lên ngoài cửa động. Tên thanh y hán tử kéo Phương Cảnh Thu đang bị trói lại một góc tường. Đầu của Phương Cảnh Thu bị đập vào vách tường, máu tươi lún phún, nó vẫn ngoan cường đứng thẳng người, bịn đầu lại, sau đó ngồi ngay ngắn xuống. Thấy thiếu niên mặt đen bất khuất như vậy, lòng Lôi Linh Chi chợt vô cùng ngưỡng mộ.

“Mẹ nó! Tính là vô tay rồi mà lại còn xổng mất!” Tên thương khách mập được xưng là thị vệ đại nhân vừa chửi vừa ngồi xuống bên cạnh đồng lửa.

Hiển nhiên gã vẫn còn tức giận về việc thất bại trong quán trà.

Tổng Phúc vẫy tay: “Mang rượu và thức ăn lên! Mau châm tửu cho Vương, Mã nhị vị đại nhân!”

Bọn thanh y hán tử dọn rượu thịt lên, bọn chúng ngồi xung quanh ngọn lửa. Chỉ lưu lại một tên canh cửa ngoài động.

Tổng Phúc nâng ly:

“Nhị vị thị vệ đại nhân. Tổng mỗ gặp quan phủ đang truy lùng tội phạm, nhưng không thể công khai lộ diện tại trấn, đành phải mời nhị vị dùng cơm tại động này, xin bỏ qua cho. Chúng ta cùng nhau hợp tác để bắt cho được nhi tử của Lôi Chấn Hoàn, cặn chén!”

“Mẹ nó!” Vương thị vệ uống xong ly rượu, lại chửi tiếp:

“Tổng Phúc, chúng ta cứ tưởng đã bắt được Lôi tiểu tử, nào ngờ tên hắc tiểu tử này lại là đồ nhi của Tiểu Trường Đình, nói cho người hay, Tiểu Trường Đình đã triệu tập cao thủ cửu quán, thập tam bang tại Ô Túc Trấn, người không sợ hấn gây phiền phức cho mình à?”

Tổng Phúc che lấy chung rượu, hỏa quang phản chiếu lên khuôn mặt xanh lè của hấn. Hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiểu Trường Đình cùng Tam Phật đường thông đồng với nhau ra tay hạ thủ bọn ta, hơn trăm huynh đệ Thanh Ưng Bang giờ chỉ còn lại sáu, thù này chẳng lẽ không báo?”

Mã thị vệ tay cầm đùi gà, cất giọng âm dương quái khí: “Tiểu Trường Đình chẳng chịu báo phụ cừu mà còn cùng liên thủ với cừu nhân khiến cho Thanh Ưng Bang của người phải bỏ chạy, đủ thấy hấn ngày thường tác ác đa đoan. Người hãy nghe ta, mau thả Phương Cảnh Thu ra, chúng ta cũng đi tìm Lôi tiểu tử. Chỉ cần bắt được nó, La đại nhân nói chẳng những có thể miễn tội cho người, mà còn có thể ban cho người một chức quan. Danh tiếng của Tiểu Trường Đình tại võ lâm nổi như cồn, giao kết khắp nơi, đừng nói là nhà người mà ngay chính chúng ta cũng không dám đụng đến hấn.”

“Nhị vị đại nhân không biết rồi, Phương Cảnh Thu chính là ái đồ của Tiểu Trường Đình, hấn đối xử với nó như con ruột. Hiện tại Phương Cảnh Thu đang nằm trong tay tại hạ nên có thể khiến hấn phải nghe lời.” Tổng Phúc cười âm hiểm, mắt lóe lên tia nhìn giao quyet.

Mãi cho đến giờ Lôi Linh Chi mới biết được người đã ám trợ cô tại Cao Thăng khách điểm là quán chủ Tiểu Trường Đình và Phương Cảnh Thu. Cô lướt nhìn bọn thị vệ cùng Thanh Ưng Bang tặc tử đang ngồi bên cạnh đống lửa, trong đầu lướt qua một ý nghĩ táo bạo là cứu lấy Phương Cảnh Thu vào trong động.

Tên Mã thị vệ chúi chúi miệng, cười lạnh: “Tổng bang chủ lại sử dụng trò cũ à? Không lẽ trận giáo huấn tại Thanh Phong huyết chưa ”đáp ứng” đủ cho ngài hay sao?”

Tổng Phúc mặt lúc xanh, lúc trắng, thẹn quá hóa giận, nhưng không tiện phát tác. Vương thị vệ thấy vậy nên vội vàng mở miệng:

“Nếu Tổng bang chủ muốn báo cừu thì chỉ cần một đao chém chết Phương tiểu tử, Tiểu Trường Đình cũng chẳng có chứng cứ nên không thể làm gì được cả. Còn bằng muốn uy hiếp Tiểu Trường Đình, Tổng bang chủ phải tiểu tâm hành sự. Theo ta thấy, chi bằng nên dẫn Phương tiểu tử đi tiếp, chờ La đại nhân đến rồi cùng thương nghị.”

“Khi nào La đại nhân đến?” Tổng Phúc hỏi.

“La Hán Trùng đại nhân đang thừa lệnh Tổng quản Anh Vũ điện, dẫn hơn mười Ngự tiền thị vệ khẩn trương đến Vũ Lăng nội trong ngày hôm nay. Hôm nay, ta sẽ đón tiếp ngài cách nơi này khoảng mười dặm.”

Tổng Phúc vừa nghe xong liền đổi ngay nét mặt, tươi cười nói: “Nhờ hai vị trước mặt La đại nhân nói tốt cho vài lời.” Nói xong, hán tử bên cạnh nói: “Mang lên!”

Thanh y hán tử lập tức mang đến trước mặt hai thị vệ một cái khay đựng phủ bằng vải đỏ. Tổng Phúc hít đôi mắt lơ đãng, cười nói:

“Một chút lòng thành, mong nhị vị đại nhân thu nạp.”

Vương thị vệ khẽ mở tấm vải đỏ ra, chỉ thấy lấp lánh đồ trang sức bằng vàng, phần lễ vật này quả không “nhẹ” tí nào.

“Tổng bang chủ hà tất phải khách khí, cài này...” Vương thị vệ vừa nói vừa gom hết nữ trang vào bọc.

Sau khi nhận lấy lễ vật, hai tên thị vệ Vương, Mã thái độ đã thân mật hơn, cùng Tổng Phúc xưng huynh gọi đệ, nâng ly liên tục, nhiệt tình đánh chén.

Tổng Chánh Khanh nằm cạnh Lôi Linh Chi mà toàn thân như phát hỏa, chỉ thấy cô thật thơm tho, mùi tử tử tỏa ra từ thân, dù đang trong hiểm cảnh nhưng gã vẫn mơ mộng được hôn môi cô. Đột nhiên, Lôi Linh Chi khẽ bước đi, Tổng Chánh Khanh hết hồn, khẽ giọng hỏi: “Cô muốn làm gì?”

Lôi Linh Chi bước về tảng đá phía trước cửa động, khẽ trả lời:

“Muội muốn mang Phương Cảnh Thu vào động.”

Tổng Chánh Khanh kéo cô lại, khẽ thì thầm vào tai: “Cô điên à?”

“Tại Cao Thăng khách điểm, Phương Cảnh Thu đã cứu chúng ta, nên muội phải cứu gã lại.”

“Gã đã cứu chúng ta?” Tổng Chánh Khanh chẳng hiểu đầu đuôi, nên gã quyết không để cho cô phải mạo hiểm, bèn giữ chặt nàng lại:

“Không, cô không được đi!”

Lôi Linh Chi dùng sức đẩy tảng đá, gạt Tổng Chánh Khanh ra, bò ra khỏi động. Tổng Chánh Khanh chẳng dám lên tiếng, chỉ nhìn cô lo lắng. Gã suy nghĩ một lát, khẽ bấm môi tiến về cửa động.

Lôi Linh Chi nhẹ nhàng lần theo vách đá đến bên cạnh Phương Cảnh Thu. Tổng Phúc đang uống rượu vui vẻ bên trên, vẫn chưa phát giác. Phương Cảnh Thu thấy Lôi Linh Chi bên cạnh mình, còn đang muốn hỏi thì thấy tay cô đặt trên môi, ngầm ra hiệu cho nó đừng có lên tiếng, sau đó lại cởi dây trói nơi tay của Phương Cảnh Thu. Lúc này Tổng Chánh Khanh cũng bò tới cửa động, nào ngờ gã chẳng để ý gì cả nên chân móc phải trúc trượng, nghe “xoảng” một tiếng.

“Ai?” Tổng Phúc cùng Vương, Mã thị vệ vứt bỏ chung rượu, nhảy phắt lên. Bọn tặc tử Thanh Ứng Bang nhao nhao thủ sẵn đao nơi tay.

Tổng Phúc nắm lấy Lôi Linh Chi về bên cạnh, thấy đó là mái tóc của một tiểu cô nương, hét lên một tiếng, vỗ ra một chưởng. Lôi Linh Chi không kịp mở dây trói cho Phương Cảnh Thu, thấy Tổng Phúc đánh tới một chưởng, phải buông tay ra, nhích người qua, đâm vào vách đá. Vừa xong, cô sử chiêu Âm Dương Thủ Oản đánh vào Hậu Yêu huyết của Tổng Phúc. Tổng Phúc chưa từng gặp một tiểu cô nương nào có thân thủ nhanh nhẹn như vậy, nên có ý khinh thường chưởng vừa rồi, tuy chưa bị thương nhưng cũng khiến hắn giật mình không ít.

Người hắn khẽ nhoáng một cái, nhảy phốc về trước. Phương Cảnh Thu ngồi lên, vận khởi công lực, một cước đá trúng bụng Tổng Phúc nghe “bình” một tiếng!

Tổng Phúc kêu to một tiếng, nén lấy cơn đau, nắm ngón tay như móc câu chộp thẳng vào mặt Lôi Linh Chi. Hai chân Lôi Linh Chi khẽ dậm xuống, sử chiêu Diêu Tử Phiên Thân nhảy về sau chừng một trượng, tránh khỏi trảo của Tổng Phúc. Tổng Phúc trong lòng kinh nghi, vọt người lên, cử song chưởng đánh thẳng vào cô. Lôi Linh Chi định tránh né, thấy bên hông tê rần, ngã người xuống đất. Nguyên tên Mã thị vệ thừa cơ điểm vào Thần Quyết huyết của cô. Mã thị vệ vừa thấy diện mạo của Lôi Linh Chi, phần khích kêu to: “Vương đại ca mau xem này, chúng ta đã tìm được bảo bối nơi đây rồi!”

Vương thị vệ vỗ một chưởng khiến Tổng Chánh Khanh ngã lăn xuống đất, hô to một tiếng quay người lại.

Tổng Phúc sai thủ hạ khám xét lại phía sau động, bắt Tổng Chánh Khanh cùng Lôi Linh Chi đến bên ngọn lửa.

Vương thị vệ hung dữ nhìn Tổng Chánh Khanh, nói:

“Xú tiểu tử! Tại ngươi hiểu sự, hôm nay rơi vào tay đại gia thì đừng mong tha cho ngươi!” Nói xong, hắn đoạt lấy cương đao từ trong tay tên thanh y hán tử, nhá vào mặt Tổng Chánh Khanh.

Tổng Phúc ngăn tên Vương thị vệ lại, nói: “Vương đại nhân, gã tiểu tử này là cháu của Tam Nguyên Trang Tổng Hàn Lâm, thỉnh Vương đại nhân hạ thủ lưu tình, giao lại tên này cho tiểu đệ.”

Vương thị vệ hơi chần chừ, cương đao trong tay ném xuống đất: “Tổng bang chủ đã nói vậy, ta tha cho tên tiểu tử này, tùy bang chủ phát lạc.”

“Đa tạ Vương đại nhân.” Tổng Phúc vòng tay cảm tạ, lại nói: “Tiểu cô nương này vừa nãy mới lộ thân thủ, rõ ràng là chiêu số của nghịch tặc Lôi Chấn Hoàn, ta đã từng giao thủ với họ Lôi...”

Mã thị vệ nói: “Tổng bang chủ nghi ngờ tiểu cô nương này có phải là con của Lôi tiểu tử không à? Ắ ta chỉ là một cái gáo không chuôi thôi...”

Tên thanh y hán tử một mắt cười nói: “Đại nhân, trên đời thường thì nữ cải nam trang, chẳng lẽ không có nam cải trang thành nữ? Để tiểu nhân sờ thử gã xem coi có phải là Lôi tiểu tử hay không.”

Bọn ác tặc cười rộ lên. Trong tiếng cười, tên đại hán một mắt bước đến trước mặt Lôi Linh Chi, nắm lấy vạt áo cô, mở khuy áo ra, sờ vào quần của cô. Lôi Linh Chi do bị kiểm chế huyết đạo nên không thể cự quạ, giọt lệ sợ hãi tuôn trào khỏi mắt.

“Dừng tay!” Vương thị vệ quát tên đại hán một mắt: “Láo xược! Mạn vương gia sai hai huynh đệ chúng ta lên núi tìm những thứ mà người yêu thích, tiểu cô nương này là để dâng cho Vương gia, ai dám vô lễ!” Hắn quay sang Tổng Phúc nói:

“Tổng bang chủ, huynh đệ chúng tôi phải về để nghênh tiếp La đại nhân, tạm thời tiểu cô nương này để lại nơi đây. Nhớ, tiểu cô nương này là của Mạn vương gia, nếu mất đi một sợi tóc nào thì ngài tự mang đến cho Vương gia!”

“Không dám, không dám, xin nhị vị đại nhân cứ yên tâm.” Tổng Phúc liền thanh đáp lời.

Mã thị vệ nói: “Trời không còn sớm đâu, chúng ta mau lên đường, La đại nhân không bỏ qua cho tội chậm trễ đâu.”

Tổng Phúc tự thân đưa Vương, Mã thị vệ ra ngoài cửa động, xong rồi mới quay trở lại. Mặt hắn xụ xuống, chửi xối xả: “Đúng là đồ quỷ cái!” . Bọn thanh y hán tử kẻ này nhìn kẻ kia, chẳng biết bang chủ chửi ai.

Tổng Phúc đá một cước vào Tổng Chánh Khanh đang nằm lăn dưới đất: “Trối nó lại!” Hai tên thanh y hán tử ứng tiếng, trối quặp hai tay Tổng Chánh Khanh lại. Tổng Phúc bảo tên đại hán một mắt bên cạnh: “Triệu Hổ, lập tức đến Tam Nguyên Trang báo với Tổng Hàn Lâm nội trong ba ngày phải mang năm ngàn lượng bạc đến Hắc Tùng Lâm để chuộc người, nếu quá ba ngày sẽ lấy mạng con tin.”

Lúc này, Tổng Chánh Khanh mặt tái mét, mồ hôi tuôn ra như tắm.

“Mang hắn về Thạch Tuyền động.” Tổng Phúc lệnh. Do Vương thị vệ đã có lời, nên hắn chẳng dám mạo phạm đến Lôi Linh Chi, bước đến cạnh nàng nói: “Cô nương, mời!”

Lôi Linh Chi nhặt lấy trúc trượng và bát lên, đột nhiên tâm cơ nàng nhất động, mượn cớ nói: “Ta phải... đi tiểu tiện, các người ra ngoài hết đi.”

Bọn tặc nhân cười với giọng dâm tà. Tổng Phúc quát: “Cười cái gì? Ra ngoài mau!” Hắn quay sang nhìn hót Lôi Linh Chi: “Tiểu cô nương cứ tự nhiên, chúng tôi ra ngoài động chờ cô.”

Tổng Phúc cùng bọn tặc tử ra ngoài cửa động, Linh Chi lập tức sờ vào vách động, cắn lấy ngón tay giữa, dùng máu tươi viết lên vách động mấy chữ...

8. Thanh Ưng Bang Thạch Đồng Thi Khốc Hình

Tiểu quán chủ nhần nhục phóng ác tặc

Trong Thạch Tuyền động, lửa chập chờn lúc sáng lúc tối, soi rọi khuôn mặt âm trầm của Tống Phúc. Hai má hần hơm xuống, cặp mắt loang loáng nhìn chăm chăm vào con ngột ửng được phác thảo bằng vôi.

Sau trận chiến ở Thanh Phong huyết, Thanh Ưng Bang hiện giờ chỉ còn lại sáu huynh đệ, bằng vào lực lượng này mà muốn báo thù Tiểu Trường Đình quả thật chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Tình thế trước mắt buộc Tống Phúc cần phải chờ đợi thời cơ, buộc phải liên thủ với bọn thị vệ để nhờ chúng giúp đỡ trong việc tróc nã nhĩ tử của Lôi Chấn Hoàn.

Đầu lĩnh thị vệ La Hán Trùng là người gian trá, tâm ngoan thủ lạt. Tống Phúc lo lắng bọn thị vệ trợ giúp bất nhĩ tử của Lôi Chấn Hoàn xong thì sẽ mang đến quan phủ để lập công lĩnh thưởng. Nghĩ đến việc này, các cơ thịt trên mặt Tống Phúc co giật liên tục: “Hừ, đừng tưởng Tống Phúc ta là một kẻ ngu ngốc mà định dùng kế nhất tiễn hạ song điêu!” Hắn chẳng hề sợ bọn thị vệ, quan quân vì trong núi bọn chúng cũng như người mù, đừng nói chuyện tróc nã mà ngay cả cái bóng của hắn cũng đừng mong chạm đến. Hắn chỉ sợ Tiểu Trường Đình với một thanh Bát Quái Kim Dao cùng mười hai mũi Hưởng Kim Tiêu có khả năng trấn áp quần hào, uy trấn vô lâm. Chỉ cần Tiểu Trường Đình phát vô lâm đại thiếp, các bang phái từ khắp nơi kéo đến, Tống Phúc gã như bị rơi vào thiên võng, có chấp thêm cánh cũng không thể thoát được. Lần này Tiểu Trường Đình hỏa thiêu Tam Phật Đường nhưng vẫn chưa chịu dời đi, dường như muốn cùng Tam Thanh Bang đối đầu tới cùng. Hắn vừa giận vừa sợ, sau nhiều lần suy nghĩ, hắn bí quá hóa liều nên quyết định bắt cóc Phương Cảnh Thu, hầu làm Tiểu Trường Đình rơi vào cảnh ném chuột sợ vô đồ. Hắn sẽ nhờ lực lượng quan phủ do La Hán Trùng dẫn đến khiến Tiểu Trường Đình phải ngưng truy sát hắn; chỉ cần Tiểu Trường Đình trở về Tam Tương Vũ Quán, ba năm sau hắn đã có thể ngóc đầu trở lại...

Nhân quang Tống Phúc từ từ chuyển sang Phương Cảnh Thi đang bị trói chặt tại cột đá, nhìn lên thân người Tống Chánh Khanh, hắn vỗ vỗ tay, cất giọng âm trầm:

“Chiếu theo quy củ của Tam Thanh Bang, đánh mỗi tên ba mươi roi.”

Một tên thanh y đại hán cởi bỏ áo ngoài, lộ ra bộ ngực đầy lông lá. Tay gã chụp lấy cái roi ngâm trong thùng, cổ tay run lên, ngọn roi trong tay như con độc xà rít lên, lao về thân người Tống Chánh Khanh!

“Ầy da!” Tống Chánh Khanh hét lên đau đớn “Ta là Tống công tử ở Tam Nguyên Trang Tống Hàn Lâm, các người dám...”

“Ha ha ha...” Tống Phúc phát ra một chuỗi cười quái dị “Đừng nói ngươi là con cháu của Hàn Lâm, dù cho ngươi có là con của Ngọc Hoàng đại đế đi chăng nữa, đã lọt vào tay gia gia ngươi đây thì vẫn đánh chứ chẳng tha. Nếu không đối với ngươi đầy đủ như vậy, thử hỏi cái tên bá phụ bủn xỉn của ngươi có chịu ỏi tiền ra không? Đánh!”

“Ôi... Ối chao!” Tống Chánh Khanh khở sở đau đớn, quay đầu nhìn Phương Cảnh Thu, buồn bã nói: “Nếu không phải vì cứu ngươi, làm sao bọn ta lại lâm vào cảnh nông nổi như thế này? Ối chao...”

Lôi Linh Chi ôm trúc trượng, nghiêng người dựa vào góc tường, mắt hạnh trông có vẻ giận dữ, ngọn lửa phẫn nộ bùng dậy trong lòng, chỉ hận không thể vung trúc trượng để một mắt một còn với bọn Thanh Ưng Bang tặc tử. Nhưng trong tay chỉ là một thanh trúc trượng nên đành phải đè nén nộ hỏa trong lòng xuống. Cô cắn lấy môi, một dòng máu rỉ ra...

“Ngừng tay!” Phương Cảnh Thu đột nhiên quát lên một tràng, nghe như tiếng sấm vang rền trong động. Thanh y đại hán toàn thân run lên, tay cầm roi hạ xuống. Phương Cảnh Thu từ lúc bị rơi vào tay Thanh Ưng Bang thì chẳng hề nói một lời nào. Tiếng quát vừa rồi nó đã tập trung toàn bộ công lực, dồn nén hết những cừ hận, phẫn nộ mà tạo nên. Toàn bộ bọn Thanh Ưng Bang tặc tử đều run rẩy.

Phương Cảnh Thu ngẩng đầu lên, nghiêm nghị nói:

“Oan có đầu, nợ có chủ. Tống công tử chẳng có liên quan gì đến ta, ba mươi roi đó để ta thay thế.”

Tống Phúc cười âm hiểm:

“Được, ta thành toàn cho người.”

Hắn kêu thêm một tên thanh y đại hán khác bước ra, lấy trong thùng nước ra một cây roi mây.

“Đánh” Hai roi cùng quất xuống, như hai độc xà cùng mổ vào thân người của Phương Cảnh Thu. Tức thì, quần áo tả tơi, máu rơi khắp phía!

Phương Cảnh Thu cắn răng chịu đựng, chẳng hề rên rỉ lấy một tiếng.

Sắc mặt Tổng Chánh Khanh trắng bệch, mồ hôi tuôn ra như tắm. Lôi Linh Chi thấy Phương Cảnh Thu phải chịu thảm hình, lòng như ai cắt, giống như chính mình đang bị ngọn roi đó quất vào.

Hai tên thanh y đại hán tay cầm ngọn roi mây đầy máu me, lớn tiếng nói:

“Xong ba mươi roi.”

Giọng Tổng Phúc lạnh tanh: “Bây giờ gã phải chịu phạt ba mươi roi cho mình.” Tổng Phúc cố tình dùng khẩu khí đánh ác đối với Phương Cảnh Thu là để trả thù việc xảy ra ở Thanh Phong Huyệt, đồng thời cũng để hạ bệ ngạo khí của nó.

“Ngừng tay! Các người không được đánh hắn nữa. Để ta chịu ba mươi roi đó.” Lôi Linh Chi không chịu đựng được nữa, bèn đứng người dậy.

“Ồ?” Tổng Phúc liếc nhìn nàng bằng nửa con mắt “Cô cũng muốn ”hưởng” ba mươi roi à?”

“Bang chủ.” Một tên thanh y đại hán cười hi hi nói “Làm sao da thịt mềm mại của tiểu cô nương này lại chịu đựng được đòn roi? Nếu như chúng ta đánh nàng rồi mới giao cho Mạn vương gia, người mà sờ thấy thì làm sao mà không hối tội bang chủ chứ? Ha ha!”

Lôi Linh Chi nghe gã ta nói chuyện tục tĩu như vậy, mặt nàng đỏ hỏn cả lên. Lúc đó, Phương Cảnh Thu lại chửi tiếp: “Cẩu tặc tử! Tại sao lại xúc phạm đến tiểu cô nương này, có ngon thì đánh ta ba mươi roi đi này!”

Tổng Phúc đột nhiên bật người dậy, hắn bị Phương Cảnh Thu khích nộ, rống lên:

“Hôm nay ta thử xem coi xương cốt của tên tiểu tử ở Tam Tương Vũ Quán người cứng tới cỡ nào, đừng quên rằng người còn ba mươi roi đó!”

“Sáu mươi roi cũng vậy. Tiểu gia gia đây mà nhả mặt nhú mày thì không phải là hảo hán!”

Tổng Phúc then quá hóa giận, mắt nhìn trừng trừng, thở hổn hển nói: “Đánh! Đánh nó cho ta!”

Ngọn roi mây lấy từ trong thùng nước ra mang theo tiếng rít xé người hướng về Phương Cảnh Thu, một trận mưa máu văng tung tóe khắp không trung.

Mắt Lôi Linh Chi tuôn ra hai giọt lệ óng ánh, ngây dại nhìn thân hình đang run lẩy bẩy và đầy máu của Phương Cảnh Thu. Tổng Chánh Khanh đầu cúi xuống, chẳng dám nhìn cảnh Phương Cảnh Thu chịu đựng roi đòn.

Trong Thạch Tuyền động, ngoài tiếng roi mây ra, còn lại tất cả đều yên tĩnh lạ thường.

Phương Cảnh Thu phải nhận đòn roi, đau tận xương tủy, thịt da bị xé nát. Lúc đầu nó còn dụng lực để chống chọi, cổ không phát ra tiếng rên rỉ. Nhưng dần dần, nó cảm thấy tứ chi tê cứng, ngực như bị nghẽn lại, hai tai ù đi, mất đi cảm giác đau đớn, trong lòng vô cùng hoảng hốt, giống như thấy một con ngót ưng trắng trên vách đá đang xòe cánh vỗ về hướng nó...

Chẳng biết đã trải qua bao lâu, Phương Cảnh Thu dần dần tỉnh lại, cảm thấy toàn thân nóng bỏng, đau đớn như bị kim châm. Nó định đứng dậy, nhưng mới vừa khê nhích thân mình, cảm giác đau đớn tột cùng suýt chút đã làm nó hôn mê trở lại.

“Đừng động dậy.” Một giọng nói êm nhu vang bên tai “Đây là thuốc chữa trị ngoại thương gia truyền của muội, bôi xong một ít sẽ thấy đỡ hơn nhiều.”

Phương Cảnh Thu cố gắng mở mắt ra, thấy cổ Lôi Linh Chi thật trắng muốt, cô đang nhìn nó. Cô đang cầm một cái bình đựng thuốc nhỏ ở lòng bàn tay, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ. Sau khi muội bị người ta đả

thương, được phụ thân bôi thuốc này lên, linh nghiệm cực kỳ.” Nói xong, cô nhẹ nhàng lấy thuốc bôi trước ngực Phương Cảnh Thu. Thứ nước lành lạnh này vừa mới thoa nhẹ trên ngực nó đã cảm thấy có hiệu quả tức thì.

Phương Cảnh Thu đột nhiên nhớ đến Tống Chanh Khanh, nó cố gắng chối người dậy, hỏi: “Tống công tử đâu? Huynh ấy thế nào?”

Lôi Linh Chi nhẹ nhàng trấn an nó: “Đừng động dậy. Sau khi đánh huynh, bọn tặc tử không có đánh chúng ta thêm nữa. Tống công tử bị giam giữ trong động khác. Ta mang thuốc cho huynh, huynh đừng nói chuyện nhiều quá.”

Phương Cảnh Thu nghiêng người qua một bên để Lôi Linh Chi tha thuốc. Nó không thể diễn tả được sự khoan khoái trong lòng, mọi sự đau đớn đều tan biến đi. Đột nhiên, nó nhớ lại bàn tay của tiểu cô nương đặt lên thân mình, bất giác toàn thân run lên.

“Thế nào? Đau à?” Lôi Linh Chi ngừng lại, lo lắng hỏi.

“Không... không có gì.” Phương Cảnh Thu đỏ mặt nói. Đột nhiên, nó quay đầu lại, hỏi: “Danh tánh cô nương là gì?”

Lôi Linh Chi ngơ ngẩn nhìn nó. Rất lâu. Cô cúi đầu, khẽ sát tai Phương Cảnh Thu:

“Huynh đừng có nói cho người khác biết nghe, muội là Lôi Linh Chi.”

Tống Chanh Khanh từng hỏi qua danh tánh của cô nhưng cô không nói cho gã biết. Hiện tại cô lại nói danh tánh thật của mình cho Phương Cảnh Thu biết, trải qua một trận cực hình, cô cảm thấy gã có thể tin cậy được.

Tống Phúc đang ngồi trước cửa Thạch Tuyền động chờ Triệu Hổ cùng Triệu Báo trở về.

Triệu Hổ đến Tam Nguyên Trang Tống Hàn Lâm vẫn chưa thấy trở về. Tống Hàn Lâm vốn là một người có gia tài bạc vạn nhưng vô cùng bủn xỉn. Gã chẳng có con cái nên nhận Tống Chanh Khanh làm con thừa tự. Tống Phúc buộc gã phải xuất năm ngàn lượng bạc để chuộc lấy Tống Chanh Khanh. Triệu Báo đến Ô Túc Trấn để thám thính tin tức của Tiểu Trường Đình. Tống Phúc cho rằng Tiểu Trường Đình sau khi mất đồ nhi, nhất định sẽ vô cùng giận dữ, tức sùi bọt mép, không chừng sẽ dẫn theo người của cửu quán, thập tam bang và mang theo ngót ừng để truy tìm tung tích gã nơi rừng sâu núi thẳm. Có ai mà ngờ đến gã ẩn núp tại Thạch Tuyền động kể quan lộ này. Trong tay gã hiện đang giữ ba lá bùa hộ mạng, chỉ cần gã có thể đào thoát ách vận, thì cái việc tung từng lá một hoặc tung hết ra thì không cần quan tâm tới. Gã cho rằng trong ván bài này gã có thể thủ thắng. Lúc bấy giờ, gã có khả năng hóa hung thành cát, thoát khỏi hiểm cảnh.

Tống Phúc còn đang suy nghĩ, thấy Triệu Hổ vội vã tiến vào cửa động.

Tống Phúc thấy sắc mặt Triệu Hổ hơi khác thường, lòng ngầm sợ hãi, vội vã hỏi: “Có việc chi vậy? Bộ lão đầu đó không chịu ỏi tiền ra à?”

“Không phải” Triệu Hổ bực tức đáp: “Lão già đó ăn hối lộ, sự việc bị bại lộ, bọn quan binh thị vệ đã kéo đến vây chặt và kê biên tài sản. Thuộc hạ bị bọn quan binh phát giác, khó khăn lắm mới đào thoát được.”

Tống Phúc vọt miệng chửi: “Con bà nó! Tự nhiên lại xảy ra việc ngay lúc này! Năm ngàn lượng bạc kể như tiêu rồi.”

“Bang chủ!” âm thanh vang lên từ cửa động. Triệu Báo với sắc mặt kinh hoàng, loạng choạng bước rồi ngã sấp xuống trước cửa động.

“Bang chủ! Tiểu Trường Đình dẫn người của cửu quán, thập tam bang bao vây Thạch Tuyền động rồi!”

Làm sao Tiểu Trường Đình lại biết Thanh Ứng Bang giấu mình tại Thạch Tuyền động này? Làm sao hắn có thể nhanh như vậy? Tống Phúc lòng đầy hoài nghi, nhưng thời gian không cho phép hắn suy nghĩ nhiều. Dù việc xảy ra quá đột ngột nhưng cũng nằm trong dự đoán của hắn. Hắn đã chuẩn bị tâm lý để có thể đối mặt với tình huống xấu nhất.

Tổng Phúc hét lớn: “Gì mà phải sợ!” Hắn chậm rãi ngồi xuống đá, sắc mặt hiện lên nụ cười giảo quyệt: “Dẫn ba đứa trẻ này theo ta ra ngoài động gặp Tiểu Trường Đình.”

Tổng Phúc quyết định dốc hết ba con bài trong tay đánh một ván cùng Tiểu Trường Đình nhằm tìm đường sống trong cỏi chết. Ngoài cách này ra, hắn biết rằng lúc này đây có cố chống chọi cũng vô ích.

Bên ngoài Thạch Tuyền Động, tại bãi Thanh Thảo, hai cây dung rễ đan chằng chịt, xòa bóng um tùm.

Tiểu Trường Đình đứng ngạo nghễ dưới gốc đại thụ, sắc mặt nghiêm nghị, bên cạnh chàng là vũ quán nội chủ sử Chu Tường, Nghĩa Thắng Quán quán trưởng Hoàng Thắng, tổng phiêu sư Kim Long Tiêu Cục Trưởng Thiên Kiếm, đường chủ Hoài Nhân Đường La Hương Tân, bang chủ Thanh Trúc Bang Sa Long, đường chủ Khất Cái Bang Tương Đường Trần Thiệu Ngu. Bọn họ mặt đầy sát khí, đứng dàn hàng ngang, tay mỗi người đều cầm một món binh khí sắc bén.

Tiểu Trường Đình sau khi biết đồ nhi Phương Cảnh Thu bị Tổng Phúc cùng bọn thị vệ bắt đi thì giận sôi máu lên, vốn muốn tự thân tìm kiếm, nhưng suy đi tính lại thì không lý do gì mà không nhờ người của cửu quán thập tam bang tìm tiểu khiêu hóa cô nương. Thế là chàng vội đến Ô Túc Trấn nói rõ cho mọi người biết, tại Cao Thăng khách điểm đồ nhân Phương Cảnh Thu đã ám trợ giúp vị Tổng công tử cùng tiểu khiêu hóa cô nương, bị Tổng Phúc bắt lên núi. Quần hùng nghe vậy vô cùng giận dữ. Bọn họ lưu lại Ô Túc Trấn, theo gót Tiểu Trường Đình lên núi tìm nơi hạ lạc của Tổng Phúc nhằm tiêu diệt bọn ác tặc Thanh Ưng Bang, trừ khử tai họa cho võ lâm.

Lúc nhận được tin, mọi người hét vang như sấm, chuẩn bị chia nhau tiến sơn. Lúc đó, Chu Tường đưa tin báo, có người thấy Tổng Phúc mang một tiểu hài vào trong Thạch Bích động. Khi Tiểu Trường Đình đến Thạch Bích động, tìm khắp mọi góc ngách, cuối cùng tìm thấy tại hướng tây của động vết tích của Phương Cảnh Thu cùng chiếc khăn cột đầu của Tổng Chánh Khanh để lại.

Chàng tiến thêm vài bước nữa thì phát hiện ba chữ “Thạch Tuyền Động” được viết bằng máu tươi trên vách động. Điều này là nhờ vào Lôi Linh Chi viện cố ở lại để cắn lấy máu tay mà lưu lại. Tiểu Trường Đình nhìn thấy huyết tự, lập tức viết thiếp thỉnh quần hùng cùng đến Thạch Tuyền động...

Tổng Phúc bước ra trước Thạch Tuyền động, phía sau là sáu thanh y hán tử. Triệu Hổ, Triệu Báo, Triệu Hùng chia nhau giữ lấy Phương Cảnh Thu, Tổng Chánh Khanh và Lôi Linh Chi, ba thanh cương đao sáng loáng kề bên cổ họ.

Đôi mắt điều hâu của Tổng Phúc quét nhìn khắp mọi phía, lòng lo lắng không yên. Trên bãi cỏ trước cửa động, đầy nghẹt võ lâm cao thủ tay cầm binh khí đứng đó. Hắn cố làm ra vẻ trấn tĩnh, cười nói: “Các vị anh hùng, đã lâu không gặp, Tổng mỗ thật hân hạnh.”

Nói xong, chấp tay chào một lượt.

Không một ai đáp lễ, cũng chẳng một ai lên tiếng. Tuyệt đối tĩnh lặng.

Tiểu Trường Đình tiến lên vài bước, mục quang chăm chăm nhìn Tổng Phúc, cất tiếng cười lạnh: “Mau thả chúng ra!”

Tổng Phúc ngửa mặt cười dài: “Ha ha ha... Hảo! Bất quá Tiểu quán chủ phải đáp ứng tiểu đệ vài điều kiện.”

“Sư phụ! Đừng lo cho bọn con! Hãy giết tên tặc tử này, giết...” Phương Cảnh Thu đột ngột la toáng lên. Triệu Hổ thò tay nắm lấy cổ nó, mặt Phương Cảnh Thu đỏ quết lên, không nói được tiếng nào nữa.

Tiểu Trường Đình mặt xám xịt, tay nắm lấy chuôi kiếm bên hông, bất ngờ trường kiếm xuất ra, hồng quang lấp loáng tứ phía.

Tổng Phúc vô cùng sợ hãi, lòng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ tên Tiểu Trường Đình này không muốn giữ mạng tiểu đồ của hắn? Tại sao hôm nay hắn lại sử kiếm thay đao?”

Quần hùng chú ý đến cử động của Tiểu Trường Đình, chỉ cần chàng hạ lệnh, bọn họ sẵn sàng đánh úp vào bọn tặc tử Thanh Ưng Bang.

Tiểu Trường Đình hữu thủ cầm kiếm, tả thủ búng vào sóng kiếm ba cái tạo nên âm thanh vang dội liên tục. Lúc này chàng đang dùng ám hiệu để liên lạc với người giữ “hàng”, quần hùng chẳng biết rõ nội tình, đưa

mắt nhìn nhau, không ngớt kinh nghi.

“Bích Tiêu Kiếm!” Lôi Linh Chi thấy bảo kiếm gia truyền, không nén được phải la lên. Phụ thân lúc lâm nguy có căn dặn cô phải đi tìm người giữ Bích Tiêu Kiếm, có khả năng vị đại thúc này là người cô đang tìm. Thế là, cô theo lời của phụ thân căn dặn lúc đó, cất cao giọng:

“Phụ thân, hài nhi ở đây, mau đến cứu con!”

Tổng Phúc lại càng sợ: “Chẳng lẽ nữ tiểu khiêu hóa này là con gái của Tiểu Trường Đình?” Nhưng khi nghĩ lại, hần thắm vui mừng: Hôm nay ta có cách thoát thân rồi. Con gái của Tiểu Trường Đình nằm trong tay ta, sợ gì hần chẳng đáp ứng yêu cầu?

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Tiểu Trường Đình tra kiếm vào vỏ, mở miệng hỏi: “Điều kiện gì? Nói đi.”

Tổng Phúc nheo mắt hỏi lại: “Muốn ta thả đứa nào trong ba đứa?”

Tiểu Trường Đình gật gật đầu.

Tổng Phúc vỗ tay ba cái: “Được, thả Phương Cảnh Thu, chúng ta bỏ qua mọi chuyện; thả tiểu cô nương, người phải chừa đường cho chúng ta đi; thả Tổng Chánh Khanh, sau này chúng ta nước sông không phạm nước giếng, đừng có quần đến chuyện của Tổng mỗ; sau này nếu ta có mạo phạm đến người thì tha cho ta một mạng. Thế nào?”

Tiểu Trường Đình cúi đầu không nói. Chu Tường chạy đến bên cạnh định mở lời, Tiểu Trường Đình khoát tay bảo dừng, ngẩng đầu nhìn Tổng Phúc nói:

“Ta đáp ứng.”

Tổng Phúc vỗ tay cười nói: “Tiểu quán chủ đức cao vọng trọng trong võ lâm, nhất ngôn cửu đỉnh. Triệu Hổ, Triệu Báo mau thả người!”

Triệu Hổ, Triệu Báo mở dây trói cho Phương Cảnh Thu, Tổng Chánh Khanh và Lôi Linh Chi. Lôi Linh Chi buộc trúc trường và phạm bát bên hông, theo sau Phương Cảnh Thu chạy về hướng Tiểu Trường Đình.

Nữ tiểu khiêu hóa này đã tìm được cha nhưng vẫn không quên đả cẩu côn và thần tiên bát, thật đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Tổng Phúc bắt giác mỉm cười, khoát tay: “Đi!”

Quần hùng nhìn thấy vậy trong lòng đều rất giận nhưng chẳng biết làm sao. Hai chữ “tín nghĩa” rất được võ lâm coi trọng. Tiểu Trường Đình đã mở lời đáp ứng, quần hùng làm sao ngăn cản? Mắt chỉ biết trừng trừng nhìn theo Tổng Phúc nghênh ngang rời khỏi.

Tổng Phúc tiến vào rừng, mở miệng nói một hơi dài. Cái gì mà Mạn thân vương, cái gì mà La Hán Trùng, chỉ thấy toàn là lũ quỷ! Thiên cao hoàng đế viễn, bằng không lão tử chẳng tha cho bọn người đâu. Lúc này đây, vốn liếng đã mất sạch. Hần xoay người lại, nhìn bóng dáng của Tiểu Trường Đình, cười lạnh một tràng: “Họ Tiểu kia, chúng ta hãy thử xem coi ai hơn ai!”

9. Yến Quần Hùng Kim Bồn Tẩy Thủ

Thu nghĩa nữ quy ẩn sơn lâm

Tiểu Trường Đình mượn Thanh Trúc bang hương đường tại Ô Túc Trấn thiết hạ tửu yến khoản đãi quần hùng.

Anh hùng các quán, các bang bỏ hết nghi lễ, tự tìm chỗ ngồi cho mình. Tiểu Trường Đình nâng chung rượu, cao giọng thốt:

“Lần này Tiểu mỗ tiến sơn tầm cừ, may mắn được các vị anh hùng hết lòng tương trợ, xông vào Y Thiên Các, hóa thiêu Tam Phật Đường, báo được phụ cừ. Vì vậy, Tiểu mỗ nhờ vào chén rượu nhật này để kính tạ chư vị anh hùng. Mời!”

Quần hùng cử chung tới tấp, chỉ thấy Trương Thiên Kiếm nói: “Tam Thanh Bang Chu Kim Đường nguyên cùng Tiểu Cốc Hoa lão anh hùng là huynh đệ sinh tử, bát bái chi giao, lão đã thất tín bội nghĩa, cầu kết

với tặc tử Thanh Ứng Bang sát hại nghĩa huynh, đoạt lấy phiêu vật, thật vô cùng bất nhân bất nghĩa. Đối với bọn tặc tử bất nhân bất nghĩa này thì người trong võ lâm phải cùng tiêu diệt, đó là trách nhiệm không được chối từ, Tiểu quán chủ hà tất khách khí như thế.”

Chu Kim Đường vì cứu giúp mười ba nghĩa sĩ phản Thanh dưng thương tại Miêu Sơn Thập Bát động mà bị ngộ tử dưới độc tiêu của Tiểu Cốc Hoa, khó lòng rửa sạch oan khiêng. Tiểu Trường Đình nghe Trương Thiên Kiếm hạch tội, thóa mạ Chu Kim Đường, trong lòng rất ư là không thoải mái, nhưng lại không thể nói rõ ẩn tình, cứ phải úp úp mở mở, giục mọi người nâng ly, rượu vừa thấm vào, thần khí tức thời sáng khoái, miệng thơm phưng phức, bất giác la lên: “Hảo tửu! Hảo tửu!”

Trong phòng tức thời sôi nổi hẳn lên. Chu Trường chỉ đạo thủ hạ châm rượu và thức ăn liên tục.

Hoàng Thắng uống rượu nhanh cực kỳ, chỉ trong chốc lát đã ngà ngà say. Hắn nâng ly lên, la ầm ĩ: “”Tiểu quán chủ! Hành vi của ngài tại Thạch Tuyền động tại hạ chẳng phục tí nào!”

Quần hùng nghe xong đều giật mình, lập tức ngừng huyên náo, mục quang nhất tề đều chuyển sang Hoàng Thắng.

Hoàng Thắng nốc hết ly rượu, sau đó lớn tiếng nói: “Tổng Phúc tâm tính vô cùng độc ác, giết người như rạ, tội bất dung xá, vả lại gã hiểu rõ sơn đạo, quỷ kế đa đoan, rất khó tróc nã; lần này khó lắm mới truy tìm được tung tích của gã, tại sao lại dễ dàng thả cộp về rừng? Tại Thạch Tuyền động, Tổng Phúc diệu võ giương oai, ngang nhiên bức Tiểu huynh đáp ứng gã ba điều kiện, mặt mũi chúng ta sau này bỏ đi đâu?”

Tiểu Trường Đình đứng im không nói, chàng có vô điều muốn nói nhưng không biết mở miệng như thế nào.

Trần Thiệu Ngu đứng dậy nói: “Tiểu quán chủ nếu không vì cứu ba đứa nhỏ thì đâu có tha cho Tổng Phúc tặc tử?”

Hoàng Thắng lớn giọng: “Cho là như vậy đi, nhưng không nên đáp ứng hết điều kiện của tên Tổng Phúc, làm vậy chỉ có cho hắn thêm uy phong mà thôi.”

“Hoàng quán chủ nói vậy sai rồi.” Trương Yêu Kiếm nói: “tại Thạch Tuyền động, Tổng Phúc không ngừng cải thiện tình thế, nếu khinh cử vọng động, tất sẽ làm thương tổn đến ba đứa nhỏ. Thả Tổng Phúc đi, mai này còn có thể tróc nã lại. Bằng như nếu có gì xảy ra với ba đứa nhỏ, mai này biết kiếm đâu ra? Tiểu quán chủ tấm lòng nhân từ, vì tính mạng của ba đứa nhỏ nên phải xuống nước, nắm được buông được, không làm mất đi bản sắc của anh hùng...”

Quần hùng nhao nhao khen phải. Hoàng Thắng nhất thời cảm lạnh, chẳng biết hồi đáp thế nào, sắc mặt chuyển đỏ. Sa Long thấy vậy, vội mở miệng nói:

“Hôm nay Tiểu quán chủ báo được phụ cừ, lại nhận được một cô con gái như hoa như ngọc, thật đáng chúc mừng, chúng ta cùng kính người một ly!”

Tức thì một trận mời rượu ồn ào sôi nổi. Có người lớn tiếng: “Giới thiệu con gái cho mọi người biết đi!”

Tiểu Trường Đình tươi cười, vỗ tay: “Thu nhi, Chi nhi, còn không mau ra mắt bá kiến chư vị anh hùng?”

Phương Cảnh Thu cùng Lô Linh Chi bước ra ngoài phòng, bá kiến các lộ anh hùng của các bang, quán. Phương Cảnh Thu vẻ ngoài đen đúa khờ khạo, chẳng lộ vẻ tinh minh, nhưng tại Thạch Tuyền động, việc nó chịu đòn roi cùng hô to giết địch khiến mọi người phải lau mắt mà nhìn, nhận được một tràng tán dương của mọi người.

Lô Linh Chi sau khi trang điểm xong, dáng người thật yếu điệu trong bộ trang phục hết sức vừa vặn, như cây dương liễu mảnh mai đang đứng đón gió, mày ngài mắt phượng, da trắng nõn nà, quần hùng bật lên tán thưởng.

Tiểu Trường Đình nâng cao ly rượu, lộ ra vẻ kích động: “Chư vị anh hùng, đây là tiểu nữ Tiểu Chi!” Chàng nhận con gái của Lô Chấn Hoàn làm nghĩa nữ, lòng không nén được nổi vui mừng.

“Tiểu Chi? Hảo, tên kêu đó! Chi là linh chi, linh chi là tiên thảo. Tiên thảo có thể cải tử hồi sinh, quả là của báu vô giá...”

Trần Thiệu Ngu nhắc đi nhắc lại, quần hùng nhao nhao hướng về Tiểu Trường Đình kính tửu.

Lúc này đột nhiên tiến vào một người. Người này chạy vội đến bên cạnh Tiểu Trường Đình, dập đầu bái: “Sư phụ tại thượng, xin nhận một lạy của đệ tử!”

Quần hùng bất giác ngẩn người ra, Tiểu Trường Đình lại thu thêm đồ đệ khi nào? Bản thân Tiểu Trường Đình cũng cảm thấy kỳ quái, cúi đầu nhìn xuống, không khỏi nhướn mày, quỳ trước mặt chàng chính là Tổng Chánh Khanh, cháu trai của Tổng Hàn Lâm.

Nguyên lai Tổng Chánh Khanh sau khi được quần hùng cứu thoát khỏi Thạch Tuyền động, nhẹ nhàng ly khai quần hùng, trở về Tam Nguyên trang. Trên đường về, hần oán trách bá phụ đã không bỏ tiền chuộc mình ra, chuẩn bị một trận ra trò khi trở về nhà. Không ngờ khi về đến nhà, phát hiện gia viên đã bị niêm phong, quan binh đang truy nã gia nhân, khiến hần phải trốn chui trốn nhủi vào rừng. Hần suy đi nghĩ lại thấy không còn cách nào khác, đột nhiên nghe tin tiểu Trường Đình đang thiết yến khoản đãi quần hùng ở Thanh Trúc bang hương đường tại Ô Túc trấn, hần trà trộn vào nhà ăn, sau đó xâm nhập vào nội đường...

“Tổng công tử, đứng dậy đi.” Tiểu Trường Đình đỡ Tổng Chánh Khanh dậy.

Nào ngờ Tổng Chánh Khanh co rụt về sau, nói: “Nếu người không chịu nhận con làm đồ đệ, con quyết chẳng đứng dậy.”

Tiểu Trường Đình sa sầm mặt: “Tam Tương Vũ Quán không thu đồ đệ.”

Quần hùng bất giác ngẩn người, nếu nói vũ quán không thu đồ đệ, chẳng lẽ muốn đóng cửa quán hay sao?”

Tiểu Chi cô nương dù sao cũng còn nhỏ, không ngăn được hỏi: “Tổng công tử, sao huynh không về nhà mà lại đến đây bái sư?”

Tổng Chánh Khanh thút thít: “Quan binh lấy mất nhà của tại hạ, thật tứ cố vô thân. Tiểu quán chủ, người nhận con làm đệ tử đi.”

Nói xong, hần dập đầu xuống nền gạch nung, máu tươi chảy ròng ròng.

Quần hùng đều biết chuyện xảy ra ở Tam Nguyên trang Tổng Hàn Lâm, ngẫm lác đầu ngao ngán, chẳng biết tại sao quan binh lại tịch thu nhà của Tổng Chánh Khanh, bất giác đều thương xót cho chàng thiếu niên tứ cố vô thân này.

Phương Cảnh Thu tâm địa đôn hậu, thấy Tổng Chánh Khanh mặt đầy máu tươi, lòng vô cùng bất nhẫn. Nó dập gối xuống trước mặt Tiểu Trường Đình: “Sư phụ, người thu nhận huynh ấy đi.”

Tiểu Chi thấy vậy cũng bước tới: “Phụ thân, người...” Cô còn đang định quỳ xuống cầu xin thì Tiểu Trường Đình đã ngăn lại: “Các con đứng dậy hết đi, ta thu nhận đồ đệ này.”

“Tạ ơn sư phụ!” Tổng Chánh Khanh cúi đầu làm lễ theo quy cũ, đứng dậy với vẻ mặt hoan hỉ.

Quần hùng liên thanh tán thưởng, lại nâng ly chúc mừng Tiểu Trường Đình thu được đồ đệ. Phương Cảnh Thu dẫn Tổng Chánh Khanh ra sau hậu đường rửa mặt, xong trở lại nội đường cùng nhau nhập tiệc.

Rượu được tam tuần, mâm bát ngổn ngang, mọi người đã ngà ngà say. Đột nhiên Tiểu Trường Đình chấp tay hướng về mọi người, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chư vị anh hùng, nhân dịp họp mặt năm nay, Tiểu mõ có lời cần tương cáo.”

Quần hùng thấy vẻ mặt của Tiểu Trường Đình, biết là có chuyện hệ trọng nên nhất tề đều đứng dậy.

Mục quang Tiểu Trường Đình từ từ quét hết nội đường, nói: “Gia phụ lúc lâm chung có di ngôn, vào ngày giỗ của người, tại hạ phải dẹp bỏ chiêu bài, trở về quê nhà, coi sóc gia viên. Hôm nay là ngày giỗ của gia phụ. Tiểu mõ tuân theo lời người, rửa tay gác kiếm, bỏ ngựa bỏ đao, thôi xuất võ lâm.”

Chuyện xảy ra ngoài ý nghĩ của mọi người, quần hùng đưa mắt nhìn nhau, cả nửa buổi không nói được câu nào. Nội đường vô cùng vắng lặng, mọi thứ dường như đều ngưng lại.

Đột nhiên, Hoàng Thăng võ bàn nói: “Tiểu Trường Đình, nguyên lai là người sớm đã muốn ẩn thối sơn lâm nên tại Thạch Tuyền động đã dễ dàng tha cho gã Tổng Phúc. Lúc này thời cuộc đang rung chuyển, phong vân nổi lên khắp võ lâm mà nhà người lại dẹp bỏ quán, rõ là nhất như thổ, hay còn có dụng tâm gì khác?”

Hoàng Thắng hùng hổ dọa người, nhưng Tiểu Trường Đình chẳng hề để bụng. Chàng cúi đầu không nói không rằng, vẻ buồn bã hiện rõ trên sắc mặt.

Trần Thiệu Ngu đứng dậy theo Hoàng Thắng, phất tay áo nói: “Ai cũng có chí hướng riêng mình, không thể miễn cưỡng, chúng ta đi thôi.” Nói xong, cả hai chẳng thèm chào Tiểu Trường Đình một tiếng, bước ra nội đường.

“Hoàng quán chủ! Trần đường chủ!” Bang chủ Thanh Trúc Bang Sa Long bước lên trước vài bước, cất tiếng gọi to. Tiểu Trường Đình thiết yến tại Thanh Trúc Bang hương đường, thân là chủ nhà nên phải lên tiếng hòa giải. Nào ngờ, Hoàng Thắng và Trần Thiệu Ngu chẳng thèm quay đầu lại, ngênh ngang bỏ đi. Một số người thấy vậy cũng bỏ đi theo. Sa Long đứng trước cửa ngăn lại nhưng cũng chẳng khuyên được.

“Để bọn họ đi đi!” Trương Thiên Kiếm đập bàn, dậm chân, hiên ngang nói: “Tiểu đại ca bình nhật quang minh lỗi lạc, tình cảm dạt dào, đối với bằng hữu nghĩa bạt vân thiên, không ai có thể chỉ trích, hôm nay lại mở lời như vậy, tất có điều chi khó nói. Chúng ta sao lại có thể ép buộc được?”

Sa Long tiếp lời: “Tiểu đại ca vâng theo lời thân phụ, phải đành chịu thôi, hơn nữa người vẫn chưa thủ hiếu xong ba năm, nên trở về quê cũng là chuyện phải làm. Chỉ hy vọng Tiểu đại ca khi trở lại giang hồ đừng quên huynh đệ chúng ta là được.”

Khóe miệng Tiểu Trường Đình khẽ động dậy, cảm xúc đan xen, chẳng biết nói thế nào cho phải. Một lúc lâu sau, chàng gật đầu ra hiệu cho Chu Tường, nói: “Lập bàn hương án.”

Chu Tường đã từng vì việc đóng cửa vũ quán mà tranh luận với Tiểu Trường Đình suốt cả ngày. Lão biết lão quán chủ Tiểu Cốc Hoa bị sát hại tại quái thạch lâm thì chẳng hề lưu lại một điều gì cả, chẳng qua Tiểu Trường Đình muốn viện cớ để đóng cửa vũ quán mà thôi. Lão chẳng biết tại sao Tiểu Trường Đình lại làm như vậy? Lão vẫn không thể lay chuyển được Tiểu Trường Đình, chỉ mong chờ trong tửu yến ngày hôm nay, quần hùng có thể ngăn trở quyết định của Tiểu Trường Đình, thế mà... Vào lúc này, nghe Tiểu Trường Đình bảo, lão cực chẳng đã mới sai thủ hạ lập bàn hương án.

Vong linh bài của Tiểu Cốc Hoa được đặt trên bàn hương án, một lư hương nhỏ đặt giữa, ba bát nước dàn ngang trước lư hương. Tiểu Trường Đình kính cẩn thắp ba nén hương, tức thì khói hương nghi ngút, hơi nóng hầm hập.

Phương Cảnh Thu chăm chú nhìn mọi cử động của sư phụ với vẻ nghiêm túc. Tuy rằng lời sư phụ thốt ra khi nãy đã khiến nó giật mình, lòng đầy ắp nghi ngờ nhưng vẫn tin rằng hành động của sư phụ hoàn toàn đúng.

Tổng Chánh Khanh ngơ ngác nhìn Tiểu Trường Đình, nghĩ hoài không ra tại sao không mở cửa vũ quán mà hồi hương để làm gì?

Sắc mặt quần hùng đều như có mây đen bao phủ. Họ thấy lí do Tiểu Trường Đình đưa ra chưa hợp lý lắm, nhưng trong đó có ẩn tình như thế nào thì không rõ.

Trong nội đường chỉ duy nhất có Lôi Linh Chi biết vì sao Tiểu Trường Đình lại đóng cửa vũ quán, ẩn quy cố hương. Mắt cô ướt ướt, nước mắt rơi lã chã. Cô thấy ánh mắt Tiểu Trường Đình có gì đó vô cùng uẩn khúc, vô cùng nhẫn nhục và thống khổ.

Tiểu Trường Đình vẩy rượu tế vong linh phụ thân, sau đó rửa tay vào ba chén nước. Chàng lấy khăn khô của Chu Tường đưa qua chùi tay, chấp tay nói với quần hào: “Tiểu tử rửa tay gác kiếm, thoái ẩn vô lâm, nội trong ngày hôm nay sẽ trở về quê. Ngày sau nếu các vị có thuận đường, xin đừng quên ghé qua chỗ của tiểu đệ uống một ly trà.”

“Nhất định, nhất định.” Quần hùng hồi đáp, đồng loạt đứng lên cáo từ.

Tiểu Trường Đình dẫn Tiểu Chi, Phương Cảnh Thu, Tổng Chánh Khanh tiễn quần hùng ra cửa, cung tay cáo biệt.

Tiểu Trường Đình trở lại hương đường, dặn Chu Tường thu thập hành trang, chuẩn bị khởi hành. Lúc này, Sa Long đặt một tên thị vệ tiến vào nội đường.

Thị vệ mặc hào y, đầu đẫm mồ hôi, đầy vẻ phong trần, giống như mới vượt đường xa mà đến.

Tiểu Trường Đình trong lòng sững sốt: “Tên thị vệ này đến để làm gì?” Chàng ngẫm đề tụ công lực để đề phòng bất trắc, đồng thời nháy mắt với Phương Cảnh Thu và Tiểu Chi. Phương Cảnh Thu, Tiểu Chi nghi ngờ tên thị vệ này vì Tổng Chánh Khanh mà đến, nhất tề dựa người vào nhau, che chắn Tổng Chánh Khanh.

Thị vệ hướng về Tiểu Trường Đình thi lễ, nói: “Thị vệ đại nội điện Hồ Trạch phụng mệnh phó thống đốc La đại nhân, gửi thư đến Tiểu quán chủ. La đại nhân nói rằng ngài hiện đang ở Thập Lý phố, vả lại đang có quan mệnh nên không thể tự thân đến bái kiến Tiểu quán chủ, thỉnh Tiểu quán chủ thứ tội. Nói xong, hẩn móc trong người ra một phong thư, hai tay dâng lên Tiểu Trường Đình. Tiểu Trường Đình nhận lấy phong thư. Hồ Trạch lại nói:

“Tại hạ đang có công vụ, không thể ở lâu, thứ cho tại hạ phải cáo từ.” Nói xong, chấp tay chào xung quanh, quay người bước khỏi nội đường.

Đợi Hồ Trạch đi rồi, Tiểu Trường Đình mở thư ra xem: “Trường Đình huynh nhĩ giám! Nghe tin huynh trưởng hỏa thiêu Tam Phật đường, báo được phụ cừu, đệ cực kỳ hân hoan. Tam Phật đường chính là sào huyệt của Thiên Địa Hội, tập hợp tại sơn lâm đã nhiều năm nay, quấy rối một phương, cực kỳ nguy hại. Hôm nay, huynh trưởng nghĩa trừ ác tặc, công lao thật hiển hách. Đệ trình công trạng của huynh với triều đình, đang chờ ân điển của Thánh thượng. Đệ có quan mệnh bên người nên không thể đích thân tương kiến, vạn lần tha thứ! Đệ La Hán Trùng khấn đầu bách bái, Đại Thanh năm Đạo Quang thứ hai mươi bốn.”

Tiểu Trường Đình trợn trợn mắt, xé nát phong thư thành ngàn mảnh vụn nghe “toạc! toạc!”. Tay chàng vung lên, kinh phong đập vào vách tường nghe rầm rập.

Tiểu Trường Đình sử tuyệt kỹ Trích Diệp Thượng Nhân, khiến Sa Long cùng ba tên tiểu hài chết đứng người.

Tại Thập Lý phố.

Đào Lâm trang chủ Diêu Bình có trong tay một khuôn viên hơn trăm dặm (một dặm bằng ba trăm sáu mươi bước), vô cùng giàu có. Cha là Diêu Văn Trọng, giữ chức Sở quân cơ trong triều, vốn cùng Tổng quản Anh Vũ điện giao tình thân mật. La Hán Trùng dẫn nhóm Ngự tiền thị vệ dừng chân ở đây.

Phòng khách trang hoàng hết sức xa hoa, lộng lẫy tráng lệ; hải đường, mẫu đơn, mễ lan, nhài, văn trúc thơm bát ngát bốn bề. La Hán Trùng đứng lặng trước phòng khách, sắc diện sầu muộn, tâm sự trùng trùng, trước mắt đầy rẫy kỳ hoa dị thảo nhưng chẳng có tâm tư nào mà hân thưởng. Lần này hẩn phụng mệnh tiến sơn là để truy lùng nhi tử của phó đà chủ Thiên Địa Hội Lôi Chấn Hoàn, nhưng mục đích cuối cùng chính là tập nã Lôi Chấn Hoàn nghịch tặc. Nghe đồn rằng lúc Lôi Chấn Hoàn dưỡng thương tại Miêu Sơn động có mang theo bí đồ, nhưng dưới sự truy bắt của quan binh nên đã giao bí đồ cho nhi tử, ủy thác lại cho Ngô má má ở Thiên Địa Hội, giờ đây Ngô má má đã chết, lại không bắt được nhi tử của Lôi Chấn Hoàn. Tổng quản đại nhân liên tục đưa ra mật dụ, lệnh cho hẩn phải lộ rõ chân tướng, nhất định phải lấy cho được bí đồ. Lấy được bí đồ rồi thì việc tiêu diệt dư孽 của Thiên Địa Hội tại Lương Hồ và Lương Quảng sẽ dễ như trở bàn tay. Do đó hẩn đã phái Đại nội điện Hồ Ngọc Hoa cùng thập bát thị vệ tiến sơn để thám thính tin tức, chẳng ngờ Hồ Ngọc Hoa ý mình thông minh, tự ý hành động, tại cửa Thanh Phong đã bị Thiên Địa Hội tiềm phục tiêu diệt hết toàn quân. Hẩn vừa tức vừa giận, lập tức điều quan quân tiến sơn, lại tự thân thống lĩnh Ngự tiền thị vệ vội vã kéo đến.

La Hán Trùng cứ tưởng chỉ cần bắt được Chu Quốc Trung là sẽ hỏi ra được nơi hạ lạc của nhi tử Lôi Chấn Hoàn, nào hay Tiểu Trường Đình vì báo phụ cừu nên đã dẫn người của cửu quán, thập tam bang đột nhập Ý Thiên Các, hỏa thiêu Tam Phật đường. Vừa rồi lại mới tiếp được mật báo của quan quân Trần Đô Ti, bọn gã chẳng phát hiện được một bộ hài cốt nào tại Tam Phật đường đổ nát, lại phát hiện một ám đạo nằm phía sau núi. Xem ra Chu Quốc Trung đã đào thoát, Tiểu Trường Đình ngẫm bắt tay câu kết với Chu Quốc Trung, phóng hỏa Phật đường hồng che mắt mọi người.

Phía bên ngoài phòng khách, một vầng trăng chiếu sáng khắp nơi. Đột nhiên, một đám mây đen che phủ ánh trăng khiến bầu trời tối om như mực.

Nhi tử của lôi Chấn Hoàn danh tự là gì? Hình dạng thế nào? Gã hoàn toàn chẳng biết gì cả, chỉ nghe đó là một tiểu tử mặt đen mười ba, mười bốn tuổi gì đó.

Núi rừng mênh mông, làm sao có thể tìm ra một thằng bé chẳng rõ danh tánh, cũng như làm sao tìm ra được một ngôi sao không tên giữa bầu trời đêm, tìm ở nơi nào đây? Lòng Tiểu Trường Đình vô cùng phiền toái, rút kiếm ra ngoài nghe ngóng.

Hữu thủ hần nâng kiếm, tả thủ niệm kiếm quyết, mắt nhìn trời, đứng trước cửa sổ chiêu Đồng Tử Bảo Nguyệt, tiếp đến hét nhẹ một tiếng, cổ tay run lên, trường kiếm phát ra kiếm sắc sắc sở. Hần xoay người lại, chân bước theo phương vị bát quái, kiếm đâm chênh chếch, kiếm quang đan xen bốn phía. La Hán Trùng được thúc phụ La Lan Vân chân truyền, Bát Quái Kiếm Pháp đã luyện đến độ xuất thần nhập hóa. Hần lúc thì lẳng không đâm kiếm, lúc thì bèn dất xuất kích, kiếm khí dày đặc, hàn quang lóe mắt, kiếm phong dạt đến đâu, hoa lá rụng lả tả đến đó.

“Đại nhân, hảo kiếm pháp!” Một giọng tán thưởng vang lên, La Hán Trùng sử chiêu Quan Âm Bái Liên thu kiếm về, không quay đầu lại, hỏi:

“Tình hình Ô Túc trấn như thế nào rồi?”

Người mới đến chính là đại nội thị vệ Hồ Trạch, được La Hán Trùng phái đến báo tin cho Tiểu Trường Đình. Hồ Trạch định hướng về La Hán Trùng bẩm báo, nhưng thấy La Hán Trùng đang múa kiếm nên không dám kinh động, chỉ dám đứng ngoài nhìn xem, thấy vô cùng tinh diệu, bất giác bật lên tiếng. Nghe La Hán Trùng hỏi, hần vội vàng tiến lên trước vài bước, tay thông xuống, bẩm báo: “Tiểu Trường Đình thu nhận cháu trai của Tam Nguyên trang Tổng Hàn Lâm cùng một nữ tiểu kiều hóa, chính xác là cái con bé mà sáu năm trước đây đã được người ở Miêu Sơn bán cho Hồ Bưu từ Trường Sa đến làm đồ đệ...”

La Hán Trùng sắc mặt vẫn bình tĩnh, khẽ hừ một tiếng. Hồ Trạch nói tiếp: “Tại tửu yển, Tiểu Trường Đình rửa tay gác kiếm, tuyên bố thoái xuất võ lâm...”

“Ồ!” La Hán Trùng quay mình lại “Tại sao?”

“Tiểu Trường Đình theo lời di ngôn của phụ thân hần lúc lâm chung...”

Mắt La Hán Trùng phát ra một làn u quang khác thường, chính tay gã đã hạ sát Tiểu Cốc Hoa tại quái thạch lâm thì còn có di ngôn quái quỷ gì chứ? Hần phẩy tay ngắt ngang lời Hồ Trạch: “Hiện Tiểu Trường Đình ở đâu?”

“Tiểu Trường Đình đã giao toàn bộ sổ sách lại cho Chu Tường, hần dẫn theo nữ tiểu kiều hóa, giờ đã đổi tên thành Tiểu Chi, cùng hai tên đồ đệ, chiều hôm nay sẽ trở lại làng Lang Khoáng.”

La Hán Trùng suy nghĩ trong giây lát rồi nói: “Người cùng Mã, Vương thị vệ lập tức đến Lang Khoáng, phái người giám sát chặt chẽ Tiểu gia trang. Ta trước sẽ tập nã tên Chu Quốc Trung, sau sẽ đến Lang Khoáng.”

“Rõ!”

“Chú ý, không được để Tiểu Trường Đình phát giác phong thanh.”

“Tiểu nhân minh bạch.” Hồ Trạch lĩnh mệnh, vội vàng bước đi.

La Hán Trùng cau mày, ngửa mặt nhìn trời, mắt tựa miêu nhân, lấp lánh hàn quang.

10. Thủ Không Phòng Ngọc Mai Thúc Lệ

Trung sa chưởng nghĩa sĩ tang sanh

Lang Khoáng là một tiểu trấn hoang vu, nằm tại Tuyết Phong sơn. Tiểu gia trang nằm tại hướng bắc của tiểu trấn, mặt này dựa núi, mặt này thì gần sông, địa thế hiểm trở. Tổ tiên Tiểu Trường Đình từng là tướng dưới triều Minh, phụ tá Minh Thành Tổ Chu Lệ nam chinh bắc chiến, lập bao chiến công, lúc về già lại được hoàng ân ban thưởng, sau khi trở về cố hương liền cho mời thợ giỏi đến xây trang viên này. Khuôn viên Tiểu gia trang khoảng chừng mười mẫu (một mẫu bằng 3600 thước vuông tây), ba hoa viên phía trước, một dãy chín phòng nằm trước và sau hoa viên, đình các lớn nhỏ, tuy là kiến trúc trong núi nhưng thấp phần hùng vĩ. Để chống lại nạn trộm cướp, người trong trang viên đã cùng với cư dân tại đây thao luyện võ nghệ, bọn Thanh binh sơ nhập vào núi đã từng tiến vào sơn trại của các nghĩa sĩ kháng Thanh đánh một

trận sinh tử. Trong khuôn viên trăm dặm, nhắc tới Tiểu gia trang không ai là không biết. Ba mươi năm trước, kể từ khi Tiểu Cốc Hoa dựng lên Tam Tương vũ quán tại Trường Sa phủ thì tiếng tăm của Tiểu gia trang tại vùng này ngày càng vang dội hơn.

Sau khi Tiểu Trường Đình hồi đáo trang viên, người trong làng mới biết lão quán chủ bất hạnh qua đời, người tìm đến để chia buồn và thương thảo đại sự trong làng liên tu bất tận, xe cộ như nước, rờn rã nửa tháng trời. Bất luận là thân sĩ, địa chủ, hay người dân nghèo, tiểu phu thấy Tiểu Trường Đình đóng cửa quán, về quê đều cảm thấy cao hứng.

Vui mừng nhất chính là Trương Ngọc Mai, thê tử của Tiểu Trường Đình, nàng vừa mới nghe Chu Tường báo tin Tiểu Trường Đình đóng cửa quán, hồi hương liền quỳ trước bài vị của Tiểu Cốc Hoa lặng lẽ khẩn vái, cảm tạ trời đất và liệt tổ liệt tông đã che chở cho trượng phu bình an trở về.

Trương Ngọc Mai là nhi nữ của lão bản Thái Hòa Tiễn trang, sống tại Thái Bình phố, cách làng Lang Khoáng có hơn mười dặm. Tổ tiên của Trương lão bản vốn từng là quan hộ bộ dưới triều Minh. Tại làng này chỉ có tổ tiên của Trương lão bản cùng Tiểu Cốc Hoa là làm quan trong triều, cả hai nhà đều giàu có sung túc. Trương lão bản tuy là thương nhân nhưng là người vô cùng hào sảng, tuyệt không phải kẻ phàm phu. Vì vậy lão cùng với Tiểu Cốc Hoa có giao tình rất thân mật. Ngày nọ hai người cùng đối ẩm tại Tiểu gia, có đề cập đến hôn sự của cô con gái sắp lớn, nhận thấy thật môn đăng hộ đối, nhân tiệc rượu mà định sẵn hảo sự cho hai nhà. Nào ngờ Tiểu Trường Đình đi sẵn đã có tình ý với cô con gái vốn cũng biết chút võ công của một tiểu phu, tên là Lưu Thu Bình. Lúc biết được cha đã định sẵn hôn sự cho mình, chàng đã tranh luận âm ỉ, khăng khăng từ chối. Tiểu Cốc Hoa giận dữ, lập tức từ Tam Tương Vũ Quán trở về trang viên, uy bức nhi tử thành hôn. Tiểu Trường Đình dưới áp lực của phụ thân cùng những lời khuyên nhủ của mẫu thân, phải treo lư hương đến Thái Bình phố rước dâu. Bái thiên địa xong, chàng biết được Thu Bình vì nghe tin chàng thành thân mà đã bỏ nhà ra đi, bèn chẳng nói chẳng rằng chạy ra khỏi buồng cưới, li khai trang viên. Trong buồng cưới chỉ còn lại một mình Trương Ngọc Mai, lệ tuôn đầm áo, khóc cho tới sáng ngày. Tiểu Cốc Hoa phái người tìm khắp nơi nhưng không thấy. Ngày kế tiếp, lại đến vũ quán, phát võ lâm đại thiếp, một tháng sau đó thì tìm gặp Tiểu Trường Đình tại Quan Bắc. Không tìm được Thu Bình, Tiểu Trường Đình thà chết chứ không chịu về trang viên. Không lay chuyển được ý của nhi tử, Tiểu Cốc Hoa đành phải đưa Tiểu Trường Đình trở về vũ quán; biết ý của nhi tử đã quyết đã quyết, khó mà lay chuyển được nên khuyên Trương Ngọc Mai nên thôi hôn cải giá. Trương Ngọc Mai vì sớm đã mến mộ anh danh của Tiểu Trường Đình, lúc bái đường lại thấy chàng nhất biểu nhân tài nên lòng vô cùng hoan hỉ. Nào hay lòng của Tiểu Trường Đình đã có bóng hình người khác, đối với nàng vô cùng lạnh nhạt làm cho nàng rất đau thương tâm. Nhưng Ngọc Mai vốn tâm tính hiền thực, nàng thầm kỳ vọng Tiểu Trường Đình sẽ hồi tâm chuyển ý, vì vậy sống chết cũng không chịu cải giá, rằng một khi đã bái đường thì sống chết cũng là người của Tiểu gia, nếu Tiểu Trường Đình bỏ nàng, nàng sẽ chết liền trong trang. Việc này khiến Tiểu Cốc Hoa hoang mang, buộc phải hoãn lại. Cũng may Trương Ngọc Mai hiểu rõ đạo lý, lại thêm khéo xử sự, hiểu thảo với mẹ chồng, quản lý trang viên, làm việc nào ra việc đó. Sau hơn mười năm, Tiểu Trường Đình mới trở lại trang viên thì thân mẫu cũng đã tạ thế, bèn thủ hiếu trăm ngày nhưng chẳng hề nói với Trương Ngọc Mai một lời nào. Hôm nay, Tiểu Trường Đình phong quán hồi trang thì bảo sao Trương Ngọc Mai làm sao mà không cao hứng cho được?

Trương Ngọc Mai soi gương thấy trán mình đã đầy nếp nhăn, bất giác khẽ thở dài. Mười tám năm đến Tiểu gia, hiện đã ba mươi bốn tuổi, còn gì nữa mà không già? Lần này trượng phu phong quán hồi trang, cứ tưởng rằng chàng đã hồi tâm chuyển ý, nào hay đã qua nửa con trăng, chàng vẫn không đoái hoài đến mình. Nếu đã không muốn cùng thê tử hòa hảo thì sao không mở cửa vũ quán, trở về để làm gì? Nàng thơ thần nhìn gương đến độ xuất thần.

“Mẹ!” tiếng kêu nhẹ nhàng khiến nàng giật mình. Tiểu Chi chạy vào phòng, bước đến cạnh nàng.

Trương Ngọc Mai xoay người lại, nhìn khuôn mặt của Tiểu Chi thấy mắt cô trong veo, những lời ngọt ngào còn văng vẳng bên tai khiến lòng cảm thấy ấm áp. Nàng kéo Tiểu Chi ngồi xuống bên cạnh, trìu mến nhìn cô, cất giọng ôn hòa:

“Con có quen với sinh hoạt ở trong trang không?”

Tiểu Chi mắt lấp lánh nhìn Trương Ngọc Mai: “Đã quen rồi ạ. Mẹ đối với chúng con thật tốt.” Cô ngả đầu vào ngực Trương Ngọc Mai, nũng nịu dựa lấy người nàng. Tiểu Chi từ bé đã mất đi mẫu thân, không có

được tình thương của mẹ nên sau khi đến trang viên được Trương Ngọc Mai đối xử ôn nhu, từ ái như con để khiến cô thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Trương Ngọc Mai nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Chi, nước mắt tuôn dài, ví mà trong đêm tân hôn Tiểu Trường Đình đừng có bỏ ra ngoài thì có lẽ con gái cũng đã lớn bằng này. Nước mắt rơi xuống má Tiểu Chi, cô ngẩng đầu lên, kinh ngạc hỏi: “Mẹ, sao lại khóc vậy?”

Trương Ngọc Mai ôm lấy mặt: “Chi nhi, do mẹ có được đứa con gái như con nên rất vui mừng mà bật khóc.”

“Mẹ!” Tiểu Chi ôm chặt lấy Trương Ngọc Mai, rồi chẳng hiểu tại sao cũng bật khóc theo.

Trương Ngọc Mai nhẹ nhàng lấy khăn tay lau nước mắt trên mặt Tiểu Chi: “Con khờ, gì mà khóc? Nè, phụ thân đâu?”

“Phụ thân ở phía sau lương đình. Hi, để con mang trà đến cho người.” Tiểu Chi nói xong bèn đứng dậy.

“Nhưng mà nhớ khi mang trà xong thì mau về nghỉ, trời không còn sớm lắm đâu.”

“Dạ.” Tiểu Chi gật gù đầu, chạy tung tăng về phía hậu phòng.

Trương Ngọc Mai nhìn vào gương để chải đi những giọt lệ nơi khóe mắt, lấy phấn tô lên hai má để làm mờ đi những nếp nhăn, lúc này mới đứng dậy, đoạn mang khay trà bước về hướng hậu viện.

Tiểu Trường Đình đứng trong lương đình, nhìn bầu trời đêm ở hậu sơn, trông giống như một pho tượng được trang trí tại đình nội.

Trên bầu trời đêm vắng lặng, chỉ có thể thấy thấp thoáng mặt trăng. Đâu đó đỉnh núi cheo leo trông thật hung tợn và khủng bố, sắc thái đầy vẻ thần bí.

Hôm nay đã đến hạn kì trao “hàng” cho Thiên Địa Hội. “Hàng” được giấu trong đả cấu trúc tượng. Nó không phải như những cây trúc tượng khác, mà nó là Thất tiết liên hoàn trúc phải vài chục năm mới có ở tại hậu sơn của Miêu Sơn thập bát động, phải qua được thủy mà tạo thành, đao kiếm bất năng thương, lửa thiêu không cháy. Bất cứ là loại đan thư bí cấp nào được giấu trong này, chỉ cần là đừng bị lạc trúc trước thì có thể nói là vạn vô nhất thất. Tại Vũ Lăng sơn, chàng đã trải qua một phen ác đấu cùng bọn thị vệ triều đình và Thanh Ưng bang tặc tử, thấy Linh Chi mang trúc tượng bèn nhận làm nghĩa nữ, cùng về trang viên ẩn cư là để không phụ lời trọng thác của Chu Quốc Trung cùng Thiên Địa Hội, tương trợ đại nghiệp phản Thanh. Hôm nay, “hàng” đã được qua tay an toàn, mối tâm sự chồng chất của chàng cũng xóa tan đi, bằng không phụ thân chàng cũng chẳng yên bề nhắm mắt nơi cử tuyến. Chàng đã đợi trọn một ngày đêm, hiện đã gần giờ hội nhưng chẳng thấy bóng dáng của người đến nhận hàng đâu cả, lòng tràn đầy lo lắng.

Phía sau vọng lại tiếng bước chân nhẹ nhàng, chàng biết người đến là Trương Ngọc Mai nhưng vẫn không quay người lại. Trương Ngọc Mai đứng sau lưng chàng một lúc khá lâu, nàng nâng khay trà lên, nhẹ nhàng nói: “Mời dùng trà.”

Tiểu Trường Đình chẳng nói lấy một lời, nhắc chung trà lên, trà không lạnh cũng không nóng, chàng nốc cạn một hơi, đặt chung trà xuống khay.

Nàng đứng đó, chẳng hề động dậy, cùng chàng nhìn về hướng hậu sơn tịch mịch một cách trầm tư.

Tiểu Trường Đình lạnh lùng nói: “Nàng trở vào đi.” Chàng chẳng hề muốn xua đuổi nàng nhưng sợ rằng nàng sẽ xung đột với người đến nhận hàng.

Nhưng Trương Ngọc Mai lại hiểu lầm, nước mắt lăn dài. Nàng cơ hồ không nghe rõ mình nói gì: “Có tin tức của nàng... nàng à?”

Chàng biết rõ nàng hỏi về ai, tấm lòng rộng lượng cùng hiền thực của nàng khiến chàng cảm động nhưng chàng vẫn lặng im. Một lúc lâu sau lại chậm rãi lắc đầu.

Nàng quay người bước đi. Chỉ trong khoảnh khắc nàng đã quày trở lại lương đình, cầm một chiếc trường y khoác lên vai Tiểu Trường Đình “Ban đêm gió ở ngoài dễ gây cảm lạnh, trời không còn sớm, huynh nên sớm nghỉ ngơi.”

Tiểu Trường Đình thấy thê tử có vẻ bất mãn với việc bỏ đi trước đây của mình, nghĩ lại đã phiêu bạt có hơn mười năm, mọi sự vất vả tại trang viên đều do mình nài nỉ quán xuyến, chăm sóc mẫu thân, đối với Tiểu Chi thì niềm nở thương yêu, nhớ lại lúc mình bỏ đi trong đêm động phòng hoa chúc... thâm tâm cảm thấy vô cùng áy náy. Chàng định bảo nàng dừng bước, nói với nàng vài lời cảm tạ. Nhưng cuối cùng chàng vẫn cố nén lại, chàng không thể quên được đôi mắt đầy vẻ ai oán của Thu Bình...

Đột nhiên, một đạo nhân ảnh phóng lên chớp tường rồi nhảy xuống hậu viện.

Tiểu Trường Đình nhún người vọt lên, liên tục vài cái đã đến cạnh tường.

Một trung niên hán tử đang nằm trên bãi cỏ trước vách tường, hai tay hấn khó nhọc chống xuống đất, cổ ngẩng đầu lên. Ánh trăng mờ ảo rọi lên khuôn mặt của hắn, máu từ khóe miệng chảy ra đen kịt. Tiểu Trường Đình quỳ một chân xuống, đỡ lấy vai hắn: “Các hạ là ai?”

Hắn nhìn Tiểu Trường Đình chăm chăm, mục quang như muốn dò hỏi. Trong phút chốc, gã nhọc nhằn mới nói được một câu: “Thiên nhai giai huynh đệ...”

Tiểu Trường Đình ứng tiếng: “Hải giác kết đồng tâm”

“Hong hoa ánh lục diệp,”

“Thiên địa mãn viên xuân.”

“Huynh đệ!” Trung niên hán tử nắm lấy tay Tiểu Trường Đình: “Ta là...” Máu từ miệng hắn phun ra.

“Đừng nói nữa!” Tiểu Trường Đình ôm lấy lưng thanh niên hán tử, vội vàng đi về hậu các lâu.

Tiểu Trường Đình đặt trung niên hán tử lên chiếc giường cây, sụp màn xuống, rồi mới lấy đèn vào. Ánh đèn rọi sáng khuôn mặt vàng vọt của trung niên hán tử. Hai mắt hắn khép lại, răng nghiến chặt, đã rơi vào hôn mê.

Tiểu Trường Đình sờ sờ vào mũi hắn, thấy hơi thở vô cùng yếu ớt. Chàng xé lấy áo ngoài của hắn, trước ngực vẫn chưa phát hiện được vết thương, tiếp đó bèn lật người hắn qua. Tiểu Trường Đình mới vừa mở phía sau lưng của hắn ra thì sắc mặt chợt biến đổi. Sau lưng trung niên hán tử phù lên một bàn tay màu đen có chừng hơn tấc, trên da xuất hiện lấm tấm những chấm nhỏ, cỡ bằng hạt cát màu đen. Tiểu Trường Đình khê la lên: “Hắc Sa chưởng!”

Hắc Sa chưởng là một loại võ công tà môn trên võ lâm, muốn tu luyện nó phải nhờ vào được lực. Người muốn luyện loại võ công này phải vô cùng mạo hiểm, ngoài sử dụng giải được theo đúng định kỳ, còn phải ngâm hai bàn tay vào trong được thủy ngay từ tấm bé. Được thủy nhất định phải có tỉ lệ phù hợp với hắc sa độc vật, trình độ dựa trên sự luyện tập của mỗi người, hắc sa độc vật cũng tăng dần theo từng tháng, luyện cho đến lúc có thể sử dụng nhục chưởng nổi lên một màu đen. Lúc này đây thì người luyện công chỉ cần luyện mỗi tháng một lần thì đã có thể sử dụng công lực để đưa hắc sa độc lực tích tụ vào chưởng lực, phát chưởng là có thể đã thương người, cực kỳ lợi hại. Muốn luyện thành Hắc Sa chưởng chỉ ít cũng phải mất mười năm mới thành. Còn có một loại chưởng lực khác là Chu Sa chưởng, được lực càng mạnh, nguy hiểm càng cao, phải tốn hai mươi năm trở lên mới luyện được loại công phu này; với lại chỉ cần một chút sơ suất, nhẹ thì tàn tật, nặng sẽ vong mệnh. Đến bây giờ thì Chu Sa chưởng không thấy xuất hiện trên chốn giang hồ, còn Hắc Sa chưởng thì chỉ có một mình “Thiên tử môn” Tần Sơn Bảo ở Thái Sơn tu luyện. Nhắc tới Tần Sơn Bảo, gã cùng Tiểu Trường Đình có mối “quan hệ” với nhau. Trước đây lúc Tiểu Trường Đình rời khỏi trang viên, sợ phụ thân truy tìm, bèn giả danh thành Tề Trung Ngọc, phiêu bạt giang hồ, tìm nơi ở của Lưu Thu Bình. Khi chàng tạt qua Thái Sơn, vô tình đã xung đột với Tần Sơn Bảo, bị gã đánh trúng một chưởng. Muội muội của Tần Sơn Bảo là Tần Diễm Giáo vừa mới thấy Tiểu Trường Đình đã bị tiếng sét ái tình đánh trúng. Nàng mang Tiểu Trường Đình trở về nhà cứu chữa chưởng thương, cầu xin ca ca gả nàng cho Tề công tử.

Tiểu Trường Đình làm sao đồng ý cho được, Tần Diễm Giáo bèn hạ lệnh giam chàng trong Thái Sơn động. Tiểu Trường Đình ngẫu nhiên được tiểu phu chỉ đường, trốn thoát khỏi hang đá cheo leo hiểm trở. Lúc này lại thấy Hắc Sa chưởng trên người trung niên hán tử, làm sao không thất kinh cho được?

Tiểu Trường Đình nhìn qua thương thế, mày nhíu chặt lại, mặt hiện lên vẻ rầu rĩ. Hắc Sa chưởng nếu không có giải được độc môn của Tần gia thì vô phương cứu chữa. Trung niên hán tử này trúng chưởng đã quá bốn

thời thần, lúc này đây vẫn chưa tắt thở đã là kỳ tích rồi, thường thì người khi trúng Hắc Sa chương khoảng hai thời thần thì vô phương cứu chữa, tất sẽ tử vong, đủ thấy nội công của người này tinh thuần, khiến mọi người kính phục.

Chàng nhẹ nhàng điểm lên Phong Trì và Thân Trụ huyết của trung niên hán tử, sau đó lật người hắn lại, đè lên Nhân Trung huyết. Trung niên hán tử toàn thân run rẩy, nhọc nhằn hé mắt.

“Có phải trúng chương của Tần Sơn Bảo?” Tiểu Trường Đình hỏi.

Trung niên hán tử đột nhiên chụp lấy tay Tiểu Trường Đình, mắt lộ ra vẻ khẩn thiết. Tiểu Trường Đình biết hắn muốn tập trung hết sức lực cuối cùng để nói cho chàng nghe về món “hàng”. Tiểu Trường Đình nghiêng đầu xuống, kề sát bên miệng của hắn.

Khóe miệng trung niên hán tử khẽ nhích động, hơi mỏng như tơ nói: “Cầm trúc trượng lấy hàng... lấy ... lấy ra, gửi cho... gửi cho...” Đột nhiên, yết hầu của hắn nghe ùng ục, một chút sức lực cũng không còn, đầu ngoẻo xuống trên tay của Tiểu Trường Đình, tức thì khí tuyệt thân vong.

Tiểu Trường Đình vội vàng tìm lấy một cái bình nhỏ đựng thuốc, trút ra một viên, đoạn cầm lấy ấm trà, trở lại bên giường. Chàng biết hành động của mình cũng vô ích nhưng chẳng chịu cam tâm, đưa được hoàn vào miệng của trung niên hán tử. Nước trà chảy xuống khóe miệng của trung niên hán tử, ướt cả giường trúc, được hoàn lăn từ bên này sang bên kia, Tiểu Trường Đình toát đầy mồ hôi, nhưng cũng không có cách nào nạy được cái miệng đang cắn chặt lại của hán tử kia ra. Tiểu Trường Đình chán nản ngồi cạnh giường, ngơ ngẩn nhìn thi thể của trung niên hán tử. Chàng nhớ đến Chu Kim Đường, Chu Quốc Trung và Vu Băng Phong... Cho đến giây phút này đây, chàng đã hiểu thông mọi hành vi của họ. Vành mắt chàng đỏ hoe, nước mắt nóng hổi từ từ rơi xuống khuôn mặt của trung niên hán tử cứng rắn này...

Một ngôi mộ mới, phía trước không có bia mộ mà chỉ có một bó hoa tươi được thắt theo kiểu đồng tâm làm tăng thêm vẻ yên tĩnh nơi hậu sơn của Tiểu gia trang.

Không một ai biết ngôi mộ này đã an táng ai, cả Tiểu Trường Đình cũng không biết được.

Tiểu Trường Đình lặng lẽ đứng trước mộ phần. Chàng chẳng biết danh tính của hán tử trung niên, cũng không biết giao “hàng” đến nơi nào. Người đến nhận hàng đã chết, Thiên Địa Hội áp dụng mối liên hệ một chiều này khiến mối liên hệ bị đứt đoạn. Việc chàng thay Thiên Địa Hội tiếp lấy hàng thì chỉ có một mình Chu Quốc Trung biết. Chẳng biết có ai đến nhận hàng và liệu có làm trễ đại sự của Thiên Địa Hội hay không?

Tiểu Trường Đình lại vắng ở hậu sơn nhiều ngày, Trương Ngọc Mai cho rằng chàng đang nhớ đến Lưu Thu Bình. Nàng buồn bã nhìn tượng phụ, định nói một điều gì đó, nhưng lại chẳng thốt nên lời.

Tiểu Trường Đình u sầu từ hậu sơn trở về. Trương Ngọc Mai đợi chàng ở phòng khách, vội vàng mang hương trà lên. Tuy trong trang viên tới tấp không ít nhưng việc mang trà nước cho Tiểu Trường Đình thì nàng luôn tự thân lo liệu. Tiểu Trường Đình chẳng hề khát nước nhưng cảm nhận được thành ý của nàng nên cũng nâng chung lên uống.

Chàng đưa mắt nhìn nàng rồi hỏi: “Nàng có điều gì muốn nói à?”

Mặt nàng đỏ lên, nhẹ nói: “Lúc nàng đi không có nói gì với huynh sao? Mọi người cũng có nhiều người quen bên ngoài, hay là huynh nhờ họ giúp đi.”

Lòng Tiểu Trường Đình bất ngờ chấn động, lời yêu cầu này đã đề tỉnh chàng. Tiểu Trường Đình nhớ lại những lời nói của trung niên hán tử trước lúc lâm chung: “Cầm trúc trượng lấy hàng... lấy ... lấy ra, gửi cho...” Hay là trong “hàng” có ghi danh tánh của người nhận ở Thiên Địa Hội. Lấy “hàng” xem thử âu cũng là một biện pháp. Chàng xoay người chuyển bước về hậu các lâu.

Trương Ngọc Mai nhìn theo hình bóng của chàng, lệ rơi dài theo khóe mắt. Nàng yêu chàng, thương chàng, vì chàng mà lo lắng. Tim của nữ nhân vừa kiên cường nhưng cũng yếu đuối, thật bất khả tư nghị.

Tiểu Trường Đình băng qua hậu viện, nghe có tiếng cười vang vọng trong sân. Phương Cảnh Thu, Tống Chánh Khanh cùng Tiểu Chi đang nô đùa với nhau.

“Hảo nha đầu!” Tống Chánh Khanh ngồi bật dậy trên bãi cỏ, phũ phàng cái mông dính đầy bụi bặm, nói âm ỉ: “Thử lại một lần nữa, người xem Tống ca ca vẫn còn tuyệt chiêu chưa đánh ra đây!”

Tiểu Chi nắm lấy tay áo: “Đến đây mau! Huynh lại mà xem có người chụp ếch nè!”

“Ồ kìa...” Phương Cảnh Thu xoa xoa tay, nói chen vào: “Tổng sư đệ, ta coi người không được rồi. Bản lĩnh bịp bợm của người không phải là đối thủ của sư muội rồi.”

“Ủy, người gọi ta là gì?” Tống Chánh Khanh quay đầu đối diện với Phương Cảnh Thu nói:

“Sư đệ? Ta lớn hơn người đến một năm tám tháng tuổi mà!”

Tiểu Chi chau môi: “Bất phục à? Trong võ lâm, ai bái sư trước là sư huynh, sau là sư đệ, chẳng ai phân biệt tuổi lớn hay nhỏ. Do đó, người là sư đệ của ta.”

“Hảo! Sư tỷ hãy thưởng thức một chiêu của ta!” Cùng lúc với lời nói, Tống Chánh Khanh đột nhiên phát động, tay trái duỗi ra, tả chưởng đột ngột bổ một chưởng về đỉnh đầu của Tiểu Chi. Tiểu Chi không nghĩ rằng Tống Chánh Khanh lời thì chưa dứt mà chiêu đã tới nên vô phương tránh né nên đành rùn chân xuống, đưa hữu chưởng lên đỡ.

Tống Chánh Khanh đột ngột rút tay trái về, hữu thủ chợt xuất ra, ngũ chỉ Ô Long Thám Trảo đột ngột chụp vào vai Tiểu Chi.

Tống Trường Đình từ xa thấy rõ chiêu mà Tống Chánh Khanh sử dụng là thuộc Thập Tam Trảo, tuy nhiên chiêu thức tuy thấy được nhưng lại không có hỏa hầu, nhưng gã sử chiêu Độc Phách Hoa Sơn trong Hoa Sơn Thập Bát Chương rất thuần thực, cũng có vài phần uy lực. Nhưng chẳng biết Tiểu Chi có khả năng tránh được đòn đó hay không, chàng bất giác dừng chân đứng xem. Tiểu Chi lâm nguy bất loạn, biết rõ khó lòng tránh được đòn này, hai ngón tay bên tả thủ sử chiêu Ngọc Nữ Đầu Lãng, điểm vào Khí Hải huyệt dưới bụng của Tống Chánh Khanh. Chiêu này sử ra thập phần lợi hại, đối phương nếu không chiết chiêu mà bị điểm trúng Khí Hải huyệt thì sẽ té ngay xuống đất. Quả nhiên, Tống Chánh Khanh la toáng lên, vội vàng bỏ tay xuống, lui về sau một bước, lay người liên tục, cơ hồ đứng còn không muốn vững.

Tiểu Trường Đình thấy Tiểu Chi sử được một chiêu tinh diệu như vậy, lòng không khỏi khen thầm.

Tống Chánh Khanh tập kích nhưng không đắc thủ, đang muốn sử chiêu khác để tấn công lần nữa. Nào hay Tiểu Chi lại vô cùng lanh lợi, nào để cho gã có cơ hội nghỉ ngơi, thủ chỉ xia về hai mắt của gã, buộc gã lão đảo, hoảng loạn lùi về sau. Tiểu Chi nương theo bóng chỉ tiến tới, rùn người xuống, “Đoạ tử thối” quét ngang, chỉ nghe “rầm” một tiếng, Tống Chánh Khanh gục ngã xuống đất, mặt dính đầy bùn và cỏ.

Tiểu Chi hai tay chống nạnh, cười nói: “Biết ”Lê Sơn Thối” của bốn cô nương lợi hại chưa!”

“Lê Sơn Thối?” Tống Chánh Khanh đứng dậy, chẳng hiểu ắt giáp gì bèn hỏi: “Đây là công phu của phái nào vậy?”

Phương Cảnh Thu vỗ tay, ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Tống Chánh Khanh thấy vậy thì biết mình đã bị mắc lừa, trông mắt trợn tròn, hướng về Phương Cảnh Thu chẳng hề phòng bị, bất chước Tiểu Chi, cũng rùn mình xuống, một cước quét vào Yêu Nhân huyệt của Phương Cảnh Thu. Phương Cảnh Thu la lớn một tiếng, té ngã úp mặt xuống đất, Tống Chánh Khanh lắc đầu, dương dương tự đắc nói: “Biết thế nào là công phu ”Hàn Lâm Thối” của bốn thiếu gia chưa!”

Phương Cảnh Thu đứng dậy, cả ba đứa nắm tay quay tròn, cười nức nẻ. Tiểu Trường Đình lắc đầu buồn cười, chẳng thềm quấy rầy đến bọn chúng, một mình bước về hậu lâu các.

Tiểu Trường Đình gài lại then cửa, đóng hết cửa sổ, kéo màn xuống. Chàng lấy trúc trượng trong tủ ngầm ra, nhìn kỹ một hồi, lấy con dao nhỏ nạy đất sét ra, sau đó dè dặt lấy từ bên trong trúc trượng ra một mảnh lụa, nhìn qua thì thấy đó là một bức tranh.

Tiểu Trường Đình treo bức họa lên vách, lấy đèn cây ra, tỉ mỉ quan sát. Đây là một bức họa sơn thủy, có địa thế giống như Vũ Lăng sơn, nhưng nhìn kỹ lại thì không giống lắm. Bên dưới góc trái của bức họa có một ít văn tự ngoằn ngoèo. Tiểu Trường Đình đã từng thấy qua kinh Phật, biết những văn tự này chính là

Phạm văn. Còn ý tứ của những chữ đó thì chàng cũng chẳng biết. Chàng nhìn hết bức họa cũng chẳng tìm thấy một cái tên hay một địa chỉ nào trong đó.

Tiểu Trường Đình hơi là lạ, chẳng lẽ vật mà Thiên Địa Hội nhờ mình hộ tống là một bức họa kỳ bí này sao!

11. Giải Bí Họa Trọng Trọng Mê Vụ

Giải bí họa trọng trọng mê vụ

Thải dã súc mạch mạch nhu tình

Câu đố trên tranh cũng như sương mù trên núi, sương không tan thì câu đố cũng nan giải.

Tiểu Trường Đình đứng trên bãi cỏ phía sau hậu viện, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Phương Cảnh Thu, Tiểu Chi nghiêm chỉnh sánh vai đứng trước Tiểu Trường Đình để nghe giảng giải về quyền pháp. Ở một nơi không xa, Tổng Chánh Khanh đang luyện “Trát mã”, đầu đắm đầy mồ hôi.

“Công phu cơ bản nhất trong quyền pháp là Trường Quyền Thập Đoạn Cầm. Giờ ta sẽ truyền mười tám chữ yếu quyết của Thập Đoạn Cầm cho các con. Khẩu quyết này là do tổ sư phái Võ Đang Trương Tam Phong lấy tinh hoa Thập Bát La Hán Thủ của Thiếu Lâm mà biến hóa nên, nó bao gồm mười tám thức, mỗi thức lại có ba biến hóa, tương sanh tương khắc, cộng lại là năm mươi bốn lần biến hóa...”

Phương Cảnh Thu, Tiểu Chi nghiêm túc lắng nghe, thậm chí không dám thở mạnh, cả một chữ cũng sợ bỏ mất.

Tổng Chánh Khanh đang luyện “Trát mã” bên kia, nhưng lại lén lút ngồi xuống nghe sư phụ giảng quyền bên này.

“Cước bộ biến thức gồm có: thoan, bính, tủng, được, na, thiểm, tị, hoặc tiến, hoặc thoái, hoặc di; thân trên gồm có: trữu, kháo, loát, tễ, án, hoặc niêm, hoặc liên, hoặc tùy. Biến thức còn có: tay đâm, quăng, chém, chặt, chân, nhảy, đá, quét, húc. Biến hóa phải nhẹ nhàng và linh hoạt, không câu nệ chiêu thức. Hiểu phải kết hợp với vận dụng quyền pháp, xong còn phải nhờ vào việc luyện công phu nông sâu ra sao kết hợp cùng với thiên phú của mỗi người, chứ chẳng phải dựa vào sự lợi hại của chiêu thức...”

Tổng Chánh Khanh nghe đến mê mẩn, lặng lẽ bỏ qua rồi đặt mõng xuống cái bàn bên cạnh. Vừa mới ngồi xuống, gã đã nghe sư phụ mắng:

“Chánh Khanh! Dù cho con có đọc xong quyền phổ, nhưng nếu không luyện công phu cơ bản ”Trát Mã công” thì luyện quyền pháp cũng không tới nơi tới chốn đâu!” Gã hấp tấp đứng dậy, nghiêm túc luyện “Trát Mã công” lại...

Ngày đông chí cực lạnh, hoa điệp lụi tàn, tuyết che phủ khắp cả sơn phong. Ánh dương quang treo lơ lửng trên vách đá trông như một dải lụa, tỏa ra một luồng kim quang lạ mắt.

Tiểu Trường Đình tay cầm trường kiếm, đứng trên bãi tuyết ở hậu viện.

Phương Cảnh Thu, Tổng Chánh Khanh cùng Tiểu Chi đồng loạt đứng trước mặt Tiểu Trường Đình.

Hơn một năm ngắn ngủi, Tổng Chánh Khanh đã luyện xong các môn công phu cơ bản. Tiểu Trường Đình thoát đầu rất không hài lòng về việc luyện tập các môn công phu mèo quào của gã, bình thường gã thường lén lút luyện những chiêu hoa mỹ, công phu thật sự thì luyện chẳng được tới đâu; nhưng niệm tình gã thuộc con cháu nhà quan, bình nhật sống trong xa hoa nên khó lòng sống kham khổ được. Hơn nữa, sau đó lại tự thân đầu nhập làm môn hạ của mình. Chẳng ngờ Tổng Chánh Khanh khi chuyển sang học công phu thật sự thì thập phần thông minh, thấm nhuần mọi ý, tiến bộ vô cùng nhanh chóng. Phương Cảnh Thu thường phải mất ba ngày mới học xong một môn công phu thì gã chỉ cần một ngày là xong hết. Cho nên mặc dù bản lĩnh còn chênh lệch nhưng gã vẫn có thể cùng sư huynh, sư muội đồng môn cùng nghe sư phụ giáo huấn.

Hôm nay ta sẽ dạy các con luyện kiếm. Mười tám loại binh khí: kiếm, đao, thương, tiên, kích, côn, chùy, xoa, thang, câu, sóc, sáo, hoàn, quả, phủ, giản, chùy, bổng và xử. Trong các loại trên thì kiếm, đao và thương thường được dùng như tam đại binh khí. Có câu: “Kiếm như phi phượng, đao như mãnh hổ, thương

như du long.” Kiếm pháp lấy nhanh, mạnh, biến hóa đa đoan để thủ thắng. Kiếm quyết là: “Cao Lai Tẩy, Đề Lai Kích, Lí Lai Yểm, Ngoại Lai Mạt, Trung Lai Thứ”, còn được gọi là “Tẩy, Kích, Yểm, Mạt, Thứ”.

Ba thanh trường kiếm nhảy múa trong gió, bao tròn quanh những bông tuyết...

Mùa hè cực kỳ nóng bức, nóng đến độ nếu tay chạm vào vách đá mà có nắng rọi vào thì có thể bỏng ngay lập tức. Tiểu Trường Đình khoác một chiếc áo ngoài, đứng tại nội các lâu chăm chú nhìn bức họa, môi cắn chặt vào nhau đến rướm cả máu. Chàng đã từng âm thầm đến bãi phóng cao tăng Liễu Huyền, một người am hiểu cả hội họa và kinh văn để nhờ giải đáp nhưng sau cùng vẫn không được toại nguyện. Chàng ngưng thần nhìn bức họa một lúc lâu, bức họa như vẽ núi mà không phải núi, cây cũng không phải cây, khiến chàng nghĩ mãi không ra... Chu Quốc Trung hiện tại ở nơi nào? Tại sao không phái người đến nhận bức họa? Tiểu Trường Đình tâm sự trùng trùng. Chàng cẩn thận cất bức họa vào đáy rương, sau đó trở về hạ các lầu, bước đến hậu viện.

Phương Cảnh Thu, Tổng Chánh Khanh cùng Tiểu Chi đang đứng hầu phía sau sư phụ.

Nhân quang Tiểu Trường Đình đảo qua ba người một cách nghiêm nghị. Tuy ngoài mặt ra vẻ uy nghiêm nhưng trong lòng thập phần mân ý về sự tiến triển công phu của ba người. Chàng rút lấy một thanh đơn đao từ giá binh khí ra, giọng trầm trầm: “Đao là một loại binh khí vô cùng phổ biến. Lưỡi đao, sống đao, mũi đao và chuôi đao đều có khả năng xuất chiêu chế địch, thập phần linh hoạt. Điểm đáng chú ý của đao chính là sự nhanh nhẹn và mạnh mẽ của nó, người ta đã từng nói có đao như mãnh hổ. Sáu chữ làm nên đao pháp là: Triển, Mạt, Cầu, Đóa, Khảm, Phách. Đao phân ra năm ngôi: thiên, địa, quân, thân và sư. Sống đao là thiên, Lưỡi đao là địa, giữa chuôi là quân, hộ thủ (phần che tay) là thân, chuôi là sư...”. Đao quang lấp lánh, đao bén có thể chém xé gió, ba thanh đơn đao quay cuồng cả trên lẫn dưới tạo thành một vòng sáng hình tròn đang chuyển động...

Trong ba người thì Tổng Chánh Khanh là chịu khó tập luyện nhất. Gã tin chắc rằng chỉ cần mình cố gắng thì có thể nắm vững được công phu về đao pháp của sư phụ và có thể vượt qua được Phương Cảnh Thu. Không chừng một ngày nào đó tuyệt kỹ Bát Quái Kim Đao của sư phụ sẽ truyền lại cho mình.

Tiểu Trường Đình nhìn ba tiểu đồ khổ luyện, trên mặt lộ vẻ tươi cười. Đây là điều an ủi duy nhất cho chàng trong lúc phiền não như hiện nay.

Ngày tháng trôi đi như bóng câu qua cửa. Năm năm chờ đợi mỗi mòn cũng đã lùi về trong quá khứ.

Bí mật trên bức họa vẫn chưa được giải khai, “Hàng” của Thiên Địa Hội vẫn không thấy một ai đến tiếp nhận. Tiểu Trường Đình vẫn tuân thủ lời hứa, lòng lo lắng khôn nguôi. Cần biết rằng nhân nãi chờ đợi cũng là một môn công phu, đòi hỏi phải có tài năng, nghị lực và ngoan cường mới có thể luyện thành.

Tiểu Trường Đình đứng tại lương đình, gió thu thổi làm tóc và tà áo tung bay. Chàng đứng hiên ngang trong gió, áo thổi phất phới, sóng lòng dào dạt như những áng mây trôi sau núi...

Vừa nãy Chu Tường mới báo cho chàng hay, có người nhìn thấy Lưu Thu Bình tại vùng Mân Sơn. Trước mặt chàng hiện lên đôi mắt đầy ưu oán của nàng, nỗi đau buồn vơi vợi của nàng cứ như rót vào tai chàng, những sự đau khổ trước đây cứ lần lượt hiện ra trước mắt.

Hai mươi mốt năm qua chàng cứ mãi nhớ đến nàng và không thể quên được nàng. Chàng quyết tâm sẽ mau chóng mang bức họa đến cho Thiên Địa Hội, sau đó đến Mân Sơn tìm nàng. Nhưng liệu ai sẽ lo toan cho Trương Ngọc Mai? Chàng chợt nghĩ đến thê tử của mình. Nàng đối với chàng thật tốt, bất kể chàng có đối xử lạnh nhạt với nàng như thế nào đi nữa, nàng vẫn một tâm một ý đối xử. Lòng chàng thật vô cùng khó xử.

“Kì quái? Tại sao ta lại có cảm giác không muốn rời khỏi trang viên thế này?” Tiểu Trường Đình vò đầu bứt tay, cố gắng làm cho tâm tư bình tĩnh lại.

Vào lúc này, Trương Ngọc Mai mang áo khoác đến lương đình, khoác lên người Tiểu Trường Đình, trộm nhìn chàng rồi nói: “Vừa nãy Chu Tường mới cho muội hay có người đã nhìn thấy Lưu Thu Bình tại Mân Sơn. Sao huynh còn chưa đi tìm nàng? Huynh có đi thì nhớ nói cho muội một tiếng để chuẩn bị hành trang cho huynh...”

Tiểu Trường Đình đột nhiên vút áo xuống đất, bực bội thốt: “Không cần đâu, ta chẳng đi đâu hết!” Nói xong, chàng xoắn bước về cổng ở phía sau núi.

Trương Ngọc Mai nhặt áo dưới đất lên, ngơ ngẩn nhìn theo hình bóng của chàng: “Chàng sao vậy kìa?”

Lúc này tại bãi đất phía sau núi, Tổng Chánh Khanh cùng Tiểu Chi đang luyện kiếm pháp, Phương Cảnh Thu đứng ngoài quan sát. Tiểu Chi khẽ quát lên một tiếng, xử kiếm xé gió, kiếm quang như một dải lụa hướng thẳng về Tổng Chánh Khanh. Kiếm thể đang như sóng to gió lớn, rồi đột nhiên ép xuống khiến Tổng Chánh Khanh liên tục thối bước.

Công phu của Tổng Chanh những năm này đã có bước tiến nhảy vọt, chỉ thấy gã hét lên một tiếng, ổn trụ cước bộ, kiếm thức đột biến, dĩ công đối công, thể như cuồng phong bạo vũ. Kiếm quang như điện, tiếng vang không ngớt, kẻ tiến người lui, khó bề phân giải. Đấu có hơn ba mươi hiệp, Tổng Chánh Khanh thấy Tiểu Chi chẳng hề kém mình, bèn đánh ra một vài thế kiếm rồi đột nhiên nhảy vọt ra ngoài. Tiểu Chi chống kiếm xuống, mỉm cười hỏi: “Chịu thua rồi à?”

Tổng Chánh Khanh mỉm cười, chẳng nói chẳng rằng, kiếm gã đột nhiên chuyển hướng sang Phương Cảnh Thu.

“Sư huynh cẩn thận!” Tiểu Chi la lớn.

Phương Cảnh Thu bị tập kích nên vô cùng hoảng loạn, vội thối lui về sau thì bị vấp phải tảng đá, té ngã người xuống đất. Mặc dù vậy, gã vẫn kịp rút kiếm ra khỏi vỏ. Tổng Chánh Khanh tự biết nếu so về biến hóa trong kiếm chiêu thì mình có trội hơn sư huynh một ít, nhưng nếu luận về chân công phu thật sự thì không phải là đối thủ của sư huynh nên nếu để sư huynh mà chửi người đứng lên kịp thì gã cảm như bại là cái chắc. Vì vậy, gã thừa cơ sẵn tới, kiếm lúc tả lúc hữu, lúc đông lúc tây, bóng kiếm cứ tìm đến các huyết hai bên vai của Phương Cảnh Thu, không để gã có lấy một cơ hội nghỉ ngơi để mà hoàn thủ. Phương Cảnh Thu múa kiếm che chở hai vai, lặn qua lặn lại trên mặt đất, kiếm quang lấp lánh, cứ như thủy ngân đang bắn từng giọt xuống mặt đất, mưa hoa lá tả.

Tiểu Chi thấy thế không ngớt khen hay.

“Keng” Cuối cùng thì Phương Cảnh Thu cũng có cơ hội, sử một chiêu Bát Vực Kiến Nhật, phong tỏa kiếm phong của Tổng Chánh Khanh, sau đó sử tiếp một chiêu Lý Ngư Đả Đỉnh bật người ngồi dậy. Tổng Chánh Khanh thấy Phương Cảnh Thu bật người dậy được thì vô cùng hoảng hốt, sử chiêu Thu Phong Tảo Diệp quét ngang, cứ tưởng sẽ buộc Phương Cảnh Thu phải ngã xuống đất lần nữa. Nhưng bản lĩnh của Phương Cảnh Thu thật tuyệt, lúc này đã bật đứng dậy được, đâu thể nào để cho Tổng Chánh Khanh bức ngã một lần nữa?

Thân hình hắn khê dao động, sử chiêu Di Tinh Trích Đẩu, kiếm trong tay đâm nghiêng một chiêu Thiết Tảo Hoàn Giang. “Keng” hai kiếm giao nhau. Tổng Chánh Khanh nội lực đấu không lại Phương Cảnh Thu, kiếm bị hất văng ra, Phương Cảnh Thu thừa thế nhẹ nhàng đâm một kiếm vào cổ tay của Tổng Chánh Khanh...

Trường kiếm Tổng Chánh Khanh rớt xuống, đành phải nhận thua: “Sư huynh, hảo kiếm pháp!” Trong khi nói, gã lại nháy mắt cầu cứu Tiểu Chi. Kiếm của Phương Cảnh Thu để ngay Tuyên Kỳ huyết trước ngực Tổng Chánh Khanh. Tiểu Chi thấy vậy bèn mỉm cười, cầm kiếm đâm chéo về ngực phải của Phương Cảnh Thu “Sư huynh xem kiếm!”

Phương Cảnh Thu vội vàng thu kiếm lại, chẳng dè Tiểu Chi lại vọt chân chạy biến đi. Phương Cảnh Thu giơ cao kiếm, chạy theo quát hỏi: “Chạy đi đâu?” Tổng Chánh Khanh nhặt lấy trường kiếm bị đánh rơi, vội vàng bám đuổi theo sau.

Các tảng đá phía sau núi tranh vanh, các sơn lộ đan chéo lẫn nhau. Tiểu Chi vừa mới nhảy vào sơn thạch, tức thì chẳng còn thấy tăm hơi đâu cả. Phương Cảnh Thu chạy đến mép núi, ở đây vách đá cao ngàn thước, sâu vạn trượng, chẳng thấy thân ảnh Tiểu Chi đâu? Hắn định gào lên thì đã nghe Tổng Chánh Khanh cản lại:

“A! Sư huynh đừng la, sư muội muốn cùng chúng ta chơi trò trốn tìm đó mà. Thử xem coi ai tìm gặp được sư muội trước.”

Phương Cảnh Thu nhìn Tổng Chánh Khanh với vẻ nghi ngờ, sau đó nói “Được!” So với Tổng Chánh Khanh, hẳn quen thuộc địa hình ở đây hơn rất nhiều, cho rằng mình sẽ nắm chắc phần thắng.

Hai người chia tay tìm kiếm. Tổng Chánh Khanh đợi Phương Cảnh Thu đi xa, gã mới vội bước đến một tảng đá ở sườn núi nằm cạnh sơn lộ rồi đẩy nó qua một bên, bỗng gã hét lên sợ hãi: “Ồi chao! Không ổn rồi!” Tiếp đó, gã vội vàng núp sau một tảng đá trong bụi cỏ.

“Nhị sư huynh!” Tiểu Chi từ trong một hang động cạnh sườn núi vội vàng bước ra. Cô mới vừa đến mép sơn lộ thì đã nghe tiếng la từ sườn núi, vội vàng gọi to: “Tổng ca ca!” Cô định mạo hiểm trèo xuống dốc núi thì Tổng Chánh Khanh từ trong bụi cỏ bước ra, chặn nàng lại: “Sư muội, ta ở đây này!”

“Huynh... huynh ăn gian!” Cô đập tay vào vai gã, đang định mở lời thì Tổng Chánh Khanh chụp lấy tay cô: “Chạy! Chạy mau!”

Tổng Chánh Khanh chẳng kịp giải bày với Tiểu Chi, vừa mới kéo cô vào trong động thì ngay lúc đó đã nghe tiếng hô hoán của Phương Cảnh Thu từ sơn lộ truyền lại: “Sư đệ! Sư đệ! Người sao rồi?”

Tổng Chánh Khanh ngăn Tiểu Chi: “Đừng lên tiếng. Sư huynh cùng ta đã cựa với nhau, huynh ấy nói các con lộ và hang động ở đây huynh ấy đều biết rõ, bất luận ta có chốn nơi nào thì huynh ấy cũng có thể tìm ra. Trái lại, ta thì chẳng tin vào việc đó!”

Ở bên ngoài động, tiếng kêu réo của Phương Cảnh Thu dần dần xa hơn.

Tổng Chánh Khanh đứng kề sát Tiểu Chi, nắm lấy tay cô. Gã nhớ lại năm đó, nhớ lại tình cảnh mà gã cùng Tiểu Chi trốn chung trong động, lúc đó cô hãy còn nhỏ nhưng giờ đã là một cô nương mười tám tuổi rồi. Gã ngơ ngẩn nhìn cô, năm đó cô là một tiểu cô nương dễ thương, hiện tại lại càng dễ thương hơn nữa, khiến lòng người thêm xao động. Cô đã trưởng thành rồi. Tóc cô phát ra một hương thơm thật dễ chịu, cổ lộ trắng ngần, thân hình mảnh mai, những đường nét tuyệt mỹ kết hợp với vẻ hồn nhiên sẵn có tạo cho cô nét thủy mị, dễ thương. Mũi cao, môi thắm, đôi mắt sáng ngời, ngực đều đặn khiến cho gã đảo điên thần hồn, hồn vía bay đi mất. Gã vội vàng nắm chặt lấy tay cô, đôi tay cô nhỏ nhắn mềm mại, mịn màng đã khiến toàn thân gã run rẩy.

Tiểu Chi đột ngột quay người lại, phát giác Tổng Chánh Khanh đang nắm lấy tay mình, bắt giác mặt đỏ hồng lên. Tay cô vội vàng rút lại. Cô không còn là một tiểu cô nương ở trong động của những năm trước. Thấy đôi mắt đắm đuối đến ngây dại của Tổng Chánh Khanh khiến lòng cô hết sức kinh hoàng.

“Nhị sư huynh, chúng ta về thôi.” Cô đỏ mặt nói.

“Huynh... huynh vẫn muốn đại sư huynh tìm đến đây.” Tổng Chánh Khanh vừa nói lấp la lấp lửng, vừa lấy từ trong người ra một chiếc khăn tay, đi tới nói: “Muội nên nghỉ một chút đi. Xem kìa, đầu ướt đầm mồ hôi!”

Tiểu Chi biết lòng mình quá đổi khấn trương, cô trấn định tâm thần, nhận lấy khăn tay: “Ồi chao! Đây là khăn tay của muội mà, sao lại...”

“À, là do hôm trước sư muội luyện công đã đánh ướt nên ta nhặt được, nghĩ rằng sư muội mãi mê luyện công nên chắc có lẽ đã thấm mệt nên ta quên trả lại khăn tay và vẫn còn giữ lại trên người. Do ta đã giặt sạch nên mang luôn bên người.” Tổng Chánh Khanh giả bộ làm ra vẻ tùy tiện “Xem này, chẳng phải bây giờ nó lại không được sử dụng sao?”

Tiểu Chi lau mồ hôi trên đầu, bước chân ra khỏi nơi ẩn náu. Mới bước chân ra khỏi cửa động, tâm tình cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Nếu có ai mà thấy hai người bọn họ trốn trong động, vậy... Mặt cô bắt giác lại đỏ gấc lên.

Tổng Chánh Khanh ngắm theo khuôn mặt đỏ hồng của cô, cảm thấy có một luồng nhiệt lưu đang chạy khắp châu thân. Gã thầm nghĩ: “Vì sư muội, huynh nguyện hi sinh tất cả, cho dù đó là sinh mạng của mình!”

Tiểu Chi phát giác thần tình kỳ dị của Tổng Chánh Khanh, cô bèn quay đầu nhìn những bông hoa bên vách núi, giọng trầm xuống:

“Núi này giống như Vũ Lăng sơn, thật là đẹp...” Cô nghĩ mình nói lãng đi thì sẽ làm thay đổi bầu không khí nhạt nhẽo trước mắt. Đột nhiên, mắt cô nhìn thấy một đoá hoa kim cúc ở vách núi cách đó không xa “A!

Hoa Cúc nhìn thật đẹp!”

Đóa hoa cúc nằm trên vách núi đang đong đưa đón gió, dưới ánh nắng tỏa ra một sắc vàng rực rỡ.

Tổng Chánh Khanh vọt chạy đến bên vách núi.

“Huynh... huynh muốn làm gì?” Tiểu Chi chạy theo la lớn: “Huynh điên à?” Tiểu Chi giơ tay chụp lấy Tổng Chánh Khanh, nhưng gã đã lao xuống vách núi.

“Huynh...” Tiểu Chi vừa tức vừa giận, nhìn theo khe núi thấy Tổng Chánh Khanh đang đi về hướng hoa Cúc, cất giọng gào to: “Muội không muốn ngắm hoa đó, muội không cần! Huynh trở lại đi!”

Vực sâu không thấy đáy, Tổng Chánh Khanh thấy vắng đầu hoa mắt, tay chân run lấy bầy. Gã ân hận không nên vì một phút anh dũng nhất thời mà leo xuống vách núi, hiện tại muốn leo trở lên cũng không được. Gã nhào người về hướng vách đá, hướng về Tiểu Chi nói: “Mau tìm dây bện bằng rễ cây lại!”

Tiểu Chi dùng trường kiếm chặt những bụi cây, sau đó nhanh chóng bỏ chúng vào chung một chỗ, nối lại với nhau và thả xuống. Tổng Chánh Khanh chìa tay chụp lấy sợi dây, trong lòng đã hết hoảng sợ. Gã nhìn thấy hoa Cúc không xa tầm tay là mấy, thân hình gã lại dờ về nơi có hoa Cúc.

“Đừng! Muội chẳng cần, mau leo lên đi!” Tiểu Chi không ngớt la lên, mồ hôi tuôn rơi nườm nượp.

Tổng Chánh Khanh chẳng thèm trả lời. Hoa Cúc đã kề sát bên tay mà nếu không thử thì chẳng hóa ra là phí công mạo hiểm hay sao? Chân gã đặt lên khe đá, chồm tay để ngắt lấy đóa hoa cúc... Chân gã treo lơ lửng giữa không trung, thân hình bám vào vách đá, tả thủ nắm chặt đóa hoa cúc vừa hái được, tả thủ nắm lấy dây leo. Hai tay Tiểu Chi giữ chặt dây leo rồi từ từ kéo lên...

Cuối cùng Tổng Chánh Khanh cũng hái được hoa Cúc lên khỏi vách núi. Vai áo gã rách bươm, máu thấm đầm ướt cả áo. Gã nhún nhún vai, tỏ ra vẻ vô cùng tiêu sái, cầm hoa Cúc đưa đến trước mặt Tiểu Chi: “Sư muội, huynh hái hoa Cúc được rồi nè!”

Tiểu Chi đột ngột chụp lấy hoa Cúc rồi ném xuống đất, cô giữ lấy vai gã:

“Để muội băng bó vết thương cho huynh.”

“Không cần đâu.” Tổng Chánh Khanh nhìn chằm chằm cô, đột nhiên gã nắm lấy tay cô.

Cô nhớ lại tình cảnh nguy hiểm tại vách núi mới rồi, nhớ lại những lúc gã chiếu cố mọi chuyện cho mình lúc luyện công, nhớ lại lúc gặp gã tại Cao Thăng khách điểm... Cô cũng chẳng rút tay lại. Cô cảm thấy có một cảm giác gì đó rất là lạ mà không thể diễn tả nên liền đột ngột len lỏi vào tim mình.

“Chi nhi!” Một âm thanh từ phía sau vách núi truyền lại.

Tổng Chánh Khanh, Tiểu Chi hai người nhảy ra xa như bị điện giật!

Tiểu Trường Đình đang chạy tới với vẻ mặt hầm hầm.

“Sư phụ.” Tổng Chánh Khanh buông lỏng tay xuống, len lén nhìn sang bên cạnh, thần sắc của sư phụ khiến gã cảm thấy bất an.

“Phụ thân” Tiểu Chi bước lên trước khẽ chào, mặt vẫn còn chưa hết ửng đỏ.

Tiểu Trường Đình nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo, rồi quay qua phía Tổng Chánh Khanh: “Trở về trang viên, vào thư phòng viết ba lần mười điều giới luật của sư môn cho ta.”

“Sư phụ. Con...”

“Đi!” Tiểu Trường Đình chẳng lớn tiếng nhưng lại vô cùng nghiêm khắc.

“Dạ!” Tổng Chánh Khanh nhặt lấy trường kiếm rồi vội vàng quay gót.

Đi ngang qua bụi cỏ, Tổng Chánh Khanh chợt dừng bước rồi chui vào đó. Gã dè dặt ẩn mình xuống đất rồi bò men theo vách đá, bẻ khí lại rồi ép sát mình vào vách đá. Từ vách đá bên kia vọng lại những lời đối thoại giữa Tiểu Trường Đình và Tiểu Chi:

“Từ rày về sau, con không được phép ở chung một chỗ với Tổng Chánh Khanh nếu chưa được sự cho phép của ta.”

“Phụ thân! Chúng con không có gì mà...”

“Ta biết rồi.” Gần đây, Tiểu Trường Đình được Trương Ngọc Mai cho hay Tổng Chánh Khanh thường ngơ ngẩn ngẩn nhìn Tiểu Chi, lặng lẽ theo sát cô, thường viện cớ này cớ nọ để đến phòng nói chuyện, há chẳng phải là đã si mê cô hay sao? Nữ nhân đối với những việc này thường đặc biệt miễn cảm. Lúc đầu thì chàng chẳng để tâm lắm, nhưng sau này trong lúc luyện công chàng phát giác Tổng Chánh Khanh đối với Tiểu Chi rất ư là nhiệt tình, việc xảy ra bên vách núi vừa rồi đã chứng thật những suy đoán của Trương Ngọc Mai là đúng, cho nên chàng vội xuất hiện để can thiệp. Chàng chẳng có một chút ấn tượng bất hảo nào đối với Tổng Chánh Khanh, gã vốn thông minh lanh lợi; nhiệt tình, nhã nhặn và rộng rãi với mọi người. Gã đối với chàng và Trương Ngọc Mai thập phần tôn kính. Trong trang viên, ngoại trừ Chu Tường ra, thì ai ai cũng đều mến gã. Chu Tường đã từng một vài lần từ chối bắt chuyện với Tổng Chánh Khanh vì thấy gã quá khoe khoang, làm nhiều việc xấu ở Hàn Lâm viện nên chẳng tín nhiệm gã. Tiểu Chi là con của Lôi Chấn Hoàn, nếu chung thân đại sự của cô mà có gì nhằm lẫn thì làm sao ăn nói với vong linh của Lôi đại hiệp?

Nhưng đối với những việc như thế này, chàng không tiện trách cứ Tiểu Chi.

Trên vách núi hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có gió núi thổi vào lá nghe xào xạc.

Trầm mặc cả buổi, Tiểu Chi mới lên tiếng: “Phụ thân, con năm nay đã mười tám, chuyện ở hậu các lâu có thể giao cho con được không?” Cô biết trúc tượng chính là “hàng” nhưng phụ thân mình vẫn chưa đem ra ngoài.

“Không được!” Tiểu Trường Đình nói như chém đinh chặt sắt. Chàng làm sao có thể để cho con mình mạo hiểm được?

“Phụ thân không tin con à?”

“Không phải. Công phu của con còn kém lắm, vả lại thân là nhi nữ thì làm sao có thể đảm đương được trọng trách này?”

“Nhưng mà lão nhân gia người vì chuyện này mà đầu đã bạc trắng, hài nhi chẳng thấy an tâm chút nào cả.”

“Không cần nói nữa! Ta đã tự có chủ trương riêng.”

Tổng Chánh Khanh đang nằm sắp trong bụi cỏ, lơ mơ nghe được những lời nói chuyện của hai người, gã suy nghĩ cực nhanh: “Thảo nào sư phụ thường trông coi hậu các lâu, ngồi ở đó có hơn một thời thần, nguyên lai trong hậu các lâu có chứa vật gì đây? Kim ngân, tài bảo...? Không đúng! Bí kíp võ công? Đúng rồi! Nhất định là vậy... Nếu như ta có thể nhìn thấy được bí kíp võ công rồi học trộm một ít. Sau này sư phụ có truyền lại cho bọn mình thì mình có thể vượt qua Phương Cảnh Thu, rồi biết đâu chừng sư phụ sẽ cao hứng mà sẽ truyền hết Bát Quái Kim Đao và Hưởng Kim Tiêu cho mình.”

Đầu óc gã kêu vo ve lên, trước mắt đã quên sạch việc hái hoa dưới vách núi mới rồi. Gã quyết tâm mạo hiểm một lần: tối sẽ dò xét hậu các lâu, nhìn trộm bí kíp võ công mà sư phụ dấu diếm.

12. Cuồng Tửu Lâu Túy Hậu Tiết Ky Mật

Đạo bí họa dạ sấm tiểu gia lâu

Chiêu bài màu vàng đỏ của “Di Xuân lâu” tại Thái Bình phổ tung bay đón gió, khách nhân lai vãng rất ư là nhộn nhịp.

“Di Xuân lâu” là một tửu lâu lớn nhất ở Thái Bình phố. Phía trước thì bán rượu và các món điểm tâm bình dân, phía sau là nơi để các khách thượng tá túc. Nghe đâu ở phía sau, ngoài những phòng nghỉ thì còn có đồ trường và kỹ viện. Lão bản của tửu lâu họ Hoàng, tên là Chí Viễn có chỗ dựa rất vững chắc, trong khách điểm lúc nào cũng có đồ bác, xướng ca; ngay cả nha môn cũng không dám hỏi han đến.

Tổng Chánh Khanh phụng mệnh sứ nường Trương Ngọc Mai mang lễ vật đến Thái Bình phố. Trương lão bản của “Thái Hòa tiền trang” thích tên hài tử nhanh mồm nhanh miệng này nên đã thưởng cho gã hai lượng bạc. Tổng Chánh Khanh đi ngang qua Di Xuân lâu, trong túi sẵn có tiền nên tạt vào uống vài chung để giải sầu. Uống xong ba chung rượu thì cũng có phần ngà ngà, gã vỗ bàn gọi: “Mau mang rượu thêm cho tiểu gia!”

“Dạ, đến liền!” Điểm tiểu nhị vừa lấy thêm rượu vừa ứng tiếng trả lời. Hắn rót rượu vào bình cho Tổng Chánh Khanh:

“Công tử gia có muốn ăn gì không?”

“Nửa cân thịt, nửa cân gân trâu. Mau lên!” Tổng Chánh Khanh chụp lấy bầu rượu tuôn ừng ực một hơi. Điểm tiểu nhị hô to một tràng dài: “Nửa cân thịt, nửa cân gân trâu.” Sau đó hắn đến bên cạnh Tổng Chánh Khanh, gật gật đầu nói: “Sẽ mang ra liền, mời...” Lời còn chưa dứt, Tổng Chánh Khanh đã bạt tai hắn một cái “bốp”, cầm bầu rượu quăng luôn xuống đất: “Tiểu gia muốn uống rượu, sao lại mang thứ này ra?”

“Bốp” một tiếng, bầu rượu đã bị dẫm nát. Tiếng vỡ nát đã làm kinh động các thực khách trong tửu lâu, có người ở tầng trên cúi đầu xuống nhìn.

Ngay lúc đó chiếc màn che ở nội đường phía dưới được vén lên, hai đại hán vạm vỡ chạy thẳng đến hai bên tả, hữu của Tổng Chánh Khanh: “Thằng oắt con, làm ơn mở con mắt ra mà nhìn, Di Xuân lâu há là chỗ để người giở trò lưu manh?”

Tổng Chánh Khanh bị tên đại hán la như vậy thì đã tỉnh rượu hơn nửa phần. Với công phu hiện nay của gã thì chẳng xem hai gã đại hán này vào đâu cả, nhưng nếu gã gây sự ở đây mà bị sự phụ biết được thì sẽ vô cùng rắc rối nên đành xuống nước, cười cầu hòa nói:

“Tại hạ uống có hơn hai chung nên hơi bị say mà lỡ tay, mong hai vị rộng lòng tha thứ.”

“Hừ! Bộ tưởng chỉ cần một câu nói là xong à? Đền tiền bầu rượu mau!”

Rõ là không phân biệt trắng đen mà! Tổng Chánh Khanh chỉ cảm thấy một cổ nộ khí đang chạy vọt lên đầu. Gã dồn nén nộ hỏa, tay chấp trước ngực: “Hảo! Hôm nay tâm trạng tiểu gia tốt nên không tính toán với các người, bầu rượu có bao tiền, ta sẽ bồi thường hết.”

“Năm lượng bạc.”

“Cái gì?” Tổng Chánh Khanh trợn trừng mắt “Năm lượng bạc?”

“Oắt con, người cho rằng một bầu rượu của Di Xuân lâu chỉ đáng giá bao nhiêu thôi sao? Ngoài năm lượng bạc, người còn phải đập đầu tạ tội nữa kia!”

Tổng Chánh Khanh giận đến tím mặt. Một bầu rượu nhỏ như vậy nhiều nhất là một lượng, dám mở miệng bảo là năm lượng bạc, rõ là bịp bợm mà. Gã vén tung vạt áo, chân dẫm lên bàn, ngạo nghễ nhìn hai tên đại hán, cười lạnh: “Hay, bọn người mỗi người đập đầu với tiểu gia một cái, ta sẽ tặng cho bọn người năm lượng bạc.”

Hai đại hán chuẩn bị xuất thủ, chợt nghe có người chạy lên cầu thang rầm rập, cao giọng: “Xin hai vị dừng động thủ!”

Tổng Chánh Khanh còn đang kinh nghi thì thấy hai đại hán quay đầu lại: “Các hạ thay hắn trả tiền?”

Người mới đến ước chừng ba lăm, ba sáu tuổi, ăn mặc theo lối thương khách nhưng lại vô cùng hoa lệ. Hắn tươi cười nhìn hai gã đại hán: “Vị thiếu niên công tử này mặt mày sáng sủa, dung mạo堂堂 hoàng, tráng khí hào hùng, mai sau tất sẽ là một anh hùng đỉnh thiên lập địa. Vừa rồi điểm tiểu nhị phục vụ không chu đáo, chàng ta vì có chút men rượu nên đã đập vỡ bầu rượu. Có phải là năm lượng bạc không, cứ ghi sổ cho Bù mỗ!”

“Úi chà! Sao lại dám kinh động đến Bù lão bản?” Lão chưởng quỹ từ sau quầy chạy vội đến cạnh bàn, trừng mắt nhìn hai gã đại hán: “Ngay cả Bù lão bản của ”Bảo Thông ngân trang” ở Giang Nam mà cũng không nhận ra nữa à? Mau cùng ta đi xuống!”

Bù lão bản cười nói: “Phải tính chứ, tính chứ. Cái này tính...”

Lão chủ quỹ vội vàng nói: “Đừng nói vậy. Là tên tiểu nhị không phải. Tiểu nhị! Mau xin lỗi công tử gia!”

Điểm tiểu nhị mặt mày nhăn nhó như bị ai đấm, cực chẳng đã phải tạ tội với Tổng Chánh Khanh. Bùi lão bản nắm lấy tay Tổng Chánh Khanh: “Thỉnh công tử lên lầu hàn huyên đôi chút.”

Khách nhân mà Di Xuân lâu tiếp đãi rất nhiều, vô luận là cự phú khách thương, hào môn tử đệ, hoặc bình dân bách tính đều không từ chối một ai. Nhưng đối với những khách nhân tạm nghỉ chân hay ăn uống sơ sài thì tiếp đãi ở lầu dưới; khách muốn lên lầu để uống rượu, ăn uống trong những căn phòng trang nhã thì phải trả cái giá ở trên trời, gấp nhiều lần so với ở lầu dưới. Còn về phần hậu lâu thì không cần phải nói đến nữa. Vì vậy, chỉ cần nhìn khách ngồi ở dưới lầu, trên lầu hay hạ lâu là có thể đoán ra được thân phận của họ. Tổng Chánh Khanh nhờ thay sự nương mang tín vật đi nên đã nhiều lần đi ngang Di Xuân lâu, từ lâu đã hằng mong ước được ngồi trên đó. Nhưng tiếc rằng gã đã không còn là thiếu gia của Tam Nguyên Trang từng xài tiền như nước nên chỉ còn biết đứng trước cửa của lầu, thật là lực bất tòng tâm. Lúc này đây, gã được Bùi lão bản mời lên lầu, tuy không hề biết dụng ý của lão ta nhưng chẳng hề từ chối, cùng nắm tay dẫn nhau bước lên lầu. Bùi lão bản và Tổng Chánh Khanh vừa mới ngồi xuống trong căn phòng trang nhã thì lập tức có hai nàng ca nữ có tư sắc động nhân ôm đàn tỳ bà tiến đến gần. Bùi lão bản nhẹ nhàng vung tay: “Ta và công tử nói chuyện, không cần đâu.”

Hai cô ca nữ ôm đàn tỳ bà cung kính thối lui, một cô hướng về Tổng Chánh Khanh cười mỉm khiến tâm thần gã xao động, cặp mắt cứ dán vào cô ca nữ đang rời khỏi phòng.

Bùi lão bản nhìn thấy rất rõ bèn cười thầm. Lão gọi tên hầu bàn đổi rượu và thức ăn, sau đó nói với Tổng Chánh Khanh: “Tại hạ là Bùi Thiệu Nam của Bảo Thông ngân trang ở Giang Nam, nếu như ta đoán không sai thì công tử chính là Tổng Chánh Khanh, đệ nhị của Tổng Hàn Lâm ở Tam Nguyên trang.”

Tổng Chánh Khanh lộ vẻ kinh ngạc: “Bùi lão bản, sao ngài...”

“Ha ha...” Bùi Thiệu Nam cười dài một tràng “Công tử thần thái siêu tục, phong thái có nhiều điểm với bá phụ trước đây. Khuôn mặt thanh tú giống hệt mẹ con là Thất quận chúa. Tóm lại, ta chính là cậu họ của con. Ta thấy con rất là quen thuộc...”

Rượu và thức ăn được mang đến. Tổng Chánh Khanh cúi đầu nhìn xuống, thấy bốn đĩa thức ăn, tám đĩa rau, màu sắc tươi nguyên, so với lầu dưới thì hoàn toàn tương phản. Ấm rượu, chung rượu đều được làm bằng đồng nguyên chất, thập phần lịch sự và sang trọng.

“Dùng đi cháu!” Bùi Thiệu Nam rót đầy rượu vào chung cho Tổng Chánh Khanh rồi nói: “Cháu sao không ở Tam Nguyên trang mà lại đến Thái Bình phố?”

Tổng Chánh Khanh uống hết rượu trong chung, thở dài một hơi rồi nói: “À, chuyện nói ra dài dòng lắm...”

“Vừa uống vừa nói đi...” Bùi Thiệu Nam hướng Tổng Chánh Khanh mời rượu.

Tổng Chánh Khanh chậm rãi kể những chuyện trong năm năm qua cho Bùi Thiệu Nam minh bạch. Trong lúc nói chuyện, gã uống liên tục có hơn mười chung. Gã nguyên đã uống không ít nên lúc này đã say túy lúy.

“Tiểu Trường Đình là người đứng đầu trong võ lâm, cháu đã được nhận vào làm môn hạ thì thật là tam sanh hữu hạnh. Có điều là cháu từ nhỏ đã được nâng niu chịu chuộng, sinh hoạt ở Tiểu gia trang quá tịch mịch, làm sao cháu có thể thích nghi cho được?”

Tổng Chánh Khanh vốn đã có chín phần say, mắt đã muốn híp lại. Sinh hoạt kham khổ vài năm tại Tiểu gia trang đã khiến gã sinh lòng chán ngán, thêm vào đó sự phụ chẳng yêu mến gã cho lắm, sự muội Tiểu Chi lại cũng đối xử bình thường với gã, luôn tìm cách tránh né gã. Gã vô cùng tức giận và bất bình, trước kia chẳng có chỗ để phát tiết, lúc này đây từ từ ý cứ tuôn ra, gã đặt chung rượu lên bàn, hỏi liên tục: “Bùi cữu, Con có điểm nào không bằng Phương Cảnh Thu? Tại sao sự phụ lại không truyền cho con bí kíp võ công...”

Bùi Thiệu Nam trộm quan sát Tổng Chánh Khanh. Qua việc vặn hỏi Tổng Chánh Khanh, hắn đã nắm rõ tình hình của Tiểu Trường Đình dạo gần đây, đặc biệt là lúc Tổng Chánh Khanh thuật lại việc mỗi ngày

Tiểu Trường Đình đều đến hậu các lâu thì rất lấy làm hứng thú. Lúc này lại nghe Tổng Chánh Khanh đề cập đến võ lâm bí kíp nên vội vàng hỏi: “Bí kíp võ công gì?”

Tổng Chánh Khanh đã uống quá chén nên ngã sấp xuống bàn nói: “Bí kíp khỉ khô gì! Con đi... ra hậu các lâu chỉ thấy nơi ấy giấu... chẳng phải là võ công bí kíp gì cả, bất quá chỉ là một bức họa tầm thường. Ha ha, loại tranh này, Tam Nguyên trang con có ...có nhiều lắm. Ai mà thêm...”

“Hình dạng bức họa như thế nào? Trên bức họa có gì?” Bùi Thiệu Nam lắc vai gãi hỏi.

Tổng Chánh Khanh đã xụi lơ cán cuốc, bắt đầu ngáy vang, chẳng trả lời vấn đề của hắn.

Bùi Thiệu Nam vỗ tay, lão bản của tửu lâu là Hoàng Chí Viễn lên tiếng đáp và chạy đến. Mặt Bùi Thiệu Nam tái mét, ngữ khí cực kỳ sắc bén:

“Người mau báo cáo với La đại nhân, Tiểu Trường Đình cố thủ trang viên, ngoại trừ những người cùng làng và lương dân thì không một ai thấy qua. Phía sau trang viên của Tiểu gia có một ngôi mộ vô danh, người có biết không? Tiểu Trường Đình giấu gì ở hậu các lâu, người có biết không?”

“Hồ đại nhân...” Hoàng Chí Viễn sắc diện kinh hoàng, chẳng biết nên trả lời thế nào cho phải.

Nguyên lai tên Bùi Thiệu Nam này chính là Ngự Tiền thị vệ tiểu đầu mục Hồ Trạch, hiện tại hắn đã được thăng chức Ngũ phẩm đại phu thị vệ trong Anh Vũ điện. Hoàng Chí Viễn phụng mệnh mở tửu lâu tại đây để giám thị Tiểu Trường Đình. Trước đây La Hán Trùng phụng mệnh tiến sơn để tập nã nhĩ tử của Lôi Chấn Hoàn nhưng không thành, sau khi hồi kinh liền bị quở trách, giáng chức và giảm lương bổng. Năm nay hắn hết lòng phục vụ triều đình, cố tìm giết những nghĩa sĩ kháng Thanh nhưng thủy chung vẫn chưa tìm được tổng đà của Thiên Địa Hội. Hắn luôn dè chừng Tiểu Trường Đình, phái người giám sát chặt chẽ trang viên của Tiểu gia. Lần này đây hắn đã được phục chức, cùng Hồ Trạch lĩnh mệnh truy tâm bí đồ của Thiên Địa Hội. Hồ Trạch nghe nhạc phụ của mình là Tần Sơn Bảo nói rằng lão từng sử dụng Hắc Sa Chưởng đả thương người đưa tin của Thiên Địa Hội, nghi ngờ người đó đào thoát về hướng Tiểu gia trang. Hôm nay lại nghe Tổng Chánh Khanh nói đến tình huống này, Hồ Trạch thầm tính toán:

Triều đình ra mệnh lệnh phải truy tìm cho được bí đồ của Thiên Địa Hội, rất có thể nó nằm trong Tiểu gia trang, nhưng chẳng biết điều mà Tổng Chánh Khanh nói có phải là bức họa đó hay không thì nhất định phải điều tra cho minh bạch. Tức thì gã bèn quát hỏi Hoàng Chí Viễn: “Mã, Vương thị vệ ở đâu?”

Hoàng Chí Viễn mồ hôi nườm nượp: “Bọn họ tại... tại hậu lâu của Diễm Xuân viên...”

“Khốn nạn! Kêu bọn chúng mau đến gặp ta lập tức, tối nay ta sẽ đến Tiểu gia trang một chuyến!”

“Dạ!” Hoàng Chí Viễn vội vàng lên tiếng. Hắn nhìn Tổng Chánh Khanh đang nằm sấp trên mặt bàn chỉ bằng một con mắt: “Hồ đại nhân, tên tiểu tử này nên xử trí thế nào?”

Hồ Trạch suy nghĩ một chút rồi nói: “Phái người mang gã đến Thái Hòa tiền trang, nói gã uống rượu say ở đây. Ngày mai ta sẽ đến bái kiến lão bản của tiền trang.”

Hoàng Chí Viễn nháy mắt nói: “Đại nhân, ngài cần gì phải động thủ cước, mang thêm phiên toái. Chi bằng...”

Hồ Trạch cười khà khà: “Lưu tiểu tử này lại, biết đâu còn có tác dụng.”

Hoàng Chí Viễn lĩnh mệnh, nhanh chóng bước chân về hậu lâu.

Oo

Sương đêm mờ mịt, trăng lúc ẩn lúc hiện, mây từ từ trôi qua. Từ trong những áng mây dày đặc lại lóe ra tia sáng của một vài ngôi sao.

Trong đêm tối, hậu các lâu cao lớn, uy nghiêm, đứng vững như núi ở hậu viện của Tiểu gia trang

Sâu trong hậu viện, lờ mờ nghe tiếng mõ báo canh “Keng! Keng! Keng!”, đã đứng canh ba!

Một đạo nhân ảnh nhanh chóng vọt lên đầu tường, tay nhẹ nhàng chống xuống tường, lướt nhanh vào hậu viện. Người mới đến mang theo một luồng gió mạnh, vải che kín mặt, vai mang cương đao, mặc đồ dạ hành. Hắn chính là Hồ Trạch.

Hồ Trạch nguyên là đồ đệ của “Cửu hành quan” Diệp Đạo Trường ở Hoa Sơn, đã từng tập nghệ nhiều năm ở “Cửu hành cung”, sau lại ăn cắp tiền lương hỏa trong cung xuống núi đánh bạc nên bị sư phụ trục xuất khỏi sư môn. Sau khi hạ sơn, ý mình học được môn khinh công “Cửu huyền độc bộ” tại “Cửu hành cung” nên sống bằng nghề đục tường khoét vách của dân. Vào năm ấy, cửu phái trong võ lâm phát thiệp hội yến, Hồ Trạch trong lúc tử húng đã huênh hoang rằng đêm nay sẽ vào trong Lạc Dương thành để lấy đi kim ấn của tri phủ nha môn, tức thì danh tiếng vang rền trong võ lâm. Hồ Trạch lá gan ngày càng lớn, sau đó quyết định lên vào Tử Cấm Thành để ăn cắp bảo vật ở trong đại nội hoàng cung, chẳng ngờ chạm phải cơ quan nên bị nội thị tổng quản tróc nã. Hồ Trạch vốn tưởng rằng mình khó lòng mà đào thoát ách vận, may mắn sao lại đúng lúc tổng quản đang tuyển chọn nội thị, thấy có thể lợi dụng được võ nghệ của hắn nên tha tội, thu hắn vào nội thị. Hồ Trạch cảm kích không sao kể xiết nên từ đó bái vào làm môn hạ cho tổng quản, làm ứng khuyến cho triều đình. Hắn tự thị khinh công cao cường, nên chẳng xem Tiểu gia trang vào đâu, vì vậy để cho Vương, Mã thị vệ đi lại xem chừng ở phía ngoài trang viên, một mình xông vào hậu các lâu.

Hồ Trạch nhón chân nhẹ nhẹ, đột ngột lách mình một cái đã tiến đến trước hậu các lâu. Hắn sử chiêu “Tình diên điểm thủy”, cả thân người nhấc lên. Hắn chuẩn bị vượt qua lan can, đột nhiên phát hiện một sợi dây thừng từ đằng sau lan can bay vọt ra, bèn la lên “Không xong!”. Hai tay vội vàng chụp lấy lan can, thân người gập lại giữa không trung, chân vừa đạp vào lan can một nhịp đã phải vọt người lên, nhảy ra ngoài mây trắng.

Hồ Trạch vừa mới rơi xuống đất, đã nghe “Bụp” một tiếng, sợi dây thừng từ dưới đất bay vọt lên đánh vào mắt cá hắn. Cùng lúc đó, một hồi chuông dồn đã vang lên từ hậu các lâu. Hồ Trạch vội vàng sử dụng “Cửu huyền độc bộ”, khẽ vận lưng một cái, nhảy người tránh né sợi dây thừng đang đánh tới. Hắn đang chuẩn bị lách mình trốn đi thì chợt nghe vang lên “Băng, băng” một tràng, dây thừng từ dưới đất vọt lên, phân thành tám đường theo ba hướng thượng, trung, hạ đánh về hắn. Hắn vội kêu lên “Bát Quái Tác”. Trước đây, tại đại nội tứ khổ hắn đã từng bị “Bát Quái Tác” kiềm giữ, may mà sau đó được tổng quản đại nhân chỉ điểm cho giải pháp đối phó với “Bát Quái Tác” nên cũng biết chút ít.

Hồ Trạch vội vàng tháo cái túi đeo ở hông ra, ném “vèo” xuống dưới, đoạn vung dây thừng lên cuốn vào đó. Ý nhắm chuẩn thời cơ, điểm một chân lên, dùng thế “Yến Tử Xuyên Lâm” phi thân lao vút ra, thoát khỏi hiểm cảnh.

Hồ Trạch đứng chưa kịp vững thì đã nghe “xè xè”, một thanh cương đao xé gió lao đến. Hồ Trạch vội sử chiêu “Cuồng phong bãi liễu” lách tránh. Tuy hắn đã nhanh nhẹn đến như vậy nhưng vai áo bên tay trái vẫn rách một mảng, khiến gã kinh hồn khiếp đảm. Lúc này đây, ánh lửa lập lòe từ tiền viện, tiếng người hô to vọng đến. Hồ Trạch đâu còn lòng dạ nào mà ham chiến, vội vàng nhảy về trước một vài trượng, ngay cả vết đao trên lưng cũng không kịp xem đến, liều mạng chạy về hướng bờ tường.

Chu Tường tay cầm cương đao quát lớn: “Tặc tử to gan, dám đến Tiểu gia trang trộm cắp, mau buông tay chịu trói cho ta!” Lão vừa la vừa sờ vào bọc tiêu giắt nơi hông, vội vàng truy đuổi.

Hồ Trạch chạy đến vách tường, tay chụp lấy sợi dây thừng đã được treo sẵn ở đó, vọt người lên bờ tường. Chu Tường vung tay, một đạo kim quang bay xẹt, Hồ Trạch hét lên “ây da”, vội vàng hạ thân xuống, suýt chút nữa là đã từ giữa không rơi xuống đất.

Chu Tường thấy tiêu của mình vẫn chưa đánh ngã được tặc tử, đang định phóng ra mũi thứ hai thì đột nhiên từ phía bờ tường hai viên đạn bay như xé gió bắn vào mặt. Lão buộc phải vung cương đao lên, sử chiêu “Kim phong phát diện” để bảo vệ mặt.

Tiếng “keng, keng, keng, keng” vang lên không ngớt, Chu Tường thu đao lại nhìn thì chẳng còn thấy bóng dáng của tặc tử đâu cả. Lão biết tặc tử đã bỏ trốn, có truy đuổi cũng vô ích.

Lúc này Tiểu Trường Đình vừa đến, cởi Bát Quái Kim Đao ra, tỉ mỉ quan sát. Chu Tường chạy đến hỏi: “Quán chủ, tặc nhân là ai vậy?” Tuy Tam Tương vũ quán đã đóng cửa nhưng Chu Tường vẫn gọi chàng là Quán chủ.

Tiểu Trường Đình quan sát kỹ càng những thứ đồ trong bọc: dây, đồ bẻ khóa, ống phun khói, bọc vôi, diêm, hạnh hoàng chỉ... toàn là những công cụ “thấp kém” của bọn đạo tặc sử dụng. Chàng nói với giọng chẳng chút quan tâm: “Đây chỉ là đồ của bọn trộm vặt, sau này ban đêm phái hai người canh chừng, nhớ bật đèn lên.”

“Quán chủ...” Chu Tường muốn nói gì đó.

“À” Tiểu Trường Đình cắt ngang lời của Chu Tường nói: “Tổng Chánh Khanh đến Thái Bình phố đến giờ vẫn chưa thấy về, ngày mai lão đến Thái Bình phố xem sao, không được lộ sự tình.” Chàng biết Chu Tường hết mực trung thành với Tiểu gia trang nhưng đối với việc như Thiên Địa Hội và bức họa, chàng luôn che giấu lão vì chẳng muốn lão bị cuốn vào vụ việc này.

“Vâng, sớm mai tôi sẽ lên đường, thưa Quán chủ.”

O0o

La Hán Trùng vỗ lên bàn nghe một cái “bốp”, dùng dùng mắng Vương, Mã thị vệ: “Đồ ăn hại! Ai sai bọn người ló đầu vào Tiểu gia trang?” La Hán Trùng biết được Hồ Trạch thất bại khi ban đêm lén lút vào Tiểu gia trang nên đã giận cá chém thớt mà trút giận dữ lên đầu Vương, Mã thị vệ. Mã thị vệ mặt xụ xuống, méo máo nói: “La đại nhân, là... Hồ đại nhân sai đến để xem chừng...”

“Thúi lắm!” La Hán Trùng chửi tiếp: “Hồ đại nhân thanh danh lừng lẫy, duyệt lịch giang hồ, sao lại có thể hành sự lỗ mãng như vậy!” La Hán Trùng biết rõ chủ đích chuyến dạ hành của Hồ Trạch, nhưng Hồ Trạch hiện là Đái đao thị vệ trong Anh Vũ điện, chức tước tương đương với mình, lại là người tâm phúc của Tổng quản đại nhân nên hẳn phải nói bóng nói gió, hạ cơn thịnh nộ trong lòng xuống. Mấy năm trước đây, La Hán Trùng do không may mắn nên suýt đã mất chức. Lần này hẳn vâng lệnh mà đến, cứ tưởng sẽ thành công. Nào ngờ Hồ Trạch chẳng thêm báo cho biết một tiếng, sẵn có khoái mã nên đến trước và tùy tiện vào Tiểu gia trang, rõ ràng là muốn đoạt công của hắn mà. Nhưng kết quả lại chẳng thành mà vô duyên vô cớ còn mang lại cho hắn phiền toái, làm sao hắn không giận dữ cho được?

Hồ Trạch nằm ở bên cạnh, nghe La Hán Trùng trách mắng Vương, Mã thị vệ mà trong lòng chẳng dễ chịu chút nào. Hắn biết rõ những lời của La Hán Trùng là nói với mình, nhưng hắn vô công không bằng La Hán Trùng, La Hán Trùng có mối quan hệ rộng rãi và thông thuộc tình thế ở đây hơn; hơn nữa, gã thân đang bị thương nên chỉ biết nhịn nhục, chờ khi nào lấy được bí đồ về kinh rồi sẽ tính sổ sau. Hắn dần nén tức giận trong lòng, nói với La Hán Trùng: “La đại nhân, bất tất phải trách bọn chúng. Chuyện đã như vậy thì trách mắng cũng vô dụng mà thôi, vẫn còn cách để lấy được bức họa đó vào tay.”

La Hán Trùng hỏi: “Hồ đại nhân có diệu pháp gì?”

“Diệu pháp thì chưa cần nói tới nhưng biện pháp thì đã có một...” Hồ Trạch cười nói.

La Hán Trùng bước đến cạnh giường, quỳ người xuống. Hồ Trạch khẽ đề xuất kế sách vào tai hắn.

“Cái gì? Tổng Chánh Khanh...”

13. Yêu Ngủ Hát Lục Đồ Tràng Nhập Cấu

Thanh lâu mỹ kỹ lẳng tử nhiếp hồn

Xuân Tửu lâu khắp nơi chìm trong bóng đêm, ngoài hiên chỉ treo một đôi đèn lồng, phát ra những tia sáng chớp chờn, mờ mờ ảo ảo.

Phía sau hậu lâu vắng lặng, chỉ có phía trong hạ thất là có ánh nến, trông náo nhiệt lạ thường.

Mười hai cây nến hình sừng trâu chiếu sáng những khuôn mặt hết sức hưng phấn. Mặt lộ ra những màu sắc hoàn toàn khác nhau: nào đỏ rực, nào phờ phạc, nào tái mét; thần tình cũng khác nhau hoàn toàn nào là vui sướng, lo lắng, hân hoan và thống khổ.

Tổng Chánh Khanh nhìn đến độ muốn rách cả mắt. Gã hồi hộp, dán mắt vào những tờ ngân phiếu trên chiếu bạc của các thương khách, sắc mặt lộ ra vẻ tham lam.

“Ngân phiếu một ngàn lượng!” Tổng Chánh Khanh cầm con xúc xắc trong tay mà không kiềm được run rẩy. “Bùi cửu” đang đánh bạc bên sòng khác bước qua vỗ vào vai gã: “Mạnh tay đặt đi, con có thua thì cứ ghi sổ cho ta.” Gã cảm kích, gật gật đầu. Nhà cái vừa vỗ vào cái bụng phệ của hắn vừa gõ tay vào cái bát đánh bạc, nói: “Tổng công tử, đặt đi.”

Tổng Chánh Khanh nhẹ nhàng đưa tay xốc xốc xúc xúc, đặt hết tiền vào trong sòng bạc, hai tay chấp lại, lâm râm khấn vái:

“Bồ tác phù hộ!” Sau đó gã đổ xuống. Xúc xúc xoay tròn trong chén nghe leng keng. Đợi tiếng leng keng ngừng hẳn, nhà cái nhìn Tổng Chánh Khanh: “Mở.”

Tổng Chánh Khanh hồi hộp nhìn cái bát được mở từ từ.

“Nhị lục, nhất tứ, mười sáu điểm!” Tiếng của nhà cái vang lên. Ngân phiếu cùng với bạc vụn trên bàn đều tuôn vào túi của Tổng Chánh Khanh. Tổng Chánh Khanh đắc ý cười dài, lòng cảm thấy thật vô cùng kích thích và khoái trá.

Những ngày gần đây, gã thường cùng “Bùi cửu” vui mình vào đổ trường và lúc nào cũng thắng. Trước đây khi còn ở Tam Nguyên trang, gã cũng từng đặt chân đến đổ trường nhưng lúc đó gã còn nhỏ, chưa từng được chơi bao giờ, hiện tại gã đã hiểu được cái thú vui khi tự mình đánh bạc. Gã cảm ơn “Bùi cửu” đã cứu thoát gã ra nơi sinh hoạt tĩnh mịch như Tiểu gia trang. Từ lúc Tiểu Trường Đình cấm Tiểu Chi không được một mình ở cùng một nơi với gã thì gã lúc nào cũng cảm thấy tịch mịch và cô độc. Nếu không phải nghĩ đến ân tình của Tiểu Trường Đình và cảm giác không muốn rời xa Tiểu Chi thì chắc hẳn gã đã rời khỏi trang viên phiêu bạt giang hồ, bằng vào công phu của gã hiện thời thì sợ gì không kiếm được cơm ăn?

“Bùi cửu” đang cùng Trương lão bản hùn hạp làm ăn lớn, người làm thì vẫn còn thiếu nên sẵn dịp nhờ Trương lão bản “mượn” Tổng Chánh Khanh từ Tiểu gia trang về giúp đỡ. Nao ngờ “Bùi cửu” chẳng để cho gã làm việc mà ngày nào cũng dẫn gã đến Di Xuân lâu. “Bùi cửu” nói rằng đã từng thiếu Tổng Hàn Lâm một món nợ ân tình, hôm nay nhất định phải báo đáp. Quá sức vui mừng vì một lần nữa được sống trong cảnh sang giàu đã khiến gã quên hết mọi việc.

“Bùi cửu” ra hiệu bằng mắt với nhà cái, tên nhà cái gật gật đầu, lại móc từ trong túi áo ra hai xấp ngân phiếu, mỗi xấp một ngàn lượng, ném lên bàn: “Đánh nữa không?”

Tổng Chánh Khanh còn đang đắc ý, gã ném ví lên bàn: “Đặt hết!”

Nhà cái cười híp mắt lại, giơ ngón tay cái khen: “Có khí phách, gan dạ đó! Ta quay trước.” Hắn lão luyện cầm lấy xúc xúc đổ vào bát, xúc xúc quay tít. Đợi xúc xúc ngừng hẳn, lão mở bát, mặt lộ vẻ đắc chí: “Nhị lục, nhất ngũ, mười bảy điểm!”

Tổng Chánh Khanh cầm lấy xúc xúc rồi đột ngột gieo xuống, xúc xúc nhẹ nhàng quay tròn trong bát, gã đang định mở nắp bát thì nhà cái thò tay ngăn Tổng Chánh Khanh lại: “Để ta mở!” Nhà cái chụp lấy mặt chén, từ từ mở nắp. Tổng Chánh Khanh vội vàng thò đầu vào nhìn, tức thì máu chạy ngược lên đầu, vỗ tay âm ỉ.

“Tam cá lục, mười tám điểm, một màu, ăn tất...”

“Bùi cửu” hướng về nhà cái với cặp mắt khen ngợi. Nhà cái giả vờ ra vẻ thất vọng, cầm ngân phiếu đẩy ra trước mặt Tổng Chánh Khanh, nịnh đầm: “Hôm nay Tổng công tử vận đỏ quá, nhà cái tôi xin nhận thua, nhận thua.”

Tổng Chánh Khanh đắc ý cười vang.

Lúc này, “Bùi cửu” bước đến nói: “Chư vị khách quan, người ta thường nói: ”Đổ trường không thể tận hứng được vì sợ rằng vui quá hóa buồn. Đêm đã khuya, mọi người cũng nên về ngơi nghỉ.” Nói xong, hắn quay sang Tổng Chánh Khanh: “Cháu theo ta.”

“Bùi cửu, chúng ta đi đâu?” Tổng Chánh Khanh vừa bước lên lầu vừa hỏi.

“Tối nay cháu kiếm được nhiều bạc, không muốn tiêu khiển cho đã sao?” “Bùi cửu” một mặt thì cười, một mặt lại dẫn tổng Chánh Khanh vào Diêm Xuân viên.

Hai tên tỷ nữ ăn mặc diêm dúa vén rèm châu lên, thỉnh hai người vào phòng.

Giường được chạm trổ cổ kính, chiếc màn có màu hồng thắm, bên trên có thêu hoa và một đôi chim uyên ương, tủ áo được làm bằng gỗ tử đàn, bàn trà được làm bằng cây y, bên trên có đặt một chậu hoa quế tỏa ra hương thơm như muốn thấm vào tâm can phê phủ.

Rượu thịt đã được dọn sẵn trên bàn. Hai cô nương chừng mười bảy mười tám tuổi, một cô là Liên Hương, một cô là Liên Hoa, trời sinh vốn đã có dung nhan diễm lệ, đẹp động lòng người. Bọn họ đồng loạt bước về trước nghênh đón, tay choàng vai Tổng Chánh Khanh dìu xuống chỗ ngồi. Mặc dù Tổng Chánh Khanh đã từng thấy qua cảnh phong tình này nhưng nói cho cùng là tuổi vẫn còn nhỏ, nên nhìn điệu bộ như thế thì trong lòng vô cùng hồi hộp, sắc diện chuyển sang hồng.

“Bùi cửu” nhìn thấy hết nhưng lại bất động thanh sắc, ngồi vào chỗ. Liên Hương, Liên Hoa má lúm đồng tiền, ngồi hai bên tả hữu châm rượu.

“Trán của cháu đầy đặn, lộ vẻ khí khái anh hùng, tướng mạo đại phúc đại quý, sau này nhất định sẽ cao quan hậu lộc, vinh hoa phú quý vô tận, tha hồ mà hưởng...”

“Tổng công tử thanh tú tuấn dật, khí vũ hiên ngang. Mỹ nam tử như vậy, thật chị em chúng tôi chưa từng thấy qua.”

“Tổng công tử văn võ toàn tài, mới nhìn qua đã khiến người ta phải động tâm...”

Ba người, mỗi người một tiếng lần lượt mời rượu Tổng Chánh Khanh. Tổng Chánh Khanh được dâng bốc tận mây xanh, chưa kịp say vì rượu thì đã say vì người. Liên Hoa luôn miệng kêu uống không ngớt lời, rút trái cau ra, cởi áo khoác ngoài, lộ ra một cánh tay trắng như ngọc, cổ tình cọ sát khuỷu tay của Tổng Chánh Khanh. Tổng Chánh Khanh liếc nhìn, chỉ thấy tóc nàng bay phất phới, lồ lộ cặp ngực mịn màng, mắt lộ vẻ mời mọc, bất giác tâm hồn rung động, khắp người tê cứng.

“Bùi cửu” thấy đã đến lúc, mắt nhẹ nhàng ra hiệu cho Liên Hoa, giả vờ có việc rồi dẫn Liên Hương ra khỏi phòng. Hai tên tỳ nữ lập tức đóng cửa phòng lại.

“Tổng công tử, mời...” Liên Hoa nói xong, người lại vẹo qua một cái, ngã vào lòng Tổng Chánh Khanh, rồi đột nhiên hai tay bá chặt cổ Tổng Chánh Khanh. Thân nàng quấn chặt lấy Tổng Chánh Khanh. Tổng Chánh Khanh cảm thấy đôi nhũ hoa đầy sức sống của nàng đang rung động.

Chẳng biết từ đâu một cổ nhiệt khí chạy lên đầu gã. Đột nhiên, gã nhớ đến sư phụ, nhớ đến Tiểu Chi... bèn ra sức đẩy Liên Hoa ra, ly rượu trong tay rơi xuống đất nát vụn.

Liên Hoa sợ run, cứ nghĩ đến việc không hoàn thành nhiệm vụ mà lão bản đã giao phó thì nàng biết rõ ngày mai vận mệnh của mình sẽ như thế nào rồi. Liên Hoa làm nũng nói: “Tổng công tử, người sao vậy? Hay là chê tôi không đẹp...” Nói xong, nàng cởi hết quần áo ra, một thân thể lồ lộ trắng như ngọc bày ra trước mắt.

Tổng Chánh Khanh chỉ thấy đầu óc kêu ong ong như có quái thú đang cào xé...

Tiểu Trường Đình, Tiểu Chi trước mắt bỗng biến đâu mất, trước mắt chỉ còn thấy một tấm thân lộng lẫy như ngà như ngọc. Gã quên đi tất cả, bước nhanh tới và vồ lấy tấm thân trần như nhộng của Liên Hoa bế lên giường.

Hồ Trạch cải trang thành “Bùi cửu” ra đón La Hán Trùng vào phòng.

“Tiểu tử đó quả nhiên đã mắc câu. Không cần tốn nhiều sức lực, ta sớm đã dụ được cháu trai của Tổng Hàn Lâm...” Hồ Trạch hưng phấn nói với La Hán Trùng, mặt lộ vẻ hết sức đắc ý.

“Ồ đại nhân,” La Hán Trùng lạnh lùng cắt ngang lời hắn, thần thái đắc ý của hắn khiến La Hán Trùng không được tự nhiên cho lắm “Đừng đắc ý vội, bức họa vẫn còn chưa nằm trong tay mà!”

Hồ Trạch giọng rất tự tin, ung dung cười nói: “Người ta thường nói ‘Minh thương dễ tránh, ám tiền nan phòng’. Dù Tiểu Trường Đình có tinh minh cỡ nào đi chăng nữa thì cũng không thể nào ngờ rằng đồ đệ của mình lại trộm bức họa, kẻ này nhất định sẽ thành công, ngày mai ta sẽ bắt đầu thực hiện kế hoạch. La đại nhân, ngày hôm nay chờ tin vui!” Hắn cao hứng vỗ ra một chưởng khiến cánh tay trái bị thương đau buốt, nhin không được phải nhắm mày nhú mắt.

La Hán Trùng chẳng buồn nói thêm tiếng nào nữa, hắn ngã người xuống ghế, nhìn lên trần nhà, lòng thầm suy tính với tài năng của mình thì sao có thể để Hồ Trạch chiếm lấy công được chứ...

O0o

“Trong rủi có may, trong may có rủi” . Vận may trên bàn đồ bác không còn nữa đã làm Tổng Chánh Khanh lú cả lười. Gã còn nhớ tối qua đánh đầu thắng đó thế mà hôm nay bạ đầu thua đó, một ngàn lượng bạc tối qua đã nhanh chóng chạy vào túi của nhà cái.

Nhà cái lúc lắc túi tiền tạo ra một loại âm thanh vô cùng quyến rũ, hỏi: “Tổng công tử, sao chưa đặt?”

Tổng Chánh Khanh chẳng trả lời, nhìn như muốn nổ tung con mắt. Trời ơi, hôm nay “Bùi cửu” lại vắng mặt. Hồn vía của gã đã bay theo trận phong tình tại Diễm Xuân viên tối qua. Giờ này đây mà gã vẫn còn bịn rịn. Gã đã hẹn với Liên Hoa tối nay sẽ đến, chẳng ngờ bị nhà cái lôi vào sòng bạc, đánh thua liên tục, giờ ta chỉ còn lại cái “vỏ”, không còn đồng xu dính túi.

“Thế nào? Không dám à?” Nhà cái bực bội hỏi.

“Không phải. Hôm nay ”Bùi cửu” của ta...”

“Bùi lão bản không có ở đây? Chẳng có gì quan hệ. Người cứ lập văn tự, chúng ta đổ lại, đợi Bùi lão bản đến tính sổ sau cũng được. Ta đã thắng hơn mười ván, chả lẽ người không thắng được một ván nào sao? Nói không chừng...” Nhà cái khéo léo dụ dỗ Tổng Chánh Khanh.

Tổng Chánh Khanh cắn chặt răng, cuối cùng cũng đồng ý: “Được.”

Nhà khách nhờ người làm chứng, sai tiểu nhị mang bút mực đến, Tổng Chánh Khanh ký kết mượn tiền, xong rồi đổ tiếp.

Càng đổ càng thua, Tổng Chánh Khanh đã thiếu nhà cái hơn một ngàn lượng, mồ hôi to bằng hạt đậu trên mặt cứ tuôn nườm nượp. Cứ mỗi lần đổ, gã thầm khẩn: “Bồ tát phù hộ!” Dè dàu phương pháp này đã hết linh nghiệm, hôm nay Bồ tát đã chuyển sang phù hộ cho nhà cái, mở ra “Quan hạp”: “Hai con nhất, một con tam, năm điểm, xiếu!” Tổng Chánh Khanh tức giận, cầm lấy bát quảng đi: “Không đổ nữa!”

Nhà cái thấy đã đến lúc, tủm tỉm cười: “Tốt. Mời công tử qua bên này.”

Tổng Chánh Khanh chẳng hiểu quy cũ nơi đây, vội đi theo nhà cái tiến vào hạ thất bên cạnh.

Một cái bàn, một cái bàn tính. Lão trưởng phòng tiên sinh của Di Xuân lâu đeo cặp mắt kiếng cận ngồi sau cái bàn đó. Bốn tên đại hán vạm vỡ, trông như hung thần ác sát, chia ra đứng hai bên tả hữu của chiếc bàn.

Tổng Chánh Khanh thấy tình hình bất thường, quay qua nhà cái hỏi: “Ý tứ gì vậy?”

Nhà cái cười hì hì: “Dẫn công tử đến kiểm kê sổ sách đó mà.”

“Kiểm kê sổ sách?” Tổng Chánh Khanh trong lòng hốt hoảng “Bùi cửu của ta vẫn còn chưa về mà.”

“Bùi cửu? Bùi Thiệu Nam không có thiếu tiền của ta, ta đợi hắn để làm gì?”

“Người... chẳng phải người nói đợi Bùi cửu về rồi mới thanh toán sao? Tại sao...”

Nhà cái chẳng thềm thêm xỉa đến Tổng Chánh Khanh, đi thẳng đến trước bàn, cầm lấy túi tiền cùng tờ giấy ghi nợ của Tổng Chánh Khanh giao cho trưởng phòng tiên sinh:

“Tổng cộng tại hạ thiếu Di Xuân lâu ba ngàn hai trăm mười lượng bạc, nay xin hoàn lại, trong đó có giấy nợ của Tổng công tử, phiền tiên sinh đòi gã giùm.”

Trưởng phòng tiên sinh nhắc lấy cặp kiếng, kỹ lưỡng đếm tiền, cẩn thận nhìn ngân phiếu và giấy nợ, lúc này mới mở ngăn kéo lấy ra biên lai mượn tiền trả lại cho nhà cái.

Nhà cái nắm chặt lấy giấy nợ của Tổng Chánh Khanh nói: “Tổng công tử, ta cũng phải chịu thôi. Nợ của Di Xuân lâu mà trả không đủ thì Hoàng lão bản sẽ tính sổ đó, không chết thì cũng phải bị lột da.

Tổng Chánh Khanh đưa mắt nhìn trưởng phòng tiên sinh. Gương mặt như cương thi của trưởng phòng tiên sinh chẳng biểu lộ một chút biểu tình, lão cầm lấy bàn tính gõ nghe lộp bộp: “Tổng công tử, giấy nợ là một ngàn ba trăm lượng, món ăn lót dạ là năm mươi lượng, thêm vào đó ngài cùng Bùi Thiệu Nam tá túc và ăn uống nhiều ngày ở đây, cộng lại là một ngàn bốn trăm hai mươi lượng. Ngài dự định khi nào sẽ thanh toán hết nợ đây?”

“Ta trả à? Bù... Bù cữu nói là sẽ thay ta tính sổ mà.”

“Người hình như chưa biết tình hình của Bù Thiệu Nam thì phải? Bảo Thông ngân trang đã đóng cửa, việc mua bán của hắn tại Thái Bình phố đã thất bại, chủ nợ đã truy đuổi hắn đến Di Xuân lâu. Hôm nay hắn cứ tưởng sẽ trốn thoát nhưng đã bị chúng ta bắt giữ, người đầu, mời Bù lão bản diện kiến.” Trưởng phòng tiên sinh vẫy tay ra hiệu cho đại hán bên cạnh.

Hai tên đại hán mở cửa nhỏ ra, Bù cữu bước ra với khuôn mặt giống như đi đưa đám. Hắn nhìn Tổng Chánh Khanh nói:

“Hiền chất, mau tìm cách giúp Bù cữu, mượn giùm ta ba ngàn lượng bạc, sau này Bù cữu ta sẽ trả gấp đôi.” Hồ Trạch vừa bước vào cửa đã vội tiên phát chế nhân.

Tổng Chánh Khanh thấy tình hình bất ổn, lòng vô cùng hoảng loạn, định sẽ trốn khỏi hạ thất này trước rồi sẽ tính cách sau. Gã thừa lúc mọi người không đề phòng bèn vội vàng chuyển thân, sử chiêu “Ngọc miêu tham huyết” nhảy về phía cửa. Gã thấy ngoài cửa có một người đang đứng, chẳng nói chẳng rằng bèn đánh ra một chưởng. Người nợ vội xuất chưởng nghênh tiếp, hai chưởng giao nhau nghe “bình” một tiếng, hai bên đều thối lui mấy bước. Tổng Chánh Khanh bị đánh bật lùi vào phòng, hổ khẩu chấn động thì vô cùng cả kinh.

“Hảo tiểu tử, mới mấy năm không gặp mà công phu đã tiến bộ dữ ha!” Thân hình Vương thị vệ xuất hiện trước mặt Tổng Chánh Khanh, theo sau Vương thị vệ như hình với bóng là tên Mã thị vệ ốm như que củi.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, việc tiền bạc còn chưa kết thúc thì lại gặp hai tên oan gia này!

Wương thị vệ xuất hiện trong trang phục của bọn thị vệ: “Tổng Chánh Khanh, nguyên là người trốn ở đây, năm năm trước người đã đào thoát khỏi tay ta, hôm nay huynh đệ chúng ta sẽ bắt người đến quan phủ để thỉnh công linh thưởng!” Nói xong, Mã, Vương thị vệ phát tay áo một cái, bước về trước vài bước, chuẩn bị động thủ.

Vụ án ở Tam Nguyên trang sớm đã kết thúc, Tổng Hàn Lâm bị sung quân ngoài biên ải nhưng được các đại học sĩ trong triều van xin hộ nên thánh thượng sớm đã miễn tội cho lão. Nhưng mà Tổng Hàn Lâm do đã quá hoảng sợ nên đã lâm bệnh, năm rồi từ ngoài biên ải trở về Tam Nguyên trang đã bệnh mà mất.

Tổng Chánh Khanh nào biết đến việc đó, cứ tưởng quan phủ vẫn còn tróc nã mình nên mặt tự nhiên trắng bệch, mồ hôi trên trán tuôn rơi lã chã.

Sự thể đã như vậy thì chỉ còn nước liều mạng mà đánh, không lẽ ngồi mà chờ chết? Song chưởng Tổng Chánh Khanh áp sẵn trên ngực, sẵn sàng ra chiêu ứng phó.

Đúng lúc này, từ ngoài cửa vang lên giọng nói: “Khoan đã!”

Mọi người nhìn sang bên trái, lão bản của Di Xuân lâu là Hoàng Chí Viễn bước nhanh tới. Lão chấp tay với Vương, Mã thị vệ: “Nhị vị thị vệ nếu bắt Tổng công tử đi thì Di Xuân lâu biết tìm ai mà đòi nợ, mong nhị vị hạ thủ lưu tình.”

Trưởng phòng tiên sinh đứng một bên tiếp lời: “Nếu như nhị vị thị vệ đồng ý thả Tổng công tử, tệ điểm sẽ dựa theo quy định mà chia lại một phần mười số tiền của Tổng công tử nợ, tức là một trăm bốn mươi hai lượng sẽ được tặng cho nhị vị đại nhân.”

“Cái này...” Vương thị vệ giả vờ ra vẻ khó xử. Mã thị vệ cố ý nắm lấy áo gã, thì thầm một hơi rồi sau đó nói rằng:

“Thấy Hoàng lão bản đã ra mặt nên cũng bỏ qua cho tên Tổng tiểu tử này, nhưng nếu tiểu tử này không trả nợ thì chúng ta sẽ bắt người à.”

Hoàng Chí Viễn cười dài: “Chả lẽ Tiểu gia trang lại không có tiền? Trưởng phòng, mau phái người đưa Tổng công tử về Tiểu gia trang, bảo Tiểu Trường Đình đưa tiền để chuộc người.”

Tổng Chánh Khanh nhớ tới vẻ mặt uy nghiêm của sư phụ, lại còn có Tiểu Chi, Phương Cảnh Thu... Gã chạy vội đến bên cạnh Hoàng Chí Viễn: “Hoàng lão bản, việc này không... không thể nói với sư phụ ta được...”

Hồ Trạch cũng quay qua lão nói: “Hoàng lão bản, Tiểu Trường Đình ở Tam Tương vũ quán là người đức cao vọng trọng trong võ lâm, tính cách cương trực, nếu mà biết rằng hiền chất của tại hạ đánh bạc, chơi gái thì nhất định sẽ nổi trận lôi đình mà trục xuất khỏi sư môn, và hẳn cũng chẳng thèm xuất tiền mà chuộc đầu. Lúc này Hoàng lão bản chẳng những không thu hồi được tiền mà còn làm mất đi tiền đồ xán lạn của Tổng công tử, chẳng phải là đáng tiếc lắm hay sao?”

Hoàng Chí Viễn cười lạnh: “Nợ Di Xuân lâu cũng như nợ Diêm Vương, nếu Tiểu Trường Đình không chịu xuất tiền chuộc thì Tổng công tử sẽ ở tù mười năm. Sau khi ra tù thì giấy nợ vẫn còn đây, chẳng lẽ ta sợ không đòi được nợ hay sao?” Nói xong, lão kẹp hai ngón tay lên góc bàn, nghe “rộp” một tiếng, góc bàn đã bị gãy lìa.

“Kim Cương chỉ” của Thiếu Lâm thật lợi hại! Tổng Chánh Khanh cảm thấy máu như bị đông lại, hai mắt hoa đi. Hai tay gã buông thổng xuống, hai chân run lên, vừa rồi lòng gã đã quyết chí sẽ liều mạng nhưng nay thì đã bay đi đâu mất. Gã đâu biết rằng Hoàng Chí Viễn sớm đã cựa sẵn một góc bàn, sau đó bí mật dán vào mặt bàn.

Hồ Trạch thè lưỡi, tấm tắc khen: “Hảo công phu! Hiền chất trốn không nổi đâu, chỉ mong Hoàng lão bản mở lượng hải hà...”

Nhà cái nói: “Vừa rồi Tổng công tử cũng hiển lộ rõ một thân công phu. Gã đã đánh bạc, chơi gái nhưng lại không hề trộm cắp, giờ hãy tìm món gì có giá trị đến để thay thế cũng được.”

Tổng Chánh Khanh tức tối nhìn gã chỉ bằng nửa con mắt, rồi nhìn Hoàng Chí Viễn nói: “Hoàng lão bản nếu giúp được Tổng công tử vượt qua nguy nan này, đại ân đại đức đó Tổng công tử nguyện ghi nhớ suốt đời.”

Hoàng Chí Viễn vuốt râu suy nghĩ giây lát rồi nói: “Biện pháp thì chỉ có một.”

“Biện pháp gì?” Tổng Chánh Khanh vội vàng hỏi.

Hoàng Chí Viễn nhìn chằm chằm vào Tổng Chánh Khanh nói: “Nghe đồn rằng hậu các của Tiểu gia trang có cất giấu một bức họa, nếu Tổng công tử có thể mang bức họa đó đến đây, một ngàn với mấy trăm lượng bạc coi như xóa hết.”

“Bức họa ư? Không được đâu!” Tổng Chánh Khanh liên tục lắc đầu. Sắc mặt Hoàng Chí Viễn chợt trầm hẳn xuống: “Nếu Tổng công tử không chịu thì mau trả nợ đi.”

“Ôi chao...” Hồ Trạch nhìn sang Tổng Chánh Khanh nói: “Trên đời chẳng có chuyện nào tốt hơn chuyện này, một bức họa lại tới một ngàn mấy trăm lượng, Hoàng lão bản thật là coi trọng hiền chất đó nha. Trong trang viên dù có nhiều người nhưng nếu cháu hành động mau lẹ và sạch sẽ thì biết ai lấy mà phải sợ? Còn cái chuyện đánh bạc ở Di Xuân lâu thì nếu sư phụ con biết được thì cũng sẽ bỏ qua cho. Vả lại, nợ của Di Xuân lâu dù tốt hay xấu thì cũng phải trả.”

Âm thanh quái khí của Mã thị vộ vang lên: “Gã tiểu tử này có đường sống mà không chịu đi, huynh đệ bọn ta thật chưa từng thấy qua.”

Nhà cái: “Bây giờ, tổng quản của đại nội tứ khổ vẫn còn muốn thừa gió bẻ măng, ơn cứu mạng này sao còn chưa chịu nhận?”

Tổng Chánh Khanh mặt mũi trắng bệch, mồ hôi trên mặt tuôn như nước chảy. Các bắp thịt trên người gã co giật liên hồi, giống như một côn trùng nhỏ mắc vào mạng nhện, cảm thấy họa sát thân đã kề sát bên mình.

“Tổng công tử” Hoàng Chí Viễn lại nói: “Nếu ngài đáp ứng, tối nay hãy nghỉ lại Diêm Xuân viên, Liên Hoa cô nương vẫn đợi chờ ngài!” Lão dừng lại một chút, thấy Tổng Chánh Khanh vẫn còn do dự bèn vung tay: “Trưởng phòng, lập tức đưa tin cho Tiểu gia trang. Mã, Vương nhị vị thị vệ! Tổng công tử sẽ giao cho hai người.” Nói xong, bước ra khỏi cửa.

“Hoàng lão bản!” Tổng Chánh Khanh vội nhảy người chặn ngay trước mặt Hoàng Chí Viễn: “Ta... ta đáp ứng...”

14. Tổng Chánh Khanh Thâu Đạo Ti Quyên Họa

Lí thần long thệ diệt thanh ưng bang

Tổng Chánh Khanh trở về Tiểu gia trang.

Gã mang lễ vật tặng cho sư phụ, sư nương, Tiểu Chi, Phương Cảnh Thu và Chu Tường. Trong trang viên không ai là không tán dương vị thiếu niên công tử thật anh tuấn, sống có tình có nghĩa. Tiểu Trường Đình đặc biệt vô cùng cao hứng. Từ lúc từ Thái Bình phố trở về, Tổng Chánh Khanh đã trở thành một người khác hẳn. Gã không hề xao nhãng luyện tập võ công, luôn tập trung ý chí để có thể vượt mọi gian khổ, đối với Tiểu Chi và những người khác thì vô cùng trân trọng, ăn nói có chừng có mực.

Sau khi luyện công xong thì gã ở suốt trong phòng ra sức học kinh thư, tuyệt không ra cửa. Thật đúng là “Sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương đài.”

Tổng Chánh Khanh đang giả vờ để che mắt sư phụ. Gã đang ngấm ngấm chuẩn bị cho việc trộm bức họa. Vào ngày này, sau khi luyện công xong, gã trở về phòng, cẩn thận đóng cửa lại, lấy từ đáy rương ra một bức họa rồi trải ra bàn. Gã đã ước hẹn với Hoàng Chí Viễn sẽ mang bức họa đến Di Xuân lâu. Thật lòng mà nói, gã chẳng muốn phản bội mà làm cái chuyện khi sư diệt tổ, nhưng hiện đã ở bước đường cùng, bí quá hóa liều nên đành phải sử đến hạ sách này. Để lừa dối và qua mặt sư phụ, gã quyết định làm một bức họa giả để đánh tráo với bức họa thật.

Gã cẩn lấy đầu bút, suy nghĩ trong chốc lát, cẩn thận nhớ lại hình sơn thủy trên bức họa bằng lụa, sau đó nhớ đến những phạn văn ở hai bên tả hữu bức họa. Gã thông minh nhạy bén, nhớ rất dai, lại thêm có thiên phú về hội họa, về điểm này thì không một ai trong Tiểu gia trang biết được. Vào đêm hôm đó, gã lén nhìn qua bức họa ở hậu các lâu nên có thể phác thảo lại. Hiện tại gã đang nhớ lại những phạn văn trên bức họa.

Gã rất nhẫn nại, hết ngồi lên rồi ngồi xuống để bổ sung thêm mấy chữ Phạn văn.

Cuối cùng thì bức họa cũng ngụy tạo thành công, gã cẩn thận treo bức họa lên, nhìn tới nhìn lui thì thấy khác với bức họa thật xa lắm, nhưng nhất thời vẫn có thể lừa gạt được.

“Hoàng Chí Viễn đòi bức họa này để làm gì? Có thật bức họa có giá trị hơn một ngàn lượng bạc? Tối hôm đó dường như bọn chúng đã hứa với nhau để buộc ta trộm bức họa...” Tổng Chánh Khanh lại nghĩ đến những sự tình phát sinh tại Di Xuân lâu. Gã lo lắng về cái bẫy mà “Bùi cửu” dựng nên, nhưng mà hiện bọn họ đang nắm đằng chuôi thì mình cũng đành chịu. Gã thở dài một hơi, tháo bức họa xuống, rồi cẩn thận giấu vào trong rương.

“Cốc! Cốc! Cốc!” Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên.

Tổng Chánh Khanh vội vàng vụt rương xuống gầm giường, xề đến cạnh bàn mở sách ra, rồi hỏi: “Ai vậy?”

“Tổng ca ca, là muội”

“Tiểu Chi?” Tổng Chánh Khanh hấp tấp chạy mở cửa phòng.

Tiểu Chi mặt lộ vẻ tươi cười, duyên dáng đứng trước cửa, hai tay cầm một phong thư màu vàng.

“Sư muội, mời vào phòng ngồi.” Tổng Chánh Khanh nói chuyện với Tiểu Chi hết sức hòa nhã. Tiểu Chi bước vào phòng, đi đến cạnh bàn. Cô bước đi thật uyển chuyển, vóc người thon thả, yêu kiều, vẻ xinh đẹp thật dễ động lòng người. Tổng Chánh Khanh cảm thấy lòng mình rung động.

Tiểu Chi nhìn thấy bút pháp của Tổng Chánh Khanh thì bất giác khen lên: “Sư ca! Hảo thư pháp!” Lôi Chấn Hoàn không những võ công giỏi mà còn là bậc thầy về thư pháp. Tiểu Chi từ nhỏ đã cùng ông tập luyện viết chữ nên đối với thư pháp cũng biết một chút ít. Nhìn thư pháp của Tổng Chánh Khanh mà lòng cô vô cùng ngưỡng mộ.

“Sư muội quá khen. Huynh chỉ mới luyện sơ qua Nhan thể nên còn kém lắm. Á, hôm nay sư muội đến đây có việc gì không?” Tổng Chánh Khanh nhìn cô dè dặt hỏi.

Tiểu Chi tâm địa thiện lương, thuần khiết. Từ lúc bị Tiểu Trường Đình quở trách tại hậu sơn, cô rất ít quan tâm đến Tổng Chánh Khanh. Nhiều lúc cô cảm thấy xấu hổ nên một mình đứng bên vách núi. Nhưng khi thấy vẻ thống khổ và buồn rười rượi của Tổng Chánh Khanh thì lòng lại cảm thấy vô cùng bất an.

Con người nào phải là cây cỏ nên sao có thể vô tình cho được? Cô thấy sư phụ Tiểu Trường Đình cái gì cũng tốt nhưng hình như không thấu hiểu được tình cảm. Sư mẫu Trương Ngọc Mai đối xử với người tốt như vậy mà người vẫn để cho bà phải phòng không chiếc bóng suốt hai mươi một năm trường. Cô đã từng hỏi Tiểu Trường Đình về vấn đề này, kết quả hứng lấy một tràng quở trách, từ đó cô không dám đề cập đến vấn đề đó nữa. Sau khi Tổng Chánh Khanh từ Thái Bình phố trở về thì trở nên rất ư là phép tắc. Hôm nay Tiểu Trường Đình sai cô mang thư đến cho gã, trong thư nói rằng Tổng Chánh Khanh đã có chuyển biến rất tốt, tự nhiên Tiểu Chi lòng cảm thấy thật là cao hứng.

Cô đưa thư cho Tổng Chánh Khanh: “Phụ thân nói nếu huynh chuyên tâm luyện tập thì sẽ có nhiều lợi ích cho huynh lắm đó.”

Tổng Chánh Khanh cúi đầu xuống nhìn, trên mặt phong thư màu vàng viết: “Nội khí công pháp”. Gã bắt giác nhú mày, trong luyện võ thì gã sợ nhất là luyện nội công, suốt ngày cứ phải thở khí, nạp khí, vận khí, rồi phải bài trừ tạp niệm, gã làm sao có thể ngồi yên cho được. Cái gã thích chính là tuyệt chiêu, quái chiêu, nhưng mà trước mặt Tiểu Chi thì không dám bộc lộ sự tình, gã kính cẩn đón lấy phong thư, nói: “Đa tạ sư phụ, huynh nhất định chuyên tâm luyện tập.”

Tổng Chánh Khanh treo quyển sách mới lên trên tường, trên đó có viết tám chữ lớn: “Đại trí nhược ngu, đại dũng nhược khiếp.” Tiểu Chi thầm tán thưởng, cảm thấy nét chữ đúng là của danh gia, nét bút cứng cáp rất có lực, bút phong sắc nhọn. Tuy nhiên, nhìn kỹ thì bắt chước cũng chưa giống lắm, bút phong chẳng thu liễm mà lộ ra rất nhiều, chỉ được cái bề nổi mà thôi. Cô nghĩ cái này chắc có lẽ là do nội công chưa được thâm sâu, chả trách phụ thân lại đưa “Nội khí công pháp” cho Tổng Chánh Khanh tu luyện. Tiểu Chi không thể không bội phục nhãn lực của Tiểu Trường Đình. Nhưng mà Tổng Chánh Khanh có thể mô phỏng thư pháp của danh gia như vậy thật đâu phải dễ.

Tổng Chánh Khanh ngẩng nhìn Tiểu Chi đang hân thưởng thư pháp của mình, lòng bỗng dâng lên một luồng hơi nóng. Dáng vóc cô thật là đẹp, cái cổ cao và thật trắng, ngực thật đầy đặn, môi ươn ướt đỏ, mắt sáng, thật khiến người ta phải động lòng.

Tiểu Chi xoay người lại thì thấy mặt Tổng Chánh Khanh đỏ bừng, cặp mắt ngây dại thì lòng hơi rung động. Cô cảm thấy có một luồng nhiệt khí vô hình từ gã truyền tới. mặt cô đỏ lên, cúi đầu xuống nói: “Huynh cố luyện công nha, mui đi à.” Không một tiếng hồi đáp, cô vội bước nhanh ra cửa phòng.

Tổng Chánh Khanh nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Tiểu Chi, nghiêng răng nói: “Huynh nhất định lấy muội làm vợ!”

Hạn kì một tháng nhanh chóng đến, Tổng Chánh Khanh đang tìm cơ hội. Lòng gã không ngừng lo lắng, tự nhủ rằng: “Ta phải bình tĩnh, không được phép sai sót.”

Cơ hội cuối cùng cũng đã đến. Chu Tường dẫn Phương Cảnh Thu đến “Tam tương vũ quán” cũ ở Trường Sa phủ. Tiểu Trường Đình thì đang ở phòng ngoài tiếp đón đại diện của cửu quán, thập tam bang nhằm để đối phó Thanh Ưng Bang Tổng Phúc. Tiểu Chi học thêu thùa tại phòng của Trương Ngọc Mai. Giờ này không hạ thủ thì còn chờ đến khi nào nữa? Xuất kỳ bất ý mà thực hiện vào ban ngày biết đâu sẽ dễ dàng đắc thủ. Tổng Chánh Khanh quyết định lập tức hành động.

Tổng Chánh Khanh nhẹ nhàng mang cái bao có chứa bức họa giả làm bằng tơ lụa ra khỏi cửa phòng. Gã băng qua phòng khách, chạy trên con đường nhỏ được lát bằng đá, đi thẳng về hậu các lâu.

Bên hành lang hậu các lâu, Bát Quái Tác được bố trí ẩn ở trong bãi cỏ, ban ngày thì cơ quan thường được đóng lại vì thường thì bọn đạo tặc vào giữa thanh thiên bạch nhật chẳng hề dám mò đến hậu các lâu. Ban đêm dù cho có vượt qua được Bát Quái Tác thì vẫn còn cơ quan được giấu tại bậc thềm bốn góc hành lang. Tiểu đạo đi thẳng vào cổng chính của hậu các lâu thì chẳng hề bố trí cơ quan bởi vì bọn đạo tặc chẳng thể nào dám nghênh ngang đi theo cổng chính vào ban đêm. Tiểu Trường Đình bố trí như vậy rất có đạo lý, tự mình có thể ra vào dễ dàng mà không cần mở đóng cơ quan, rất ư là tiện toái, với lại nếu có phát hiện

được bọn đạo tặc thì cũng có thể trốn nã thẳng. Nhưng mà chàng chỉ nghĩ đến bọn đạo tặc bên ngoài mà chẳng hề nghĩ rằng đã tạo phương tiện tác án cho “gia tặc”.

Tổng Chánh Khanh lần thứ nhất đột nhập vào hậu các lâu lúc ban đêm thì cứ theo lối từ tiểu đạo đi vào. Hôm nay, ban ngày ban mặt, gã lại càng trắng trợn hơn, giả bộ đi loanh quanh, rồi nghênh ngang tiến vào hậu các lâu.

Tổng Chánh Khanh chuồn lên lầu phòng, mở tủ, kéo ra một chiếc rương, bức họa chính là nằm trong chiếc rương này. Gã lấy một sợi dây thép từ trong túi ra nhẹ nhàng mở cái ổ khóa bằng đồng rồi đẩy lên, ổ khóa kêu “ren rét” rồi bật ra. Công phu này gã đã có từ lúc còn ở Tam Nguyên trang, chủ yếu lúc đó là học để cho vui, đâu ngờ rằng tại Tiểu gia trang lại có việc dùng đến nó. Gã mở rương ra, tay thò vào bên trong, nhưng thật bất ngờ là trong rương chẳng có một vật chi cả!

‘Sư phụ giấu bức họa ở đâu?’ Tổng Chánh Khanh nghĩ nát óc: “Sư phụ sẽ không mang bức họa bên người vì rất phiền phức và dễ bị người phát giác. Cũng không có khả năng là sư phụ giao cho sư nương vì không tin tưởng, hiện tại cũng không ăn ở với bà. Tiểu Chi? Không... cũng không phải. Hôm đó, tại sườn núi Tiểu Chi đòi vào hậu các lâu để xem thì sư phụ chẳng đáp ứng. Phương Cảnh Thu tuy rằng sư phụ tin tưởng hẳn, nhưng xem ra gã lại quá thẳng thắn và cục mịch nên cũng không có khả năng là giao cho gã. Chu Tường...” Tổng Chánh Khanh đột nhiên chấn động, sau cái đêm phát hiện đạo tặc đó, ngày hôm sau Chu Tường đã mang theo một tượng tiến về hậu các lâu... bức họa nhất định được giấu trong vách gỗ.

Tổng Chánh Khanh nhẹ nhàng khê vào vách gỗ, vừa gõ vừa lặng lẽ van vái: “Bồ tát đại từ đại bi phù hộ Tổng mỗ vượt qua được cửa ải khó khăn này...” Vách gỗ vang lên “Két... két” Tổng Chánh Khanh vui mừng, lấy một thanh chủy thủ từ trong ngực ra chọc vào vách gỗ rồi nhẹ nhàng mở lên, một cái cửa bằng đá nhỏ lộ ra. Tổng Chánh Khanh chui vào, tay chạm vào một cái bao nhỏ. Mắt gã sáng lên, toàn thân run rẩy. Tổng Chánh Khanh mở cái bao ra rồi nhìn vào, quả nhiên chính là bức họa bằng lụa.

Hai mắt gã sáng bừng lên, kêu lên một tiếng, lập tức lấy bức họa giả từ trong ngực ra bỏ vào bọc, sau đó gói lại.

Sau nửa thời thần, Tổng Chánh Khanh li khai hậu các lâu, lòng chỉ muốn nhảy cẫng lên, nhưng sợ gặp phải sư phụ.

Tuy nhiên, Tổng Chánh Khanh chỉ lo lắng thừa. Vào lúc này đây, Tiểu Trường Đình đang phải tiếp đãi các đại biểu của cửu quán thập tam bang là Tổng phiêu sư của Kim Long tiêu cục Trương Thiên Kiếm, bang chủ Thanh Trúc bang Sa Long, Vu Sơn đường chủ Lý Thần Long của Võ Đang tại tiền sảnh: “Tiểu Trường Đình mỗ chỉ là măng phụ, chỉ có hư danh trên chốn giang hồ, làm sao có thể đứng đầu liên minh ‘Quán Bang’ của cửu quán thập tam bang? Huống hồ năm đó tại hạ đã có hứa với Tổng Phúc của Thanh Ưng bang là nước sông không phạm nước giếng, kính mong các vị anh hùng thứ lỗi.”

Trương Thiên Kiếm và Sa Long đưa mắt nhìn nhau, mặt lộ rõ vẻ thất vọng. Lần này cửu quán thập tam bang đến đây thỉnh Tiểu Trường Đình phục xuất sơn lâm là chủ ý của hai người bọn họ. Kể từ lúc Tổng Phúc đào thoát tại Thạch Tuyền động, quần hùng đều cho rằng Tổng Phúc bị hao tổn nguyên khí, không thể nào trở lại giang hồ trong một thời gian ngắn, nhưng nào ngờ đâu Tổng Phúc chạy đến vùng duyên hải, tìm sư thúc của hắn là “Hắc phong ma” Triệu Chấn Vũ. Triệu Chấn Vũ nguyên là một tên độc cước đại đạo trên chốn giang hồ, do cướp mười vạn bạc vận chuyển bằng đường thủy mà bị quan phủ tróc nã và áp giải đến Cửu Giang để xử trảm. Trước giờ hành quyết, Triệu Chấn Vũ đã dùng một số tiền lớn mua chuộc tên quan trông coi việc hành quyết tìm người thế thân rồi bỏ trốn đến vùng duyên hải ở Phúc Kiến. Hắn ý mình có một thân công phu nên câu kết với những kẻ liều mạng chạy đến ven bờ duyên hải, tập hợp khắp vùng ma nhai. Sau khi Tổng Phúc đến, lão đã đổi tên bọn thổ phỉ ở ma nhai thành “Thanh ưng” môn phái, rồi cùng Tổng Phúc trở về Tam Tương. Những năm gần đây, “Thanh ưng bang” luôn quấy nhiễu tứ quán, ngũ bang, vô lâm lập tức chìm trong biển máu. “Thần Kiếm Thủ” Lý Thần Long hay tin bèn một mình một kiếm ước hẹn Triệu Chấn Vũ nhưng đã thất bại dưới “Thất huyết truy hồn đỉnh” và “Nhạn linh đao” vốn vô cùng sắc bén, chém sắt như bùn của Triệu Thiên Vũ.

“Thất huyết truy hồn đỉnh” vô cùng kịch độc, gây ra kiến huyết phong hầu, thập phần lợi hại, chỉ có Bát Quái Kim Đao và Hưởng Kim Tiêu của Tiểu Trường Đình mới có thể đối địch. Quần hùng ở Tam Tương bèn khẩn cấp tụ họp để thương lượng đối sách. Trương Thiên Kiếm và Sa Long đề xuất dùng vô lâm hồng

thiếp để thỉnh Tiểu Trường Đình xuất sơn. Nhân tiện cũng mời Lý Thần Long cùng đến Tiểu gia trang.

Sa Long đẩy bàn trà ra, đứng lên nói: “Lẽ nào Tiểu trang chủ quên đi sát phụ chi cừu? Hơn nữa, lần này nhờ người xuất sơn là để đối phó với ”Hắc phong ma” Triệu Thiên Vũ, còn Tống Phúc là do bọn tôi đối phó, như vậy đâu có gì là trái với lời hứa ở Thạch Tuyền động.”

Tiểu Trường Đình thở dài nói: “Con người đấu tranh cho dù cỡ nào đi nữa thì cuối cùng cũng nên làm hòa với nhau. Tiểu mỗ đã ẩn thối sơn trang, lòng vốn đã nguội lạnh, sớm đã tách mình ra khỏi giang hồ, còn trở lại để đối phó ”Hắc Phong Ưng” để làm gì nữa?”

Lý Thần Long nghe vậy bèn đột ngột đứng dậy, giận dữ nói: “Bọn Thanh Ưng bang tặc tử thiêu sát quán bang, hoành hoành tại quê nhà, vô lâm gặp nạn, bách tính đồ thán, Tiểu quán chủ thân là vô lâm chi sĩ của Tam Tương sao lại nhắm mắt làm ngơ, chẳng chút động lòng? Nhớ lại những ngày Tiểu Cốc Hoa lão anh hùng còn tại thế, bảo tiêu hành đạo, thấy chuyện bất bình liền bạt đao tương trợ, khuông phò chính nghĩa, nghĩa bất dung từ, thật là con người hiệp nghĩa! Thật đáng tiếc, đáng tiếc, Tiểu lão anh hùng lại sớm khuất bóng!”

Tiểu Trường Đình nghe Lý Thần Long nhắc đến phụ thân thì sắc mặt lộ vẻ đau thương, bên trong ẩn chứa một làn sát khí. Nhưng lúc này đây chàng chẳng biết hồi đáp với Lý Thần Long như thế nào cho phải.

Sa Long nói: “Tiểu trang chủ, chẳng lẽ lời của Lý lão anh hùng chẳng có phân lượng nào ư?”

“Sa bang chủ, Tiểu mỗ thật có lời mà chẳng biết nói sao...” Tiểu Trường Đình úp úp mở mở khiến Trương Thiên Kiếm không nhịn được nữa, lập tức đứng dậy nói: “Tiểu trang chủ, tại hạ xin nói thẳng. Trên chốn giang hồ có lời đồn đãi rằng Tiểu trang chủ đã nhận được bảo họa của Thiên Địa Hội tại Tam Phật đường ở Vũ Lăng, lúc đó liền trở về sơn trang để ẩn cư nhằm chiếm lấy nó làm của riêng. Ta tuy không tin nhưng Tiểu trang chủ có thái độ và hành vi như vậy thật khiến người khả nghi.”

Tiểu Trường Đình giật mình sửng sốt, nhưng ngay lập tức giữ vẻ bình tĩnh, lãnh đạm nói: “Tiểu mỗ tự vấn mình không có làm điều gì hổ thẹn, ai nói sao thì nói.”

Trương Thiên Kiếm chấp tay: “Nếu đã như vậy, bọn tôi xin cáo từ tại đây. Nhưng chúng tôi cũng có lời muốn phụng cáo với Tiểu trang chủ rằng bọn Thanh Ưng bang tặc tử sau khi làm cỏ xong cừu quán, thập tam bang cũng chẳng để yên cho ngài đâu. Ngài cứ chờ đi, bọn chúng sẽ đến thăm trang viên của ngài. Cáo từ!”

“Thỉnh tam vị anh hùng nán lại dùng bữa...”

“Không cần đâu, ngài dùng một mình đi!” Sa Long vừa thở hổn hển vừa cùng Trương Thiên Kiếm và Lý Thần Long rời khỏi tiền sảnh.

“Lý lão anh hùng, thỉnh dừng bước.” Tiểu Trường Đình chạy theo: “Vô lâm hồng thiếp này...”

Lý Thần Long quay đầu lại: “Ngài giữ lại đi để còn nhớ đến phụ thân mình. Ta ở Vu Sơn đường lúc nào cũng mong chờ.”

Tiểu Trường Đình đứng chờ người ra, trầm tư suy nghĩ miên man...

oOo

Thái Bình phố. Phía dưới hạ thất của Di Xuân lầu các.

La Hán Trùng, Hồ Trạch nhìn vào bức họa bày ra trên bàn, nhưng nghĩ mãi không ra.

Bức họa vẽ núi nhưng chẳng phải núi, cây cũng chẳng phải cây, mà Phạn văn nữa chữ bẻ đôi cũng không biết, bọn chúng cảm thấy vô cùng bối rối, người như bị rơi vào ngũ lý vụ.

“Đây là bức họa quý quái gì vậy?” Hồ Trạch nhẹ giọng hỏi La Hán Trùng. Hắn tự biết về phương diện hội họa thì mình không sánh bằng La Hán Trùng, bằng không thì đã chẳng mang bức họa giao cho La Hán Trùng.

La Hán Trùng chẳng trả lời, các thớ thịt trên mặt giật giật, miệng mím chặt lại. Hắn đã dùng nhiều phương pháp để kiểm tra bức họa: ngâm nước, hơi lửa, bôi thuốc nước... nhưng vẫn chưa tìm ra manh mối. Hắn có

cảm giác chắc chắn rằng bức họa có ẩn tàng một bí mật vô cùng to lớn, nhưng vấn đề là chìa khóa nằm ở đâu? Hấn mãi mê suy nghĩ, đầu óc rối bời nhưng chẳng tìm được một chút manh mối nào cả.

Đột nhiên, những Phan văn đập vào mắt hấn. Giải được những Phan văn thì biết đâu sẽ tìm ra được chìa khóa để vén lên bí mật trong bức họa. Hấn quay qua Hồ Trạch nói: “Ngày mai dẫn người lên núi, đến Từ Ân tự.”

“Lên Từ Ân tự?”

15. Từ Ân Tự Cầu Giải Bí Họa

Ấn pháp tăng bào phát kim châm

Nắng mai mờ nhạt, sương lượn lơ bay trên Tuyết Phong sơn vốn đứng sừng sững, kéo dài trăm dặm, thật là trùng trùng điệp điệp.

La Hán Trùng, Hồ Trạch dẫn theo Tiền Tứ Hải và Mã, Vương thị vệ; một đoàn có hơn mười người cải trang thành hương khách, bước nhanh trên sơn đạo.

Sơn đạo ngoằn ngoèo, cổ thụ hai bên um tùm cành lá, mọc ngút trời cao. Đi được một đoạn ngắn, sơn đạo nghiêng nghiêng theo triền núi, tương đối dễ đi nhưng lại đối diện với những vách đá sừng sững, khí thế trông cực kì hùng vĩ. Vàng thái dương vừa hé đã chiếu xuống vách đá tạo nên một sắc tia rực rỡ, thác nước từ trên vách đá tuôn xuống ào ào như một dải lụa bạc, va đập vào đá tạo nên hoa nước tứ phía.

“Keng! Keng!” Phía sau vách đá vang vọng lại tiếng chuông, rất lâu sau mới có tiếng vọng lại từ những dãy núi.

Đi vòng qua thạch bích, đập vào mắt bọn La Hán Trùng là một ngôi cổ miếu nhưng đầy vẻ uy nghi và tráng lệ.

La Hán Trùng dẫn mọi người tiến đến trước cổ miếu. Ngôi miếu cổ được xây nương theo thế núi, gạch ngói lưu ly, mái cong theo hình cái dấu, khí thế mạnh mẽ. Phía trên cổng chính được sơn đỏ, một cái biển treo nằm ngang, trên có khắc ba chữ vàng “Từ Ân Tự” chiếu lấp lánh. La Hán Trùng mới vừa giơ tay gõ cửa thì nghe “két” một tiếng, cổng nhà chùa đã được mở ra. Một tiểu hòa thượng đang cầm chổi hết hồn nhìn bọn người La Hán Trùng. Đã lâu lắm rồi tiểu hòa thượng này chẳng thấy khách hành hương cùng một lượt đến chùa thấp nhang với số lượng nhiều như vậy. Chú tiểu hơi sờ sợ, bỏ chổi xuống, hai tay chấp trước ngực: “A di đà phật! Chư vị thí chủ đến sớm!”

La Hán Trùng tiến lên trước một bước, nói: “Tiểu hòa thượng, chúng tôi là hương khách từ xa đến, vốn mộ danh Ấn Thiện đại sư, nay muốn cầu kiến người, chẳng biết đại sư có ở trong chùa không?”

Tiểu hòa thượng thi lễ nói: “Ấn Thiện đại sư đang cùng chúng đệ tử tế lễ tại Phật đường, thỉnh chư vị thí chủ theo tiểu tăng đến bảo điện nghỉ ngơi chốc lát.”

La Hán Trùng nhìn về bọn Vương, Mã thị vệ nháy mắt ra hiệu, rồi quay sang tiểu hòa thượng nói: “Phiền tiểu sư phụ đi trước dẫn đường.”

Tiểu hòa thượng dẫn mọi người tiến vào trong chùa. Mã, Vương thị vệ vẫn lưu lại phía ngoài, bọn chúng phụng mệnh không cho bất cứ ai bước vào trong. Năm, sáu tiểu hòa thượng đang tập trung quét lá rụng ở phía trong đình viện, chẳng thềm để ý xem coi ai đến chùa.

Trong viện trồng đầy cây bạch quả, thân cây to khỏe, cành là cong cong, làm tăng thêm bầu không khí trang nghiêm ở đây.

Tiểu hòa thượng dẫn bọn người La Hán Trùng tiến về Đại Hùng bảo điện, dâng trà lên, sau đó rời khỏi điện.

Tám tên thị vệ được La Hán Trùng chỉ đạo bước ra ngoài điện, giả ngấm phong cảnh, hai người một tổ, đi quan sát bốn phía, phong tỏa các lối ra vào của chùa.

La Hán Trùng đưa mắt nhìn qua bảo điện, cột được làm bằng đá quý, rồng bay trong gió. Đặc biệt nhất là phía bên trên có chín con rồng đang nhe nanh múa vuốt như muốn bay vút lên tận trời xanh. Trên vách có

khắc một trăm lẻ tám vị La hán, đứng có, ngồi có, nằm có, chẳng ai giống ai, kỹ thuật điêu khắc tinh tế làm cho các bức tượng rất có hồn. La Hán Trùng thầm khen: quả thật vô cùng quý phái, thật đúng với câu “Tuyệt phong đệ nhất tự”.

La Hán Trùng từ tiền điện đi qua chánh điện, đến trước Phật đường hẩn nhẹ nhàng vén màn cửa để bí mật quan sát phía bên trong thì chợt có mùi hương nồng nặc đập vào mũi hẩn.

Ở giữa Phật đường có treo một cái đèn lưu ly to bằng cái chén, bảy bảy bốn chín cây nến được xếp ngay ngắn thành từng hàng phát ra ánh sáng rực rỡ. Trong cái tủ pha lê trên thần đàn có một bức kim thân pháp tướng, tay nhón đóa hoa miệng mỉm cười, bảo tướng trang nghiêm. Ở phía trước bàn cúng, Ấn Thiện đại sư tay chấp trước ngực, ngồi ngay ngắn trên một chiếc bồ đoàn. Có hơn mười vị hòa thượng xếp hàng, tay đặt trước ngực, hai mắt khép hờ, miệng lầm thầm đọc gì đó, ngồi đối diện với Ấn Thiện đại sư. Ấn Thiện đại sư đang chủ trì việc tảo khóa.

La Hán Trùng tỉnh tỉnh rất nhẩn nại, đợi Ấn Thiện đại sư “tảo khóa” xong rồi dẫn chúng tăng nhập chánh điện thì mới cùng Hồ Trạch và hai tên thị vệ bước vào bái kiến lão tăng.

Ấn Thiện đại sư là chủ trì phương trượng của Từ Ân tự, niên kỷ xấp xỉ bát tuần nhưng vẫn còn mạnh khỏe, nét mặt hồng hào, tinh thần tráng kiện, cặp mắt như tỏ rõ lòng người, chỉ cần nhìn qua thì cũng đủ biết đây là một cao tăng đầy trí tuệ, không việc gì mà không thể giải quyết. Ấn Thiện đại sư thấy bọn người La Hán Trùng nhập điện thì vội vàng dẫn chúng tăng nghênh tiếp: “Chẳng biết các thí chủ giá đáo, không kịp nghênh tiếp, xin bỏ lỗi cho.” Ấn Thiện đại sư đối với hương khách thì chẳng phân biệt sang hèn, phần lớn đều tự thân nghênh tiếp, thập phần khiêm tốn hữu lễ, vì vậy hương hỏa của Từ Ân tự rất sung túc, khách đến cúng bái rất đông đúc.

La Hán Trùng bước lên trước thi lễ: “Chúng tôi là những đệ tử hết sức sùng kính Phật môn, từ lâu đã nghe đến pháp danh Từ Ân tự, hôm nay đặc biệt đến chiêm ngưỡng bảo tự.”

Ấn Thiện đại sư cười đáp lễ: “Từ Ân tự là hoang sơn dã tự, làm sao xứng đáng với hai chữ ”Bảo Thế“. Nhưng mà thí chủ đã thành tâm đến đây thì lát nữa lão nạp sẽ cùng với chư vị thí chủ tham quan chùa một chuyến.” Dứt lời, nhẹ nhàng phát tay áo. Các hòa thượng đứng sau Ấn Thiện đại sư hướng về bọn người La Hán Trùng thi lễ rồi trở gót, quét dọn điện đường, thấp hương lên. Chỉ trong khoảnh khắc, hương khói bay lượn lơ khấp cả nội đường. Hai chú tiểu dâng trà lên, mọi người phân ngôi chủ khách ngồi xuống.

La Hán Trùng nâng chung trà lên rồi nhấp một ngụm, hương thơm lập tức ngập tràn, tinh thần sáng khoái, bất giác khen lên: “Trà ngon! Trà ngon!”

Hồ Trạch cầm chung trà lên, trừng mắt nhìn La Hán Trùng, lòng thầm nghĩ: “Dài dòng với lão hòa thượng này làm gì? Sao còn chưa động thủ?”

Hẩn kiểm chế không được.

La Hán Trùng phớt lờ đi Hồ Trạch, hẩn một hơi uống hết trà rồi đặt chung xuống, cười với Ấn Thiện đại sư: “Thứ cho tại hạ bạo gan, trưởng lão chắc hẳn là Ấn Thiện đại sư, chủ trì phương trượng của Từ Ân tự?”

“Không dám. Chính là lão nạp. Xin hỏi đại danh của thí chủ?” Ấn Thiện đại sư hỏi lại.

“Tại hạ họ La tên Trạch. Từ lâu đã nghe đến pháp danh vang dội của Ấn Thiện đại sư, hôm nay được diện kiến, thật là tam sinh hữu hạnh.”

“La thí chủ quá khen rồi.” Ấn Thiện đại sư thản nhiên nhìn La Hán Trùng: “Ngoài việc chiêm ngưỡng tể tự, La thí chủ còn có điều chi cần lão nạp cùng giải quyết?”

La Hán Trùng thầm giật mình: hảo nhân lực! Hẩn suy tính thật nhanh rồi nói: “Từ lâu đã nghe Ấn Thiện đại sư tinh thông Phật pháp và kinh văn, hiểu được thiên cơ và kinh sách, có một điều chưa hiểu nên nhờ đại sư chỉ giáo.”

Ấn Thiện đại sư khép hờ đôi mắt, mở lời: “Chẳng biết thí chủ có điều chi nan giải?”

La Hán Trùng nói: “E rằng chuyện không tiện nói ở đây.”

Ấn Thiện đại sư mở to mắt, mục quang sáng ngời: “Phật môn không có chỗ nào mà không nói được, nếu thí chủ không có thành ý...”

La Hán Trùng giả ra chiều khó xử: “Tại hạ nhận lời uỷ thác của người, xin đại sư thứ lỗi.”

Ấn Thiện đại sư trầm mặc trong giây lát, hai tay chấp lại rồi đứng lên: “A di đà Phật! Thịnh thí chủ theo bần tăng vào phật đường.”

La Hán Trùng, Hồ Trạch theo sát Ấn Thiện đại sư đi vào phật đường. Hai tên thị vệ lập tức đứng chặn ngay cửa.

Ấn Thiện đại sư đầu tiên tham bái các tượng phật ở thần đàn, xong rồi ngồi xuống bồ đoàn: “Xin nhị vị thí chủ cứ nói.”

La Hán Trùng thi lễ, kính cẩn cúi đầu, nói: “Vị Hồ huynh đệ này được tiên phụ giao lại cho một bức họa bằng lụa, trong đó như vẽ núi mà không phải núi, nước không phải nước, khó bề phân biệt, trên góc lại còn có những chữ Phạn văn khiến mọi người nghĩ mãi chẳng ra. Trước phút lâm chung, tiên phụ của Hồ huynh đệ đã dặn dò rằng nếu muốn giải đáp được những bí ẩn trong bức họa thì nên đến Từ Ân tự bái kiến Ấn Thiện đại sư. Do đó hôm nay đặc biệt đến quý tự đây là nhờ đại sư khai sáng cho.”

Dứt lời bèn ra hiệu cho Hồ Trạch dâng bức họa lên.

Hồ Trạch trong lòng đang rất ư là giận dữ, tên tiểu tử La Hán Trùng này thật là khi người thái quá, bức họa này rõ ràng là của Lô Chấn Hoàn giao lại, hóa ra mình là con của Lô Chấn Hoàn ư? La Hán Trùng tay không ngừng ra hiệu, Hồ Trạch buộc lòng phải lấy bức họa từ trong ngực ra giao cho Ấn Thiện đại sư.

Tại đại điện, Ấn Thiện đại sư đã thấy hành động khả nghi của Hồ Trạch, lúc này đây lại thấy biểu tình của Hồ Trạch như vậy thì bất giác nổi nghi ngờ dâng lên. Ông tiếp lấy bức họa rồi mở nó ra, hy vọng sẽ từ bức họa mà biết được lai lịch của đối phương. Nào ngờ khi bức họa được bày ra trước mắt thì ông lại bị các nét họa thần bí, cổ quái cũng như những chữ Phạn văn lộn xộn nhưng thâm sâu lôi cuốn, thế là đồng suy nghĩ cứ như bị cuốn vào đó.

Ấn Thiện đại sư là một cao tăng có tu vi thâm sâu nhưng không phải về công lực mà là sự hiểu biết về kinh phật. Ông từng học tại Thiếu Lâm Tự, từng vân du thiên hạ, đọc nhiều kinh văn, học sâu hiểu rộng, kiến thức vô cùng uyên bác. Ông cùng đại sư Quốc Trí Ma của Thiên Trúc là bạn thâm giao, cùng trao đổi về kinh giáo, nghiên cứu Phạn văn đã nhiều năm, trình độ về kinh Phạn thuộc dạng thâm sâu. Nay thấy những chữ Phạn văn trên bức họa ngấm giấu kinh văn trong từng nét bút thì lòng vô cùng chấn động. Thử tưởng tượng xem một vị võ lâm đại sư chợt thấy một đối thủ cân tài cân sức với mình thì chắc sẽ không thể nào dời mắt cho được. Ông vốn là một vị cao tăng lục căn thanh tịnh, tâm vô tạp niệm nên vừa nhìn thấy bức họa thì mọi sự nghi ngờ đối với hai vị thí chủ bên cạnh chợt tan biến đi, lòng chỉ tập trung nghiên cứu bức họa.

La Hán Trùng thấy vẻ mặt của Ấn Thiện đại sư thì vô cùng vui mừng. Hắn vốn đã chuẩn bị mở miệng để không cho Ấn Thiện đại sư có cơ hội thăm dò Hồ Trạch bèn kéo gã ra khỏi cửa điện, sau đó ra hiệu cho thị vệ.

Phía trong Từ Ân tự rối loạn lên. Rối loạn rất nhanh rồi lập tức yên ắng. Đóng cửa. Trên cửa dán bố cáo: bốn viện sửa chữa điện đường, đóng cửa ba ngày. Bọn người Ấn Thiện chẳng một ai hay biết. Ấn Thiện đại sư nhìn những chữ Phạn văn trong bức họa thấy ẩn trong đó là núi mà không phải núi, cây không phải cây thì bèn giải thích theo từng chữ một: trương, đường, lưu, chu... Nhưng những chữ đó chẳng có một mối quan hệ nào với nhau cả, nhìn kỹ lại kinh văn thì văn bất thành văn, câu chẳng phải câu, thật chẳng thể giải thích nổi, dịch Phạn văn sang Hán ngữ theo từng chữ một thì âm rất giống nhau, mỗi từ đều có cách giải thích riêng biệt. Ấn Thiện đại sư bất giác chau mày, mắt sáng hắt lên, hình như trong Phạn văn có ẩn chứa dòng nước chảy, đây chẳng phải là đường lên núi hay sao? Ông lập tức minh bạch ngay, nhưng xem kỹ lại thì thấy không phải vậy.

Ấn Thiện đại sư tập trung nghiên cứu những điều ký bí trên bức họa.

”Bình! Bình! Bình! Một lão hòa thượng mặt đen, tuổi có hơn năm mươi, xô hai tên thị vệ chặn đường ra, xăm xăm tiến về phật đường.

“Sư huynh!” Hắc hòa thượng vừa kêu to vừa lao nhanh về phật đường.

La Hán Trùng và Hồ Trạch sớm đã mai phục hai bên cửa, song chưởng cùng vỗ thẳng về phía hắc hòa thượng. Hắc hòa thượng chẳng thèm dừng bước, hai vai trầm xuống, song chưởng vung ra, sử chiêu “Song chưởng khai bi” tiếp đón. Bốn chưởng giao nhau nghe “Ầm! Ầm!” La Hán Trùng chỉ cảm thấy có một luồng lực đạo ép hẳn phải lùi một hơi mấy bước, bèn sử Thiên Cân Truy nhưng không tài nào dừng lại được, ngực như bị tắc nghẽn lại, hổ khẩu đau nhức kịch liệt. Bên kia Hồ Trạch người dựa vào tường, phún ra một hòng máu tươi, xem ra thụ thương chẳng nhẹ. Hắc hòa thượng vừa rồi sử “Kim Cương chưởng” của Thiếu Lâm với công lực thâm hậu như vậy khiến La Hán Trùng cả kinh thất sắc. Mặt mày hẳn trắng bệch, hối hận là đã không mang nhiều binh lính đến chùa. Hiện tại thì không kịp nữa rồi. La Hán Trùng thủ sẵn ám khí âm độc của sư môn là “Truy hồn uy độc kim châm” trong tay, chờ đợi hắc hòa thượng tấn công. Chẳng ngờ hắc hòa thượng sau khi đắc thế lại chẳng thèm tấn công La Hán Trùng mà lại bước thẳng đến bên cạnh Ấn Thiện đại sư, lớn tiếng nói: “Sư huynh! Có chuyện rồi!”

Ấn Thiện đại sư ngồi xếp bằng chăm chú nhìn vào bức họa bên cạnh, vẫn chưa nghe tiếng gào thét của hắc hòa thượng. Hắc hòa thượng vội vàng chụp lấy bức họa: “Sư huynh! Người...”

Lúc này Ấn Thiện đại sư mới ngẩng đầu lên, cặp mắt sáng quắc nhìn vào hắc hòa thượng, không chậm mà cũng không vội nói: “Ấn Pháp, xảy ra chuyện gì?”

Ấn Pháp đại sư vội vàng nói: “Sư huynh, những hương khách này đã bắt giữ hết chúng tăng trong điện.”

Ông chuyển người quay sang nhìn Hồ Trạch đang đứng cạnh cửa phật đường với vẻ mặt giận dữ.

Hồ Trạch sắc mặt trắng bệch, khoe miệng thắm đầy máu tươi. Hắn cầm trường kiếm trong tay, cố gắng đứng vững, khi thấy nhân quang như muốn phún hỏa của Ấn Pháp đại sư thì vô cùng kinh hoảng, thối lui về sau vài bước, suýt nữa đã té nhào. Hắn quay đầu nhìn quanh bốn phía, chẳng thấy bóng dáng của La Hán Trùng đâu cả, tức tối chửi thề: “Cẩu tiểu tử, chuồn nhanh đi!” Hắn mới vừa nhìn sang Ấn Pháp đại sư thì chợt cảm thấy lạnh mình, lòng không ngừng kêu khổ!

“Sư đệ, đừng có làm ầu!” Ấn Thiện đại sư bảo Ấn Pháp, xong hướng về cửa phật đường chấp tay thi lễ, sau đó nói:

“Thí chủ đã đến đây để mong giải quyết bí mật trên bức họa, chẳng biết vì có gì mà lại giam cầm chúng tăng của tệ tự? Phật môn vốn từ bi, cửa thiền luôn rộng mở, lão nạp đã đáp ứng, chẳng lẽ lại không làm hết sức mình hay sao, hà tất sử dụng hạ sách như vậy?”

Hồ Trạch đang định đáp lời, lại thấy La Hán Trùng dẫn theo Tiền Thế Hải cùng ba tên thị vệ áp giải ba hòa thượng bước vào phật điện. La Hán Trùng bảo Tiền Thế Hải và ba tên thị vệ áp giải ba hòa thượng đứng ở phía xa đại điện, một mình bước vào cửa phật đường, hướng về Ấn Thiện đại sư thi lễ nói:

“Ấn Thiện đại sư, thật không dám dấu diếm, bức họa này có liên hệ đến một bí mật cực lớn của gia môn. Chỉ là do quý tự có nhiều hương khách vắng lai, sợ lộ phong thanh nên bất đắc dĩ phải đóng cửa chùa ba ngày, khước từ hương khách, lại lo sợ đại sư và các vị tăng đây không cho phép nên đành phải sử đến hạ sách này. Chúng tăng hiện tại đều ở bên điện và đều có thuộc hạ của tại hạ chăm sóc, chỉ cần đại sư trong ba ngày giải quyết được bí mật trong bức họa, bọn chúng tôi sẽ tự động li khai, quyết không dám thương hại đến tính mệnh của bọn họ, mong Ấn Thiện đại sư an lòng.”

“Ha ha ha...” Ấn Thiện đại sư cười dài một tràng “Thí chủ đã có hành động như vậy thì chắc là người của quan phủ, chẳng lẽ là thị vệ ở kinh đô? Ngài cải trang thành hương khách đến Từ Ân tự cầu giải Phạn văn thật là hao tổn tâm huyết, nếu lão nạp đoán không lầm thì bức họa này nhất định có liên quan đến quan án.”

La Hán Trùng nghe xong thì sắc mặt đại biến, xem ra khó mà qua mặt được lão tăng này.

Trầm mặc trong giây lát, La Hán Trùng đưa ra quyết định. Hắn cởi áo ngoài, lộ ra hào y của đại nội thị vệ: “Đại sư đoán không sai. Tại hạ chính là La Hán Trùng, phó thống lĩnh đại nội thị vệ, còn vị này đây là Hồ Trạch, đại đao thị vệ của Anh Vũ điện, phụng thánh mệnh nam hạ nã tặc, đoạt được bức họa này, nếu đại sư giải được tức đã lập được đại công, La mỗ sẽ tự thân tấu lên thánh thượng mà pháp phong cho quý tự và trọng thưởng cho đại sư.”

Ấn Pháp đại sư sắc mặt đỏ tía, mình run rẩy. Ấn Thiện đại sư trái lại chỉ cười lên một tràng dài, từ tốn nói: “Lão nạp đã thoát ly tam giới, bắt tại ngũ hành, xem công danh như nước chảy, phú quý như mây trời, đối với cao quan hậu lộc lão nạp chẳng cầu. Nhưng, lão nạp là đệ tử của Phật môn nếu nắm bắt được điều gì, giúp đỡ được ai thì sẽ tận tâm tận sức, quan án hay việc gia môn gì cũng vậy, lão nạp sẽ dốc hết sức mình. Nhưng nếu như học thức còn thiếu lậu, không thể thông suốt và chẳng giải quyết được vấn đề, thì chủ có ép buộc và liên lụy đến chúng tăng hay không?”

La Hán Trùng cười lạnh, nói với giọng đe dọa: “Ấn Thiện đại sư tinh thông Phật văn, chẳng lẽ không giải được bí mật trên bức họa, trừ phi là đại sư không muốn mà thôi.”

Ấn Thiện đại sư vuốt râu, điềm đạm nói: “Nếu như lão nạp không nguyện ý, chẳng biết La thị vệ sẽ làm gì?”

La Hán Trùng lộ vẻ cười âm hiểm, tay chỉ vào ba hòa thượng nói: “Trước tiên là ba ngày sau sẽ giết ba hòa thượng này, sau đó mỗi ngày sẽ giết ba...” “Hừ!” Ấn Pháp đại sư hét lớn một tiếng, mắt lộ hung quang, thân người như chim ưng bay vọt lên cao, nhắm hướng La Hán Trùng.

Hữu thủ của La Hán Trùng phát lên, một đạo “Uy độc kim châm” bay “vù” đến Ấn Pháp đại sư. Ấn Pháp đại sư người đang giữa không trung bèn phát tay áo một cái, một trận cuồng phong nổi lên, nền ở đại điện lập tức chao động, bụi bay lả tả, kim châm của La Hán Trùng bị dạt về tường và cột, lửa bắn tung tóe nghe leng keng.

Bọn thị vệ thấy công lực của Ấn Pháp đại sư thì lú cả lú, hoảng sợ tột cùng. Chẳng ngờ vào đúng phút này, La Hán Trùng lại cầm kiếm bước ra, nhìn Ấn Pháp đại sư quát hỏi: “Ấn Pháp! Ngài muốn máu tắm Phật đường hay sao?”

Chỉ nghe Ấn Pháp đại sư lại hét lớn ở giữa không trung, thân hình lập tức biến đổi, giảm đà lao tới, lướt về phía trước, cách Hồ Trạch khoảng chừng ba xích. Ấn Pháp đại sư thu phát công lực tùy ý, nội công đã đến mức lô hỏa thuần thanh khiến La Hán Trùng hết sức ngạc nhiên, lòng tự biết mình không sánh bằng.

Ấn Pháp đại sư nhìn La Hán Trùng giận dữ, cặp mắt cơ hồ muốn tóe lửa.

La Hán Trùng cố gắng trấn tĩnh, nói: “Ấn Pháp, ngài mà bước về trước một bước nữa, ba vị Phật môn đệ tử này...”

Ấn Pháp đại sư quay đầu nhìn lướt qua ba vị hòa thượng đang bị Tiên Thế Hải cùng bọn thị vệ kè đao trên cổ thì rủ hai tay áo xuống rồi im lặng. Diện sắc ông trông thật khó coi, người cứ run lên từng hồi.

La Hán Trùng yên lòng. Vị Ấn Pháp đại sư này mặc dù có bản lĩnh và đảm lược đó nhưng không thể nào không quan tâm đến tính mệnh của Phật môn đệ tử mà đại khai sát giới tại nơi “sạch sẽ” này. Nắm được nhược điểm của đối phương, hắn lập tức dùng cảm hấn lên. Hắn tra kiếm vào vỏ, gạt đầu cười lạnh: “Bọn chúng tôi phụng chỉ hành sự, mong đại sư soi xét. Nói thật, quan quân đã bao vây khắp núi, đại sư có muốn họ tiến sơn không. Nếu Ấn Thiện đại sư cứ khăng khăng không chịu hợp tác mà để Từ Ân tự tư thông với bọn phản nghịch, mà quan phủ đã có lệnh nếu tự thông với bọn phản tặc thì giết tất bất luận tội! Ấn Thiện đại sư ngài là một vị cao tăng đức độ, chẳng lẽ lại đưa mắt nhìn đệ tử vô tội của bản tự tự tìm cái chết mà không ra tay cứu giúp hay sao?”

Ấn Thiện đại sư gạt gạt đầu không nói, chỉ thở dài một hơi.

Ấn Pháp đại sư quay người nhìn sang Ấn Thiện, cảm phần nói: “Sư huynh! Chẳng lẽ chúng ta lại đáp ứng lời bọn họ sao?”

“A di đà Phật!” Ấn Thiện đại sư lại ngồi xếp bằng ngay ngắn, trải bức họa ra trước mặt rồi nói với Ấn Pháp đại sư: “Sư đệ qua đây, hãy giúp ta một tay mà cùng nghiên cứu bí họa này.”

“Sư huynh, đệ chẳng biết gì về hội họa, sao có thể giúp huynh?” Ấn Pháp đại sư nghi hoặc hỏi rồi cũng bước trở vào phật đường, lời của Ấn Thiện đại sư, ông không thể không nghe.

Ấn Thiện đại sư chăm chú nhìn bức họa nói: “Bức họa này không chỉ có Phan văn kinh từ mà còn hàm chứa vô công trong đó, nếu không có đệ trợ giúp, ta làm sao có thể giải được bí mật trong bức họa?”

Nghe Ấn Thiện đại sư nói, La Hán Trùng vô cùng chấn động. Hắn bước đến cửa phật đường rồi nói với Ấn Thiện và Ấn Pháp đại sư: “Nhị vị đại sư cứ yên lòng, La mỗ quyết chẳng dám có ý đối địch với quý tự, chỉ cần nhị vị giải được bí họa, ta sẽ lập tức thả các tăng chúng ra, quyết không làm tổn thương đến bất cứ sợi tóc nào trên người bọn họ.” Miệng thì nói vậy nhưng hẩn lại nghĩ rằng, nếu như quả thật bức họa này có chứa một bí mật vô cùng trọng đại thì bọn hòa thượng ở Từ Ân tự này quyết không thể chừa một móng, nhưng làm sao có thể thu thập lão hòa thượng mặt đen này đây?

Ấn Pháp đại sư ngồi trên bồ đoàn, đối diện với Ấn Thiện đại sư, bức họa được đặt giữa hai người. Hai người cảm lạnh, chẳng nói một lời, chỉ tập trung nghiên cứu bức họa.

La Hán Trùng phân phó hai tên thị vệ trong coi cửa phật đường, lại sai Tiền Thế Hải đến bên cạnh dọn dờ vài câu, xong mới giúp Hồ Trạch ra ngoài đại điện trị thương.

Nội thương của Hồ Trạch là do chưởng lực của Ấn Pháp đại sư gây ra, hổ khẩu đau nhức dữ dội, máu tươi cứ chảy ra, khí huyết toàn thân bị đình trệ, vận khí bất thông, hành động thật bất tiện. La Hán Trùng nhìn qua thì vô cùng hoảng sợ, lão hòa thượng mặt đen này phân chưởng đối địch mà công lực còn mạnh như vậy, nếu mà một chưởng tập trung hết công lực thì đừng nói chi Hồ Trạch mà bản thân hẩn sợ rằng cũng táng mệnh dưới chưởng đó.

Nghĩ tới đây, trán hẩn toát đầy mồ hôi. Hẩn vận dụng nội công để dẫn thông kỳ kinh bát mạch cho Hồ Trạch, xong rồi sai thị vệ giúp Hồ Trạch vào phòng ngồi nghỉ.

La Hán Trùng đứng tại đình viện, ngẩng đầu nhìn lên trời cao. Trời trong vắt, dương quang mãnh liệt khiến hai mắt không thể mở ra.

Hẩn nheo nheo mắt, tức thì các màu sắc của ánh dương quang cũng không ngừng biến đổi khiến cho hẩn cảm thấy mình như bồng bênh trôi trên một thể giới hư ảo: Đại nội điện, Anh Vũ điện, lầu son gác tía, tử bào kim đài, hoa linh bay quanh quẩn, lượn lờ trước mặt. Đây chẳng phải là mơ ước cả đời của hẩn sao? Hiện tại tính mệnh của hai mươi bốn vị hòa thượng tại Từ Ân tự đều nằm trong tay hẩn thì sợ gì Ấn Thiện hòa thượng chẳng chịu cúi đầu tuân theo lời hẩn. Chỉ cần giải được bí mật trong bức họa thì những đích nhắm của hẩn chẳng khó khăn gì để trở thành hiện thực.

Hẩn lấy từ trong ngực ra một tờ giấy nhỏ hình bát giác, cười gằn lên rồi bước về hướng nhà bếp.

16. Giải Phạm Văn Cao Tăng Viên Tịch

Tẩy phật tự thị vệ sinh hung

Trong phật đường, hai ngọn đèn dầu cũ kỹ phát ra ánh sáng lơ mơ, rọi lên hai khuôn mặt đầy nét đăm chiêu của Ấn Thiện và Ấn Pháp đại sư.

Đã quá hai ngày nhưng bí mật trên bức họa vẫn chưa được giải khai. Ấn Pháp đại sư bức bối cảm lấy bình trà, một hơi uống cạn. Cặp mắt của lão tăng căng đầy mạch máu, nhìn chăm chú vào Ấn Thiện đại sư. Sự tình đã quá rõ ràng, La Hán Trùng lệnh cho bọn thị vệ hung ác buộc bọn họ phải giải bí họa chẳng phải là hảo sự gì cả, nói không chừng sau khi giải được bí họa này, sẽ có vô số người vô tội gặp phải tai ương.

Ấn Thiện đại sư hai mắt khê mở ra, ngưng thần nhìn bí họa, trong lòng lo suy nghĩ đối sách.

Kiểu chữ Phạn văn trên bức họa này, mắt của Ấn Thiện đại sư nhấp nháy, sắp xếp, tổ hợp, phân tán; sắp xếp lại, tổ hợp lại... Chín chín tám mươi một, tám mươi một chữ kinh văn lộn xộn cùng với những chữ Phạn văn ẩn chứa hình thù kỳ dị trên bức họa có liên hệ gì với nhau?

Tám mươi một chữ Phạn văn này phân biệt rõ ràng ba tuyến lên núi, mà cái ngọn núi bên phía trái hình như là chữ “Bảo”, giống như chỉ ra rằng theo tuyến này thì có khả năng đến được nơi chôn giấu bảo tàng. Bức họa có chứa bảo tàng thật rồi! Nhưng Ấn Thiện đại sư lại không cho là như vậy. Ông đã nhìn rõ ràng, khẳng định chữ “Bảo” này là chỉ lừa bịp mà thôi, bí mật thật sự chính là nằm trong những chữ Phạn văn kỳ dị. Ông cảm thấy những Phạn văn ấy là có chứa võ công. Ấn Thiện đại sư trầm tư rất lâu, khẽ nói với Ấn Pháp đại sư: “Sư đệ, chẳng hiểu bức họa này là trận thế gì?” Ông đã cùng Ấn Pháp đại sư ẩn chứng nhiều loại võ công nhưng chẳng thấy cái nào giống với những chữ Phạn văn kỳ bí trên bức họa cả.

Ấn Pháp đại sư cố gắng kiểm chế nộ hỏa trong lòng lại, nói: “Ngày xưa có mười trận thế nổi danh, đó là: Nhất tự trường xà trận, Nhị long cấp thủy trận, Thiên địa nhân tam tài trận, Tứ môn đấu để trận, Ngũ hổ toàn dương trận, Lục tử liên phương trận, Thất tinh trảm tương trận, Bát quái kim tỏa trận, Cửu diệu tinh không trận, Thập diện mai phục trận. Đệ đã từng nghiên cứu kỹ các loại trận đó, nhưng đối với bức họa lộn xộn này thì chẳng biết là trận thế gì nữa...”

Trong lòng Ấn Thiện đại sư chợt lóe lên một tia sáng, chẳng lẽ sự ảo diệu chính là nằm trong chỗ lộn xộn này? Ông cầm lấy giấy và bút, lần lượt viết ra từng chữ quái dị, sau đó hợp các chữ đó lại chèn vào bức họa.

Tức thì, bí mật trong bức họa đã được hé mở.

Ánh đèn soi rõ khuôn mặt đang hết sức vui mừng rồi chuyển sang ngưng trọng của Ấn Thiện đại sư.

Ấn Pháp đại sư nhìn bức họa với vẻ nghi ngờ, chẳng hiểu ắt giáp gì cả. Ấn Thiện đại sư chỉ vào tám câu nằm ở bên tả bức họa: “Tự kinh phi thị kinh, tự sơn phi thị sơn, sách kinh hoá thành kinh, sách sơn biến thành sơn, điền tam tiên đảo tứ, đảo tứ tái điền tam, cửu cửu bát thập nhất, liên lạc tại tổng đàn.”

Ấn Pháp đại sư đọc xong những câu đó thì nhìn vào bức họa lần nữa, sắc mặt đại biến: “Sư huynh, lời giải này có nên giao cho bọn thị vệ hay không?”

Ấn Thiện đại sư trầm ngâm, thần sắc tỏ rõ thái độ dứt khoát, ông cầm lấy tờ giấy đưa về ngọn đèn, đốt nó thành tro bụi. Hỏa quang chiếu sáng phật đường, ngoại trừ pháp tượng trong miếu thờ vẫn mỉm cười muôn thưở, toàn bộ phật đường bao phủ trong bầu không khí ngọt ngào, thâm thương.

Ấn Thiện đại sư sau khi thiêu huỷ xong tờ giấy trong tay thì cùng Ấn Pháp đại sư ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, mắt vẫn không ngừng nhìn vào bí họa đó. Hai người bốn mắt nhìn nhau nhưng rất lâu mà vẫn chẳng nói một lời.

Cửa phật đường nhẹ nhàng được đẩy ra, một lão hòa thượng vóc người nhỏ bé, gầy ốm mang mâm cơm theo bước La Hán Trùng tiến vào. La Hán Trùng chẳng cho Ấn Thiện và Ấn Pháp li khai phật đường, cơm ba bữa do đích thân hẩn an bài.

Từ lúc cùng Ấn Pháp đại sư giao thủ tại phật đường thì hẩn biết rõ võ công của ông cực kỳ cao thâm nên tìm thiên phương bách kế để gia hại ông. Hẩn lần lượt thả hai mươi bốn vị hòa thượng theo từng người một để “kiểm tra” và gắng hỏi thì nhận định hai mươi bốn vị hòa thượng này không một ai đã từng luyện qua võ công, thế là hẩn bèn chọn vị hỏa phu hòa thượng gầy ốm này mang trà và thức ăn cho Ấn Thiện và Ấn Pháp. Vào buổi trưa hôm nay, La Hán Trùng tự mình theo vị hỏa phu hòa thượng mang thức ăn đến, hẩn chờ khi nhị vị đại sư dùng bữa xong thì sẽ hỏi vấn đề giải bí họa như thế nào rồi?

Ấn Thiện đại sư cúi đầu nhìn bức họa, lạnh lùng nói: “La thị vệ, ngài lại làm phiền sư huynh đệ chúng tôi rồi, e rằng bí mật trong bức họa tìm không ra rồi.”

La Hán Trùng vẻ mặt thật khó coi, cất giọng hung tợn: “Tại hạ đến đây là để đề đề tỉnh nhị vị đại sư thôi. Nếu mà... ha ha! Đại sư đừng trách tại hạ vô tình, dầu sao ngọc nát thì đá cũng tan. Lúc đó chùa huyễn người mất thì hối hận cũng đã muộn rồi!”

Ấn Thiện đại sư tay chấp trước ngực, cắt ngang lời La Hán Trùng: “Phổ độ chúng sinh, cứu người nguy nan là tông chỉ của Phật môn, lòng lão nạp biết rất rõ, không cần La thị vệ phí tâm.”

La Hán Trùng chẳng dám nói nhiều nữa, hẩn nhìn quét qua phật đường, thấy chẳng có gì khác thường mới xoay người rời khỏi.

Ấn Pháp đại sư thấy La Hán Trùng đã đi thì vội vàng hỏi Ấn Thiện đại sư: “Sư huynh, việc này xử trí sao bây giờ?”

Ấn Thiện đại sư nhắm mắt chẳng trả lời. Một lúc sau, ông mới mở mắt ra, nhẹ giọng than: “Bức họa này có liên hệ đến tính mệnh của hơn hai ngàn người, lão nạp quyết không để nó lọt vào tay bọn thị vệ nhà Thanh.”

Ấn Pháp đại sư nói: “Hôm nay nếu không giao bí mật của bức họa thì tính mệnh của chúng tăng trong chùa khó mà giữ được, chỉ bằng chúng ta giả vờ bảo rằng có bảo đồ trong đó, thử lừa một lần xem sao...”

Ấn Thiện đại sư liên tục lắc đầu: “Không được! Không được! Bọn thị vệ tặc tử chiếu theo bí họa mà tìm bảo tàng, khi tìm không được, chúng sẽ kiếm người khác giải, đến lúc đó thì nhiều tráng sĩ khó lòng mà thoát khỏi kiếp nạn.”

“Sư huynh nói phải!”

Hai mắt Ấn Thiện đại sư sáng lấp lánh: “Đệ mang bức họa này bỏ trốn khỏi chùa!”

“Không được! Đệ làm sao có thể bỏ mặc sư huynh và chúng tăng mà đào thoát một mình!”

“Sư đệ nói sai rồi! Đây không phải là đào sanh mà là đi cứu hơn hai ngàn tính mệnh, Từ Ân tự chỉ duy nhất có một mình đệ là có luyện võ công, lúc này đây bọn thị vệ đã bao vây toàn bộ miếu, lại thêm có quan binh tương trợ, nếu là người không có võ công thì làm sao có thể mang bí họa này mà đào thoát. Ta thấy việc không thể chậm trễ, sư đệ nên cất lấy bức họa, đợi đêm đến sẽ bỏ trốn.” Ấn Thiện đại sư vừa nói vừa cầm lấy bí họa từ dưới đất lên.

Ấn Pháp đại sư bỗng chụp lấy tay của Ấn Thiện đại sư, mắt trợn trừng lên, đầy vẻ sát khí: “Đệ sẽ thừa dịp ban đêm mà thu thập bọn thị vệ tặc tử, sau khi trao đổi bọn chúng với chư tăng, sẽ cùng sư huynh đào thoát khỏi nơi này để tìm chủ nhân của bí họa.”

“Làm càn!” Ấn Thiện đại sư khê nói: “Chốn Phật môn làm sao có thể đại khai sát giới! Huống hồ bọn thị vệ đã từng chứng kiến võ công của đệ nên hẳn đã có phòng bị, bọn chúng đã cho đại nội nhất lưu cao thủ canh gác bên trong tự, đệ một thân một mình làm sao đối phó cho được? Vạn nhất bức họa rơi vào tay bọn chúng, chẳng phải hỏng hết hay sao? Đúng là ông trời có mắt nên quý thần mới sai khiến bọn thị vệ mang bí họa đến chùa chúng ta nhờ giải đáp, vậy lão nạp có xả thân mình để cứu lấy hai ngàn sinh linh, đó cũng là ý chỉ của bồ tát vậy. Đệ không cần lo lắng, hãy nhanh trốn đi.”

“Sư huynh, đệ...” Ấn Pháp đại sư toàn thân run rẩy, bàn tay nắm lấy tay của Ấn Thiện đại sư từ từ buông thõng xuống.

“Đệ sao vậy?” Ấn Thiện đại sư thấy thế, dự cảm chẳng lành lướt qua trong đầu.

Khuôn mặt vốn đen thui của Ấn Pháp đại sư chuyển sang xanh lè, mồ hôi lạnh cứ tuôn trào xuống mặt. Ông hít lấy một hơi để vận động công lực, nhưng chẳng biết tại sao chân khí trong người không thể vận động được, toàn thân rã rời. Lòng ông nóng như lửa đốt, liều mạng vận công, nào hay càng vận công thì toàn thân càng cảm thấy vô lực. Đồng thời cảm thấy các khớp xương toàn thân đau đớn rã rời. Mắt ông trợn to một cách đáng sợ, toàn thân run rẩy như đang bị sốt rét.

Ấn Pháp đại sư nguyên tên thật là Trần Chấn Vũ, là người Lam Điền. Vào năm Đạo Quang thứ mười bốn, Thiếu Lâm Tự bị người vu cáo mưu phản, bị quan binh bao vây, thiêu hủy chùa. Võ tăng của Thiếu Lâm Tự Tuệ Viên đại sư bị trọng thương cố đào thoát ra ngoài, chạy đến Liên Nguyên thì bị bọn thị vệ bắt kịp. Sau trận hỗn chiến, Tuệ Viên đại sư giết ba mươi tên thị vệ rồi thụ thương hôn mê tại một bãi tha ma. Trần Chấn Vũ đi ngang qua đó bèn mang Tuệ Viên trở về nhà. Trải qua một thời gian chăm sóc chu đáo, vết thương của Tuệ Viên đã lành, nhưng do nội thương quá nghiêm trọng, kinh mạch bị chấn đoạn nên không

thể nào khôi phục lại được công lực. Để báo đáp ân cứu mệnh, Tuệ Viên lưu lại Trần gia, hết lòng chỉ điểm võ công cho Trần Chấn Vũ. Trần Chấn Vũ vốn đã tập luyện võ công từ nhỏ nên căn cơ vốn cũng không tệ lắm, lại thêm được Tuệ Viên đại sư đích thân chỉ giáo nên công phu tiến triển rất nhanh. Trong vòng năm năm, ông không những luyện thành “Nội khí công” và “Kim cương chưởng” chính tông của Thiếu Lâm Tự mà đối với võ công của các môn phái khác cũng đã được xem qua. Tuệ Viên đại sư võ công tuy mất, nhưng mỗi ngày đều chơi cờ với cha của Trần Chấn Vũ và trau dồi võ nghệ với ông nên cũng không cảm thấy tịch mịch. Nhưng chẳng ngờ rằng phong thanh bị tiết lộ, vào một đêm nọ, quan binh đột nhiên bao vây lấy Trần gia trang. Trong lúc nguy cấp, Tuệ Viên đã viết một phong thư trao cho Trần Chấn Vũ đột phá vòng vây đến Từ Ân tự ở Tuyết Phong sơn để tìm Ấn Thiện đại sư. Trần Chấn Vũ một mình đào thoát đến Tuyết Phong sơn, được Ấn Thiện đại sư thu nhận, lấy pháp danh là “Ấn Pháp”, sau đó lại đề bạt Ấn Pháp đại sư làm nhị chủ sự của Từ Ân tự.

Ấn Pháp đại sư tập hợp chân khí không được thì lòng lấy làm lạ, ông chụp lấy mâm cơm, phễu cơm và thức ăn ra, kỹ càng quan sát, sau đó ngủ một lát, sắc mặt trở nên tái mét.

Ấn Thiện lặng lẽ nhìn theo từng cử động của ông, nói: “Nếu như ta đoán không sai, trong thức ăn và nước trà đều bị bỏ vào ”Ngũ Độc Tô Cốt Tán“, loại dược phẩm màu trắng này có thể tan trong dầu, nước, bỏ vào cơm cũng chẳng sợ bị phát hiện. Hương vị của nó rất đặc biệt, làm cho cơm nước đặc biệt ngon hơn. Người luyện võ mà trúng phải dược vật này thì nguyên thần tan rã, tâm thần không ổn định, trọc khí đồn sanh, chân khí vô phương tụ hợp, nội lực tản tán, giống như bị người khác chấn đoạn kinh mạch, thiêu huỷ gân cốt, xương bị gãy vụn đi. Ngược lại, nếu là người không luyện võ thì chẳng có hại chi hết. Không ngờ bọn thị vệ lại xuống tay như vậy, lợi dụng thời điểm chúng ta mãi lo suy nghĩ về bí họa mà đã động thủ cưỡng vào cơm nước. Bọn thị vệ này thật quá độc ác! Ta coi bọn chúng vẫn chưa khám phá ra ý đồ của bọn ta, đệ vẫn còn mang bí họa trong mình, mau nhanh chân tẩu thoát.”

“Sư huynh, võ công đệ đã mất, làm sao có thể ra khỏi tự? Ra khỏi tự không được thì việc bảo hộ bí họa này cũng không thể. Sư huynh đức cao vọng trọng, tại Tuyết Phong sơn huynh quan hệ rộng rãi, rất tiện để ẩn náu, hay là huynh cứ mang bí họa và tìm cách tẩu thoát đi.”

Ấn Thiện đại sư cười thê lương: “Sư đệ không được chối từ, võ công đệ tuy mất nhưng hành động thuận tiện hơn, sơn đạo hiểm trang, lối đi đều hiểu rõ, bản thân có thể nghĩ được cách mà. Lão nạp đã tám mươi tuổi, làm sao có thể trèo đèo vượt suối, thoát khỏi sự truy đuổi của bọn thị vệ? Hơn nữa, lão nạp vốn là phương trượng của chùa, sao lại có thể rời khỏi tự một mình mà không quan tâm đến chúng tăng? Còn về cách rời chùa thì...”

Nhãn quang của Ấn Pháp đại sư cứ dán vào mâm cơm, trầm tư giây lát rồi nói: “Đã vô phương xuất tự, đệ quyết ý cùng sư huynh và chúng tăng trong tự đối phó nguy nan.”

Sắc mặt Ấn Thiện đại sư biến đổi: “Đệ...”

“Sư huynh yên tâm.” Ấn Pháp đại sư tiếp lời: “Đệ sẽ tiến cử một người mang bí họa rời khỏi tự.”

“Ai? Bọn thị vệ tặc tử giám thị nghiêm mật, trừ tiểu hỏa phu Tịnh Không mang thức ăn, chẳng còn ai được phép đi đi lại lại trong chùa hết.”

“Người đệ định nói chính là Tịnh Không tiểu tăng.”

“Tịnh Không?” Ấn Thiện đại sư ngạc nhiên. Chỉ trong chốc lát, ông đã minh bạch nguyên uỷ trong đó, bất giác mặt lộ vẻ giận dữ: “Đệ truyền cho nó võ công?”

Ấn Pháp cúi đầu nói: “Đúng. Đệ thấy Tịnh Không thân thể bạt nhược nên chỉ cho nó một ít kiện thân chi pháp, chẳng ngờ nó thập phần thông minh, ngộ tính cực cao, những khẩu quyết mà đệ truyền nó đều học thuộc lòng. khi chuyển sang dạy động tác, nó mới nhìn là có thể làm được cho nên đệ rất mừng là...”

Ấn Thiện đại sư than: “Phàm tâm vẫn còn, trần duyên chưa dứt. Đệ đã quên sư huynh nói gì với đệ lúc mới vào chùa sao?”

“Sư huynh, Ấn Pháp không dám...” Ấn Pháp đại sư hết sức kinh sợ.

Ấn Thiện đại sư không đợi ông nói xong, nói tiếp: “Đây chắc là ý trời, việc này cứ giao cho Tịnh Không đi. Nhưng mà Tịnh Không kinh nghiệm còn non nớt, duyệt lịch còn rất hạn chế, chúng ta phải đề ra vạn toàn chi sách cho nó mới được.”

Ấn Thiện đại sư bảo Ấn Pháp lấy tờ lụa trong tủ thờ ra.

Ấn Pháp đại sư lòng nghi hoặc, chẳng hiểu gì cả.

Ấn Thiện đại sư khẽ nói: “Tuệ Không mang bí họa rời chùa, bọn thị vệ tất nhiên sẽ truy sát gắt gao, nên vẫn hung đa cát thiểu. Lão nạp có biết sơ về thư họa nên sẽ mô phỏng một bức họa, vạn nhất Tịnh Không có bị bọn tặc tử bắt được thì cũng có thể giao ra bức họa giả để thay thế, còn bức họa thật thì vẫn giữ lại.”

“Kế này hay đó!”

Ấn Pháp đứng dậy mang đến một bức lụa cùng cỡ với bức thật cho Ấn Thiện đại sư.

Ấn Thiện đại sư dựa vào bức họa thật mà vẽ theo.

Tinh mơ hôm sau, La Hán Trùng bước vào phật đường và cho Ấn Thiện với Ấn Pháp đại sư hay rằng hạn kì đã đến, vào lúc chánh ngọ nếu không giải được bí họa thì ba hòa thượng đầu tiên sẽ bị bêu đầu. Ấn Thiện đại sư cho hẳn hay rằng bí họa sắp được giải xong, còn đang nghiệm chứng lại lần cuối. La Hán Trùng quan sát sắc mặt của Ấn Pháp đại sư, khẳng định ông đã bị chất độc phế bỏ võ công, chắc rằng bọn họ khó lòng đào thoát khỏi tay mình. La Hán Trùng với vẻ đắc ý vênh vác bước ra phật đường mà chẳng chút lo lắng, quên theo dõi tiểu hỏa phu Tịnh Không mang thức ăn đến.

Tịnh Không mang cơm sáng đến, vừa mới đặt mâm lên bô đoàn thì Ấn Pháp đại sư đột nhiên nắm lấy cánh tay gã rồi kéo đến bên cạnh:

“Tịnh Không, hôm nay sư phụ có việc nhờ con giúp đỡ.”

Thanh âm của Ấn Pháp đại sư mỏng như tơ, Tịnh Không quỳ bịch xuống: “Sư phụ! Người nói thế tội cho đồ nhi lắm! Người có điều chi phân phó, đồ nhi dù có thịt nát xương tan cũng quyết không chối từ!”

“Tịnh Không” Ấn Thiện đại sư ôn hòa nói: “Con đừng có vậy, cứ đứng lên nói chuyện.”

Tịnh Không nào dám đứng dậy. Gã quay sang Ấn Thiện đại sư nói: “Đệ tử vi phạm tự quy, lén học võ công, thỉnh chủ trì phương tượng phát lạc.”

Ấn Thiện đại sư nói: “Giới luật của Phật môn thì phải tuân theo, nhưng mà chuyện đã vậy rồi thì bỏ qua đi. Trước mắt, ta có việc quan trọng phó thác cho con đây.”

Tịnh Không ngẩng đầu lên, gân xanh trên trán lộ lên, mắt lấp lánh: “Đại sư cứ nói ạ!”

Ấn Thiện đại sư thấy vẻ ngoài của Tịnh Không thì biết nội công cũng khá nên vô cùng vui mừng. Ông trao cho Tịnh Không bức họa rồi nói:

“Những ngày gần đây bọn thị vệ triều đình bao vây tự miếu, buộc phải giải điều bí ẩn trong bức họa. Bức họa này có liên hệ trọng đại đến thiên hạ đại sự và hai ngàn tính mệnh, nên không thể nào để lọt vào tay của bọn tặc tử. Vì sư lệnh cho con mang bức họa rời khỏi chùa, tìm cách trao tận tay chủ nhân của bức họa.”

“Xin hỏi đại sư, chủ nhân của bức họa này là ai?” Tịnh Không hỏi.

Ấn Thiện đại sư lắc đầu: “Không biết. Sau khi con xuất tự, con nhất định phải dùng thiên phương bách kế để thám thính cho rõ bọn thị vệ có bức họa này từ đâu, rồi tìm cách đưa bức họa về chủ nhân của nó.”

“Đệ tử tuân mệnh.”

Ấn Pháp đại sư quay sang Tịnh Không dặn dò: “Sau khi con xuất tự, bọn thị vệ tất sẽ truy đuổi theo, con phải...” Ông khẽ sát bên tai Tịnh Không thì thầm một hơi. Tịnh Không liên tục gật đầu vâng dạ.

Tịnh Không cầm bức họa rồi nhét vào ngực, đứng dậy nói: “Sư phụ còn có điều chi phân phó nữa không?”

Ấn Pháp đại sư nghiêm mặt nói: “Vô luận như thế nào đi nữa, bí họa này cũng không được để rơi vào tay bọn thị vệ.”

“Đệ tử minh bạch.”

Ấn Pháp đại sư liếc mắt qua nhìn Ấn Thiện đại sư, sau đó nhìn Tịnh Không phát tay áo: “Con đi đi! Nhớ cẩn thận!”

Tịnh Không dọn dẹp chén đĩa, không hiểu hỏi: “Sư phụ, võ công của người so với đồ nhi cao cường hơn nhiều, sao người không tự thân mang bí họa rời khỏi chùa? Đệ tử xin lưu lại đây, nguyện hết sức bảo vệ trụ trì trưởng lão.”

Ấn Pháp đại sư nghe ngào nói: “Tịnh Không, con không theo lời sư phụ sao?”

“Đệ tử xin tuân mệnh!”

Tịnh Không biết sau khi gã mang bức họa đi thì hai vị đại sư sẽ gặp cảnh ngộ nguy hiểm, bất giác nước mắt tuôn trào.

Ấn Thiện đại sư kêu Tịnh Không lại, dặn dò gã bốn câu giải bí họa: “Tự kinh phi thị kinh, tự sơn phi thị sơn, sách kinh hoá thành kinh, sách sơn biến thành sơn, cứu cứu bát thập, liên lạc tại tổng đàn.”

Tịnh Không mặc niệm một vài lần rồi gật đầu: “Đệ tử đã nhớ.”

“Đi đi” Ấn Thiện đại sư vẻ mặt trang nghiêm, mệnh lệnh đưa ra thật không dám cự tuyệt.

Tịnh Không đành gạt lệ cầm lấy mâm cơm mang ra khỏi phật đường.

Đã gần chánh ngọ.

La Hán Trùng lệnh cho bọn thị vệ dẫn ba hòa thượng đến đại điện chờ xử lí. Đích thân hần cùng Hồ Trạch dẫn theo bốn tên thị vệ tiến về phật đường, cho rằng hòa thượng Ấn Thiện này sẽ rất sợ máu rơi tại phật đường mà ngoan ngoãn nói ra bí mật của bức họa. Hồ Trạch nộ khí trùng trùng, dự định sẽ trút hết mọi hờn giận để báo thù lão hòa thượng mặt đen vốn đã mất hết võ công.

“Ấn Thiện đại sư, thời hạn đã đến, bức họa này...” La Hán Trùng vừa mới bước qua cửa phật đường thì đã nghe tiếng khóc nghẹn ngào vang lên. Hần vội vàng chạy đến trước mặt Ấn Thiện và Ấn Pháp đại sư thì phát giác sắc mặt của hai vị đại sư trắng bệch như giấy bèn lấy tay sờ thử thì bỗng la lên một cách tuyệt vọng.

Ấn Thiện và Ấn Pháp đại sư sớm đã viên tịch. Bức họa đặt trên bô đoàn đã không cánh mà bay.

17. Tiểu Trường Đình Hỉ Nghênh Khất Cái Khách

Hậu các lầu kinh thất liên lạc đồ

Bầu trời vàng sậm không có lấy một chút mây, chút gió khiến không khí thật ngột ngạt và oi bức.

Tiểu Trường Đình chấp hai tay ra phía sau, đứng lặng tại phòng khách.

Năm năm trước, vì cứu lấy ba tên hài tử bị bắt nên Tiểu Trường Đình buộc phải phóng thích bọn tặc tử Thanh Ưng bang Tổng Phúc. Nào ngờ Tổng Phúc vẫn chứng nào tật nấy, thỉnh “Hắc Phong Ma” Triệu Chấn Vũ cùng bọn tặc tử ở ma nhai đột nhập vào Tam Tương, liên tiếp thiêu huỷ tứ quán ngũ bang, lại còn để Triệu Chấn Vũ lấy danh nghĩa của Thanh Ưng bang hạ thiệp mời các võ quán, bang hội, muốn quần hùng đưa hần lên làm võ lâm minh chủ của Tam Tương, thành lập “Thanh Long hội”, thậm chí còn hạ lệnh cho các quán và các bang nội trong trăm ngày phải trả lời.

Tiểu Trường Đình sớm đã dẹp bỏ chiêu bài của quán, ẩn thối trang viên mà Triệu Chấn Vũ vẫn còn gửi thiệp đến, rõ ràng là cố ý gây hấn. Tiểu Trường Đình vô cùng giận dữ, chỉ hận là không thể lập tức xuất trang, chém chết ác tặc vì võ lâm mà trừ hại. Nhưng mà lòng chàng cũng có nỗi khổ tâm. Một là chàng đã sớm rửa tay gác kiếm, hai là trong tay của Triệu Chấn Vũ là Nhạn Linh bảo đao và ám khí “Thất huyệt

truy hồn đình” thập phần lợi hại. Trước đây, phụ thân Tiểu Cốc Hoa đã cùng hán giao đấu tại Dương Minh sơn và bị trúng một mũi “Truy hồn đình”, nếu mà không được Hoa Pháp đại sư ở Ngũ Thai sơn tương cứu thì sợ rằng đã mất mạng rồi. Tiểu Trường Đình vốn chẳng phải sợ chết, chỉ sợ có điều chi sơ xuất thì việc mà Thiên Địa Hội phó thác sẽ giao phó cho ai?

Tiểu Chi niên kỷ hầy còn nhỏ, tâm địa quá thiện lương, hơn nữa còn là phận nữ thì làm sao có thể gánh vác trọng trách này? Điều này thật khiến chàng vô cùng phiền não. Do chàng đã lập ước với Thanh Ưng bang Tổng Phúc tại Thạch Tuyền động nên đã cự tuyệt lời mời xuất sơn của quần hùng mà phải nhận nhiều lời chê trách. Những ngày gần đây, trên giang hồ đồn đãi rằng chàng đã nhận được bí họa của Lôi Chấn Hoàn tại Vũ Lăng sơn, có ý đồ muốn độc chiếm bảo vật, điều này thật khiến chàng dở khóc dở cười...

Tiểu Trường Đình tâm phiền ý muộn, thở dài một hơi, quay người bước về phía trước trang viên, đột nhiên nghe tiếng huyền não từ phía ngoài truyền đến.

“Đi, đi mau! Cho người một đồng còn chưa đủ sao? Có ở đâu trong thiên hạ mà tốt như vậy hay không? Đây là do trang chủ của chúng ta quá từ bi, nếu mà người vẫn còn ở lại nơi này thì đừng có trách là ta không khách khí nghe.”

“Ha ha, từng nghe Tiểu gia trang hành thiện tích đức nên ta không ngại đường xá xa xôi mà tìm đến đây, lẽ nào chỉ với một đồng mà đã định tống cổ ta sao? Không đi, nhất định không đi!”

“Xú khiêu hóa này thật là không biết điều, đi mau! Đi mau!”

“Ôi chao, muốn đánh chết người à...!”

“Ây da, xú khiêu hóa người còn muốn cạy nhờ ai!”

Tiểu Trường Đình bước đến trước viện môn, chỉ thấy hai tên tráng đinh đang lay một gã khát cái nằm tại bậc thềm của đại môn. Tiểu Trường Đình quát: “Dừng tay!”

Hai tên tráng đinh thấy Tiểu Trường Đình đến liền vội vàng ngừng tay, chạy đến bên cạnh: “Trang chủ, gã khiêu hóa này, hần...”

Tiểu Trường Đình trừng mắt nhìn, hai tên tráng đinh sợ quá vội nuốt lại những câu định nói. Tiểu Trường Đình bước đến bên cạnh khát cái, chấp tay nói: “Xin chào tráng sĩ. Xin hỏi tráng sĩ thiếu lộ phí đi đường hay không có chỗ trú thân? Hay là hai vị gia đình này đắc tội với tráng sĩ?”

Lão khát cái nằm trên bậc thềm đưa mắt nhìn Tiểu Trường Đình, lão vóc người trung bình, chừng bốn mươi tuổi, mặc áo màu lam, chân mang đôi giày rơm rách nát, dây giày bị đứt làm hai đoạn, năm ngón giò lòi cả ra ngoài, mặt mày bần thiêu, toàn thân rách nát, duy chỉ có đôi mắt lúc ẩn lúc hiện tinh quang. Tiểu Trường Đình cẩn thận quan sát lão khát cái từ trên xuống dưới, phát hiện Thái Dương huyết của lão khát cái nhô cao có hơn năm phân, đó là dấu hiệu của người có nội công thâm hậu, lòng không khỏi hồi hộp thẩn.

Khất cái gãi đầu đứng dậy nói: “Thật không dám dấu diếm, ta từ Dân Sơn đến đây là để xin trang chủ lộ phí đi đường.”

“Dân Sơn?” Tiểu Trường Đình thầm giật mình nhưng chẳng để lộ thanh sắc, miệng nói: “Thật khó để được tráng sĩ coi trọng Tiểu gia trang như vậy. Người đâu, mau vào trong lấy ra trăm lượng bạc để tráng sĩ đây làm lộ phí.” Từ xa xôi đến để xin ăn ắt hẳn có điều chi lạ kỳ, Tiểu Trường Đình bỏ ra một số tiền lớn cũng là nhằm để thăm dò ý đồ của đối phương.

Quả nhiên, khát cái khoát tay ra hiệu bảo tên tráng đinh chuẩn bị lấy bạc dừng lại, cao giọng nói:

“Khoan đã! Ta từ xa đến đây, chẳng lẽ lại chỉ đến xin trang chủ một trăm lượng bạc nhỏ nhoi này hay sao?”

Tiểu Trường Đình lòng vô cùng kinh hoàng. Người này nói chuyện vô cùng quái lạ, chẳng biết đây có phải là người của Thiên Địa Hội đến nhận “hàng” hay không? Từ lúc an táng trung niên hán tử trúng Hắc Sa chương dưới đáy mộ vô danh, Tiểu Trường Đình ngày đêm cứ mong chờ Thiên Địa Hội lại phái người đến nhận hàng. Cặp mắt chàng dừng lại trên khuôn mặt của khát cái rồi nói: “Nếu đã như vậy, thỉnh vào trong đàm đạo.”

Tên khát cái chẳng hề khách khí, hơi cúi người xuống, bước nhanh vào trang viên.

Tiểu Trường Đình dẫn khát cái vào trong rồi ngồi xuống, sai tiểu đồng mang hương trà lên. Gã khát cái cầm chung trà, đợi tiểu đồng bước ra ngoài rồi mới nói: “Nhờ trang chủ thịnh tình tương đãi, vô cùng cảm kích, tại hạ vốn là tên khát cái lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, chẳng thể nào báo đáp được thịnh tình của trang chủ, chỉ xin tặng một câu: Thiên nhai giai huynh đệ.”

Tiểu Trường Đình cố đè nén kích động trong lòng, từ từ đáp: “Ta cũng xin gửi tặng tráng sĩ một câu: Hải giác kết đồng tâm.”

“Hong hoa ánh lục điệp”

“Thiên địa mẫn viên xuân”

Trao đổi xong ám hiệu, khát cái đặt chung trà xuống bàn, nhìn thấy không còn ai trong phòng, đột nhiên chấp tay làm lễ, quỳ xuống: “Tại hạ là Phương Chiêu Khiết, phụng mệnh của đàn chủ đến đây bái kiến Tiểu trang chủ.”

“Đứng dậy đi! Mau đứng dậy đi!” Tiểu Trường Đình hai tay đỡ lấy Phương Chiêu Khiết, giọng xúc động: “Chúng tôi đã chờ các vị huynh đệ năm năm rồi! Nơi này không tiện nói chuyện, thỉnh Phương tráng sĩ xuống hậu các lâu nói chuyện.”

Tiểu Trường Đình kéo lấy Phương Chiêu Khiết rời khỏi phòng khách, bước qua nội đường đi vào hậu viện.

Trên mảnh đất ở hậu viện, Phương Cảnh Thu, Tống Chánh Khanh và Tiểu Chi đang luyện võ. Bọn họ thấy sư phụ đến đều nhất tề thu trụ binh khí, nghênh đón:

“Sư phụ!”

“Phụ thân!”

Tiểu Trường Đình nhìn ba người khoát khoát tay: “Các con cứ tiếp tục tập luyện đi.”

Chàng kéo lấy Phương Chiêu Khiết bước vào con đường nhỏ được lát bằng đá, vội vàng hướng về hậu các lâu, khát cái này là quý khách nào đây? Phương Cảnh Thu, Tiểu Chi đưa mắt nhìn nhau. Một ý nghĩ lướt nhanh qua đầu Tiểu Chi: “Chẳng lẽ đây là người đến nhận ‘hàng’? Người thay tiên phụ báo cừu đã đến rồi sao?” Tim cô không ngừng nhảy múa, một luồng nhiệt huyết chạy sục sôi trong lòng.

“Sư muội, muội thể nào rồi? Chúng ta vẫn tiếp tục luyện chứ.” Phương Cảnh Thu nói xong, tay cầm cương đao, hô to “Tà quái đàn tiên” rồi đánh vào vai của Tiểu Chi.

“Đánh hay lắm!” Tiểu Chi yêu kiều quát, tả thủ bắt kiếm quyết, hữu thủ múa kiếm, sử chiêu “Độc xà xuất động”, kiếm quang lóe sáng, mũi kiếm nhắm vào trước ngực Phương Cảnh Thu đâm tới. Chân trái Phương Cảnh Thu di động, đao vội trảm xuống, chiêu “Kim luân kiếp độ” chặn lấy thế kiếm của Tiểu Chi. Kiếm của Tiểu Chi nghiêng qua, biến đổi chiêu thức, chỉ thấy cô cau mày quắc mắt, môi mím chặt lại, ra chiêu “Bạch xà thổ tín”, “Ngũ hổ toàn dương”, “Ngọc nữ đầu toa” và “Cuồng phong quyển điệp”, toàn là các chiêu thức độc địa. Phương Cảnh Thu bị cô bức thối lui liên tiếp, miệng kêu lên: “Sư muội! Sư muội! Chỉ là tập luyện thôi mà, sao lại đánh như thật vậy?”

Tống Chánh Khanh nhìn theo hướng Tiểu Trường Đình và khát cái bước vào hậu các lâu mà tim đập thình thịch. Sư phụ hôm nay sắc mặt hồng hào, thần thái dị thường đi về hướng hậu các lâu, chẳng lẽ khát cái này là kẻ mua bức họa! Mặc dù hẳn biết rằng sự tình trước sau rồi cũng bại lộ nhưng hẳn vẫn không thể nào áp chế được sự hoảng loạn trong lòng. Phía trong hậu các lâu, Tiểu Trường Đình cùng Phương Chiêu Khiết đang thì thầm nói chuyện.

Phương Chiêu Khiết kể cho Tiểu Trường Đình nghe về tình hình của bọn người Chu Quốc Trung trong Thiên Địa Hội. Sau vụ đột phá vòng vây ở “Tam Phật đường” tại Vũ Lăng sơn, bọn quan binh cứu hộ và bộ đội đã kịp gặp nhau. Quan Bắc Tam Kiệt là Lưu Hư Nam, Vu Băng Phong, Lô Kinh đoạn hậu chống địch, bị quan quân bắt được rồi xử chém, trắng liệt hi sinh tại Trường Sa phủ. Chu Quốc Trung đột phá vòng vây, thân mang trọng thương, chạy đến phân đàn Tứ Xuyên thì đã vô phương cứu chữa, độc đã thấm vào xương cốt mà bất hạnh thân vong. Trước lúc lâm chung, Chu Quốc Trung không kịp phái người liên hệ mà chỉ nói được hai tiếng đứt quãng “Họa... Lang...” Lúc đó chẳng một ai hiểu được ý tứ của hai chữ đó cả. Sau cái chết của Chu Quốc Trung, phân đàn ở Tứ Xuyên đã mất liên lạc với tổng đàn của Thiên Địa

Hội. Vào những năm đó, sau nhiều lần nỗ lực, cuối cùng cũng đã điều tra ra người liên lạc đã bị Tần Sơn Bảo dùng Hắc Sa Chưởng đả thương chạy đến vùng Lang Khoáng. Chủ nhân của Tiểu gia trang tại Lang Khoáng là Tiểu Trường Đình, nguyên Tam Tương vũ quán quán chủ, vốn đã cùng Chu Quốc Trung bỏ qua thù oán mà kết bái đệ huynh, đột nhiên ản thối sơn thôn, nhất định bên trong có nguyên nhân. Thế là phân đàn ở Tứ Xuyên bèn phái Phương Chiêu Khiết đến Tiểu gia trang để liên lạc.

Tiểu Trường Đình nghe tin Chu Quốc Trung đã thọ tử, lòng chợt nhớ đến tình cảnh năm đó đã cùng Chu Quốc Trung tại Tam Phật đường noi theo tiên phụ mà kết nghĩa thì lòng vô cùng đau xót, vành mắt đỏ hoe.

“Trời ơi!” Tiểu Trường Đình khẽ than thở rồi im lặng suốt cả buổi.

“Tiểu quán chủ, xin đừng quá bi thương. Chu đường chủ và chúng vị anh hùng chết vì đại nghiệp phản Thanh, khí quán trường hồng, luôn được mọi người nhắc đến.” Phương Chiêu Khiết an ủi Tiểu Trường Đình.

Tiểu Trường Đình mở lấy bức tường ghép ra, lấy ra một bao vải nhỏ đưa cho Phương Chiêu Khiết: “Phương tráng sĩ, đây là bức họa mà Chu đường chủ đã giao phó cho ta.”

Phương Chiêu Khiết hai tay cầm lấy bao vải nhỏ, đặt lên bàn. Gỡ chỉnh sửa trang phục, mặt mày nghiêm túc, mở bao vải, lấy bức họa ra rồi trải ra bàn. Đột nhiên, Phương Chiêu Khiết mặt lộ vẻ ngạc nhiên, nói: “Bức họa này không giống nét chữ của Lôi đại hiệp.”

Tiểu Trường Đình đột nhiên chụp lấy bức họa, toàn thân run rẩy, nét mặt kinh hoàng nhìn vào bức họa, khuôn mặt tái xanh, mồ hôi tuôn lã chã:

“Bức họa này là giả! Bức họa ở hậu các lâu đã bị người đánh tráo!”

Tiểu Trường Đình cầm lấy bức họa trên bàn quăng đi, chạy ra cửa hậu các lâu, hô to: “Chu Tường! Chu Tường!”

Tiếng gọi chứa đầy lo lắng và phẫn nộ đã khiến Phương Cảnh Thu và Tiểu Chi ngưng tập, bọn họ bỏ cả đao và kiếm xuống, nhìn nhau không nói nên lời nhưng trong lòng lại nghĩ: chuyện gì thế?

Tổng Chánh Khanh như bị sét đánh, ngây người đứng trong viện, trường kiếm trong tay rơi xuống đất.

Chu Tường không có ở trong trang viên. Phương Cảnh Thu, Tổng Chánh Khanh và Tiểu Chi bị Tiểu Trường Đình gọi đến hậu các lâu.

Tiểu Trường Đình nộ khí trùng trùng, chỉ bức họa giả trên bàn, quát hỏi: “Ba đứa con, ai đã vào hậu các lâu? Ai đã động đến bức họa này?”

“Sư phụ!” Phương Cảnh Thu đáp “Đệ tử có đi qua hậu các lâu nhưng chưa từng thấy qua bức họa này.”

Tiểu Trường Đình biết nó trung hậu, quyết không nói dối, bèn quay mặt sang Tiểu Chi, chàng sợ cô tuổi nhỏ nông nổi, nóng lòng báo thù mà phạm phải việc này.

Tiểu Chi đưa mắt nhìn Tiểu Trường Đình chằm chằm, lúc này đây tâm tình của cô cũng lo lắng như chàng bởi vì cô biết tầm quan trọng của bức họa. “Phụ thân!” Tiểu Chi không đợi chàng mở miệng hỏi, mau mắn nói: “Nữ nhi tuân theo lời cha dạy, chưa bao giờ bước qua hậu các lâu, bức họa này...”

Tiểu Chi cho dù có vào hậu các lâu để nhìn trộm bí họa thì cũng không có lí do gì để đánh tráo bức họa, nhân quang Tiểu Trường Đình dời sang Tổng Chánh Khanh.

Tổng Chánh Khanh như bị kim đâm, lòng vô cùng lo lắng, không rét mà run. Hắn cố định thần, lắc đầu đáp: “Sư phụ, đệ tử cần tuân sư mệnh, luyện công đọc sách, chưa từng bước qua hậu các lâu một bước.”

Tiểu Trường Đình mắt sáng như đuốc: “Chu Tường nói có người trước đây đã từng thấy con ban đêm ở hậu các lâu, chuyện gì đã xảy ra?”

Tổng Chánh Khanh hết hồn, nghĩ rằng lần đầu vào hậu các lâu trộm nhìn bức họa đã bị Chu Tường phát hiện. Hắn cố gắng trấn định, nói:

“À, có một đêm nọ, con phát giác có một bóng nhân ảnh bèn theo dõi, khi đến hậu các lâu thì bóng nhân ảnh kia không thấy đâu nữa, con tìm kiếm ngoài hậu các lâu một hồi, kết quả chẳng phát hiện được gì bèn trở về phòng. Con cứ tưởng mình bị hoa mắt nữa chứ.”

Nguyên lai, Tiểu Trường Đình sau khi nghe Chu Tường báo cáo rằng sau khi kiểm tra hậu các lâu thì phát hiện bức họa đã bị nhích động, nhưng cũng chẳng để trong lòng. Về sau có tặc tử vào hậu các lâu thì mới cho làm bức vách đôi cất bức họa vào trong. Tiểu Trường Đình hối hận là mình đã quá sơ ý khiến bức họa trong tình trạng vàng thau lẫn lộn, bị người đánh tráo mà không hề hay biết. Nhân quang sắc nhọn của chàng nhìn chòng chọc vào Tổng Chánh Khanh.

Tổng Chánh Khanh quỳ bịch xuống đất, kêu lên âm ỉ: “Sư phụ! Lão nhân gia người hoài nghi đệ tử sao? Ân cứu mệnh và giúp đỡ của sư phụ đệ tử nguyện kết cỏ ngậm vành, kiếp này khó mà đền đáp thì sao mà dám làm chuyện như vậy? Nếu đệ tử từng động qua bức họa, ngày sau xin chết dưới Hưởng Kim Tiêu của sư phụ đi!”

Tiểu Trường Đình thấy Tổng Chánh Khanh lập thế như vậy thì tin chắc rằng hẳn có đánh tráo bức họa thì cũng vô dụng nên bèn kêu hắn đứng dậy. Phương Chiêu Khiết đứng bên cạnh không hề lấy một lời, bây giờ mới lên tiếng: “Tiểu trang chủ bắt tất động nọ, đây chẳng phải là bức họa hay sao? Nó có đáng bao tiền đâu, mất rồi thì thôi!”

Tiểu Trường Đình minh bạch hàm ý trong lời nói của Phương Chiêu Khiết. Chàng bèn phát tay áo nói: “Mất bức họa chỉ là chuyện nhỏ, nhưng thanh danh lại là chuyện lớn. Tiểu tử đã nhận sự uy thác của người thì sao có thể thất tín cho được?”

“Lời của phụ thân thật là hữu lí.” Tiểu Chi hất mái tóc rồi nói: “Nữ nhi nhất định sẽ tìm lại bức họa này.”

“Đạo tặc đã dám đột nhập vào Tiểu gia trang để trộm họa, rõ là lớn mật! Chúng ta nhất định bắt cho được tên đạo tặc này để thu hồi bức họa và để thanh danh của sư phụ không bị tổn thương. Nếu đồ nhi không thay sư phụ tìm lại bức họa này thì thề chẳng làm người!” Tổng Chánh Khanh giả bộ nói những lời này như thật.

“Các con không cần đa sự, ta tự có chủ trương.” Tiểu Trường Đình cầm lấy bức họa giả nhét vào trong ngực.

“Sư phụ...” Phương Cảnh Thu ngấp ngừng ấp úng như muốn nói gì đó. Tiểu Trường Đình phát phát tay: “Đi đi!”

Ba người lĩnh mệnh, nhất tề rời khỏi hậu các lâu.

Trước cửa các lâu, bọn họ gặp Chu Tường đang hốt ha hốt hải chạy vào. Tổng Chánh Khanh vội bước lên trước một bước, hỏi: “Chu đại gia, người tới rồi!”

Chu Tường tùy ý gật đầu, chẳng hề lên tiếng, chạy thẳng đến hậu các lâu.

Nhìn theo bộ dạng hấp tấp của Chu Tường, rồi lại nghĩ đến thần tình của Tiểu Trường Đình khi nãy, trong tâm của Tổng Chánh Khanh lại dâng lên nghi vấn: “Cuối cùng thì bức họa đó ẩn chứa điều gì mà sư phụ coi trọng và bọn thị vệ thiên phương bách kế tìm cho ra nó?”

Về chuyện bức họa, Tiểu Trường Đình chưa từng nói cho Chu Tường hay. Chu Tường và Chu Mục hai người theo Tiểu gia trang đã nhiều năm nên biết cha con Tiểu Cốc Hoa là người ngay thẳng chính trực nên quyết chẳng làm những chuyện trái với lương tâm. Tiểu Trường Đình không nói cho lão biết việc này, lão cũng giả vờ như chưa hề biết đến.

Vào lúc này đây, Chu Tường nhìn thấy bức họa giả được trải ra trên bàn, lại nghe Tiểu Trường Đình gọi lão về chuyện bức họa, lập tức ý thức được tầm quan trọng của sự việc. Bức họa này nhất định có quan hệ đến sự an nguy của chủ nhân Tiểu Trường Đình và vận mệnh của toàn trang.

“Chu quản gia, ông có phát hiện được manh mối gì chưa?” Tiểu Trường Đình lại hỏi, chàng biết Chu Tường lão thành già dặn, ở phương diện này lão có kinh nghiệm phong phú.

Chu Tường suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng sắc mặt trầm xuống nói: “Dường như bức họa này đã rơi vào tay của bọn thị vệ do triều đình phái đến.”

“Cái gì? Bức họa ở trong tay của bọn thị vệ?” Phương Chiêu Khiết nhảy cẫng lên. “Làm sao mà bức họa lại ở trong tay bọn thị vệ?” Tiểu Trường Đình nắm chặt lấy vai của Chu Tường. Chu Tường nói: “Bức họa làm sao mà lọt vào tay bọn thị vệ tôi cũng chẳng biết. Nhưng tôi có nghe được tin, Từ Ân tự bị La Hán Trùng và một nhóm thị vệ đến đó ba ngày, nghe đồn là nhờ Ấn Thiện đại sư vốn tinh thông Phạn văn kinh học giúp bọn hán giải cái gì đó bí mật trong bức họa. Tôi đã từng nhìn thấy những Phạn văn trên bức họa đó một lần nên đoán rằng bức họa có Phạn văn hai bên tả hữu này đã rơi vào tay của bọn thị vệ!”

Tiểu Trường Đình nghiêng răng nghiêng lợi, vỗ bàn nói: “La Hán Trùng! Nguyên lai là bọn tặc tử này, ta sẽ lập tức đến Từ Ân tự đoạt lấy bức họa về!”

Chu Tường nắm tay Tiểu Trường Đình lại, trầm giọng nói: “Trang chủ ngàn vạn lần không được hấp tấp. La Hán Trùng thế mạnh người đông, lại mới điều thêm một đội quan binh đến dưới chân núi, trang chủ một mình đến đó khó mà đoạt được bức họa, trái lại sẽ đả thảo kinh xà, mà sẽ còn bị La Hán Trùng gán thêm tội danh làm phản mà liên lụy đến trang viên.”

“Vậy phải làm sao?”

”Theo ý của lão, chi bằng dựa vào lý do Tam Tương cứu quán thập tam bang thỉnh trang chủ xuất sơn tiêu diệt Thanh Ưng bang mà phát thiệp võ lâm để mời quần hùng tiến sơn, coi tình hình mà hành sự...”

Phương Chiêu Khiết nói: “Lời của Chu quản gia thật chí lý. Thiết nghĩ Ấn Thiện đại sư ở Từ Ân tự vốn là một cao tăng đức hạnh, tại hạ cũng có gặp qua người, giả sử Ấn Thiện đại sư có giải được bí mật trên bức họa thì ông cũng quyết không nói giáo cho giặc mà nói rõ cho bọn thị vệ biết, trước mắt chưa có chuyện gì đâu. Tại hạ sẽ xuống núi thám thính tình hình, đợi quần hùng tề tựu, chúng ta sẽ nghĩ cách.”

Tiểu Trường Đình gật đầu nói: “Chu quản gia, ông lập tức phát võ lâm đại thiệp, trong vòng ba ngày sẽ tập hợp tại Tuyệt Phong sơn, cùng nhau tìm kế tiêu diệt ‘Thanh Ưng’.”

Chu Tường vội vã ra đến tiền đình, kêu tráng đinh chuẩn bị khoái mã để phát võ lâm đại thiệp. Tiểu Trường Đình và Phương Chiêu Khiết vẫn còn lại ở hậu các lầu thượng nghị để tìm ra hành động cụ thể. Hoàng hôn đã buông xuống, đến lúc thấp đèn, Phương Chiêu Khiết đang định cáo từ tiến sơn, đột nhiên Chu Tường chạy nhanh lên các lầu: “Trang chủ, không ổn rồi.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Tường giậm chân nói: “Ba người Phương Cảnh Thu, Tổng Chánh Khanh và Tiểu Chi đã lên Từ Ân tự để cướp bức họa về!”

18. Tam Tiểu Hiệp Tự Trung Ngô Cường Địch

Phi hoàng thạch sơn đạo kích “Phong ma”

Đêm. Trăng sáng, sao lấp kín cả bầu trời. Các khối đá đen kịt đứng sừng sững, trông giống như một thanh bảo kiếm chọc thẳng vào đám mây trên trời cao.

Phương Cảnh Thu, Tổng Chánh Khanh và Tiểu Chi cùng vỗ tay ra hiệu leo lên các khối đá, sau đó phân ra ba hướng tiến về Từ Ân tự.

Có câu “Nghé con không sợ cọp” thật chẳng sai. Phương Cảnh Thu và Tiểu Chi từ hậu các lầu đi ra, nhất tề tiến đến phòng của Tổng Chánh Khanh. Ba người bàn về việc bức họa ở hậu các lầu bị mất. Phương Cảnh Thu cho hai người bọn họ hay rằng ngày hôm qua gã và Chu quản gia định lên Từ Ân tự để thắp hương thì hay được những ngày gần đây Từ Ân tự đã đóng cửa, nghe nói là để sửa chữa điện đường, tạm thời không tiếp hương khách nhưng mà chẳng thấy thợ đâu cả, miếu đường thật vắng lặng, chỉ thấy một ít kẻ mặt mày dữ dằn mang kiếm vác đao đi qua đi lại mà thôi.

Biết rõ bọn đó là thị vệ ở kinh đô đến, nhưng bọn họ chẳng biết là chúng đến vì bức họa và đang ép Ấn Thiện đại sư giải Phạn văn trong bí họa. Nghe đồn nếu Ấn Thiện đại sư không giải được bí họa thì bọn quan quân đang ở trên núi sẽ thông đồng buộc tội mà tẩy kiếp tự viện. Sau khi nhận được tin từ Chu quản gia thám thính, ba người kết luận rằng bức họa mà bọn thị vệ mang đến chùa nhờ giải đáp chính là bức

họa bị thất lạc ở hậu các lâu. Tổng Chánh Khanh lập tức cho rằng việc chẳng được chậm trễ, phải lập tức đến Từ Ân tự để đoạt lại bức họa, một là để phân ưu giải sầu cho sư phụ, hai là cảnh cáo bọn thị vệ tặc tử, Tiểu gia trang nào phải dễ khinh hiếp, cả ba đã theo sư phụ học nghệ nhiều năm cũng nên thử thân thử một lần cho biết. Phương Cảnh Thu, Tiểu Chi tuổi đều còn trẻ, huyết khí phương cương, lòng vô cùng tức giận. Ba người mặc đồ dạ hành vào, ngoài khoác trường sam (1), mang theo binh khí, li khai trang viên, tiến về Tuyết Phong sơn.

Tiểu Chi mình vận áo đen, mặt che vải đen, nhảy vù lên cổng tường của Từ Ân tự.

Vàng trắng non cùng mây lững lờ trôi trên bầu trời. Ánh trăng chiếu xuống đại diện trông giống như đầu của một con quái thú khổng lồ tạo nên một bầu không khí tuy vắng lặng nhưng lại có ẩn chứa một chút gì đó khủng bố.

Tiểu Chi ném một viên đá nhỏ vào trong viện nội để dò đường. Chẳng thấy có một chút chi phản ứng, Tiểu Chi sử chiêu “Bình sa lạc nhận”, thân người từ từ lướt vào viện nội. Tiểu Chi nghiêng tai lắng nghe, tuyệt chẳng có lấy một tiếng động nhỏ nào, cô bất giác sanh nghi: “Kỳ quái, tại sao trong chùa lại không có một người đi tuần? Những tên thị vệ đâu hết rồi?”

Tiểu Chi vô cùng sốt ruột, cầm lấy trường kiếm phóng vào đại diện. Đại diện tối đen như mực, gờ tay không thấy ngón. Tiểu Chi nhẹ nhàng bước vào trong điện, đột nhiên dưới chân đạp phải vật chi mềm mềm thì vô cùng sợ hãi. Cô bật lửa lên, cúi đầu nhìn xuống, ánh sáng yếu ớt rọi xuống thi thể của một hoà thượng tuổi còn trẻ, miệng khép chặt lại, mắt lộ vẻ hoảng sợ, thiên linh cái bị hõm xuống, khoe miệng và mắt đều rỉ máu, hiển nhiên bị chưởng đánh trúng thiên linh cái mà tử vong.

Tiểu Chi đưa ngọn lửa đi qua đi lại bốn phía để xem coi thì thấy năm sáu thi thể nằm cách đó không xa. Tiểu Chi dần sợ hãi trong lòng xuống, tiếp tục tiến về trước. Đột nhiên, một đạo nhân ảnh nhanh như điện từ trong bóng tối bay thẳng về phía cô. Tiểu Chi hơi hoảng, vội dùng ngọn lửa trong tay đâm thẳng về bóng nhân ảnh, trường kiếm đột ngột sử chiêu “Bạch xà thổ tín” đâm vào Khí Hải huyết của người mới đến. Người mới đến bị Tiểu Chi công tới đành phải thủ, nếu mà còn công tới thì sẽ không kịp ứng phó, chỉ thấy thân hình vọt lên nhưng dù thân thủ của y khá nhanh nhưng y phục đã bị kiếm của Tiểu Chi đâm toạc một lỗ lớn.

Người mới đến kêu lên một tiếng, như cảm thấy kỳ quái đối với võ công của Tiểu Chi. Chỉ thấy chân hấn điểm xuống đất, thân người quay tròn, thanh đao nơi hông đã được rút ra, bất ngờ sử chiêu “Tuyết hoa cái đỉnh” tạo ra một luồng hàn quang chém thẳng vào mặt. Tiểu Chi không kịp lui tránh, đành phải tận lực sử chiêu “Bạch hồng quán nhật” đón đỡ.

“Keng!” Tay cô chấn động, trường kiếm bị gãy hết nửa đoạn. Đao quang của người đó lại tiếp tục chuyển động, hàn quang tứ phía, lại hướng về đầu của Tiểu Chi mà bổ tới...

“Sư thúc, hãy bắt sống hắn!” Một đạo nhân ảnh từ phía ngoài bay vọt vào trong điện la lớn rồi biến mất như chớp.

Người nọ nghe tiếng kêu bèn vội vàng thu đao lại, đao phong lướt qua trước ngực của Tiểu Chi. Tiểu Chi có được cơ hội, hữu thủ bèn vung lên, cầm đoạn kiếm đâm vào người nọ, cứ tưởng người nọ kiên dè đoạn kiếm thì mình sẽ đào thoát khỏi hiểm cảnh. Nào hay người nọ sử chiêu “Sư tử điều đầu” tránh khỏi đoạn kiếm, chân không ngừng lại, thân hình lướt qua nhanh như quỷ mị đến sát bên mình cô rồi nhanh chóng xuất thủ điểm vào Thiên Phủ huyết của Tiểu Chi. Lập tức toàn thân bên phải của Tiểu Chi đau nhói lên, té quặp xuống đất.

Phương Cảnh Thu tiến về Từ Ân tự theo hướng hậu viện, mắt thấy một vài thi thể nằm trước nhà bếp thì cảm thấy không ổn liền chạy vào huyền phòng (2). Gã đã cùng Chu Tường đến Từ Ân tự được vài lần nên biết đây là nơi ở của Ân Thiện đại sư.

Phương Cảnh Thu vừa mới bước lên bậc thềm của huyền phòng thì nghe tiếng hét vang lên, hai đạo nhân ảnh từ trong bóng tối vọt ra đến bên cạnh gã. Một tên trong đó sử chiêu “Hoàng anh liêu thối”, cước quét vào hai chân gã, buộc gã phải né người về tên đứng bên cạnh. Tên nọ sớm đã âm thầm chờ đợi, cánh tay trái vung lên hướng về nách gã, cánh tay phải vung lên nhằm để chế trụ tay của Phương Cảnh Thu. Đây chính là chiêu “Đảo quyền liêm” của “Thập bát cầm nã thủ pháp” trong “Tiểu cầm nã pháp” dùng để khóa

và tóm lấy địch nhân. Loại thủ pháp này sử dụng khi người sát nhau thì nhanh, chuẩn và độc. Phương Cảnh Thu thấy đối thủ xuất thủ bất phàm thì nào dám xem thường, cánh tay trái vội vàng hạ thấp xuống rồi quét lên, cánh tay phải dùng “Tiểu đảo trửu” đồn về phía sau, ngay lập tức giải tỏa được “Tiểu cầm nã pháp”. Gã tung ra một chiêu, hô lên một tiếng rồi lập tức đứng tấn, hữu thủ rút cương đao giắt trên vai ra.

Hai kẻ nọ thấy tập kích Phương Cảnh Thu như vậy mà vẫn không đắc thủ thì cũng biết không phải là dễ nuốt, nhất tề bật xuất đao đánh vào hai bên tả hữu. Phương Cảnh Thu múa cương đao một vòng, đao quang chằng chịt bảo vệ lấy cả thân người. Ba người đánh nhau kịch liệt trên mảnh đất phẳng của chùa.

Đấu có hơn mười hiệp, Phương Cảnh Thu thấy hai người không có vẻ gì là bọn thị vệ cả thì lòng sinh nghi: “Đây là bọn tặc tử nào?” Lúc này đây, phía ngoài cổng sau của hậu viện vang lên tiếng vũ khí chạm nhau kịch liệt. Phương Cảnh Thu vô cùng sốt ruột: “Không ổn rồi, Tổng Chánh Khanh ở phía ngoài cổng cũng gặp phải bọn tặc tử, chẳng biết tình hình của sư muội ở ngoài tiền viện như thế nào rồi?” Nghĩ đến đây, gã chẳng còn lòng dạ nào chiến đấu nữa nên vận động nội công, dồn tất cả lực vào đao phong, ra chiêu “Lực tảo kiên quân”, đao của song phương chạm vào nhau bắn lửa tung tóe, hai người nọ chịu không nổi nội lực của Phương Cảnh Thu nên bị đẩy lùi ra ngoài vài thước. Phương Cảnh Thu hét lớn một tiếng, người và đao cùng tiến tới, sử chiêu “Thuận thủy hành chu”. Chỉ nghe “xoạc” một tiếng, áo ngoài của tên nằm bên phải đã bị tét ra, lộ rõ hình một con ngột ưng được thêu bằng chỉ trắng, Phương Cảnh Thu thất thanh la lớn: “Thanh Ưng tặc tử!”

Nguyên lai, trên chốn giang hồ phao tin rằng Tiểu Trường Đình nhận được tàng bảo bí họa, Thanh Ưng bang lại nghe tin La Hán Trùng đang tại Từ Ân tự bức bách Ấn Thiện đại sư giải bí mật trong bức họa cho nên bọn Tổng Phúc vội vã đến đây để đoạt bí họa. Lúc này đây, một tràng cười sắc nhọn từ phía ngoài cửa chùa vang lên.

Trước khi vào chùa, Phương Cảnh Thu cùng Tổng Chánh Khanh và Tiểu Chi đã ước định lần này vì bức họa mà đến nơi này tuyệt đối không được để thương vong, tránh gây ưu phiền thêm cho sư phụ. Trước mắt gặp phải bọn Thanh Ưng bang tặc tử, tất nhiên là chẳng thể nào hạ thủ lưu tình cho được. Phương Cảnh Thu giấu kim tiêu trong tay, chạy đến bên tường, đề tụ công lực, hai chân dậm xuống đất, sử chiêu “Bạch hạc trùng thiên” nhảy vọt lên cao, chỉ thấy thân hình giữa không trung đột ngột xoay lại, tả thủ vung lên, hai mũi kim tiêu từ tay bay ra.

Hai tên tặc tử rượt theo đến bên tường, đang muốn vượt tường nhảy theo, bọn chúng đâu nghĩ rằng Phương Cảnh Thu lại có thể phóng tiêu khi thân người còn lơ lửng giữa không trung. Chỉ nghe hai tiếng gào lên đau đớn, kim tiêu đã ghim sâu vào yết hầu. Hai tên Thanh Ưng tặc tử lập tức khí tuyệt thân vong.

Phương Cảnh Thu vừa đặt chân lên đỉnh tường, bèn nhìn ra phía ngoài thì thấy bốn tên tặc tử Thanh Ưng đang vây lấy Tổng Chánh Khanh. Tổng Chánh Khanh đang cùng tên tặc tử Tổng Phúc giao đấu kịch liệt, nhưng lại chỉ thấy mũi kiếm của Tổng Phúc cứ xoay tít, thế công như vũ bão, ép Tổng Chánh Khanh liên tiếp thoái lui. Khăn che mặt của Tổng Chánh Khanh đã bị gỡ ra, sắc mặt đỏ bừng, gân xanh lộ rõ lên, kiếm quang bảo vệ lấy thân thể, vừa đấu vừa lùi, chỉ còn biết nước chống đỡ, không còn khả năng để hoàn thủ. Dưới các chiêu thức tấn công lăng lẹ của Tổng Phúc, các tuyệt chiêu, quái thức của Tổng Chánh Khanh vô phương thi triển. Với nội lực và căn cơ còn yếu của gã thì làm sao có khả năng công kích loại cao thủ như Tổng Phúc cho được? Thân mình gã đã trúng hai nhát kiếm, máu tuôn như suối, lúc này đang liên tục bị khốn trong vòng nguy hiểm.

Tại Tiểu gia trang, Tổng Chánh Khanh đề nghị với Phương Cảnh Thu và Tiểu Chi lên Từ Ân tự đoạt lại bí họa là xuất phát từ chân tâm của gã. Từ sau khi ăn cắp bí họa để trừ nợ thì lòng gã vô cùng bất an, cảm thấy vô cùng áy náy. Khi nghe Phương Cảnh Thu nói rằng bọn thị vệ mang bí họa đến Từ Ân tự nhờ giải đáp thì đã đoán được hết chín phần sự việc, vì vậy bèn đề xuất việc đến Từ Ân tự để đoạt lại họa. Gã sợ phải chạm mặt với bọn thị vệ nên ở phía ngoài cửa tự để canh phòng, nào hay lại gặp Thanh Ưng tặc tử, giao đấu chỉ có hơn hai mươi chiêu mà đã trúng đến hai kiếm. Trong lúc nguy cấp, gã một mặt vội vàng phát xuất tín hiệu cầu cứu, mặt khác sử dụng kiếm thức “Tiểu quy nguyên” để bảo vệ thân thủ, chờ viện binh kéo đến.

“Hay lắm!” Chiêu “Tiên nhân chỉ lộ” mà Tổng Phúc sử ra chỉ là hư chiêu để tìm sơ hở trong kiếm pháp của Tổng Chánh Khanh. Hắn vận dụng nội lực, dùng chữ “Niệm” trong kiếm quyết để khóa chặt trường kiếm

của Tổng Chánh Khanh, kiếm của hắn đột nhiên hất ngược lên, quát lớn: “Buông!”

Cổ tay của Tổng Chánh Khanh lập tức ê ẩm, trường kiếm rút khỏi tay...

Đứng trên bờ tường, Phương Cảnh Thu hô to: “Tổng Phúc cầu tặc, xem tiêu đây!” Tả thủ vung lên, hai đạo kim quang bay về hướng Tổng Phúc. Tổng Phúc lập tức thu hồi trường kiếm, xoay người lại đỡ. “Keng! Keng!” Kim tiêu tuy bị đánh rơi nhưng cổ tay của Tổng Phúc một phen chấn động khiến hắn cả kinh, thầm nghĩ gã tiểu tử này công lực thật lợi hại. Mới vừa nghĩ đến đó thì Phương Cảnh Thu từ không trung hét lớn, tựa như chim ưng từ trên tường lao xuống, cương đao trong tay ra chiêu “Lực phách hoa sơn” bổ thẳng xuống đầu. Tổng Phúc chưa kịp thu chiêu, đứng còn chưa vững, thấy khí thế hung mãnh của Phương Cảnh Thu thì nào dám ngạnh tiếp, hai vai trầm xuống, sử chiêu “Đăng lí tàng thân” vội vàng tránh né. Phương Cảnh Thu nghiêng người hạ xuống, nắm tay Tổng Chánh Khanh ba chân bốn cẳng chạy.

Tổng Phúc chẳng kịp nghĩ lấy sức, lập tức đứng dậy, hướng bọn Thanh Ưng tặc tử quát: “Còn không mau đuổi theo!” Nói xong, nhanh như cắt, cầm kiếm đuổi theo.

Phương Cảnh Thu, Tổng Chánh Khanh vừa chạy vừa đánh, hướng về phía Tiểu Chi phát ra tín hiệu triệt thối. Chạy xa được chừng một dặm, bắp chân của Tổng Chánh Khanh rỉ máu ra, cước bộ chậm dần, phía sau Tổng Phúc dẫn bọn Thanh Ưng tặc tử đã gần đuổi kịp. Phương Cảnh Thu quay sang Tổng Chánh Khanh nói:

“Người mau tìm chỗ băng bó vết thương, để đám tặc tử này cho ta!” Nói xong, gã để thanh đao nằm ngang, đứng giữa sơn đạo.

Tổng Phúc rượt đến, bỗng dừng bước, thu trường kiếm lại, rồi nói: “Nếu Tổng Phúc ta đoán không sai, người chính là Phương Cảnh Thu?”

Phương Cảnh Thu thấy Tổng Phúc đã nhận ra mình thì cũng không dấu diếm nữa, xé bỏ khăn che mặt đi, vênh mặt nói: “Đúng vậy! Chính là tiểu gia gia của người đây!” Gã nhớ lại tình cảnh bị Tổng Phúc treo lên đánh tại Thạch Tuyền động năm trước thì vô cùng giận dữ, nói năng chẳng cần khách khí.

Tổng Phúc cười lạnh hai tiếng: “Ha ha! Nhiều năm không gặp, công phu có bước tiến đáng kể đó, nhưng đã gặp Tổng gia gia người thì vẫn còn thua vài phần hỏa hầu đó, để ta lãnh giáo người vài chiêu xem sao!” Lời chưa kịp dứt, hắn ra chiêu “Ngân bình sạ phá”, kiếm quang như một dải lụa trắng bay thẳng vào ngực Phương Cảnh Thu.

Phương Cảnh Thu trợn trừng mắt, đột nhiên quát lớn, chẳng thèm quan tâm đến nguy hiểm ngay ngực, tay dang ra, đao sử chiêu “Hoàng giang tiết đấu” cực hung, cực hiểm, rõ ràng muốn cùng kẻ địch đồng ư quy tận. Tổng Phúc cả kinh, hắn hoành hoành giang hồ có hơn hai mươi năm, hạ không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán, về kinh nghiệm thì Phương Cảnh Thu sao so bì với hắn được, nhưng hắn ngàn vạn lần cũng không ngờ được Phương Cảnh Thu bất kể đến tính mệnh, ra chiêu để cùng lưỡng bại câu thương. “Tên tiểu tử này không muốn sống nữa rồi!” Hắn sợ hãi, vội vàng thu kiếm lại, nhảy lên cao khoảng chừng một trượng. Hắn vừa mới rơi xuống đất thì vội vàng lui về sau, mũi đao của Phương Cảnh Thu quét nhẹ ngang hông hắn, tuy rằng không bị thương nhưng cũng rơi tí huyết.

Tổng Phúc nghĩ không ra tại sao lại thua dưới tay tên tiểu tử này, bất giác đại nộ, găm lên giận dữ, trường kiếm trong tay ra chiêu “Bãi sơn đảo hải”, kiếm phong cứ nhắm về hướng Phương Cảnh Thu đâm tới. Phương Cảnh Thu chẳng hề khiếp sợ, đao phong lâm liệt, xuất chiêu “Trường giang điệp lãng” cùng hắn ngạnh đấu, hai người quay tròn lấy nhau, thật khó phân thắng bại.

Tổng Chánh Khanh đứng một bên nhìn đến há hốc cả mồm, chẳng nghĩ rằng công phu của sư huynh vượt mình quá xa. Gã từng quan sát kỹ đao pháp của sư huynh thì thấy cũng học những chiêu thức bình thường như mình nên lúc này đây, trong lòng gã chẳng hiểu nổi là đạo lý gì đây nữa. Kỳ thật lý do mà Phương Cảnh Thu có được năng lực mà Tổng Chánh Khanh cảm thấy mình không thể có được thì hoàn toàn là nhờ vào khí thế và can đảm mà thôi. Đạo lý đó trong lúc nhất thời thì Tổng Chánh Khanh làm sao minh bạch cho được.

Dù sao công lực cũng như kinh nghiệm của Tổng Phúc đều vượt trên Phương Cảnh Thu một bậc, đấu có hơn vài chục hiệp, Phương Cảnh Thu dần dần rơi vào thế hạ phong. Tổng Phúc tuy chiếm được thượng phong nhưng nhất thời cũng khó mà đánh ngã được Phương Cảnh Thu, bất giác trong lòng giận dữ, hắn cầm sẵn

“Truy hồn độc đỉnh” tại tay, vừa nhìn thấy có cơ hội, hữu thủ hấn lật kiếm lại, kiếm quang đâm thẳng vào yết hầu của Phương Cảnh Thu, cổ tay trái run lên, “Truy hồn độc đỉnh” ngấm bắn về bụng Phương Cảnh Thu. Đây là tuyệt môn ám khí đã từng đánh ngã nhiều anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ mà hấn ta đã học được từ Triệu Chấn Vũ. Hấn đoán rằng tên tiểu tử Phương Cảnh Thu khó qua được một chiêu. Đang lúc nguy cấp thì chợt nghe một loạt tiếng lụp bụp vang lên, một chiếc nón bay đến hứng lấy hết tất cả những độc đỉnh bắn ra của Tống Phúc.

Tống Phúc còn đang kinh nghi, đột nhiên thấy một đạo nhân ảnh như chim nhạn bay vọt đến. Bốn tên Thanh Ưng tặc tử nhất tề đánh vào đạo hắc ảnh đó. “Keng! Keng! Keng! Keng!” Bốn tiếng vang lên, Tống Phúc chưa kịp thấy người vừa đến sử chiêu thức gì thì bốn tên tặc tử đã bị ngã ra ngoài một trượng, chẳng còn động đậy.

Tống Phúc lớn tiếng hỏi: “Là tặc tử phương nào mà dám dả thương Thanh Ưng đệ tử của ta đây?”

Hành động của đạo hắc ảnh cực kỳ nhanh chóng, nhanh nhạy vô cùng. Tay của người đó chụp lấy chiếc nón đang quay tít rồi đội lên đầu, tay lập tức sờ vào đả cầu trượng ở bên hông ra. Phương Cảnh Thu thấy rất rõ người mới đến chính là vị khách cái mà sư phụ mời đến.

Tống Phúc không thể thấy rõ khuôn mặt bị chiếc nón che khuất của Phương Chiêu Khiết. Trường kiếm trong tay hấn run lên, lớn tiếng hỏi: “Người là ai? Sao dám đến đây quấy rối?”

Phương Chiêu Khiết cười lạnh, chẳng thèm trả lời, hai vai khẽ lắc nhẹ, đả cầu trượng đã nằm trong tay. Đầu trượng đột nhiên nhảy lên, đâm thẳng vào “Kiên diệu huyệt” của Tống Phúc. Tống Phúc vội sử chiêu “Quan công nhượng bào” để tránh đầu trượng, trường kiếm vung lên đón đỡ. Nào hay đầu trượng trơn tuột, nhẹ nhàng thoát khỏi kiếm phong, lại hướng về “Dũng tuyền huyệt” của hấn. Đả cầu trượng không ngừng di chuyển, điểm vào ba mươi sáu đại huyệt của Tống Phúc: Thiên nguyên huyệt, Thần khuyết huyệt, Khí hải huyệt, Thân trụ huyệt, Tam lý huyệt... Tống Phúc tránh né tứ phía, chân tay lúng túng, mồ hôi tuôn ra như tắm.

Phương Chiêu Khiết đang muốn đùa giỡn với Tống Phúc một chút, đột nhiên thấy một đám Thanh Ưng tặc tử đang từ trên sơn đạo tiến đến, dẫn đầu là một người có vóc dáng trung bình, thân người mập mạp. Dưới ánh trăng, mơ hồ có thể thấy khuôn mặt vô cùng hung tợn, râu quai nón bù xù, cặp mắt hung tợn, hung quang bức nhân. Phương Chiêu Khiết nhận ra người nọ chính là “Hắc phong ma” Triệu Chấn Vũ. Ông vội sử chiêu “Quan quỷ đoạt hồn” cực mạnh, bức lui Tống Phúc, hướng về Phương Cảnh Thu và Tống Chánh Khanh kêu lớn: “Mau chạy đi!”

Tống Chánh Khanh đang băng bó vết thương, đứng dậy nói: “Không được! Sư muội vào chùa mà vẫn chưa có quay ra!”

Phương Chiêu Khiết lại kêu lên lần nữa: “Mau chạy đi!” Tống Chánh Khanh đang còn muốn nói gì nữa thì Phương Cảnh Thu đã kéo lấy hấn, vội vàng chạy xuống núi.

“Chạy đi đâu!” Triệu Chấn Vũ nhảy cao có hơn trượng, lẳng không bay đến, mặc dù thân hình hấn mập mạp nhưng động tác thì thật là mẫn tiệp dị thường. Triệu Chấn Vũ vừa mới đứng vững, hữu thủ của Phương Chiêu Khiết đã vung lên, một đạo bạch quang bay thẳng về hướng hấn. Bảo đao của Triệu Chấn Vũ vung lên, nghe leng keng, một đạo bạch quang bị rút xuống, tiếp đến đạo bạch quang thứ hai cũng bị hấn đánh rơi xuống, không ngờ đạo bạch quang thứ ba đột ngột bay theo hình vòng cung tránh khỏi đao phong rồi bay thẳng vào mặt hấn. Triệu Chấn Vũ kêu lên tức tối, đạo bạch quang thứ ba đánh vào sống mũi khiến cho mũi hấn sưng phù lên, hấn lập tức nổi trận lôi đình. Triệu Chấn Vũ lấy tay móc ra “Thất huyệt truy hồn đỉnh”, hấn đưa mắt nhìn quanh nhưng nào có thấy nhân ảnh của Phương Chiêu Khiết đâu nữa. Hấn giậm chân giậm dữ, cước đá vào tảng đá dưới chân khiến nó bể làm hai.

Tống Phúc chạy đến bên cạnh Triệu Chấn Vũ: “Sư thúc, người không bị thương chứ?”

“Mẹ nó!” Triệu Chấn Vũ tức tối chửi “Sao không đuổi theo cho ta?”

Tống Phúc kể tai Triệu Chấn Vũ: “Sư thúc, con đã bắt được Tiểu Chi, con gái của Tiểu Trường Đình, hiện đang giữ ở trong chùa. Chỉ cần hỏi ả, sẽ biết rõ bí họa cất ở đâu thôi...”

Triệu Chấn Vũ gật gật đầu: “Được, chúng ta cùng hồi tự.” Hắn quay đầu nhìn bọn tặc tử Thanh Ưng ở phía sau quát: “Mẹ nó! Còn đứng ngẩn người ra đó à? Toàn là một lũ vô dụng, đi mau!”

“Sư thúc, kẻ đó là ai vậy?”

“Hừ, người mà không nói là ta đã quên mất.” Triệu Chấn Vũ khom người tìm thấy hai hòn đá nhẵn bóng dưới đất, cơ thịt trên mặt co giật liên hồi: “Phi hoàng thạch, mẹ nó! ‘Điểm huyết thần thủ’ Phương Chiêu Khiết cũng đến nơi này, lần này sẽ có kịch hay xem rồi!”

(1) Áo dài nam, kiểu Trung Quốc (dài quá đầu gối).

(2) Kiểu phòng của người tu hành, vừa ăn vừa ở luôn trong đó.

19. Thuần Tình Thiếu Nữ Hiểm Tao Lãng Nhục

Vũ lâm quái khách tề tập sơn trang

Hỏa quang bật sáng, trước mặt Tiểu Chi xuất hiện hai khuôn mặt dữ dằn hung tợn. Gương mặt đó dần dần bước đến cạnh cô, đôi mắt hình tam giác lộ rõ vẻ ham muốn dục vọng, khiến cô cảm thấy hết sức sợ hãi và bất an.

“Soạt!” Một tên Thanh Ưng tặc tử đột ngột giật lấy khăn quấn đầu của Tiểu Chi, mái tóc dài lập tức bị xõa xuống.

“Ha ha, đúng là một cô nương!” tên Thanh Ưng tặc tử kia cười lên một tràng dâm ô.

Tiểu Chi bị trói chặt vào thanh cột của huyền phòng, huyết đạo cũng bị phong trụ, mắt thấy bị làm nhục mà chẳng thể nào phản kháng, nước mắt cứ liên tục rơi xuống.

Đột nhiên, một đạo nhân ảnh như chim từ trên xà nhà bay xuống, chân còn chưa chạm đất thì song chưởng đã đột ngột đánh xuống “Bách hội huyết” của hai tên Thanh Ưng tặc tử. Hai tên Thanh Ưng tặc tử dục hỏa đang lên cao, hai bàn tay nhắm nhứa đang tranh giành sở mó vào thân người Tiểu Chi, lúc này lại đột ngột bị tập kích thì làm sao phản kháng kịp? Bọn chúng muốn la lên cũng không kịp, lập tức ngã xuống đất, thế là tàn đời.

Tiểu Chi định thần nhìn lại, người đến cứu cô là một tiểu hòa thượng gầy còm. Tiểu hòa thượng cỡi dây trói cho Tiểu Chi, tay nâng bờ vai của Tiểu Chi lên, thủ chưởng nhẹ nhàng vỗ lên bối tâm của cô, tức thì Tiểu Chi cảm thấy một cổ chân khí chạy khắp châu thân, “Thiên Phủ huyết” bị chế trụ lập tức được giải khai. Lúc này, từ phía ngoài vọng lại tiếng bước chân vội vã, vị tiểu hoà thượng nọ thối tất ngọn nến, nâng tay của Tiểu Chi, sử chiêu “Hạ địa bạt thông” nhảy lên xà nhà. Khinh công của Tiểu Chi rất giỏi, nhưng nếu muốn mang người nhảy lên xà nhà thì rất nhọc nhằn, tiểu hòa thượng mang nàng lên như không có gì, khinh công so với cô rõ ràng cao hơn rất nhiều. Tiểu Chi bất giác mừng phần kính phục công phu của tiểu hòa thượng.

Tổng Phúc cùng Triệu Chấn Vũ đặt chân vào huyền phòng: “Sao không có một tiếng động nào cả?”

“Ôi chao! Vạn lần không được để Tiểu Chi đào thoát.” Tổng Phúc vừa nói vừa lấy nến ra, Tiểu Chi nghe thấy thanh âm của Tổng Phúc bèn nín thở, ngồi xếp bằng trên xà nhà.

“Sư thúc đến mau!” Tổng Phúc thấp sáng nến lên, ánh lửa soi rõ hai tên Thanh Ưng tặc tử nằm dưới đất. Triệu Chấn Vũ từ từ bước đến, nâng thi thể lên để tra xét. Xem xong, hắn nhíu mày lại, kêu lên quái lạ: “Thiếu Lâm Kim Cương Chưởng! Mẹ nó, lại tên cao thủ đầu trọc nào nữa đây?”

Tổng Phúc nói: “Nghe đồn rằng có tên tiểu hòa thượng làm hỏa phu trong Từ Ân tự đã mang bí họa trốn đi. La Hán Trùng đang điều động toàn bộ nhân mã truy đuổi hắn, chẳng biết có phải hắn đã tạo ra chuyện này hay không?”

Triệu Chấn Vũ nắm chặt tay: “Mẹ nó! Tên tiểu hòa thượng nào mà có thân thủ như vậy? Mau tìm xung quanh cho ta!”

Nghe xong, Tiểu Chi vô cùng chấn động, quay đầu nhìn lại thì không thấy tiểu hoà thượng đâu nữa. Lòng cô còn đang kinh nghi, phía ngoài phát điện rộn lên, có người lớn tiếng: “Thanh Ưng tặc tử, tiểu gia gia của các người ở đây này!”

Triệu Chấn Vũ rút Nhạn Linh Dao ra, ra lệnh: “Đuổi theo! Mau đuổi theo cho ta!”

Bọn Thanh Ưng tặc tử ào ào chạy theo, tiếng la hét từ từ xa dần.

Tiểu Chi thấy bọn tặc tử đã li khai, bèn nhảy xuống khỏi xà nhà. Cô suy tính trong phút chốc, chạy ra khỏi tự viện, lắng nghe một chút, quả quyết chạy về hướng sơn lâm, nơi có truyền đến tiếng giao đấu với nhau...

Hành lang ở hậu viện phòng của Tiểu gia trang.

“Trường Đình!” Trương Ngọc Mai mang một cái mâm nhỏ, từ trong phòng vội vã chạy ra gọi Tiểu Trường Đình: “Huynh, huynh lập tức tiến sơn sao?”

Tiểu Trường Đình gật đầu. Ba gã đồ nhân đến Từ Ân tự đoạt họa, đến nay vẫn chưa thấy về khiến chàng vô cùng lo lắng. Chàng biết Trương Ngọc Mai rất thương yêu Tiểu Chi, nàng thương cô như con đẻ, vì vậy chàng chẳng cho nàng biết sự tình mà chỉ bảo ba đồ nhi đã tiến sơn để thám thính tin tức trước. Trương Ngọc Mai biết người của cửu quán thập tam bang khi nhận được thiệp đã vội vàng đến và đang chờ chàng ở tiền đình, vì vậy mà nàng chẳng dám chậm trễ, vội vàng mở hộp, lấy ra một khối tử ngọc được chạm trổ bằng vàng. Nàng nhìn lấy chàng, mắt ngấn lệ: “Đây là bùa hộ thân của thiệp, cha nói nó có khả năng tị tà tiêu tai, phùng hung hóa cát, chàng tiến sơn cũng nên mang theo vật này.”

Tiểu Trường Đình chẳng biết phải làm sao, tim chợt rung động, cơ hồ muốn rơi xuống đất. Trương Ngọc Mai cầm lấy tử ngọc đeo vào trước ngực rồi nhét vào phía trong cho chàng.

Nàng định nói gì đó nhưng Tiểu Trường Đình đã quay người bước vội về tiền đình.

Trong phòng khách của tiền đình, Lý Thần Long, Trương Thiên Kiếm, Sa Long, Trần Thiếu Ngu, Đường Quang Vĩ và võ lâm quần hùng đều tề tụ đông đủ. Tiểu Trường Đình bái lĩnh vị của phụ thân Tiểu Cốc Hoa, rửa tay trong kim bồn, sau đó lấy Bát Quái Kim Dao và Hưởng Kim Tiêu tại hương án xuống, cao giọng nói:

“Tiểu mỗ bất tài, nay được sự tín nhiệm của chư vị anh hùng mời cùng hợp lực diệt trừ Thanh Ưng ác tặc, Tiểu mỗ nguyện tận tâm tận lực, chết không hối từ!”

Lý Thần Long hai tay ôm quyền, râu bay phất phới, nói lớn: “Tiểu trang chủ, nghe Thanh Ưng tặc tử đã tiến đến Tuyết Phong sơn, người của cửu quán thập tam bang đều ở dưới chân núi, chờ trang chủ phân phó.”

Tiểu Trường Đình nói: “Lý lão anh hùng bất tất khiêm tốn. Tiêu diệt phản tặc của võ lâm, vì bách tính của Tam Tương trừ hại là trách nhiệm của tại hạ cũng như của võ lâm đồng đạo. Trước đây Trường Đình quá cố chấp, nên để cho Thanh Ưng tặc tử thoi thóp mà có dịp ngóc đầu lại. Lần này tiến sơn diệt trừ ác tặc, nguyện đồng tâm hiệp lực cùng chư vị anh hùng. Chúng ta quyết định sẽ phân ra ba tuyến để tấn công lên núi, khi phát hiện Thanh Ưng tặc tử sẽ phóng lửa làm tín hiệu, các lộ nên phối hợp chặt chẽ, nhất định phải bắt và tiêu diệt được kẻ địch ngay tại Tuyết Phong sơn!”

Quần hùng nhất tề chấp tay rời khỏi đại sảnh. Tiểu Trường Đình dẫn theo Chu Tường và một đoàn tráng đinh rời khỏi trang viên đầu tiên. Tiểu Trường Đình vừa bước chân ra khỏi cửa, ngoài cửa có hơn mười người xếp thành nửa vòng tròn chặn ngay lối đi của Tiểu Trường Đình, người cầm đầu là Nghĩa Thắng Quán chủ Hoàng Thắng.

Lý Thần Long thấy vậy bèn vội bước tới trước vài bước, lớn tiếng quát hỏi: “Các người muốn làm gì?”

Hoàng Thắng vung cánh tay độc nhất: “Lý lão anh hùng xin đừng can thiệp vào chuyện này, chúng tôi có chuyện muốn thỉnh vấn trang chủ.”

Mục quang Tiểu Trường Đình chuyển động, chậm rãi nhìn qua chúng nhân, phát hiện trong bọn người đó có “Bạch môn song hiệp” Bạch Vân Phi và Bạch Vân Phong, “Cửu giang tam thủ” Đinh Lôi, Đinh Phong, Đinh Vũ, “Thường thị song sát” Thường Vô Tình, Thường Vô Nghĩa, “Phi thiên đại đạo” Mã Thiên Minh, “Ngọc diện thánh thủ” Liễn Nhất Nhiên, “Quái đà tăng” Vô Tự hòa thượng... Chẳng biết những giang hồ quái khách, ẩn sĩ, ác tặc đến đây để làm gì?

Hoàng Thắng chất vấn đầu tiên: “Tiểu trang chủ! Xin hỏi có phải ngài đã có được tàng bảo bí đồ của Lôi đại hiệp?”

Nhân quang của chúng nhân nhất tề dồn lên người Tiểu Trường Đình. Tiểu Trường Đình biết rằng hiện tại không nhận cũng không được, mặt sậm lại, nói gần từng chữ: “Đúng vậy. Ta tình cờ được Lôi đại hiệp giao một tấm bí họa tại Miêu Sơn động.” Chàng nói dối không khéo, khi ba chữ “Lôi đại hiệp” vừa ra khỏi cửa miệng thì thấy chẳng ổn nhưng không thể thu hồi lại được.

Quần hùng rộ lên: “Bí họa? Nói không chừng là có ẩn tàng bảo đồ?”

“Bí họa ở đâu?”

“Mang bí họa ra mau!”

Tiểu Trường Đình lạnh nhạt nói: “Đáng tiếc là hiện tại bức họa đó không ở trong tay ta.”

“Mau mang bí họa ra!” Lại một tràng ầm ĩ vang lên, có người đã bật xuất đao kiếm.

Từ phía ngoài trang có người bay vọt đến, quát lớn: “Tiểu Trường Đình, mau giao bí họa cho ta!” Chúng nhân quay đầu nhìn lại, khá thật, lại một tay đao để đến nữa. Người mới đến chính là Thái Sơn độc môn cao thủ Tần Sơn Bảo chuyên sử dụng Hắc Sa Chương.

Tần Sơn Bảo vừa đến, mọi người nhao nháo cả lên. Lý Thần Long nhất thời cũng không biết làm gì cho phải. Đám người vây quanh Tiểu Trường Đình đòi bức họa, hầu như đều đã chuẩn bị động thủ, nếu không phải bọn người đó còn ỷ kỵ tả thủ đang cầm Hưởng Kim Tiêu của Tiểu Trường Đình thì e rằng chẳng biết đến lúc nào mới hết tình trạng bát nháo.

Song phương còn đang giằng co, đột nhiên thấy bụi bặm mịt trời, tiếng vó ngựa cộp cộp, một người cưỡi ngựa từ phía ngoài trang chạy vọt đến. Người cưỡi tuấn mã vội vàng chạy đến trước cửa trang, rồi đột ngột giữ lấy đầu ngựa: “Chư vị đừng động thủ. Ta biết bí họa ở đâu.”

Tần Sơn Bảo, Vô Tự hòa thượng, Bạch Môn Song Hiệp, Cửu Giang Tam Thủ, Thường Thị Song Sát cùng bọn người Mã Thiên Minh, Liễu Nhất Nhiên, Hoàng Thắng bỏ mặc Tiểu Trường Đình, nhất tề cầm kiếm chuyển hướng về kẻ vừa phát thoại.

Ngồi trên lưng ngựa là một nữ nhân, ước chừng ba bảy ba tám tuổi gì đó, y phục bó sát người, dải lụa trắng quấn lấy mái tóc đen nhánh, hai bím tóc buông xuống hai bên, chân mang đôi giày làm bằng da bò, vai đeo bảo kiếm, lưng đeo bọc chứa phi tiêu, bộ dạng mạnh mẽ, chứa đầy vẻ phong trần.

Tiểu Trường Đình thấy người phụ nữ trên lưng ngựa thì bọc Hưởng Kim Tiêu đang cầm trong tay run rẩy cả lên. Chàng lặng lẽ đứng nhìn nàng không nói, cặp mắt vừa chứa đầy vẻ hoan hỉ, vừa chứa đầy vẻ bi thương. Người ngồi trên lưng ngựa chính là Lưu Thu Bình, người mà chàng luôn nhớ đến suốt hai mươi một năm qua.

“Bức họa ở đâu?” Tần Sơn Bảo quát hỏi. Bọn người đang bao vây Tiểu Trường Đình bỗng chốc quay qua chặn trước đầu ngựa của Lưu Thu Bình. Lưu Thu Bình đưa roi ngựa chỉ về Tuyết Phong sơn: “Bức họa nằm ở trong tay của Thanh Ứng Bang Tổng Phúc và Triệu Chấn Vũ!”

“Làm sao bí họa lại nằm trong tay của Thanh Ứng Bang?”

“Đừng nghe ả nói bậy, bức họa vẫn còn nằm trong tay của Tiểu Trường Đình đó!”

Lưu Thu Bình đầu ngẩng cao, thần tình lộ vẻ kỳ bí, ngạo mạn nói: “Tin hay không tùy các người. Tổng Phúc trộm được bí họa, hiện đang cùng sư thúc của hần chia nhau giải bí họa.”

Mã Thiên Minh nói lớn: “Lời này có lẽ không sai, nghe nói rằng tôi qua Tổng Phúc đã bắt đi nữ nhi của Tổng trang chủ.”

Hoàng Thắng cười lạnh nói: “Nguyên lai họ Tiểu gửi thiệp mời là nhờ chúng ta đấu với Thanh Ứng Bang để cứu lấy nữ nhi của hần, chứ đâu phải vì bách tính mà trừ hại?”

Tiểu Trường vẫn mãi mê nhìn Lưu Thu Bình, chàng chẳng biết nàng có sinh lòng hiểu lầm chàng như bọn họ hay không, nhưng nhìn vào khuôn mặt thờ ơ, nghiêm nghị của nàng, chàng cũng chẳng biết nàng đang

ngồi ngơ cái gì nữa. Chàng nhìn nàng mà lòng ngẩn ngơ, cay đắng. Cốp! Cốp Cốp! Lại thêm một con tuần mã bon bon chạy đến. Đột nhiên, một nữ nhân kiều diễm từ trên lưng ngựa nhảy xuống. Nàng vận hồng trang, mái tóc vấn bằng lụa hồng, chân mang đôi hài hồng nhung thêu hoa, tuy tuổi đã quá ba mươi nhưng rất phong tư, nàng chính là Tần Diễm Giảo, muội muội của Tần Sơn Bảo.

“Người sao lại đến đây?” Tần Sơn Bảo vừa thấy nàng đã vội bước lên hỏi với giọng giận dữ.

Tần Diễm Giảo bước đến bên cạnh Tần Sơn Bảo rồi khẽ nói gì đó, sắc mặt Tần Sơn Bảo chợt biến đổi, vội cướp lấy tuần mã ở bên đường, roi quất tới tấp, hướng Tuyết Phong sơn mà chạy.

Đội Tần Sơn Bảo đi xa, Tần Diễm Giảo hướng về bọn vô lâm quái khách đang đứng trước trang viên, lớn giọng: “Các người còn đứng ngây người ra đó làm gì? Giang hồ có quy cũ của nó, nhật được tài vật thì ai có mặt cũng được chia phần. Nếu ca ca ta nắm được trong tay, các người lo mà ngáp gió Tây Bắc đi?”

Mã Thiên Minh, Vô Tự hòa thượng, Song hiệp, Song sát cùng các quái khách hét lớn lên, vội vàng lên ngựa hướng về Tuyết Phong sơn.

Hoàng Thắng vung cánh tay duy nhất, hô to: “Trước là tiến sơn để tiêu diệt Thanh Ưng tặc tử, rồi sẵn dịp đoạt luôn bí họa.”

Bọn người Lý Thần Long cũng lên ngựa theo hướng núi mà đi.

Phía ngoài trang môn, ngoài Tiểu Trường Đình, Chu Tường và tráng đinh ra, còn có Lưu Thu Bình và Tần Diễm Giảo.

Tiểu Trường Đình và Lưu Thu Bình bốn mắt nhìn nhau. Mục quang của chàng nóng bỏng, chứa đầy nỗi niềm thương nhớ nhưng đôi mắt của nàng sâu thẳm thẳm, chứa đầy vẻ lạnh lùng băng giá. Tần Diễm Giảo mặt mày hồng hào, mỉm cười bước cạnh Tiểu Trường Đình: “Nguyên lai Tề công tử chính là Tiểu trang chủ, huynh đã hại muội phải tìm kiếm khắp nơi, hơn mười năm nay, muội không lúc nào không tưởng nhớ đến huynh!” Nàng ngã vào người chàng, tay giữ chặt lấy tay chàng, chẳng thềm quan tâm đến mọi người xung quanh. Thế nhưng Tiểu Trường Đình vẫn đứng bất động, lạnh lùng nhìn Lưu Thu Bình. Tần Diễm Giảo giận run người, đột nhiên máu ghen bùng phát:

“Nguyên lai là do ả xú nữ này đã đoạt mất hồn phách của chàng, thảo nào năm đó chàng nhất quyết dù chết cũng không chịu lấy ta!” Tần Diễm Giảo lập tức hiểu ra, đột ngột tay thò vào túi da hươu, cầm lấy “Đoạt mệnh thần sa” nhắm hướng Lưu Thu Bình phóng tới.

Tiểu Trường Đình đột nhiên sực tỉnh, chàng vừa hát Tần Diễm Giảo ra vừa hô to: “Thu Bình, cẩn thận!” Tần Diễm Giảo tập luyện “Hắc sa chưởng” chưa thành nhưng cũng đã luyện thành độc sa ám khí cực kỳ lợi hại, người trúng “Đoạt mệnh thần sa”, nếu không có giải dược của Tần gia, nhẹ thì da thịt thối nát, nặng thì lập tức mất mạng.

Lưu Thu Bình đang bối rối vì không biết nữ nhân này là ai, chợt nghe Tiểu Trường Đình đề tỉnh, nàng vội vàng nghiêng đầu qua, tránh được ám khí. Sau đó nàng giận dữ quay đầu ngựa lại, chạy vọt đi về phía sơn đạo.

“Ả xú nữ kia, chạy đi đâu?” Tần Diễm Giảo vừa chửi vừa nhún người lên ngựa, cấp bách theo sau. Trong nháy mắt, hai người, hai ngựa đã chẳng còn thấy tung tích đâu cả.

Chu Tường chạy đến bên cạnh Tiểu Trường Đình: “Trang chủ...”

“Lập tức tiến sơn!” Tiểu Trường Đình xụ mặt hét lớn, nhảy lên tuần mã do tráng đinh dắt ra, hai chân kẹp chặt lưng ngựa, bốn chân của tuần mã đột nhiên giậm xuống đất, hí lớn một tiếng, rồi vọt ra ngoài như cung vọt khỏi tên. Móng ngựa sắt giậm lên thạch lộ làm lửa bắn tung tóe.

Phía trong trang viên, Trương Ngọc Mai đều thấy rõ hết mọi việc đã xảy ra. Nàng chạy vào buồng ngủ. quỳ trước điện thờ, chắp hai tay lại, lặng lẽ cầu xin: “Bồ tát đại từ đại bi xin phù hộ cho chàng...” Nàng thành kính cầu khẩn, nước mắt cứ lặng lẽ tuôn trào...

U Hồn Cốc nằm giữa hai ngọn núi khổng lồ, cả ngày chẳng thấy ánh dương quang, âm u ẩm đạm, hai bên đều là vách đá, bị bao phủ bởi những hang động lớn có nhỏ có, nhìn từ xa trông giống như thất khiếu của quỷ kiểm dạ xoa, âm u ghê rợn, trước đây từng được gọi là Quỷ Kiểm Nhai. Địa hình của U Hồn Cốc vô

cùng hiểm trở, khí độc mù mịt quanh năm, người vật chẳng dám đặt chân đến, bình nhật gió núi từ cửa cốc thổi ào ạt vào các động đá gây ra sự cộng hưởng, liên tục tạo nên những tiếng kêu thê lương giống như những hồn ma kêu gào thảm thiết khiến người ta sởn cả tóc gáy. Nhưng vào lúc này đây, U Hồn cốc vốn ít người lui tới nay lại vô cùng “náo nhiệt”!

Dưới đáy cốc, giữa những cây đại thụ cao không thấy ngọn, có treo “Thiên võng”. “Thiên võng” đang chụp lấy một người, người đó chính là tiểu hòa thượng Tịnh Không. Mặc cho gã vận dụng hết công lực để vùng vẫy thì cũng chỉ làm cho “Thiên võng” đu đưa giữa không trung, khiến cho lá của các cây đại thụ rơi xào xạc, người vẫn không sao thoát khỏi được dây thừng trói chặt.

Nguyên lai, Tịnh Không chính là tiểu hòa thượng đã tìm cách cứu Tiểu Chi ở huyền phòng. Sau khi gã cầm lấy bức họa trốn khỏi Từ Ân tự, theo lời của Ấn Thiện, Ấn Pháp đại sư dặn dò, giấu đi bức họa thật, bèn thám thính xem bọn thị vệ cướp bức họa này từ đâu nên bèn trở về tự miếu thì phát hiện chúng tăng đã bị giết trong biển máu, nhị vị đại sư thì đã viên tịch. Lúc đó lại vô tình gặp Tiểu Chi bị trói nên từ phía sau huyền phòng cứu thoát Tiểu Chi, rồi lại lừa được Tổng Phúc và Triệu Chấn Vũ, nhưng cuối cùng mãnh hổ nan địch quần hùng, lại bị rơi vào tay của bọn Thanh Ứng bang.

“Tiểu hòa thượng, ngươi vẫn coi thử xem còn khí lực không à?” Tổng Phúc nheo mắt cười. Nụ cười âm hiểm lộ rõ lên khuôn mặt gầy nhon của hắn: “‘Trần Hải Pháp Bảo’ này chính là cái lưới dung để đánh bắt cá mập ngoài biển, ngươi làm sao có thể thoát được? Nghe ta nói đây, nếu ngươi mang bí họa giao ra, đại gia sẽ tha cho ngươi tội chết.”

Tơ của “Thiên Võng” buộc chặt lại khiến toàn thân Tịnh Không đỏ cả lên nhưng gã vẫn cứ ngồi thiền, phớt lờ các câu nói của Tổng Phúc, chẳng thèm hồi đáp, giống như chẳng hề nghe thấy gì cả.

“Xú hòa thượng!” Hắn thở hổn hển chỉ: “Đợi một lát sư thúc ta đến, ta sẽ trừng trị ngươi cho thỏa thích!”

Tịnh Không ở trong võng mở mắt ra nhìn, bất giác lòng không ngừng kêu khổ, người mà Triệu Chấn Vũ bắt giữ không phải người nào khác mà chính là Tiểu Chi.

Nguyên lai, Tịnh Không vì sự an toàn của Tiểu Chi nên đã dẫn dụ Tổng Phúc cùng Triệu Chấn Vũ đến U Hồn Cốc để chống cự. Đợi đến lúc Tiểu Chi theo kịp thì Tịnh Không đã bị võng chế ngự. Tiểu Chi dùng kiếm để chặt lưới nhưng không thể đắc thủ. Triệu Chấn Vũ bắn liên tục bảy mũi “Thất huyết truy hồn đinh”, Tiểu Chi vốn không phải là đối thủ nên đã bị bắt giữ.

“Sư thúc” Tổng Phúc chợt nhớ lại lời giao ước của hắn với Tiểu Trường Đình nên khề nói với Triệu Chấn Vũ: “Cô nương này là Tiểu Chi, nữ nhi của Tiểu Trường Đình, gã hòa thượng vốn đã nằm trong tay chúng ta thì tin tức về bí họa đã có manh mối, chi bằng chúng ta cứ phóng thích ả, đỡ phải...”

“Ha ha...” Triệu Chấn Vũ cười to “Gã tiểu tử ngươi sao lại phải sợ Tiểu Trường Đình? Bát Quái Kim Dao và Hưởng Kim Tiêu của hắn có thể thắng được Nhận Linh Dao và Thất Huyết Truy Hồn Đinh trong tay ta sao? Hắn không tìm ta thì ta cũng sẽ tìm hắn!” Nói xong, hắn chạy đến bên “Thiên võng”, điểm mạnh vào bảy đại huyết “Tử cung”, “Quan nguyên”, “Thiên phủ”, “Thần khuyết”, “Phong trì”, “Yêu nhân” và “Cự cốt” của Tịnh Không. Tịnh Không lập tức cảm thấy huyết khí quay cuồng, kinh mạch toàn thân lập tức bị tắc nghẽn, lập tức ngã gục ngay tại võng.

Dương quang bị sơn nhai chặn lại nên chẳng thể nào rọi xuống tới đáy cốc, U Hồn Cốc vào ban ngày cũng âm u như địa ngục.

Mặt mũi Tịnh Không méo xệch, toàn thân đau đớn, mồ hôi tuôn ra ướt đầm. Gã đang phải chịu đựng hình phạt “Thác cốt phân cân”, một loại thủ pháp vô cùng tàn độc trong võ lâm.

Triệu Chấn Vũ đột ngột trợn trừng mắt, rống lên: “Bí họa giấu ở đâu? Ở đâu?”

Tịnh Không ngửa mặt nhìn lên tia sáng lờ mờ trên đỉnh cốc, dùng nghị lực phi thường để chống chọi lại sự hành hạ tàn độc này. Hiện tại gã hoàn toàn minh bạch vì sao hai vị đại sư lại liều mạng bảo vệ bí họa này. Bí họa này đã dẫn bọn thị vệ hung ác cùng Thanh Ứng tặc tử đến, may mà hai vị đại sư sớm đã dặn dò gã cất giữ cẩn thận. Bức họa bên mình chỉ là giả mà thôi. Nếu không phải là vận bất đắc dĩ thì quyết không giao ra. Gã biết rằng cho dù bọn ác tặc này có hành hạ đến cỡ nào đi nữa thì sẽ vì bức họa mà chẳng dám giao hại đến tính mệnh của gã.

“Dừng tay! Các người đứng là một lũ súc sinh!” Tiểu Chi tỉnh lại, huyết đạo của cô đã bị điểm nên không thể động đây, miệng chỉ còn biết kêu gào.

“Mẹ nó!” Triệu Chấn Vũ quay sang Tiểu Chi tức tối chửi “Con ả này, dám chửi Triệu gia gia người à?”

Tống Phúc thấy Tịnh Không quay đầu nhìn sang Tiểu Chi, linh cơ hần chột nhất động.

“Sư thúc...” Hần kè sát tai Triệu Chấn vũ nói nhỏ.

“Ha ha...” Triệu Chấn Vũ cười to lên, rồi đột ngột dừng lại, hần sầm mặt xuống, hướng về bọn Thanh Ưng tặc tử quát:

“Lại đây mau! Mau lột y phục của gã hòa thượng và ả kia rồi trói chúng lại với nhau!”

“Vâng!” Bọn Thanh Ưng tặc tử đối với những chuyện này thì rất hợp ý bọn chúng. “Bọn chúng bây thật là súc sinh.” Tịnh Không mặt đỏ sẫm lên, lớn tiếng thóa mạ. Gã thật chẳng ngờ Tống Phúc lại nghĩ ra được loại hình pháp hại người như vậy.

Hai tên Thanh Ưng tặc tử kèm chặt lấy Tiểu Chi, chuẩn bị lột bỏ y phục của cô.

Đột nhiên, một thanh âm lạnh lùng từ sơn cốc vọng vọng truyền đến: “Họ Triệu kia, người thật chẳng khác chi cầm thú khi đòi lột bỏ y phục của cô nương này.”

Triệu Chấn Vũ giật mình, rút Nhạn Linh Dao ra, cầm lấy “Thất huyết truy hồn đinh”, nhún người vọt đi...

20. U Hồn Cốc Tịnh Không Tao Nan

Đoạn ưng nhai quần hùng đoạt bảo

Nguyên người mới đến là Tần Sơn Bảo, hần hai tay chống nạnh, phát ra một tràng cười dài, giống như tiếng của chim kêu (1): “Ha ha..., Triệu đại ca định độc chiếm bảo tàng trong bí họa, không chừa cho người huynh đệ này một phần hay sao?”

Triệu Chấn Vũ cả kinh “Mẹ nó! Lão quái vật này cũng đến đây nữa!” Trong võ lâm, hần chỉ ụy kị duy nhất Tần Sơn Bảo đôi ba phần bởi vì Tần Sơn Bảo tập luyện Hắc Sa Chưởng có thể chống lại Thất Huyết Truy Hồn Đinh của hần. Khi loại chưởng này phát ra thì hắc sa độc khí có khả năng đã thương đối thủ trong vòng ba thước, vả lại còn có một thanh Cửu Tiết Tiêu được tinh chế bằng thép nguyên chất chẳng sợ bảo đao lợi kiếm, vô cùng lợi hại. Hần nhìn cương tiên lấp lánh nơi hông của Tần Sơn Bảo, cười nói: “Nguyên lai là Tần hiền đệ. Đệ nói đùa rồi, nếu hiền đệ đã đến đây thì tất nhiên huynh đệ chúng ta sẽ mỗi người một nửa. Bất quá hiện tại bí họa vẫn chưa nằm trong tay, làm sao biết được bảo tàng nằm ở đâu?”

Tống Phúc bước ra phía trước thi lễ nói: “Tần lão tiên bối...”

“Phì! Người mù à!” Tần Sơn Bảo chửi: “Tần mỗ ta già rồi sao?”

Tần Sơn Bảo hơn Tống Phúc hai tuổi, chỉ bởi vì thấy Triệu Chấn Vũ kêu Tần Sơn Bảo là hiền đệ nên Tống Phúc nhất thời chẳng biết xưng hô thế nào cho tiện nên gọi đại là lão tiên bối, nào hay lại phạm vào điều ụy kị của Tần Sơn Bảo, hần tối kị người ta nói mình lớn tuổi. Tống Phúc vội vàng chữa lại: “Tần anh hùng, xin người chỉ điểm cho làm thế nào để bắt gã hòa thượng khai khẩu mà giao bí họa ra?” Hần biết Tần Sơn Bảo không thích khách sáo nên hỏi thẳng vấn đề.

Tần Sơn Bảo khẽ cười, tay chỉ vào thi thể của Án Thiện, Án Pháp đại sư ở cách đó không xa, nói: “Người chẳng có biện pháp gì với hai thi thể này à?”

Tống Phúc lập tức tỉnh ngộ. Hần xoay người sang Tịnh Không rồi nói: “Tiểu hòa thượng, nếu người không chịu giao bí họa ra, ta sẽ sai người chặt pháp thể của hai vị đại sư thành từng mảnh cho lang sói thưởng thức!” Hần vẫy tay về bọn Thanh Ưng tặc tử, lập tức có vài tên vác đao chạy đến bên cạnh thi thể của hai vị đại sư.

Khuôn mặt của Tịnh Không trở nên xám xịt, mở miệng nói: “Đừng động thủ! Ta nhất định sẽ giao bí họa ra.”

“Bức họa giấu ở đâu?” Triệu Chấn Vũ quát hỏi.

“Ngay tại đường chấp vá tại vai áo trong của ta.” Tịnh Không cúi đầu xuống.

Triệu Chấn Vũ kéo Thiên Vồng xuống, xé áo của Tịnh Không ra, xé luôn cả nội y ra, tìm thấy bức họa đúng là nằm ngay đường chấp vá ở ngay vai. Tần Sơn Bảo, Tống Phúc vội vây quanh, ba cặp mắt tham lam dán vào bí họa. Dầu sao Triệu Chấn Vũ cũng thấy nhiều biết rộng, nhận ra được vài chữ Phạn văn, hần chỉ vào một chữ Phạn văn trên bức họa: “Kim! Kim! Quả đúng là tàng kim đồ đây rồi!”

Tần Sơn Bảo ngậm vận công lực, hữu chưởng dần dần chuyển sang màu đen, phát ra một cổ sát khí.

“Người định làm gì?” Triệu Chấn Vũ hỏi. Hần nghi ngờ Tần Sơn Bảo sẽ cướp lấy bức họa nên vội chụp lấy bức họa, thoáng một cái đã nhảy người qua một bên.

Tần Sơn Bảo cười lạnh, đột nhiên một chưởng đánh vào bối tâm của Tịnh Không. “Ồi!” Tịnh Không thét lên đau đớn, ngã ra ngoài vài trượng, té cạnh thi thể của Ấn Thiện và Ấn Pháp. Hần thu chưởng lại để xóa bỏ sự kinh nghi bất định của Triệu Chấn Vũ và Tống Phúc rồi nói: “Chúng ta có nên lưu lại một nhân chứng sống để biết được bí mật của bức họa không?”

Tống Phúc đang định trả lời thì đã nghe Triệu Chấn Vũ lạnh lùng quát: “Là ai? Mau ra đây cho ta!”

“Triệu tráng sĩ hà tất động nộ như vậy!” Một người đột ngột nhảy vọt ra từ trong góc tối của thạch nhai. Tống Phúc nhìn qua, người nọ là đại nội thị vệ La Hán Trùng.

Triệu Chấn Vũ không nhận ra La Hán Trùng, thấy người này có thể lên vào U Hồn Cốc mà thoát được tai mắt của mình thì nhận định quyết không phải là hạng bình thường, bèn vận tức trung khí, hỏi: “Người là ai?”

La Hán Trùng không lộ thanh sắc, cười nói: “Tại hạ là Phó thống lĩnh đại nội thị vệ La Hán Trùng. Nếu Triệu tráng sĩ chịu giao bí họa cho ta, ta sẽ bỏ qua án cũ và trọng thưởng cho.”

“Cút con mẹ mày đi!” Triệu Chấn Vũ quát. “Bức họa trong tay lão tử sao phải giao cho người ư? Đừng mơ mộng hão huyền, lão tử tội đã nhiều, có thêm tội đoạt bảo thì cũng chẳng sao đâu!”

La Hán Trùng nguyên định lợi dụng Thanh Ưng Bang tìm bí họa thay cho gã, nào ngờ gặp phải tên vong mệnh chi đồ Triệu Chấn Vũ này, Hần phát cáu lên, sắc mặt đột nhiên biến đổi: “Triệu Chấn Vũ, nói thật cho người biết, võ lâm quần hùng đang tiến sơn, dưới núi thì có lực lượng quan binh đón Thanh Ưng Bang các người. Nếu người không cùng ta hợp tác thì dù cho có đoạt được bí họa đi nữa thì cũng đừng mong rời khỏi Tuyết Phong sơn một bước.”

“Họ La kia, đây không phải là Đại nội điện mà ta phải theo lời người. Triệu gia gia tự có biện pháp rồi nui, không cần người phải nhọc tâm!”

La Hán Trùng đưa ngón tay út bên tay phải kề vào miệng thổi một cái. Chợt nghe “Xoạt! Xoạt! Xoạt!”, một vài sợi dây thừng từ trên đỉnh thông xuống, Hồ Trạch dẫn theo mười tên thị vệ “bay” vào U Hồn Cốc.

Triệu Chấn Vũ phát tay, hơn hai mươi tên Thanh Ưng tặc tử nhất tề bật đao.

Trong U Hồn Cốc, gươm đã tuốt vỏ, nỏ đã giương dây, thật hết sức căng thẳng.

La Hán Trùng nháy mắt ra hiệu cho Tần Sơn Bảo. Tần Sơn Bảo vốn được hần mời đến là để đối phó với Tiểu Trường Đình, nào dè lại vô tình gặp Triệu Chấn Vũ ở U Hồn Cốc này. Hần nháy mắt ra hiệu cho Tần Sơn Bảo thay gã đấu trận đầu. Nào ngờ Tần Sơn Bảo lại xảo quyết hơn, cặp mắt hần đảo qua đảo lại liên tục, bước lên trước một bước, nói với Triệu Chấn Vũ:

“Ta đưa ra một đề nghị công bình như vậy, song phương chúng ta đều muốn được bức họa này, không ai nhường ai, vậy chúng ta cứ theo quy cũ giang hồ tỉ võ định đoạt. Bức họa đưa cho ta giữ, kẻ thắng sẽ được nhận bức họa.”

“Người...” La Hán Trùng trừng mắt nhìn hần.

Tần Sơn Bảo chẳng lí chi đến hần, nhìn Triệu Chấn Vũ: “Ý huynh như thế nào?”

Triệu Chấn Vũ tâm trung minh bạch, nếu như không đáp ứng, Tần Sơn Bảo tất sẽ tương trợ cho bọn thị vệ, hẳn chắc chắn sẽ bị thiệt thòi không ít. Hắn cắn chặt răng, giao bí họa cho Tần Sơn Bảo: “Đồng ý. Bất quá người là người trung gian thì phải chủ trì công đạo.”

“Tất nhiên rồi.” Tần Sơn Bảo chụp lấy bức họa rồi đặt sang bên cạnh, chẳng cần biết La Hán Trùng có đồng ý hay không, cao giọng hô: “Cuộc tử vô bắt đầu!”

La Hán Trùng vẫn chưa kịp nói gì thì Triệu Chấn Vũ đã vọt người tới trước mặt, đao nhắm vào đầu hắn mà bổ xuống. Chỉ thấy thân hình La Hán Trùng khê nhích động, kiếm xuất ra khỏi vỏ, ra chiêu “Bát thảo tầm xà” đâm vào nách của Triệu Chấn Vũ. Chiêu này của Triệu Chấn Vũ thật ra chỉ là hư chiêu, đao phong lập tức nhanh chóng chuyển đổi ngay về lưỡi kiếm hòng chặt đứt nó để tốc chiến quyết chiến với La Hán Trùng, không cho Tần Sơn Bảo đứng ngoài làm ngư ông thủ lợi.

La Hán Trùng biết Nhạn Linh Đao của Triệu Chấn Vũ là một thanh bảo đao nên đã sớm đề phòng, vì vậy chiêu kiếm vừa rồi cũng chỉ là hư chiêu. Lúc này thấy Triệu Chấn Vũ biến đổi chiêu thức để chém đứt kiếm của mình thì bèn thu kiếm lại, ra chiêu phản công. Hắn sử dụng “Ngọc đới vi yêu”, kiếm đâm chênh chếch về eo của hắn. Triệu Chấn Vũ lập tức bị đảo ngược tình thế, phải ở vào thế bị động. La Hán Trùng một chiêu đắc thế bèn sử dụng hơi ba kiếm uy hiếp các yếu huyệt của Triệu Chấn Vũ. Triệu Chấn Vũ ra sức chiết giải ba chiêu, chợt phát hiện ra kẻ hở bèn cười một tràng dài, đao pháp đột biến, ba mươi sáu chiêu “Phong ma đao” được xuất ra, đao quang mãnh liệt như ba đào, bỗng đột ngột áp sát La Hán Trùng. La Hán Trùng đầu dám ngạnh tiếp, kiếm khê nhích qua, mềm như tơ liễu, bập bênh theo đao, như dán chung một chỗ.

Đấu có hơn ba mươi hiệp, Uy độc kim châm được La Hán Trùng vốn đã ngằm thủ sẵn trong tay, được dịp thấy thế đao vừa chuyển đổi bèn phóng ra.

“Sư thúc cẩn thận!” Tống Phúc đứng bên ngoài quan chiến vội hô to. Triệu Chấn Vũ vội sử dụng “Nhất Hạc Trùng Thiên”, kim châm bay vèo vèo dưới chân hắn. Âm khí của La Hán Trùng đã đề tỉnh Triệu Chấn Vũ, lúc hắn bay vọt lên để tránh độc châm thì tay đã kịp móc ra độc đinh, chân vừa chạm đất, tả thủ bèn vung ra, bảy mũi độc đinh nhắm ngay bảy huyệt đạo của La Hán Trùng bắn tới. La Hán Trùng lúc này chẳng còn đường tránh né nên vội hụp người xuống đất. Triệu Chấn Vũ sớm đã biết trước nên đao bèn chém bổ xuống La Hán Trùng. Keng! La Hán Trùng cử kiếm nghênh địch, kiếm lập tức gãy đôi, Nhạn Linh Đao quét qua mặt hắn. La Hán Trùng kêu lên đau đớn, máu trên mặt phun trào.

“Sư thúc, hạ thủ lưu tình!” Tống Phúc vội vàng hô to.

Triệu Chấn Vũ vừa nghe bèn thu hồi đao lại, mặt lộ vẻ đắc ý ngạo nghễ, đứng nhìn La Hán Trùng hai tay ôm lấy khuôn mặt thấm đầy máu tươi. Hắn xoay người lại, chuẩn bị đòi Tần Sơn Bảo bức họa, nhưng chẳng thấy tăm hơi của Tần Sơn Bảo đâu cả! Hắn rống lên:

“Mẹ nó! Tần tiểu tử, tên chó hoang nhà người chạy đi đâu?”

La Hán Trùng chẳng màng đau đớn, chùi máu nơi khóe mắt, quay đầu lại nhìn, Hồ Trạch đứng bên cạnh không thấy đâu cả, chắc hẳn là truy cản Tần Sơn Bảo.

“A!” Hồ Trạch bị Tần Sơn Bảo một chưởng đánh bay xuống vách núi, hai tay múa loạn xạ, người như điều đứt dây rớt xuống, rồi kêu lên thảm thiết, vang vọng cả U Hồn Cốc.

Tần Sơn Bảo mang bí họa chạy đi, Triệu Chấn Vũ cùng với La Hán Trùng thụ thương ở mặt đồng loạt phát tay ra mệnh lệnh cho bọn thuộc hạ:

“Đuổi!”

Lúc này đây, trên đỉnh núi vang lên tiếng gào thét vang vọng, một ngọn lửa màu xanh vọt thẳng lên không trung. Tần Sơn Bảo vừa mới ra khỏi U Hồn Cốc thì đã thấy Vô Tự hòa thượng và Ngọc Diện Thánh Thủ Liễu Nhất Nhiên đứng chặn đường hắn.

“A di đà phật!” Vô Tự Hòa Thượng tay cầm Thiết Mộc Ngự, thi lễ với Tần Sơn Bảo rồi nói: “Tần thí chủ có thể bố thí cho kẻ tu hành nghèo này một chút tài bảo hay không?”

Tần Sơn Bảo giả vờ không hiểu: “Vô Tự ngài nói chuyện sao ngây thơ quá vậy? Bí họa nằm trong tay của Tống Phúc, vừa rồi Triệu Chấn Vũ và bọn thị vệ liên thủ với nhau, suýt nữa ta đã mất mạng, ta phải vất

và lắm mới có thể thoát thân. Ngài muốn phân chia tài bảo thì cứ đến U Hồn Cốc mà tìm bọn Thanh Ưng Bang. Tại hạ có việc gấp bên mình, xin cáo từ!” Nói xong bèn chấp tay chào, quay người định chạy tiếp.

“Chậm đã!” Cương trảo của Liễu Nhất Nhiên giơ ra chặn đường: “Tần tráng sĩ muốn đi cũng được, nhưng đợi hai người bọn tôi khám xét xong cái đã.”

Tần Sơn Bảo đột nhiên đại nộ: “Ngọc Diện Thánh Thủ, ngươi đừng khi người quá!” Lời còn chưa dứt thì đột nhiên chiêu “Ngọc miêu tham huyết” vọt xuất ra, hai chưởng chia ra đánh về Vô Tự hòa thượng và Liễu Nhất Nhiên. Hai người này sớm đã chuẩn bị, đều biết rõ sự nguy hiểm của Hắc Sa Chưởng nên trảo và Mộc Ngư Thiết Chùy đánh vào Lao Cung Huyết nơi lòng bàn tay của Tần Sơn Bảo. Tần Sơn Bảo quát lớn một tiếng, dùng chiêu “Yến tử xuyên lâm” bay vọt người lên, hai tay thu về hông, ngân quang lập tức lóe sáng, Cửu Tiết Cương Tiên mang theo tiếng gió vù vù, đánh xuống đỉnh đầu của Vô Tự hòa thượng và Liễu Nhất Nhiên. Chiêu thức của hai người sớm đã đánh ra nên không kịp thu hồi lại, chỉ còn biết lăn người xuống đất để tránh chiêu. Tần Sơn Bảo thừa cơ bèn tìm đường chạy.

Nào hay lúc này lại có vài người kịp phóng đến để ngăn chặn Tần Sơn Bảo. Tần Sơn Bảo định thần nhìn kỹ, lòng thầm kêu khổ, nào là Bạch Vân Phi, Bạch Vân Phong, Thường Vô Tình, Thường Vô Nghĩa. Trên sơn đạo, bọn người Đinh Lôi, Đinh Phong, Đinh Vũ, Mã Thiên Minh đang vội vã chạy đến.

“Bí họa đang ở trên người Tần Sơn Bảo!” Liễu Nhất Nhiên la lên, mọi người nhất tề xuất chiêu đánh về Tần Sơn Bảo. Tần Sơn Bảo cảm Cửu Tiết Tiên sử chiêu “Cự địch thiên lí” nện xuống đất, người vọt về sau... Vào lúc này, Triệu Chấn Vũ đã truy đuổi đến. Hắn lớn tiếng gầm lên: “Mẹ nó! Tên cẩu tạp chủng này dám trêu ngươi Triệu Chấn Vũ ta!” Nhạn Linh Dao rung lên, đánh thẳng về hướng Tần Sơn Bảo. Bọn Thanh Ưng tặc tử và bọn thị vệ ào ào chạy đến vây lấy Tần Sơn Bảo.

La Hán Trùng lên đến sau cùng, ngồi trên một phiến đá cho bọn thị vệ băng bó vết đao nơi mặt. Hắn đau đớn khôn cùng, đầu vầng mắt hoa, khàn giọng quát: “Giết chết bọn chúng! Giết chết bọn chúng!”

Quần tặc căn bản không một ai nghe được lời của La Hán Trùng, cho dù có nghe cũng không biết “bọn chúng” là ai. Trong mắt của quần tặc, hiện tại chỉ có bí họa và mơ mộng về ánh sáng lập lòe của kim ngân tài bảo mà thôi. Trương Thiên Kiếm đứng tại bìa rừng trên sườn núi, sau khi phóng lửa lên không, hắn đang chờ quần hùng Tam Tương chạy đến.

Một tiếng hú kéo dài vang lên, Lý Thần Long dẫn bọn Sa Long, Trần Thiếu Ngu, Đường Quang Vĩ, Hoàng Thắng cùng một số người vọt đến. Lý Thần Long thấy bọn võ lâm quái khách, thị vệ và bọn Thanh Ưng tặc tử đang bao vây Tần Sơn Bảo thì lòng cả kinh: “Chuyện này là sao?” Hoàng Thắng nhìn cánh tay độc nhất rồi quát lớn:

“Vì huynh đệ của các bang, quán, chúng ta phải báo cừu! Giết!” Hắn từng bị Triệu Chấn Vũ chặt đứt một cánh tay nên nóng lòng báo cừu, đánh về bọn Thanh Ưng tặc tử đầu tiên. Quần hùng nghe xong cũng vội vàng vây đánh Triệu Chấn Vũ và Tống Phúc. Lý Thần Long sợ quần hùng thất bại nên cũng huy kiếm lên. Trên vách núi lập tức vang lên tiếng chém giết chọc trời, một trường hỗn chiến diễn ra.

Tần Sơn Bảo móc bí họa từ trong ngực ra, ném về đồng đá bên phải, kêu lên:

“Giảo muội, mau chạy!”

Tần Diễm Giảo từ trong đồng đá nhảy lên chụp lấy bức họa, chuyển người vọt nhanh. Nàng ta đuổi theo Lưu Thu Bình đến sườn núi thì không còn thấy tung tích đâu nữa, trong lúc tìm kiếm thì vô tình phát hiện huynh trưởng bị bao vây, nếu nàng ta không bí mật bắn ra “Đoạt mệnh thân sa” thì e rằng Tần Sơn Bảo đã táng mạng dưới đao của mười người này. Nàng chụp được bức họa xong thì vô cùng cao hứng, nhún người bay vọt vào rừng. Lúc này đây, Lưu Thu Bình đang núp sau đồng đá bên lạng lẽ bám theo sau Tần Diễm Giảo.

Bọn võ lâm quái khách cùng thị vệ bỏ mặc Tần Sơn Bảo, nhất tề đuổi theo Tần Diễm Giảo.

Thanh Ưng bang đang nghênh chiến bọn Hoàng Thắng, chợt phát hiện chúng nhân cùng bọn thị vệ chạy vào rừng thì vừa đánh vừa lùi về hướng khu rừng. Vừa mới vào đến rừng thì Triệu Chấn Vũ và Tống Phúc sớm đã bốc hơi.

Sườn núi lại trở về vẻ yên tĩnh, ngoại trừ một đoạn đao, một đoạn kiếm cùng vài vết máu lưu lại thì tất cả đều như cũ, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì hết.

oOo

Dưới đáy U Hồn Cốc. Tiểu Chi cố gắng dùng “Nội khí công liệu pháp” để tĩnh tâm vận khí, sau vài lần hành công, cô dần dần phát giác chân khí đang từ từ tụ lại đan điền, sau đó cô bèn dùng “Đại liệu pháp”, một luồng hơi nóng từ “Dũng tuyến” qua “Trọng lâu” rồi đến “Bách hợp”, tức thì huyết đạo được giải khai. Nguyên lai Triệu Chấn Vũ cứ tính Tiểu Chi là nữ nhân thì công lực có là bao, lại không biết rằng cô có biết qua nội khí công liệu pháp nên xuất thủ điểm huyết chỉ hơi hợt khiến cho cô có thể tự giải khai huyết đạo.

Tiểu Chi vốn tay chân nhanh nhẹn, vội vàng đến bên cạnh Tịnh Không hòa thượng, cô cúi người sờ vào mũi gã thì thấy hơi thở mỏng như tơ. Lúc này đây, cô không tị hiềm nam nữ, giúp Tịnh Không ngồi dậy, ra sức xoa bóp “nhân trung” của gã. Tịnh Không khẽ thở, mở mắt ra, người run lẩy bẩy, mồ hôi lạnh cứ tuôn xuống.

“Đừng có động đây!” Tiểu Chi biết gã bị phong bế huyết đạo, nếu mà động đây sẽ bị đau nhức dữ dội, huống chi gã đã bị trúng Hắc Sa Chưởng.

Cô ngẫm bội phục Tịnh Không, nếu mà nội công gã không vững vàng thì làm sao mà vừa bị phong bế huyết đạo, lại vừa trúng một đòn Hắc Sa Chưởng trí mệnh mà vẫn không toi mạng.

“Làm sao có thể giải khai huyết đạo cho người?” Tiểu Chi hỏi.

Tịnh Không nhìn nàng lắc đầu. Gã biết với công lực của nàng thì không thể nào giải khai được thủ pháp phong bế huyết đạo của Triệu Chấn Vũ được. Tiểu Chi thấy vậy, quệt mũi chua xót, nước mắt như mưa rơi xuống mặt Tịnh Không. Tịnh Không vô cùng cảm động, hỏi: “Cô là ai?”

Cô chợt nhớ đến bí họa, bất giác sắc mặt đại biến: “Làm sao người lại giao bí họa cho bọn tặc tử đó?”

Gã nhìn chòng chọc vào cô, lòng chẳng hiểu tại sao cô nương này lại cũng biết việc bí họa? Thấy cô là người tốt nên gã định nói rằng bức họa bọn tặc tử lấy được không phải là thật nhưng vội vàng xoay chuyển ý nghĩ: Hai vị đại sư đã hi sinh tính mệnh để bảo hộ bí họa tất có điều trọng đại, làm sao có thể khinh xuất mà nói ra được, thế là gã bèn nói cho có lệ: “Bọn chúng đòi hủy thi thể của sư phụ ta, lại thêm... muốn lấy mạng ta, làm sao không đưa ra cho được?”

Cô đột nhiên buông hai tay ra để cho gã ngã xuống đất, phần nộ nói: “Chẳng ngờ người cũng là hạng người tham sanh úy tử!”

Tịnh Không người đau đốn quần quai, lớn tiếng nói: “Hay! Gan dạ lắm! Cô qua đây, ta có lời muốn hỏi, ai đã đẩy cô xuống đây? Cô đến đây để làm gì?”

Tiểu Chi giật mình, cúi người xuống nói: “Ta là Tiểu Chi, nghĩa nữ của Tam Tương vũ quán quán chủ Tiểu Trường Đình, phụ thân ta nguyên là Phó đà chủ Thiên Địa Hội Lôi Chấn Hoàn. Ta đến đây là để tìm bức họa bị bọn thị vệ trộm mất.” Cô dự cảm Tịnh Không có việc quan trọng muốn nói nên vì vậy mà thổ lộ chân tình. Thêm vào đó, cô cũng muốn giúp đỡ gã.

Tịnh Không thập phần kích động: “Tiểu cô nương, cô đừng quá lo lắng. Bức họa mà ta đưa cho bọn tặc tử chỉ là giả, ta đã theo lời sư phụ phân phó mà cất bí họa thật đi rồi.”

Nghe xong những lời này, Tiểu Chi quên luôn cả tình cảnh hiện tại của bọn họ, hân hoan ngã ngửa xuống đất, ngẩng nhìn trời cao, lệ tuôn trào.

Vút! Vút! Vút! Ba đạo nhân ảnh buông người theo dây xuống đáy U Hồn Cốc. Tiểu Chi huyết đạo mới giải khai, công lực vẫn chưa hồi phục, Tịnh Không thân lại thọ trọng thương, đang hấp hối chờ chết. Cuối cùng người đến là ai? Là hung hay cát? Tiểu Chi chợt nghe tiếng động vang lên sau lưng mình, chỉ còn biết khấn vái: “Cầu trời phù hộ!”.

(1) một giống chim dữ giống như loài cú vọ, ngày núp trong hang, đêm mò chim chuột ăn thịt, ăn thịt cả mẹ đẻ.

21. Vãng Sự Triền Miên Nhu Tràng Bách Kết

Huyết nhiễm sơn nhai man nữ tuần tình

Vài đám mây trắng trôi lững lờ trên bầu trời xanh. Ngọn Quy Đầu phong cao chót vót, có hình dạng giống như một con rùa đá vốn được tạo nên từ những khối nhám thạch màu nâu vàng đang ngẩng đầu nhìn trời xanh với vẻ đầy ngạo nghễ.

Tiểu Trường Đình băng ngựa qua dòng suối chảy xiết, sau đó bỏ ngựa trên bờ, vận khởi khinh công, men theo những vách đá nhọn vin ra để leo lên đỉnh. Đỉnh núi được che phủ bởi những ngọn thông, gió núi hiu hiu, chim hót líu lo, thập phần yên tĩnh.

Tiểu Trường Đình thống lĩnh chúng nhân tiên sơn để tiêu diệt Thanh Ứng Bang, đồng thời điều tra xem bí họa hiện ở đâu, khi đến Từ Ân Tự thấy thăm trạng Ấn Thiện đại sư và chúng tăng bị bọn thị vệ sát hại thì tâm tình hết sức nặng trĩu. Chàng chẳng biết bí họa hiện rơi vào tay ai và cũng chẳng biết ba đồ nhân hiện ở nơi nào. Tuy rằng bọn võ lâm quần hùng đều một lòng thề diệt Thanh Ứng Bang nhưng đối với bí họa được phao tin có chứa báu vật thì đều có mưu đồ riêng. Người có khả năng tín nhiệm chỉ có mình Phương Chiêu Khiết, bọn họ phân chia ra tìm bọn Tiểu Chi, nếu tìm không gặp thì sẽ trở về Quy Đầu phong hội diện.

“Xoạt!” Phía sau có người đang trèo lên Quy Đầu phong. Tiểu Trường Đình cho rằng là Phương Chiêu Khiết đến hội diện, nhưng khi quay người nhìn lại thì trước mặt chàng lại chính là Tần Diễm Giáo!

Khuôn mặt Tần Diễm Giáo lộ đầy vẻ hưng phấn và hoan hỉ: “Ta... ta cuối cùng cũng tìm được chàng rồi! Tìm được chàng rồi!”

Tiểu Trường Đình nhìn nữ nhân vốn thích mình một cách cuồng nhiệt này mà không biết làm thế nào, bèn nói: “Tần cô nương, hai mươi một năm trước ta đã từng nói rằng mình đã có gia đình rồi mà.”

“Kê! Ta chẳng quản chàng có vợ hay chưa, ta nhất quyết lấy chàng! Ta chịu làm thiếp, chẳng lẽ vậy cũng không được sao?” Tần Diễm Giáo lớn giọng van xin, vành mắt ngập tràn nước mắt, si mê nhìn Tiểu Trường Đình.

Tiểu Trường Đình cúi đầu lặng lẽ. Chàng chẳng biết phải dùng biện pháp gì để đối phó với nữ nhân si tình này, bây giờ điều duy nhất chàng có thể làm chính là rời khỏi nàng. Chàng vừa mới nhích chân, Tần Diễm Giáo vội vàng la lên: “Chàng chờ một chút! Ta có món đồ này cho chàng.”

“Là vật gì?” Tiểu Trường Đình hỏi.

“Là bức họa đoạt được từ tay bọn thị vệ.”

“Bức họa?” Tiểu Trường Đình dừng bước, hai mắt sáng rực: “Bức họa trong tay nàng?”

Tần Diễm Giáo một mặt lấy bức họa từ trong người đưa cho Tiểu Trường Đình, một mặt lại nói với vẻ đầy thương cảm: “Ta không đáng giá bằng bức họa này sao?”

Vào lúc này thì làm sao Tiểu Trường Đình có thể giải thích cho nàng được, chàng vội vàng nhận lấy bức họa, đang muốn mở xem thì đột nhiên nghe tiếng ào ào bay giữa không trung “Ầm khí!”

Tả thủ Tiểu Trường Đình đẩy Tần Diễm Giáo sang một bên, hữu thủ rút Bát Quái Kim Dao ở phía sau ra, sử chiêu “Thiết bản kiều” ngã người ra, kim đao múa một vòng, nghe leng keng leng keng, có hơn mười mũi độc đinh bị đánh bay tứ phía.

Tiểu Trường Đình còn chưa kịp mở miệng thì Tần Diễm Giáo đã lớn tiếng chửi: “Hắc Phong Ma, người dám làm hại Tiểu lang của ta à?”

Triệu Chấn Vũ và Tống Phúc song song nhảy đến trước mặt Tiểu Trường Đình. Triệu Chấn Vũ nhe răng cười:

“Ta cứ tính ‘Hong Mỹ Nhân’ ẩn trốn nơi nào, thì ra là chạy đến Quy Đầu phong trao lễ vật cho tình nhân. Mỹ nhân tự tìm đến mà Tiểu Trường Đình người lại chẳng màng, thật là đồ bạc tình. Tần Diễm Giáo, hẳn không cần nàng, nhưng Triệu mỗ ta thì chẳng dám chê đâu, ha ha!”

“Xi! Đồ chó ghê. Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!” Tần Diễm Giảo trợn trừng mắt, rút bảo kiếm ra, bước lên phía trước.

Tiểu Trường Đình đưa Bát Quái Kim Dao ngăn Tần Diễm Giảo lại. Chàng biết Tần Diễm Giảo không phải là đối thủ của Triệu Chấn Vũ. “Nàng lùi về đi, để hấn cho ta!”

Nhận Linh Dao của Triệu Chấn Vũ khua lên, lạnh lùng nói: “Được! Họ Tiểu kia, Ta và người sớm muộn cũng phải giải quyết, hôm nay tại Quy Đầu phong này cứ phân cao thấp luôn đi.” Hấn biết Tiểu Trường Đình quyết chẳng giao bức họa cho mình, hà huống hấn nghe rằng quần hùng ở Tam Tương mời Tiểu Trường Đình đến đối phó mình nên đã thịnh nộ từ lâu.

Tiểu Trường Đình quay sang nói với Tần Diễm Giảo: “Giảo muội lui ra ngoài lược trận giúp ta.”

Nghe chàng kêu bằng “Giảo muội”, Tần Diễm Giảo như mở cờ trong bụng, nàng ngoan ngoãn lùi về phía sau, một tay thủ sẵn kiếm, một tay thủ sẵn thần sa trong túi da hươu.

Tiếng gió rít vù vù, hàn quang lấp lánh, Nhận Linh Dao của Triệu Chấn Vũ xuất ra ba mươi sáu chiêu “Độc môn đoạt hồn đao pháp” nhanh nhẹn hung mãnh, giáng đòn phủ đầu về hướng Tiểu Trường Đình. Tiểu Trường Đình không vội không vàng, Bát Quái Kim Dao trong tay dụng một chữ “Niêm”, cước di chuyển theo “Bát quái du thân chưởng”, tiến thối chu toàn, đao như nước chảy hoa trôi, ngay cả một giọt nước cũng khó lòng lọt qua. Hai người đánh một hơi liên tục mấy chục hiệp khiến cả Tần Diễm Giảo và Tống Phúc đứng ngây người mà nhìn. Tiểu Trường Đình định lấy nhu chế cương, lấy tĩnh chế động, dùng bộ pháp để tiêu hao thể lực của Triệu Chấn Vũ, nào hay Triệu Chấn Vũ sau khi đấu hơn sáu chục hiệp mà đao pháp vẫn không hề chậm lại, công lực không suy giảm mà ngày càng gia tăng. Tiểu Trường Đình kinh nghi, lại sợ bọn tặc tử khác đến nên không dám đánh lâu, thế là đột nhiên quát lớn, đao pháp đột biến, lực dồn hết vào đao, lấy cứng chọi cứng. Keng! Keng! Lửa bay tứ phía, âm thanh vang dội như muốn xé tai, cả sơn nhai như rung động.

Âm thanh vang dội, hai người bỗng chốc nhảy lên, cùng nhìn lại thanh đao trong tay của mình. Triệu Chấn Vũ sắc mặt trắng bệch, Nhận Linh Dao bị khuyết mất một chỗ to bằng hạt gạo nơi mũi đao. Tiểu Trường Đình vẻ mặt lại lộ vẻ hoan hỉ, Bát Quái Kim Dao chẳng hề hấn gì. Tiểu Trường Đình hào khí lập tức dâng cao, kim đao như vũ bão áp sát lấy Triệu Chấn Vũ. Triệu Chấn Vũ chợt dạ, lập tức phải rơi vào thế thủ.

Triệu Chấn Vũ vốn vang danh chốn giang hồ, kinh nghiệm phong phú, thấy Tiểu Trường Đình đao pháp tinh thâm, không có lấy một chút kẽ hở, công lực lại chẳng dưới mình nên chẳng dám một chút lơ là. Tiểu Trường Đình công kích với thể mạnh như ba đào khiến hấn buộc phải hết sức chống đỡ để giữ lấy an toàn. Hấn biết rằng Nhận Linh Dao không thể ngạnh tiếp Bát Quái Kim Dao, chỉ cần một chút lơ là thì tính mệnh sẽ vô cùng nguy hiểm, hiện tại bí quá hóa liều nên đành phải chống đỡ mà thôi. Hấn ngậm cầm độc đinh thủ sẵn nơi tay, chẳng kể gì đến Nhận Linh Dao, rống lên một tiếng, liên tiếp đánh ra ba đao vào đầu Tiểu Trường Đình, lợi dụng cơ hội phát xuất ám khí...

Tiểu Trường Đình vốn rất nhạy bén, sớm đã thấy rõ tâm tư của Triệu Chấn Vũ, nhận thấy nếu như trong vòng trăm chiêu thì mình khó có thể thủ thắng, chỉ bằng tương kế tựu kế. Chàng ra chiêu “Phách vương cử đỉnh” có lực nặng ngàn cân chống lại, tay móc Hưởng Kim Tiêu từ trong bọc ra. Chỉ nghe leng keng một hồi dài, lửa bắn tung tóe khắp nơi, tay phải của hai người đều chấn động, không hén mà cùng thối lùi về sau có hơn mười bước, cùng nhìn ám khí kịch độc trong tay đối phương, không ai dám loạn phát cả.

Tống Phúc thấy Nhận Linh Dao của Triệu Chấn Vũ không địch lại Bát Quái Kim Dao trong tay của Tiểu Trường Đình, hiện đang dần dần rơi vào thế hạ phong, lòng hết sức lo lắng, bí mật rút sẵn một mũi độc đinh, thừa dịp Tần Diễm Giảo đang hân hoan nhìn Tiểu Trường Đình, đột ngột vung độc đinh bắn về hướng Tiểu Trường Đình. Tiểu Trường Đình vội vàng nghiêng mình né tránh, hoành đao đỡ gạt, bất giác môn hộ lộ ra. Triệu Chấn Vũ nào có thể bỏ qua cơ hội này, tả thủ hấn vung lên, “Thất huyết truy hồn đinh” như điện bay về hướng Tiểu Trường Đình. Độc đinh nhanh chóng bay đến, trước mắt thấy Tiểu Trường Đình khó bề tránh kịp. Trong thời khắc sinh tử này, một bóng hồng lướt qua, Tần Diễm Giảo lướt người vọt đến, dùng thân mình hứng lấy “Thất huyết truy hồn đinh”. Tiểu Trường Đình nghiêng rặng nghiêng lợi, ba mũi kim tiêu bay vọt ra.

Triệu Chấn Vũ định dùng Nhận Linh Dao đánh văng đi kim tiêu ngay trên không, nào hay đao chưa kịp chạm vào mũi tiêu thứ nhất thì hai mũi Hưởng Kim Tiêu từ phía sau bay vọt lên trước, đánh vào hai bên

tả hữu, đây chính là tuyệt chiêu Hưởng Kim Tiêu của Tiểu gia. Triệu Chấn Vũ vội vàng né tránh, nhưng sao có thể tránh đâu cho được?

“Phụp! Phụp!” vang lên hai tiếng, hai mũi Hưởng Kim Tiêu song song ghim vào cổ của Triệu Chấn Vũ.

“Tiểu... Tiểu Trường Đình, ta quyết... ta quyết phục...” Triệu Chấn Vũ lời còn chưa dứt thì đã ngã người xuống đất, co giật liên hồi, mặt chuyển sang đen, tức thì táng mệnh!

Tiểu Trường Đình cúi đầu nhìn xuống, sắc mặt Tần Diễm Giáo nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền, Thất Huyết Truy Hồn Đình ghim ngay ngực nàng. Chàng cau mày quắc mắt, nắm chắc kim đao bước về hướng Tổng Phúc.

“Tiểu... Tiểu trang chủ” Tổng Phúc lộ vẻ kinh hoàng, vừa nói vừa thối lui “Ngài và ta trước đây đã từng hứa... nước sông không phạm nước giếng, bắt giữ Tiểu Chi là do Triệu Chấn Vũ làm, không liên quan gì đến ta cả! Cô ấy hiện ở U Hồn Cốc, ta xin... xin dẫn ngài đi...”

Tiểu Trường Đình nghĩ rằng lúc này Phương Chiêu Khiết chưa đến, chắc chắn là vẫn đang còn đi tìm Tiểu Chi. Chàng chẳng nói chẳng rằng, từng bước đi về hướng Tổng Phúc.

Tổng Phúc nhìn thấy tình hình không ổn, lòng phát hoảng: “Tiểu trang chủ, ngài đã từng đáp ứng sẽ tha cho ta một mạng, chẳng lẽ một nhân vật vùng Tam Tương như ngài lại không tuân thủ lời hứa hay sao?”

Tiểu Trường Đình mục quang như tóe lửa, chân đạp lên đá nghe lộp cộp, từng bước lại gần Tổng Phúc. Tổng Phúc đánh không dám đánh, trốn thì không có đường trốn, lòng vô cùng kinh hoàng, lùi dần đến tận bên mép núi, chân đạp vào khoảng không, kêu lên thảm thiết, từ Quy Đầu phong rút xuống hố sâu vạn trượng.

Tiểu Trường Đình quay người lại, vội vàng bước đến bên Tần Diễm Giáo.

“Vụt!” Một đạo nhân ảnh phóng lên, chặn lấy chàng lại.

“Tiểu Trường Đình, mau giao bí họa cho ta!” Người vừa nói chính là Tần Sơn Bảo.

Tiểu Trường Đình buông kim đao trong tay xuống, chỉ Tần Diễm Giáo đang nằm dưới đất: “Tần tráng sĩ, muội muội của người đã trúng Thất Huyết Truy Hồn Đình của Triệu Chấn Vũ, người mau xem qua coi còn cách cứu chữa...”

Tần Sơn Bảo quát lên: “Đừng có dài dòng, mau giao bí họa cho ta!”

“Người? Người chẳng có một chút tình huynh muội nào hay sao?”

“Tình?” Tần Sơn Bảo cất giọng cười quái dị “Ta chẳng tin có người lại có tình cảm, nếu con người người có tình thì hai mươi một năm trước đây đã là muội phu của ta rồi, hiện tại bí họa mới là chuyện thiết yếu. Người giao bí họa cho ta, ta và người cùng tìm bí tàng, mỗi người một nửa. Nghe đồn rằng bức họa này có chứa bảo tàng. Những năm kháng Thanh trước đây, Lý Hanh Đình đã giấu bảo tàng này để làm kinh phí kháng Thanh, có giá trị khoảng một trăm vạn lượng, ta và người có xài suốt đời cũng chẳng hết.” Nói đến vàng bạc, hai mắt của hắn lộ ra vẻ đầy tham lam.

Tần Diễm Giáo mắt dần dần hé mở, mắt chứa đầy lệ, những lời đối thoại của Tiểu Trường Đình cùng Triệu Chấn Vũ nàng đều nghe hết. Nữ tử si tình này từ nhỏ sớm đã mồ côi cha mẹ, tình cảm đối với huynh trưởng luôn luôn cao như núi, nàng cứ cho rằng huynh trưởng cũng yêu mến nàng như vậy, nào ngờ... Nàng đau đớn tột cùng, so với nỗi đau do Thất huyết truy hồn đình gây ra trên người thì còn đau khổ gấp trăm lần.

Tiểu Trường Đình chăm chú nhìn vào tên Tần Sơn Bảo không có tình người này, lại nhớ đến mộ phần của vị tráng sĩ Thiên Địa Hội vô danh được mai táng sau núi thì trở nên thịnh nộ, Bát Quái Kim Đao dần dần được nhắc lên. Đột nhiên, Tần Sơn Bảo chỉ về vách núi la lên: “Tổng Phúc!” Tiểu Trường Đình cả kinh: “Tổng Phúc vẫn chưa rơi xuống núi!” Thừa dịp chàng quay đầu lại, Tần Sơn Bảo bước lên áp sát, giật lấy cổ tay của Tiểu Trường Đình, Bát Quái Kim Đao rơi xuống đất. Tả thủ của Tần Sơn Bảo ra sức vặn lấy cổ tay của Tiểu Trường Đình, hữu thủ đưa cao lên, vận Hắc Sa Chuông đánh vào vai của Tiểu Trường Đình. Trong tình thế nguy cấp, đột nhiên nghe tiếng la “Ồi chao!” Cánh tay của Tần Sơn Bảo mềm rũ xuống, chỉ thấy song thủ của Tần Diễm Giáo nắm chặt lấy chuôi Bát Quái Kim Đao, đao cắm sâu vào người của Tần Sơn Bảo.

Nguyên lai Tần Diễm Giảo thấy Tần Sơn Bảo thi triển quỷ kế định sát hại Tiểu Trường Đình, mà người nàng chẳng còn lấy một chút khí lực nên bèn chụp lấy Bát Quái Kim Dao bên cạnh, rướn người đâm vào sau lưng huynh trưởng... Thân hình nàng run rẩy, miệng lẩm nhẩm nói: “Ta đã giết... giết chết người vô tình vô nghĩa này...”

Tiểu Trường Đình rút kim dao ra, Tần Sơn Bảo không kịp kêu lên một tiếng nào, ngã ngửa xuống, khí tuyệt thân vong. Tiểu Trường Đình bế Tần Diễm Giảo ngồi lên một phiến đá. Tần Diễm Giảo nằm trong vòng tay chàng, mặt lộ vẻ tươi cười mãn nguyện, miệng khẽ mấp máy nhưng chẳng biết nói gì. Tiểu Trường Đình cúi đầu xuống, tai kề sát bên miệng nàng, chỉ nghe nàng gurg gurg nói:

“Huynh là... là một nam nhân có tình có nghĩa, muội vô cùng vui mừng, dầu có chết đi, muội cũng...” Đầu nàng ngoẻo sang một bên, không còn nói được một lời nào nữa.

Chàng nhìn vào khuôn mặt tươi cười bình thản của nàng, biết rõ nàng định nói gì. Rất lâu sau, chàng đưa tay sờ vào đôi gò má đang dần dần lạnh giá của nàng.

Tiểu Trường Đình ngẩng đầu lên, đột nhiên thấy Lưu Thu Bình đứng ngay trước mặt, nhìn mình với đôi mắt sáng ngời.

Tiểu Trường Đình đặt thi thể của Tần Diễm Giảo xuống rồi đứng dậy. Hai người đứng lặng nhìn nhau với vẻ đầy phiền muộn. Chàng chẳng biết nói thế nào cho phải, nơi này đây chính là nơi hẹn ước của chàng với Lưu Thu Bình năm xưa, hai mươi một năm qua, những chuyện đã qua lần lượt xuất hiện trước mắt chàng.

Mắt nàng nhìn xuống, chẳng dám nhìn vào đôi mắt chứa đầy nhu tình của những năm đó. Hai người chìm vào kí ức tươi đẹp của những ngày xa xưa trên đỉnh núi vừa mới phát sinh những trận chiến khốc liệt thấm đầy máu tươi này...

Phương Chiêu Khiết lên đến núi nhưng hai người chẳng một ai phát giác. Lão chẳng kinh động đến hai người, nhẹ nhàng bước đến ven núi, lấy giải dược Hắc Sa Chưởng từ trong người Tần Sơn Bảo ra, vội vàng chạy xuống núi. Xuống tới chân núi, lão liền thi triển khinh công, ba chân bốn cẳng chạy đến U Hồn Cốc. Cứu nhân như cứu hỏa, lão hiện tại cần phải trở về gấp để cứu lấy tính mệnh của Tịnh Không.

Nguyên lai Phương Chiêu Khiết dẫn Phương Cảnh Thu và Tống Chánh Khanh đi tìm Tiểu Chi, lão phát hiện bọn Thanh Ưng tặc tử đang bắt giữ Tiểu Chi cùng hòa thượng Tịnh Không của Từ Ân tự tại U Hồn Cốc, đang chuẩn bị tìm cách giải cứu thì phát giác bọn Tần Sơn Bảo cũng vào trong cốc, tiếp đến La Hán Trùng dẫn bọn thị vệ lặng lẽ tiến đến. Thấy bọn tặc tử người đông thế mạnh, lão chẳng dám tùy tiện động thủ, phải cùng Phương Cảnh Thu và Tống Chánh Khanh ẩn mình tại Bích Huyết động. Đến lúc bọn tặc tử nội chiến rồi bọn võ lâm quần hùng quá khách đấu đá nhau thì lão mới dẫn Phương Cảnh Thu và Tống Chánh Khanh xuống đáy U Hồn Cốc. Lão cứu tỉnh Tịnh Không, sau đó giải thích rõ thân phận của mình nhưng ngàn vạn lần cũng không ngờ rằng Tịnh Không lại cho biết bức họa giao cho Tần Sơn Bảo chỉ là giả, đó là do Ấn Thiện đại sư đề phòng mà tạo ra bí họa giả, còn bí họa thật thì đã giấu trong một hang động. Hành vi của Ấn Thiện, Ấn Pháp và Tịnh Không đã khiến lão vô cùng cảm động, quyết tâm bằng mọi giá phải cứu cho được tính mệnh của Tịnh Không. Lão bảo Phương Cảnh Thu và Tống Chánh Khanh ở bên cạnh người Tịnh Không để thay phiên nhau thổi cung vận khí cho gã, lại sai Tiểu Chi theo lời Tịnh Không chỉ điểm, tìm đến hang động lấy bí họa, còn mình thì lên núi tìm Tần Sơn Bảo.

Lão quyết tâm liều mạng để đoạt lấy giải dược Hắc Sa Chưởng từ trong tay Tần Sơn Bảo. Lúc này giải dược đã ở trong tay, lão tất nhiên là dốc hết sức lực, chạy như điên về U Hồn Cốc.

Phương Chiêu Khiết đáp người xuống sườn núi, chạy đến bên cạnh Tịnh Không. Phương Cảnh Thu vội vàng cạy miệng của Tịnh Không ra để Phương Chiêu Khiết đưa dược phấn màu vàng đỏ vào miệng gã, Tống Chánh Khanh ở bên cạnh sớm đã chuẩn bị nước suối, lập tức đổ vào. Phương Chiêu Khiết khẽ lật người Tịnh Không, cởi áo gã ra, đem loại dược phấn màu trắng hòa tan vào nước, rịt vào vết sưng ở phía sau lưng do Hắc Sa Chưởng tạo nên.

Phương Chiêu Khiết đặt gói giải dược còn lại xuống đất, thần sắc ngưng trọng nhìn vào Tịnh Không đang nằm bất động. Tịnh Không trúng độc chưởng đã hơn hai thời thần, chẳng biết còn cứu được hay không?

Thân hình Tịnh Không đột nhiên động dậy, miệng khẽ mấp máy, muốn nói gì đó nhưng không ra tiếng. Phương Chiêu Khiết chợt nhớ huyệt đạo của Tịnh Không vẫn chưa được giải khai, bèn vội vàng vỗ vào huyệt

đạo bị phong bế, Tịnh Không “oa” lên một tiếng, phún ra một ngụm máu đen ngòm.

Phương Chiêu Khiết hết sức vui mừng, Tịnh Không đã được cứu! Hiện tại lão đã minh bạch vì sao Tịnh Không trúng độc chưởng của Tần Sơn Bảo mà chống chọi được lâu như vậy. Nguyên lai Triệu Chấn Vũ phong tỏa bảy đại huyết của Tịnh Không khiến độc khí Hắc Sa Chưởng của Tần Sơn Bảo không thể nhanh chóng xâm nhập vào đan điền nên đã vô tình cứu gã. Lão thấy tính mệnh của Tịnh Không không còn nguy hiểm, bèn bảo Phương Cảnh Thu và Tống Chanh Khanh chăm sóc Tịnh Không, đợi một thời thần sau thì cho gã tiếp tục uống thêm giải được, còn mình thì vọt về hang động ở trên núi.

Phương Cảnh Thu và Tống Chánh Khanh định nói gì đó nhưng không một ai mở miệng. Hai người một tả một hữu ngồi bên cạnh Tịnh Không. Phương Chiêu Khiết đi vào hang động, đi qua hai thông đạo thì nhẹ kích ra một chưởng thì nghe tiếng chưởng đáp trả của Tiểu Chi. Phương Chiêu Khiết dò dẫm đi qua một cái cửa động nhỏ, tiến vào hang động.

“Tiểu Chi! Tìm được bí họa chưa?” Phương Chiêu Khiết hỏi vọng từ xa.

“Phương bá bá, tìm thấy rồi.” Tiểu Chi vui vẻ đáp lại từ phía xa. Phương Chiêu Khiết chạy đến bên cạnh Tiểu Chi, lão chưa kịp mở miệng thì Tiểu Chi đã kéo lấy tay lão, chỉ bí họa trên mặt đất, giọng nói đầy kích động: “Người xem, đây chính là bức họa của gia gia con, con tìm ra rồi! Con tìm ra rồi!”

Ánh nền soi bí họa không ngừng nhảy múa. Tiểu Chi dựa theo lời chỉ dẫn của Tịnh Không, kết hợp giữa hình và Phạn văn giải thích, tách ra, đảo ngược...

Vị trí chín phân đà bí mật của Thiên Địa Hội xuất hiện trước mắt Phương Chiêu Khiết. Địa chỉ của các phân đà, tên họ của đàn chủ đều lần lượt được ghi trong bí họa, mỗi phân đà có chín chi nhánh, mỗi nhánh có ba mươi tên của hội viên, cộng lại có hơn hai ngàn người... “Con làm tốt lắm!” Phương Chiêu Khiết xoa đầu Tiểu Chi “Không hổ là con gái của Lô đại hiệp!”

Tiểu Chi giật mình: “Ôi! Nghĩa phụ của con hiện giờ sao rồi?”

Phương Chiêu Khiết sắc mặt biến đổi, lo lắng nói: “Hiện giờ bọn thị vệ và võ lâm quần hùng đều cho rằng Tiểu trang chủ giữ bí họa, nếu không giao ra, bọn chúng quyết chẳng chịu buông tha cho người, chúng ta phải nghĩ ra kế sách thích hợp mới được.”

Hai người chăm chú nhìn vào liên lạc đồ suy nghĩ dăm chiêu. Mắt của Tiểu Chi đột ngột sáng bừng lên, cô nhảy toáng lên: “Con đã có biện pháp. Chẳng phải bọn họ đều cho rằng bức họa có chứa bảo tàng sao? Con sẽ vẽ lại bức họa này rồi cố ý thêm vào chữ “Kim”, tất sẽ mê hoặc được địch nhân, chữ “Kim” này sẽ chỉ đến một nơi mà con và phụ thân đã từng đi qua, thật là thú vị...” Cô thì thầm một tràng vào tai Phương Chiêu Khiết.

Phương Chiêu Khiết mặt lộ vẻ nghiêm túc: “Con có chắc thành công không? Cái này không được đùa đâu đó.”

Tiểu Chi nghiêm túc: “Con đã từng theo phụ thân học qua Phạn văn, hiện tại con chỉ cần thay đổi đôi chút, bảo đảm là vạn vô nhất thất.”

Phương Chiêu Khiết vỗ tay nói: “Được đó, lập tức hành động!”

22. Kim Quang Đàm Bảo Tàng Hóa Huyền

Cảm sa trưởng chung kết lương trừ

Trên Quy Đầu phong, Tiểu Trường Đình và Lưu Thu Bình vừa mới đắp xong nắm mộ an táng thi thể của Tần Diễm Giáo thì bọn võ lâm quần hùng và La Hán Trùng dẫn theo một nhóm thị vệ tiến lên núi, vây kín hai người.

Tiểu Trường Đình cầm kim đao ngang ngực, đứng ngạo nghễ. Chàng phát giác bức họa trong ngực chỉ là giả, vì vậy cười lạnh nhìn mọi người với sắc mặt xem thường. Lưu Thu Bình trợn trừng mắt, hai kiếm lồng vào nhau, đứng bên cạnh Tiểu Trường Đình.

Liễu Nhất Nhiên, Mã Thiên Minh, Vô Tự hòa thượng cùng bọn võ lâm quần hùng thấy thi thể chuyển sang đen của Triệu Chấn Vũ cùng với Tần Sơn Bảo bị thủng một lỗ trên lưng nằm trong vũng máu thì đều ngạc nhiên! Có ai dám mạo muội xuất thủ trước?

Bọn người Hoàng Thắng nhắm vào bọn Thanh Ưng bang báo thù, nay thấy Triệu Chấn Vũ chết dưới Hưởng Kim Tiêu của Tiểu Trường Đình nên có vài phần cảm kích, do đó cũng không muốn vì chuyện bí tàng mà tổn thương hoà khí với Tiểu Trường Đình.

Tiền Thế Hải, Hoàng Chí Viễn và Vương, Mã thị vệ thấy bọn võ lâm quần hùng đều tụ tập tại đây, lại thấy Tiểu Trường Đình uy phong lẫm lẫm thì chẳng dám khinh cử vọng động.

Mọi người chẳng ai dám động thủ nhưng cũng chẳng chịu rời, chỉ biết bao vây lấy Tiểu Trường Đình.

La Hán Trùng mặc dù mặt đã được rắc kim sang nhưng máu vẫn còn lấm tẩm, hai con mắt màu xanh lục đảo nhanh, thầm nghĩ hai tên võ lâm cao thủ Triệu Chấn Vũ và Tần Sơn Bảo sao lại đều chết trong tay của Tiểu Trường Đình? Hắn tính rằng đợi mọi người sau khi động thủ với Tiểu Trường Đình thì mình sẽ làm ngư ông đắc lợi, bây giờ lại thấy tình hình như vậy, hắn bèn hét to: “Tiểu Trường Đình, mau giao bí họa ra!”

La Hán Trùng cứ tưởng sẽ kích động mọi người quay về Tiểu Trường Đình đòi bí họa, nào ngờ hắn vừa dứt lời, Lý Thần Long đã lên tiếng: “Nghe nói bức họa này là di vật của Lý Hanh Đình để lại cho võ lâm, La Hán Trùng ngươi là thị vệ của triều đình thì lấy tư cách gì mà đòi hỏi nó?”

Võ lâm quần hùng đối với bọn thị vệ tiếp tay cho giặc, bắt nạt võ quán, bang hội, hiếp đáp lương dân thì đã bất mãn từ trước đến giờ. Bọn võ lâm quá khách đa phần là trộm cướp, cường đạo, nhiều lần phạm tội, bị bọn thị vệ truy nã gắt gao nên lúc nào cũng canh cánh mối hận trong lòng. Bọn họ nghe Lý Thần Long nói thế, lại ỷ vào người đông thế mạnh nên nhất tề chuyển hướng sang La Hán Trùng: “Bọn thị vệ mau lăn xuống núi đi, bí họa không có phần cho ngươi đâu!”

“La Hán Trùng, ngươi hãy trở về đại điện mà lãnh thưởng với hoàng thượng đi!”

“Thị vệ mà định đòi phân chia bảo tàng với chúng ta ư? Chia cho ngươi cái đánh rắm nè!”

La Hán Trùng mặt lạnh như tiền, hai mắt phát ra hàn quang như độc xà. Hắn muốn lập tức triệu ngay quan quân đến diệt hết những tên võ lâm hảo thủ này, không chừa một mạng. Nhưng hắn nhớ đến mặt chỉ của triều đình, nghĩ rằng nếu việc này xảy ra tất sẽ làm cho Tam Tương náo động nên chẳng dám khinh cử vọng động. Hắn cố dằn nén nộ hỏa trong lòng, cười nói: “Lý lão anh hùng sao lại nói như vậy? Hôm nay La mỗ đến đây với thân phận không phải là thị vệ mà dùng thân phận sư huynh đệ đồng môn mà mong Tiểu hiền đệ cho xem thử bí họa.” La Hán Trùng gọi Tiểu Cốc Hoa, phụ thân của Tiểu Trường Đình bằng sư thúc, cho nên đối với Tiểu Trường Đình cũng có mối quan hệ sư huynh đệ là vậy.

Hoàng Thắng la lớn: “La Hán Trùng, sư phụ ngươi La Lan Vân sớm bị trục xuất khỏi sư môn, vậy sao còn được xem là nhân vật trong võ lâm cơ chứ?” Hoàng Thắng vốn là người sáng khoái, thấy Tiểu Trường Đình dùng Hưởng Kim Tiêu sát hại Triệu Chấn Vũ, thay hắn báo mối thù bị chặt đứt một tay nên mối tị hiềm sớm đã biến mất.

Nói cho cùng vẫn còn một số người muốn giành lấy “Tàng bảo đồ” nên lúc này đây vẫn có người gây rối, có người bốn cọt với La Hán Trùng. Tiểu Trường Đình dựng kim đao xuống, móc bí họa từ trong ngực ra, ném về La Hán Trùng rồi nói: “Các ngươi cứ tìm La Hán Trùng mà tranh bí họa đi!” Nói xong, chàng bèn lấy mắt ra hiệu cho Lưu Thu Bình rồi cất bước bỏ đi.

La Hán Trùng sử chiêu “Nhất hạc trùng thiên” vọt người nhảy lên, tay chụp lấy bí họa của Tiểu Trường Đình ném ra. Hắn chẳng tin rằng Tiểu Trường Đình lại đưa bí họa cho mình nhưng lại không thể không nhận lấy. Hắn vừa mới chụp bí họa vào tay, mọi người nhất tề đánh về phía hắn. Mã, Vương thị vệ bước lên ngăn trở liền bị bọn huynh đệ họ Thường phát chưởng đánh ngã xuống đất. Lợi dụng cơ hội này, La Hán Trùng cầm lấy bí họa mở ra xem, bèn lập tức ném về Bạch Môn song hiệp, quay người tấn công Tiểu Trường Đình. Tay hắn vung lên, một đạo “Uy độc kim châm” bắn vào ra.

“Thu Bình cẩn thận!” Tiểu Trường Đình thấy La Hán Trùng phóng ra kim châm, sợ Lưu Thu Bình sơ xuất nên kim đao bèn che chắn trước người Lưu Thu Bình.

Một loạt tiếng leng keng vang lên, kim châm bị đánh rơi hết xuống đất. Chàng vừa mới thu đao lại thì đã thấy La Hán Trùng và Tiền Thế Hải vọt đến trước mặt. La Hán Trùng cất tiếng hô hoán: “Bức họa này là giả, bức họa thật vẫn còn trên người của Tiểu Trường Đình!”

Chúng nhân nghe xong bèn vội vàng kéo sang vây chặt lấy Tiểu Trường Đình và Lưu Thu Bình. Biết bị mắc lừa nên mọi người vô cùng giận dữ, lớn tiếng thóa mạ, đòi Tiểu Trường Đình phải giao bí họa thật ra. Tiểu Trường Đình cứ tưởng dùng bí họa giả để bọ võ lâm quần hùng vây lấy La Hán Trùng và bọn thị vệ, còn mình thì có thể thoát thân để tìm lấy bí họa thật, chẳng ngờ La Hán Trùng biết rõ đó là giả nên khiến chàng lúng ta lúng túng.

“Tiểu Trường Đình nguời thật khi nguời thái quá, bộ tưởng chúng ta là trẻ lên ba hay sao?” Hoàng Thắng quát to, mặt đỏ rần rần.

Tiểu Trường Đình đang lâm vào tình thế khó xử thì một nhóm người kéo lên Quy Đầu phong. Phương Chiêu Khiết, Tiểu Chi, Chu Tường và hơn mười tráng đinh kéo đến. Lập tức tình huống trên Quy Đầu phong đột biến, mọi người đều ghim sẵn đao trong tay, sát khí đằng đằng, một trận ác đấu hết sức căng thẳng sắp diễn ra, khó có thể văn hồi cho được!

Tiểu Chi vọt đến bên cạnh Tiểu Trường Đình, nói: “Phụ thân mau giao bí họa cho họ đi.” Cô vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho chàng.

Tiểu Trường Đình còn đang kinh nghi, Phương Chiêu Khiết lại nói: “Tiểu trang chủ, xin nghe tại hạ nói một lời, cho dù bí họa có chứa bảo tàng, cũng mong Tiểu trang chủ mang ra cho mọi người xem thử. Nếu như bảo tàng chẳng có, thì rõ là giang hồ tung tin đồn nhảm, giúp đôi bên tránh tổn thương hòa khí. Còn nếu như có chứa bảo tàng trong đó, chúng ta cứ theo quy cũ của giang hồ, ai thấy cũng đều có phần, như vậy trang chủ chẳng mất đi chữ ”nghĩa“. Chẳng hay ý của Tiểu trang chủ như thế nào?”

Tiểu Trường Đình nghe Phương Chiêu Khiết nói như vậy khiến chàng cảm thấy hồ đồ, lẽ nào bức họa đó chẳng có gì trong đó sao? Lại thêm bí họa thật chẳng hề có trong tay chàng, sao lão lại bảo chàng mang ra cho mọi người xem. Chu Tường bước đến bên chàng với bộ dạng như có gì trọng đại lắm, lão kề tai nói nhỏ với Tiểu Trường Đình một hơi. Tiểu Trường Đình trầm tư giây lát, gật đầu: “Được! Mang bí họa cho mọi người xem qua đi!”

Mọi người lập tức ngưng thần chờ đợi, mắt mở to nhìn sang Chu Tường. Chu Tường lấy bí họa từ trong ngực, trải ra trước mặt mọi người. La Hán Trùng kéo mọi người sang một bên rồi bước về phía trước. Hắn cẩn thận quan sát bí họa, quay đầu lại nói: “Không sai Chính là bức họa này!”

Phương Chiêu Khiết, Tiểu Chi thở phào nhẹ nhõm, nhân vì Tiểu Chi đã sửa lấy một chữ trong chín câu Phạn văn, La Hán Trùng chẳng biết Phạn văn nên đâu thể nhìn ra.

Vô Tự hòa thượng bước lên phía trước, nhìn kỹ Phạn văn, nói rằng có thể giải được bí ẩn trong bức họa. La Hán Trùng gọi một tên thị vệ đến rồi quay sang nói với Vô Tự hòa thượng:

“Vị này là Vô Duyên sư tôn vừa từ kinh đô đến, liệu có thể cùng người giải bí họa được hay chăng?”

“Nhiều người hợp sức thì càng tốt thôi.” Vô Tự hòa thượng gật đầu nói. Hai vị hòa thượng bắt đầu nghiên cứu Phạn văn. Mọi người vẫn đứng yên trên núi, lặng lẽ chờ đợi.

Qua nhiều canh giờ, hiện đã đến giờ Thân, Vô Tự và Vô Duyên hòa thượng sắc mặt vui mừng nói: “Quả nhiên bí họa có chứa bảo tàng, bảo tàng này nằm trong hang Thiên Thủy tại Ma Thiên nhai trên Vũ Lăng sơn, trên bức họa có chỉ rõ lộ tuyến để vào động.”

Phương Chiêu Khiết và Tiểu Chi nhanh chóng nháy mắt cho nhau.

Mọi người ngoại trừ Lý Thần Long ra đều nhất tề quay sang Tiểu Trường Đình nói: “Thỉnh Tiểu trang chủ lập tức dẫn chúng tôi đến Vũ Lăng sơn để lấy bảo tàng!”

Tiểu Trường Đình nhìn lấy mọi người, cuối cùng nhân quang dừng lại tại Phương Chiêu Khiết trong giây lát, cao giọng nói: “Được rồi! Đêm hôm nay chúng ta xuất phát.”

Trên bầu trời xanh thẫm, ánh sáng rực rỡ của mặt trăng soi sáng cả sơn lâm và thạch đạo. Tiểu Trường Đình, Tiểu Chi, Phương Chiêu Khiết, Vô Duyên và Vô Tự hòa thượng cùng mọi người kéo lên Ma Thiên

nhai, đi theo hướng sơn đạo dẫn đến hang Thanh Thuỷ. Bọn họ dựa theo lộ tuyến chỉ rõ trên bức họa mà cất bước về hang Thiên Thuỷ.

Tiền Thế Hải đi sau cùng, cứ đến mỗi khúc rẽ hay vượt qua các khe suối thì hắn đều lặng lẽ cắm xuống đất một thanh tiểu trúc.

Một đạo nhân mã quan quân mang cung tên, đao kiếm tiến về phía núi rừng đen kịt. La Hán Trùng liên tục dừng bước, xem kỹ những tiêu ký bằng ống trúc bên đường rồi đi theo lộ tuyến do Tề tổng binh chỉ định. Nguyên lai, tại Vũ Lăng sơn, La Hán Trùng bày tỏ với võ lâm quần hùng rằng hắn ở lại trị thương, không thể tham gia tìm kiếm bảo tàng, mọi người cũng đáp ứng sau khi tìm được bảo tàng sẽ chia cho hắn một phần. La Hán Trùng lưu lại tại một tiểu trấn dưới chân núi, điều động một số lượng lớn quan binh lặng lẽ theo gót lên Ma Thiên nhai.

Tại hướng Bắc, một ngọn núi cao chót vót như một thanh đao cắm vào trong mây, phía dưới là vực sâu thăm thẳm, những tảng đá hình thù kỳ dị vô cùng hiểm trở, thật nguy hiểm cùng cực. Mọi người đến đây, nhìn xung quanh thì chẳng thấy có một lối đi nào cả. Tiểu Trường Đình, Vô Tự và Vô Duyên hòa thượng mở bí họa ra xem, bí họa chỉ rõ bảo tàng chính là nằm tại hang Thiên Thuỷ, nhưng ngoài vách đá dựng đứng thăm thẳm thì nào có thấy một hang động nào ở đây?

Mọi người còn đang kinh nghi thì đột nhiên Tiểu Chi la lên: “Mọi người nhìn kia!”

Mọi người nhìn theo hướng Tiểu Chi chỉ, tức thì tiếng hoan hô vang lên tứ phía: “A! Bảo quang! Bảo quang!”

Dưới ánh trắng sáng ngời, ánh kim quang chợt lấp lóe lên từ một khối đá bên ven núi khiến mọi người chói cả mắt.

Vô Tự hòa thượng vỗ tay xuống khối đá bên cạnh, lớn tiếng nói: “Nơi đây chính là hang Thiên Thuỷ! Nghe nói rằng ở Vũ Lăng sơn có một khối đá cứ vào dịp trăng tròn thì lại phát ra ánh kim quang thấu tận trời cao và có chứa bảo tàng trong đó. Trước đây ta vốn chẳng tin nhưng hiện biết rằng lời đồn đó chẳng sai, bảo tàng chính xác nằm tại khối đá này!”

Mọi người vui mừng, vội vàng chạy đến ven núi, sờ tới sờ lui thì phát hiện khối đá này có thể dịch chuyển được. Mọi người hợp sức đẩy khối đá đó sang một bên. Đúng ngay thời điểm đó, mây đen che kín cả ánh trăng, kim quang cũng biến mất, chỉ thấy xuất hiện một cửa động tối ngòm, gió lạnh từng đợt thổi thốc lên khiến mọi người không rét mà run.

Tiểu Trường Đình đưa mắt nhìn Tiểu Chi, buộc chặt dây lưng, bước vào động trước tiên. Tiểu Chi, Phương Chiêu Khiết theo sau Tiểu Trường Đình bước vào. Mọi người sợ bị rớt lại phía sau nên tranh giành nhau vào động.

Trong động tối om, lối đi ngoằn ngoèo, lổm chổm, quần hùng đột ngột giật mình vì lũ dơi bị động bay loạn xạ đập trúng thân mình.

Càng đi hang động càng rộng dần, năm hoặc sáu người có thể sánh vai đi cùng một lúc. Đột nhiên, mắt mọi người sáng hẳn lên, trong động phát ra một luồng kim quang. Mọi người reo lên “Bảo tàng! Bảo tàng!” rồi đồng loạt nhảy xô về phía trước. Kim quang bỗng chốc biến mất, hang động tối om trở lại. Có người la lên: “Đốt lửa! Đốt lửa lên đi!”

Lập tức có hơn chục ngọn lửa được thắp sáng lên. Hang động thật lớn, có thể chứa hơn ngàn người, mằng đá treo lơ lửng trên vách động nhỏ từng giọt nước xuống. Chính giữa hang động có một cái hồ nổi thẳng với cửa động Thông Thiên bên ngoài. Mọi người giơ cao ánh lửa tìm khắp mọi nơi nhưng chẳng thấy một chút bóng dáng của bảo tàng đâu cả.

“Mẹ nó! Bảo tàng ở đâu?” Thường Thị Song Sát không nhịn được cất tiếng thóa mạ. Đột nhiên, sắc mặt hai huynh đệ bọn chúng chợt biến đổi, hai cặp mắt như dán vào hồ nước.

Trên mặt hồ, hào quang phát sáng, chỉ thấy một vật thể vàng rực ở trong nước phát ra ánh sáng khắp mọi phía, tạo nên một cảnh tượng đẹp mắt.

Mọi người đứng đờ ra nhìn: “Bảo... Bảo vật...”

Vô Tự hòa thượng la lên: “Lại đây, xuống dưới vớt bảo vật lên!”

Chúng nhân ứng thanh bước về phía trước, đang định nhảy xuống hồ thì đột nhiên nghe tiếng quát từ giữa động vang lại: “Ai dám vọng động vào quốc bảo!”

Chúng nhân quay đầu nhìn lại thì đều giật mình hoảng sợ. La Hán Trùng dẫn theo một đội quan quân tiến nhập vào động. Tề tổng binh tay cầm đại đao dẫn có hơn mười tên cung thủ đứng trên cửa động, đang giương cung nhắm vào mọi người.

La Hán Trùng cất giọng âm trầm: “Chư vị anh hùng, việc này chẳng thể trách La mỗ được, người ta thường nói thức thời vụ giả vi tuần kiệt, Tề tổng binh phụng mệnh triều đình đến đây thu hồi quốc bảo để nhập kho, mong chư vị dừng ngăn cản. Chư vị có công hiến bảo, Tề đại nhân sẽ tâu lên thánh thượng mà luận công ban thưởng cho tất cả mọi người.”

Tề tổng binh dẫn bọn thân binh bước đến bên hồ nước. Đối diện với cung tên, lại thêm quan binh nhiều người, buộc mọi người phải nuốt giận lui sang một bên chờ đợi thời cơ.

Tề tổng binh cởi trường bào ra, buộc chặt tay áo, dẫn theo hai tên thân binh nhảy xuống hồ. Đối với bảo vật quý giá như vậy, tất nhiên là hắn phải tự thân động thủ. Mọi người nhẩn nhẩn chờ đợi, xem coi bảo vật gì được giấu kín trong hồ. Khoảng chừng một buổi, Tề tổng binh từ dưới nước ngoi đầu lên, nhìn về cửa động Thông Thiên, phát tay về bọn thân binh: “Đi!”

“Đại nhân...” La Hán Trùng bước đến hỏi dồn: “Bảo vật này là...”

Tề tổng binh nhìn hắn bằng nửa con mắt, giận dữ nói: “Người tự mình xem đi!” Hắn dẫn bọn thân binh lên trên, phủi nước trên người, quay sang bọn cung thủ quát:

“Còn chờ cái gì nữa! Đi mau!”

La Hán Trùng chạy đến bên cạnh hồ, vừa định phóng xuống nước, kim quang đột nhiên biến mất. Hắn còn đang kinh nghi thì kim quang lại từ từ xuất hiện. La Hán Trùng chẳng màng đến vết thương trên mặt, nhảy tùm xuống hồ. Hắn lặn xuống đáy hồ, mò vào vật phát sáng, phát hiện đó là nửa viên cự thạch nhẵn bóng.

Hắn lập tức minh bạch, cái nơi được gọi là có chứa bảo tàng này chẳng qua là do ánh trăng chiếu vào khối cự thạch rồi phản xạ ngược lại vào vách đá trơn bóng của Thông Thiên huyết nên tạo ra sự chiết xạ lên vách đá bên ngoài, hình thành nên tia sáng. Tia sáng này lúc sáng lúc lu, lúc có lúc không là do biến hóa trong lúc phản xạ của ánh trăng mà tạo thành.

Tiểu Chi nhìn mọi người mà lòng không thể nhin cười được. Lúc theo phụ thân mình tị nạn trong Miêu Sơn động ở Vũ Lăng, cô đã từng cùng người tiến vào động này để khám phá bí mật của ánh kim quang, thật chẳng ngờ rằng Lôi Chấn Hoàn vì sợ rằng lúc vẽ bí họa có điều chi sơ suất nên đã nhờ ánh kim quang này yểm trợ. Cô đã sửa một chữ trong Phạn văn khiến người giải bí họa ngộ nhận nơi đây có chứa bảo tàng mà tìm đến nơi này.

La Hán Trùng bơi vào bờ, cố gắng nhịn đau đớn do vết thương trên mặt tạo ra, do mọi người xúm nhau hỏi nên buộc hắn không thể không nói rõ sự tình. Trong bọn quần hùng vẫn có người không tin nên liền nhảy xuống hồ xem thử, nhưng chỉ một lúc sau đều kéo lên hết, người nhìn ta, ta nhìn người, ngơ ngác nhìn nhau, nói chẳng nên lời.

“Ha ha...” Tiểu Trường Đình ngửa mặt cười dài: “Thật chẳng ngờ Lý Hanh Đình tiền bối đã cho chúng ta một trò đùa đúng nghĩa!”

Oo o

Phía sau hoa viên Tiểu gia trang.

Hai người Tiểu Trường Đình và Lưu Thu Bình gặp nhau cả buổi mà chẳng nói chẳng rằng. Cuối cùng Lưu Thu Bình cũng phá tan bầu không khí trầm mặc, nói: “Huynh có xem qua thư của Tổng đà chủ chưa?”

Tiểu Trường Đình gật đầu: “Nhờ Lưu đường chủ gửi lời biết ơn của tại hạ đến Tổng đà chủ Chu Quốc Ngụ. Tiểu mỗ sẽ phò ước đúng hẹn để bàn bạc đại sự.”

“Được, đa tạ huynh!” Thần tình Lưu Thu Bình thập phần kích động.

Tiểu Trường Đình từ lúc gặp lại Lưu Thu Bình thì mối tình của những năm trước lại nảy mầm trở lại. Nhưng Lưu Thu Bình vô cùng lạnh lùng, so với sự nhiệt tình nóng bỏng của những năm trước thì giống như hai người khác nhau vậy. Một hôm, Tiểu Trường Đình thuật lại mối tình của hai người bọn họ cho Phương Chiêu Khiết nghe, nhờ Phương Chiêu Khiết đứng giữa hòa giải giùm.

Phương Chiêu Khiết đáp ứng lời chàng với nụ cười thần bí. Lúc này đây, thấy Lưu Thu Bình thần tình kích động, cho rằng Phương Chiêu Khiết khuyển nhủ thành công, thừa dịp nói: “Thu Bình, nàng chắc đã nghe qua chuyện của ta và Trương Ngọc Mai rồi. Nàng nói rằng chỉ cần muội nguyện ý...”

Lưu Thu Bình cắt ngang lời Tiểu Trường Đình: “Không cần nói đâu! Ta hiểu rõ tâm tư của huynh...”

Tiểu Trường Đình hết sức mừng rỡ, đột ngột chụp lấy tay nàng: “Thu Bình...”

Lưu Thu Bình hất tay chàng ra, nói: “Huynh đừng hiểu lầm ý của ta. Tình ý của huynh đối với ta, ta sẽ vĩnh viễn khắc ghi trong tâm khảm. Ngọc Mai tỷ đối với huynh thật lòng thật dạ như vậy, huynh đối xử với tỷ ấy như vậy thật chẳng công bằng. Ta thật tâm hy vọng hai người...”

“Thu Bình, nàng...”

“Nói cho huynh biết là ta đã kết hôn. Ta rất yêu trượng phu ta và người cũng rất yêu ta. Ta hy vọng chàng và Trương Ngọc Mai tỷ cũng thương yêu giống như chúng ta vậy.”

“A! Kẻ đó là ai vậy? Nàng có thể cho ta biết được hay không?”

Lưu Thu Bình từ từ thốt lên ba chữ: “Phương Chiêu Khiết.”

Tiểu Trường Đình run cả người: “Phương Chiêu Khiết là trượng phu nàng?”

“Đúng vậy!” Đôi mắt sáng ngời của nàng nhìn thẳng về phía chàng.

Lúc này Tiểu Trường Đình mới biết rõ vì sao Phương Chiêu Khiết bỏ đi mà chẳng có một lời từ giã, mặt chàng ửng đỏ lên, chỉ muốn dọn chỗ cho xong.

“Tiểu trang chủ bảo trọng, ta xin cáo từ!”

Tiểu Trường Đình lộ vẻ ngượng ngùng, lúng túng nói: “Để ta tiễn nàng rời khỏi trang viên.”

Tiểu Trường Đình tiễn Lưu Thu Bình xong thì bước về cửa buồng ngủ của Trương Ngọc Mai, chợt nghe tiếng lâm râm khẩn vái: “Bồ tát đại từ đại bi, phù hộ cho Trường Đình và Thu Bình yêu nhau...”

Chàng nhẹ nhàng đẩy cửa, thấy Trương Ngọc Mai đang quỳ trước bàn thờ, Tiểu Trường Đình bước vào mà chẳng hề hay biết, nàng thật tâm cầu khẩn:

“Đều là tại con không tốt, nếu không thì làm sao họ lại gặp phải...”

“Ngọc Mai!” Tiểu Trường Đình chợt thấy hổ thẹn và vô cùng áy náy nên khẽ kêu lên.

Trương Ngọc Mai lập tức đứng dậy, ngơ ngẩn nhìn lấy trượng phu. Từ trước đến nay, chàng chưa hề bước vào phòng nàng và cũng chưa hề nhìn nàng với ánh mắt như thế nên nàng chợt lúng túng: “Chàng... mời chàng ngồi...”

Tiểu Trường Đình nhìn Trương Ngọc Mai, đầu nàng đã có tóc bạc, trán đã đầy nếp nhăn. Thu Bình nói rằng chàng đối xử với nàng chẳng công bằng là đúng thật! Chàng nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng:

“Ngọc Mai, ta sẽ đến Trường Sa phủ để xây dựng lại Tam Tương võ quán.”

“Chàng... chàng lại muốn li khai trang viên?” Trương Ngọc Mai nghe theo nhưng nói với giọng buồn bã: “Được rồi! Để muội thay huynh thu xếp...”

Chàng đột nhiên kéo nàng vào lòng: “Nàng cùng đi với ta!”

Nàng ngẩng đầu lên, thật không dám tin những gì mới nghe: “Huynh nói gì? Muội ... muội đi với huynh?”

Chàng ôm chặt lấy nàng rồi nói: “Ngọc Mai! Ta... ta thật không tốt. Ta đối xử với nàng thật chẳng phải!”

Hạnh phúc đến với Trương Ngọc Mai thật quá đột ngột. Một lúc sau, nàng ôm lấy cổ chàng mà thút thít tỉ tê. Chàng một mặt nhẹ giọng an ủi nàng, một mặt vuốt ve tóc nàng với đầy vẻ thâm tình.

“Mẹ!” Tiểu Chi chạy vào phòng, tình cảnh trước mắt khiến cô ngây cả người ra. “A... Chi nhi...” Trương Ngọc Mai bên lên rời khỏi lòng Tiểu Trường Đình: “Chi nhi, con đến làm ... làm gì?”

Tiểu Chi mặt đỏ ửng, lập lờ nói: “Con hỏi mẹ tối nay ngủ...” Nguyên là cô đến đây để hỏi đêm nay Trương Ngọc Mai tối nay có ngủ chung với mình hay không. Cô biết Tiểu Trường Đình chẳng ngủ chung phòng với Trương Ngọc Mai, nào ngờ... Hiện tại cô chẳng biết nói sao cho phải. Tiểu Trường Đình nói thật tự nhiên: “Chi nhi, tối nay con ngủ một mình đi!”

“Phụ thân!” Tiểu Chi dấn vào ngực Tiểu Trường Đình, cười nũng nịu: “Người... người thật tốt!”

Trương Ngọc Mai nước mắt còn chưa khô, nhìn xuống đất thẹn thùng cười.

23. Chấn Hùng Phong Vũ Quán Trọng Khai Nghiệp

Quan để miếu thiết hạp truyện quân tình

Trong tiếng pháo giòn giã, chiêu bài “Tam Tương võ quán” một lần nữa được treo lên.

Dưới góc phải của ngọn tiêu kì treo tại viện tường đang đón gió tung bay là hình một mũi kim tiêu màu đen.

Trong võ quán, không khí thật tưng bừng vui vẻ. Đại diện của Tam Tương cử quán, thập tam bang dồn dập chúc mừng. Từ sau trận ác chiến tiêu diệt Thanh Ung bang, giết chết Triệu Chấn Vũ và Tống Phúc tại Tuyết Phong sơn, mọi người đã bỏ hết tị hiềm, bắt tay thân thiện. Tiểu Trường Đình trở lại võ lâm lần này thật đúng theo tâm nguyện của mọi người, vì vậy bằng hữu trong võ lâm đều xem việc xây lại Tam Tương võ quán như võ lâm đại sự. Ngoài ra, các nhân sĩ tiền bộ tại Trường Sa phủ trước đây vốn có giao tình với Tiểu Cốc Hoa nghe tin con trai của ông xây dựng lại võ quán cũng dồn dập đến chúc mừng.

Tiểu Trường Đình mặt mày hớn hở đón các quý khách. Chu Tường, Phương Cảnh Thu, Tiểu Chi xã giao liên tục, không có thời gian ngơi nghỉ.

Tống Chánh Khanh thấy cảnh náo nhiệt như vậy thì rất vui mừng. Hắn quyết tâm thật lòng sửa đổi, trung thành với sự phụ để mong có được tiền đồ xán lạn.

Trong không khí náo nhiệt, một điểm liên lạc bí mật của Thiên Địa Hội tại Trường Sa phủ đã được tạo dựng. Phương Chiêu Khiết cứ chiếu y theo bí họa do Lô Chấn Hoàn để lại, lần lượt đến gặp từng đường chủ chín phân đà bí mật của Thiên Địa Hội để cùng bàn bạc đại kế phản Thanh.

Tam Tương võ quán khôi phục chưa được nửa năm thì vào ngày mười tháng mười hai năm Đạo Quang thứ ba mươi, phong trào khởi nghĩa Kim Điền, Thái Bình Thiên Quốc đã diễn ra, công cuộc phản Thanh ngay lập tức lan rộng toàn nước.

Ánh dương quang chói mắt chiếu vào cành lá của hoa quế, rồi dội thẳng vào lương đình. Một luồng gió nhẹ thoảng qua khiến không khí thật dễ chịu, lại còn mang theo một làn u hương len lỏi vào tâm can phé phú của con người.

Tiểu Trường Đình ngã người trên chiếc ghế tre tại lương đình, hai mắt khép hờ, người chẳng hề động đậy. Nét mặt chàng thật khoan thai, tựa như đang chìm đắm vào cảnh thu dễ chịu này, nhưng thật ra chẳng phải như thế, lúc này đây chàng tâm sự ngổn ngang như tơ vò trăm mối, tựa như đang lênh đênh trên biển khơi...

Võ quán được dựng lại đã hai năm, tâm sự đau buồn và vất vả quá độ đã biến chàng trở nên già cỗi, tóc lấm tẩm điểm sương, nếp nhăn phủ đầy trên mặt.

Năm ngoái, lão quản gia Chu Tường vốn là trợ thủ đắc lực của chàng đột nhiên lâm bệnh mà mất, mọi chuyện lớn nhỏ trong võ quán chàng đều phải tự thân giải quyết. Sau khi đến võ quán, thê tử Trương Ngọc Mai đã mang thai nhưng lại khó sinh, tuy các danh y cứu được hài nhi trong bụng nhưng Trương Ngọc Mai đã rời bỏ nhân gian mà đi. Nhạc phụ chàng nghe tin liền vội vàng đến Trường Sa để mang cháu ngoại về

tiền trang ở Thái Bình phố. Trương lão bản chỉ có một đứa con gái duy nhất là Trương Ngọc Mai, hiện tại nàng đã chết nên lão đưa cháu ngoại về chăm sóc, sau này sẽ kế thừa gia nghiệp của lão nên Tiểu Trường Đình không tiện cự tuyệt. Vợ chết, con bị mang đi nên chàng không khỏi bi thương. Nhớ lại trước đây do mình không tốt nên khiến cho Ngọc Mai phải chết ở lứa tuổi trung niên, bất hạnh này khiến chàng mãi tưởng nhớ về nàng và lòng cứ mãi day dứt. May mà còn có Tiểu Chi đối đãi với chàng như cha ruột, luôn quan tâm chăm sóc chàng nên cũng còn đôi chút vui vẻ. Nhưng chàng lại lo lắng cho Tiểu Chi, cô đã hơn hai mươi tuổi đầu, người đẹp như ngọc, văn võ song toàn, người đến nhà cầu hôn chẳng thiếu, chàng luôn nhọc lòng lo lắng cho hôn sự của cô vì có câu “Trai lớn lấy vợ, gái lớn có chồng.” Chàng thấy hai tên đồ đệ Phương Cảnh Thu và Tống Chánh Khanh đều yêu Tiểu Chi, ý của chàng là muốn gã cô cho Phương Cảnh Thu vì gã là người ngay thẳng nghiêm túc, đôn hậu thật thà. Còn về phần Tống Chánh Khanh, tuy rằng gã chẳng có làm điều chi không phải đối với chàng, nhưng suy cho cùng gã là một người giả tạo, thiếu thành thật. Chàng đã từng tìm hiểu tâm sự của Tiểu Chi, cô tuy không nói ra nhưng chàng lơ mơ nhận thấy Tiểu Chi hình như có ý cảm mến Tống Chánh Khanh, thật vô cùng khó xử...

Tiểu Trường Đình ngẫm thử dài, lòng lại nghĩ đến đại sự của Thiên Địa Hội. Mới nghĩ đến chuyện của Thiên Địa Hội, tinh thần chàng lại phấn chấn hẳn lên. Sau khởi nghĩa của Thái Bình Thiên Quốc, Kim Điền, bách tính ở các tỉnh khởi nghĩa vũ trang sôi nổi, hưởng ứng quân của Thiên Vương mà công thành chiếm trấn, thanh thế ngày càng to lớn. Trước mắt Thái Bình quân sẽ đến Tam Tương, Thiên Vương Hồng Tú tự thân đến Miên Châu để tìm gặp đông, tây nhị vương để thương thảo đại sự quân cơ. Nhiệm vụ của Thiên Địa Hội chính là đưa những tin tức tình báo quân sự của quân Thanh tại Hồ Nam cho Thiên Vương biết. Lưu Thu Bình sớm phái người mang thư đến cho Tiểu Trường Đình, nội trong ba ngày nàng sẽ tự thân đến võ quán để đưa tin tình báo, nhưng đã quá thời hạn ba ngày mà vẫn không thấy Lưu Thu Bình đến, Tiểu Trường Đình nóng như lửa đốt, lo lắng muôn phần. Lẽ nào có điều gì xấu xảy ra? Lẽ nào... Chàng không dám nghĩ đến nữa.

“Quán chủ!” Tráng đinh Trương Chí chạy vào hậu viện rồi thẳng đến lương đình “Có ba người tự xưng là người của Phong Khánh Vương phủ đang ở tiền đường, cứ nâng nặc đòi gặp cho được quán chủ.”

Tiểu Trường Đình từ từ đứng dậy, diện sắc âm trầm, mày nhíu chặt lại. Vào tháng trước, Khánh Vương phủ phái người đến võ quán nhờ chàng ngầm hộ tống chuyển tiêu cho vương phủ đến Giang Nam, nhưng một là do người của võ quán bận quá nhiều việc, hai là chẳng muốn bảo tiêu cho vương phủ nên chàng đã cực lực từ chối. Nào ngờ, kẻ được phái đến chột giận dữ, để lại tiền đặt cọc và cái hộp sắt cần bảo tiêu rồi phát tay áo bỏ đi... Lẽ nào người của Khánh Vương phủ tìm đến đây gây hấn?

Tiểu Trường Đình vô cùng giận dữ, bước ra tiền đường. Người của Khánh Vương phủ vội đứng lên, vỗ bàn nói: “Tiểu Trường Đình, vương gia đã chỉ định người áp chuyển tiêu này, đó chính là duyên phận của người, nhưng người lại chẳng biết điều. Chiêu bài của Tam Tương võ quán bộ chẳng còn muốn treo nữa à? Chuyển tiêu này người nhất định phải đi, không đi cũng không được!”

Tiểu Trường Đình nhìn người mới đến có đôi chút dè dặt, mặt lập tức tươi cười: “Có gì từ từ nói, hà tất phải nóng giận làm chi? Mời vào trong nội đường nói chuyện! Mời!”

“Hừ!” Người mới đến giảo mồm, ba kẻ của Khánh Vương phủ theo Tiểu Trường Đình đi vào nội đường.

Tiểu Trường Đình bảo quán đình rời khỏi nội đường, người của Khánh Vương phủ chột ngã ngửa trên ghế. Tiểu Trường Đình vội vàng bước tới đỡ: “Phương huynh, đã xảy ra chuyện gì?” Người nọ nguyên là Phương Chiêu Khiết của Thiên Địa Hội!

Hai huynh đệ Thiên Địa Hội đi theo Phương Chiêu Khiết vội đi đến cạnh cửa để chặn lối vào. “Chúng tôi vừa từ Lạc Tuần phủ chạy ra, giao đấu với kỵ binh của quân Thanh...”

Tiểu Trường Đình xé áo Phương Chiêu Khiết ra, phát hiện áo trong đã nhuộm thắm máu tươi. Chàng vội vàng mở bộ quần áo dính máu của Phương Chiêu Khiết ra xem, thấy trước ngực lão hiện rõ ba vết thương trí mạng do dao gây ra. “Đừng nói chuyện!” Chàng nhẹ giọng ngăn Phương Chiêu Khiết đừng nói, mau chóng đem kim sang ra băng bó vết thương. Ngoài ba vết thương nơi ngực, Tiểu Trường Đình còn phát hiện sau lưng và chân của Phương Chiêu Khiết cũng có vết chém, toàn thân có hơn chín vết, có thể thấy rằng lúc đó chiến đấu ác liệt đến cỡ nào. Tiểu Trường Đình bất giác lo lắng cho Lưu Thu Bình, nàng như thế nào rồi? Nhưng lúc này đây, chàng không tiện hỏi thêm nữa.

Phương Chiêu Khiết đợi Tiểu Trường Đình bằng bó vé thương xong bèn gặng gượng đứng dậy. Lão đẩy cánh tay của Tiểu Trường Đình ra, khom người lấy từ chiếc giày ra một lá thư được viết trên da bò vẫn còn niêm phong giao cho Tiểu Trường Đình, trịnh trọng nói: “Tin tình báo này phải mang đi ngay trong đêm, địa điểm liên lạc là cổng phía nam của Quan Đế miếu, cứ dựa vào tín vật, người đến nhận là Dư bát gia, huynh biết người này. Nếu như Dư bát gia chưa đến Quan Đế miếu, thì...”

Tiểu Trường Đình tiếp nhận phong thư, im lặng gật đầu.

Phương Chiêu Khiết lại nói: “Chúng tôi vốn đã bị phát hiện, đành phải mạo xưng người của Khánh Vương phủ mà đến. Nơi này không thể ở lâu, tránh cho quan phủ sinh nghi, bọn tôi xin cáo từ ngay.”

“Phương huynh, vết thương của huynh...” Tiểu Trường Đình lo lắng hỏi.

“Không sao đâu, ta vẫn còn chịu được.” Phương Chiêu Khiết ngắt lấy lời chàng, thần sắc ngưng trọng “Vừa rồi ta thấy có một vài người khả nghi ngoài võ quán, phải chăng vương phủ đã nghi ngờ võ quán? Huynh nhất định phải thật cẩn thận, tin tình báo này ngàn vạn lần không được mất đi! Ta thấy, bọn ta đã mạo xưng người của Khánh Vương phủ bức huynh áp tiêu, sao không...”

“A, có rồi!” Tiểu Trường Đình vội vàng nói: “Chẳng bao lâu nữa Khánh vương sẽ phái người nhờ ta áp tiêu, hay là bỏ thư này vào trong chiếc hộp mà thân vương giao phó, hy vọng là có thể qua được tai mắt của quan phủ.”

“Vây cũng được, nhưng nhất định phải thật cẩn thận.”

Tiểu Trường Đình cầm lấy phong thư nhét vào trong ngực, thăm dò hỏi: “Máu trên này là của ai vậy?”

Vành mắt Phương Chiêu Khiết đỏ hoe, bước nhanh ra khỏi nội đường mà chẳng đáp lấy một lời.

Tiểu Trường Đình vọt theo sát bên, run run hỏi: “Nàng sao rồi?”

Hai hội viên của Thiên Địa Hội đứng ngoài cửa chặn lấy Tiểu Trường Đình lại, nói thật khê: “Lưu đàn chủ đã qua đời vào tối qua.”

Tiểu Trường Đình nghe tin đầu óc quay cuồng, muốn nổ tung ra. Mặt chàng trắng bệch, cố gắng dần lấy nỗi đau, tiễn ba người ra cửa.

Bên ngoài cửa, Tiểu Chi, Phương Cảnh Thu và Tổng Chánh Khanh ba người vừa làm xong chuyện trở lại quán, hai bên đụng đầu nhau. Phương Chiêu Khiết cúi đầu lách qua, ngay tức khắc cả ba người đều nhận ra là Phương Chiêu Khiết.

Tiểu Trường Đình đưa tận ra ngoài cửa lớn, chấp tay nói: “Xin gửi lời chúc cho Khánh vương gia mạnh khỏe.”

“Việc của Khánh vương gia người phải cố làm cho tốt đó!” Phương Chiêu Khiết chẳng quay đầu lại, dẫn theo hai tùy tùng cất bước rời khỏi.

Ba người bọn Tiểu Chi cùng lúc đều suy nghĩ: “Phương Chiêu Khiết sao lại biến thành người của Khánh Vương phủ?”

Vào một đêm giữa thu, sao mọc thưa, vài đám mây trôi ngang như muốn nâng cả ánh trăng non. Dưới ánh trăng mờ mờ, cổng nam Quan Đế miếu ở Trường Sa trông giống như một con cự thú đang cúi đầu. Đây là một ngôi miếu mà từ nhiều năm nay chẳng có hương hỏa, tường ngói đổ nát, cỏ dại mọc thành bụi, cột ngã xiêu vẹo, mạng nhện giăng tứ phía. Ánh trăng theo lỗ hổng vào đỉnh đại điện, rọi vào chân, tay còn sót lại và khuôn mặt của Quan Đế gia, khiến cho toàn bộ ngôi miếu trở nên vô cùng âm u và đáng sợ. Bốn phía bên miếu yên ắng lạ thường, chỉ có tiếng trống canh từ xa văng vẳng đưa tới. Đã sắp tới canh ba. Phía ngoài miếu đột nhiên vang lên ba tiếng kích chường “bốp! bốp! bốp!” . Ba tiếng kích chường này tuy rất nhẹ nhưng trong đêm tối tĩnh mịch thì có thể nghe rõ mồn một. Kế đó, bên trong miếu cũng vang lên ba tiếng kích chường.

Một đạo nhân ảnh bay “vèo” lên bờ tường. Người vừa đến đạp nhẹ chân lên tường, thân hình nhẹ nhàng rơi vào trong miếu. Người đó mặc đồ dạ hành, lưng đeo cương đao, khăn che kín từ mặt xuống tận cổ, chỉ lộ hai mắt nhìn chăm chăm vào tượng của Quan Đế. Lúc này, từ phía sau tượng Quan Đế nhảy ra một hán

tử. Chỉ thấy gã nhảy xuống đất, chấp hai tay hướng về người che mặt: “Tiểu quán chủ, có mang hàng đến không?”

Tiểu Trường Đình đảo mắt, nhìn vào người mới đến, nghiêm nghị hỏi: “Người là ai? Tại sao không thấy Bát gia?”

Nghe chàng nói, hai đạo nhân ảnh ứng tiếng trả lời, bạch quang trong tay phát ra, hai thanh cương đao khua nửa vòng rồi đứng hai bên tả hữu của chàng.

Hán tử nọ bình tĩnh nói: “Hôm nay Bát gia có chuyển mua bán khác nên sai ta đến đây nhận hàng. Kính, đây là danh sách hàng.” Nói xong, gã móc từ trong ngực ra một vật đưa cho Tiểu Trường Đình.

Năm ngón tay Tiểu Trường Đình nhẹ nhàng cầm lấy vật đó, cẩn thận xem qua, đích xác là tín vật đã giao ước với Dư bát gia, vì vậy liền móc một chiếc hộp nhỏ từ trong ngực ra. Hán tử nọ bước lên trước một bước để lấy hộp. Đúng lúc này Tiểu Trường Đình đột ngột ngẩng đầu lên, phát hiện cành khô của cây chương già bên cạnh bức tường phát ra tiếng động lạ, một bóng nhân ảnh thấp thoáng trong cành lá. Chàng quát lên: “Có trộm!”, tay cầm chiếc hộp lập tức giơ cao lên ngực. Kẻ nhận hàng nọ liền vội vàng giơ tay đoạt lấy. Tả thủ Tiểu Trường Đình ra chiêu “Thiết kị xuất kích” với khí thế vô cùng mạnh mẽ, đánh kẻ nọ văng xa, té ngã xuống đất có chừng hơn trượng, máu miệng tuôn trào. Hai người đứng bên tả và hữu định lên tiếng hỏi có chuyện gì, đột nhiên nghe tiếng vèo vèo bay đến, Tiểu Trường Đình la lên “Không ổn!”, hai tay vung lên, chỉ nghe “bình! bình!”, hai người đó ngã xuống, vừa kịp tránh ám khí bay sát bên trán. Dưới ánh trăng, hai người nằm dưới đất thấy vài đạo kim quang xẹt qua, lòng cả kinh: “Đó chẳng phải là Mai Hoa kim châm sao? Nguy hiểm thật! Nếu không có Tiểu quán chủ đánh ngã xuống thì chắc chắn đã trúng phải ám toán!”

Tiểu Trường Đình định thần nhìn kỹ, thấy ngoài miếu bóng người lay động thì biết đã trúng mai phục. Chàng vội quát: “Rút!”, rồi sử chiêu “Bạch hạc trùng thiên” nhún người vọt về bờ tường để chạy. Nào ngờ phía sau cây chương vang lên sột soạt, ngay lập tức một đạo kim châm bắn vào vai chàng. Đang lơ lửng giữa không trung, chàng vội vàng chùn người xuống, nghiêng mình sát đất, kim châm bay sát bờ vai. Nhưng thân thủ của chàng dù có nhanh như thế nào đi nữa vẫn không tránh được đạo kim châm thứ hai, chàng phát giác vai phải đột nhiên đau lên dữ dội, vốn dĩ đã bị kim châm đâm trúng.

“Ha ha...” Tiếng cười gằn phát ra từ bóng cây. Liền ngay đó, một đạo nhân ảnh hạ người xuống đất, định đánh về Tiểu Trường Đình đang bị thương.

Hai thanh y hán tử vội vàng nhảy lên, song đao ra chiêu “Sát thần lan đao” chặn người mới đến.

Người vừa đến có thân hình cao, gầy, có hơn bốn mươi, khuôn mặt dài thòn, trắng bệch, trên có một vết sẹo ghê rợn kéo từ mi tâm bên tả xuống tận miệng, mũi ưng, miệng vuông, hai mắt sâu hoắm lóe lên tia nhìn âm trầm dữ dội. Tiểu Trường Đình vừa nhìn thấy người này thì hết sức cả kinh, hẳn chính là La Hán Trùng!

La Hán Trùng sau khi thất thủ tại Vũ Lăng sơn, suýt nữa đã mất cả đầu khi trở về kinh thành, cũng may nhờ có Tổng quản đại nhân van xin hết mực mới giữ được cái mạng của hắn nhưng chức Phó thống lĩnh bị tước đi, xuống làm một tên thị vệ bình thường. Nhớ đến vụ bí họa, hắn biết rằng đã bị Tiểu Trường Đình hí lộng nên ghi hận trong lòng.

Sau khi Thái Bình quân khởi sự, hắn bị triều đình phái đến Trường Sa phủ đến viện trợ cho đề đốc Bảo Khởi Báo để ngầm thăm dò tình hình của Thái Bình quân và Thiên Địa Hội, từ lâu hắn đã hoài nghi Tam Tương vô quán của Tiểu Trường Đình cùng Thiên Địa Hội có quan hệ với nhau. Tối nay hắn nghe được nội ứng mật báo, bèn phụng mệnh của Bảo đề đốc cướp tiêu Tam Tương vô quán tại Quan Đế miếu. Hắn biết rõ Bát Quái Kim Đao và Hưởng Kim Tiêu của Tiểu Trường Đình cực kỳ lợi hại nên chẳng dám ngạnh đấu, núp trên cây để thi hành độc thủ. Lúc này, hắn thấy ám khí đặc thủ nên bèn từ trên cây nhảy xuống.

La Hán Trùng dừng bước, hoành kiếm ngang ngực, cười khà khà:

“Chẳng ngờ đường đường là Tam Tương vô quán quán chủ Tiểu Trường Đình mà lại che mặt, đêm khuya rồi thành làm chuyện mua bán bất chính. Có lẽ chuyện mua bán này vô cùng hệ trọng, tại hạ muốn nhìn thử hàng một chút, có được không?” Nói xong, hắn khẽ nhích trường kiếm và huyết sáo lên. Ngay lập tức, từ trong các góc miếu xuất hiện có hơn chục tên thanh y thị vệ vây lấy ba người bọn Tiểu Trường Đình.

Tiểu Trường Đình từ từ kéo khăn che mặt xuống. Răng chàng nghiêng chặt lại, sắc mặt trầm xuống.

Tay phải cầm đao của chàng định vung lên, nhưng tay chưa vung tới vai thì đã không còn tí lực nào cả, đành phải buông xuống.

Hai huynh đệ Trương Đức và Trương Chí đứng hai bên vội vàng đỡ chàng. La Hán Trùng lại cười lạnh một tràng:

“Tiểu Trường Đình, ngươi còn muốn động thủ sao? Nói cho người biết, Truy Hồn Đoạt Mệnh Kim Châm của La mỗ là độc môn ám khí, nếu còn muốn sống thì giao chiếc hộp ra đây, dập đầu trước La gia mấy cái thì trước mặt đề đốc đại nhân ta sẽ xin cho người khỏi chết.”

“Hừ! Tặc tử xem đao!” Trương Đức gầm lên giận dữ, vọt người lên cao, sử chiêu “Lực phách hoa sơn”, cương đao mang theo hàn phong bổ xuống đầu La Hán Trùng.

Cùng lúc đó, cương đao của người huynh đệ là Trương Chí ra chiêu “Ám độ trần thương” đâm chéch về La Hán Trùng. La Hán Trùng không hổ danh là đại nội cao thủ, đợi song đao gần sát tới mình, quát lớn một tiếng, cổ tay cất lên, chợt nghe một tiếng “keng” vang lên, cương đao Trương Chí rơi xuống đất, hổ khẩu chấn động tuôn cả máu.

Lúc này, bọn thanh y thị vệ nhảy vọt đến sát Tiểu Trường Đình, La Hán Trùng quát: “La Hán Trùng trúng độc châm, không thể trốn chạy, ta lưu hán lại làm nhân chứng, trước tiên hãy thu thập hai thằng cha này đã.”

Bọn thanh y thị vệ quát lớn, chuyển hướng đánh mạnh về Trương Đức và Trương Chí, ngay lập tức đao kiếm giao nhau. Hổ khẩu Trương Chí bị chấn thương, nan dịch quần hồ, trong chốc lát đao pháp đã rối loạn, cương đao bị khóa chặt, bị bọn thị vệ chém thẳng xuống đầu, não nát như tương, té xuống chết liền. Trương Đức thấy huynh đệ đã chết, ruột đau như cắt, tấn công điên cuồng. La Hán Trùng cười khẩy, sử chiêu “Lăng tử hồi đầu” phản công lại, đâm vào ngực phải. Hắn đang muốn kết liễu tính mệnh của Trương Đức, đột nhiên nghe một tiếng quát vang lên, Tiểu Trường Đình bay vọt người lên, cương đao ra chiêu “Phản phách côn lân”, hàn quang lóe mắt đánh thẳng về hắn. La Hán Trùng ngàn lần cũng không ngờ rằng Tiểu Trường Đình trúng độc châm của hắn mà vẫn còn khả năng xuất thủ nên buộc lòng phải thu hồi kiếm. Nguyên là Tiểu Trường Đình thấy huynh đệ Trương Đức không phải là đối thủ của La Hán Trùng, ngầm vận công lực để kiềm chế độc phát tác, nắm sẵn cương đao tùy tình hình mà ứng biến. Chàng biết rõ đây chỉ là phương pháp tạm thời, một khi chất độc vào đến đan điền thì vô phương cứu chữa, nhưng vì không thể để hộp sắt rơi vào tay bọn thị vệ nên ngoài hạ sách này ra chàng cũng chẳng biết phải làm gì nữa. Do Tiểu Trường Đình công kích dữ dội nên La Hán Trùng buộc lòng phải thôi lui liên tục, xảo hợp làm sao hắn lại lùi đến bên cạnh Trương Đức bị thương nằm dưới đất, Trương Đức thừa cơ ôm chặt lấy chân phải của hắn mà cắn riết. La Hán Trùng thét lên đau đớn, Tiểu Trường Đình thừa cơ liền định giơ đao chém hắn, Trương Đức kêu lớn:

“Tiểu quán chủ, hàng rất quan trọng, người mau chạy đi!”

Tiểu Trường Đình nghe Trương Đức đề tỉnh, ngẩn lệ nhìn Trương Đức mình đầy máu tươi, vội thu hồi thế đao, tìm đường bỏ chạy.

La Hán Trùng định cất bước đuổi theo nhưng bị Trương Đức giữ chặt, hắn gầm lên, một mặt đâm loạn xạ lên mình Trương Đức, một mặt hét lớn:

“Chặn Tiểu Trường Đình lại, không được để cho hắn chạy thoát!”

Bọn thanh y thị vệ tận lực truy đuổi, Tiểu Trường Đình đột nhiên quay người lại hô lớn, cương đao nơi tay phải ra chiêu “Huyền diệu hoa sa” đâm chéo xuống, tên thị vệ chạy sát vai bị chém làm hai, tả thủ xuất chiêu “Hàng long phục hổ” đánh vào ngực một tên thị vệ khiến hắn bay vọt ra có hơn trượng, thổ máu chết liền. Bọn thị vệ còn lại thấy Tiểu Trường Đình trúng độc mà vẫn còn hung mãnh như thế nên chẳng dám tùy tiện vọt lên trước. Tiểu Trường Đình vội vàng bế khí, vọt người nhảy ra khỏi bức tường.

Trương Đức bị La Hán Trùng khoét thủng yết hầu, hơi thở thoi thóp, nhưng vẫn còn giữ chặt lấy chân hắn. La Hán Trùng thở lấy thở để, chặt đứt hai tay của Trương Đức mới thoát khỏi được. Hắn giậm chân tức tối nhìn bọn thị vệ, kêu gào khản cổ: “Mau theo ta!”

24. Nhất Đại Anh Hào Mệnh Tang Độc Châm

Thanh ưng tắc tử vũ quán tầm hân

Tiểu Trường Đình nằm trên giường trong Tam Tương võ quán, mặt vàng nhợt, mũi phập phồng, hơi thở yếu ớt.

Tiểu Chi quỳ cạnh giường. Cô thấy mạch đập của phụ thân ngày càng yếu ớt, tính mệnh vô cùng chí nguy, đôi mày nhíu chặt, lo lắng cầm lấy tay chàng.

Trên cái bàn được làm bằng gỗ đào có đặt ba mũi kim châm màu đen được lấy ra từ thân thể của phụ thân. Cô nhìn vào ba mũi độc châm trí mệnh này mà ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa.

Phụ thân nói đêm nay phải đi gặp bằng hữu, bảo rằng lát sau sẽ về, bảo cô không cần phải chờ mà cứ đi ngủ trước. Nào hay qua ba canh giờ sau, phụ thân mang trọng thương trở về, lập tức bất tỉnh nhân sự. Hoảng quá, cô cùng nhị sư huynh Tổng Chánh Khanh lúng ta lúng túng kéo người vào nhà, dùng nam châm để hút lấy độc châm ra, cô còn dùng miệng để hút hết màu bầm ra, rịt Kim Hoàn Tán độc cao bí truyền vào vết thương nhưng chẳng thấy hồi tỉnh. Chẳng biết loại độc châm này được luyện thành từ cái gì nữa? Thêm cái đại sư huynh Phương Cảnh Thu vốn tinh thông độc môn ám khí hiện không có ở nhà, rõ là chờ chết!

“Két”, tiếng đẩy cửa nhẹ vang lên, Tổng Chánh Khanh mang chén thuốc bước vào. Hắn nhìn Tiểu Chi, nhẹ giọng hỏi:

“Sư phụ tỉnh chưa?” Tiểu Chi lắc đầu lau nước mắt.

“Đây là thuốc giải độc, mau cho sư phụ uống đi!” Tổng Chánh Khanh nâng đầu Tiểu Trường Đình lên rồi đổ thuốc vào. Đầu Tiểu Trường Đình đột nhiên nghiêng qua một bên, nước thuốc đổ xuống ngực áo.

“Phụ thân! Tỉnh lại đi!” Tiểu Chi vội vàng lay mình chàng.

Tiểu Trường Đình nhọc nhằn hé mắt, miệng mấp máy, giọng nói đứt quãng:

“Đại... đại sư huynh con đâu? Mau... mau...”

Tên Phương Cảnh Thu chết tiệt này, rốt cuộc hắn đang ở đâu?

“Sư phụ!” Tổng Chánh Khanh quỳ dập xuống đất, nghẹn ngào nói:

“Người có điều chi phân phó, xin cứ giao cho đệ tử!”

Tiểu Trường Đình đưa đôi mắt vô thần nhìn hắn. Lúc này, nghe “rầm” một tiếng, cánh cửa bị bật ra, Phương Cảnh Thu lao đảo chạy vào.

Đầu gối gã quy xuống trước giường, nước mắt tuôn trào:

“Sư phụ, đệ tử về trễ một bước rồi!”

Đột nhiên, Tiểu Trường Đình mở to mắt, nhìn nữ nhi và hai tên đồ đệ trước mặt, chàng dùng hết chút sức tàn còn lại, tay run rẩy lấy ra chiếc hộp sắt, khó nhọc nói:

“Ngày mai... các con đến Tương Xuân lâu giao... giao hàng, liên hệ bằng ám hiệu, chén... úp ngược lại... đưa để ở trên. Nếu không có ai liên hệ... trong vòng năm ngày... đưa linh quan xuống thuyền, treo cờ tang tất... tất sẽ có người tiếp ứng. Đây... đây là giấy tờ mua bán lớn, trong vòng mười... mười ngày, phải hoàn thành... thành cho bằng được. Chiếc hộp sắt này... trừ... trừ chủ nhân của nó, các con không được... được nhìn...”

Tiểu Trường Đình cố gắng dặn dò, âm thanh đã yếu dần, không còn nghe rõ nữa. Nói xong nắm ngón tay rũ xuống, đầu méo qua một bên, rồi đột ngột qua đời.

“Phụ thân!” Tiểu Chi gục xuống mình phụ thân, khóc lóc thảm thương. Thất khiếu Tiểu Trường Đình rỉ máu tươi, mắt trợn trừng như còn điều gì đó muốn nói với Tiểu Chi.

Tiểu Chi khóc chết đi sống dậy. Phương Cảnh Thu thấy sư muội bị thương như vậy, cố đè nén nỗi đau trong lòng, an ủi cô:

“Sư muội, sư phụ đã mất, không thể sống lại, chúng ta phải mau sắp xếp hậu sự.”

“Đúng vậy!” Tống Chánh Khanh buồn bã nói: “Chúng ta phải mau hoàn thành di mệnh của sư phụ, lão nhân gia người vì chiếc hộp này mà thọ tử, nếu chúng ta không thay người giao được thì thật có lỗi với người. Ta thấy, đại sư huynh nên ở lại để lo liệu hậu sự, chăm sóc sư muội, ngày mai để ta đi giao hàng cho, thế nào?”

Phương Cảnh Thu ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi:

“Người biết người nhận hàng?”

Tống Chánh Khanh: “Không biết! Nhưng sư phụ đã nói lại ám hiệu liên lạc, nếu hành động thận trọng thì chắc sẽ được mà!”

Phương Cảnh Thu nói: “Hàng để ta thay sư phụ giao. Lúc còn sống, sư phụ dặn dò ta, một khi việc giao hàng của người có xảy ra điều chi bất trắc, ta nhất định phải thay người giao hàng. Ngày mai để ta lên Di Xuân lâu...”

Phương Cảnh Thu còn chưa dứt lời, Tống Chánh Khanh đã chen vào: “Hừ, tối nay kêu huynh đi tiếp ứng sư phụ, huynh đi đến nơi nào vậy?” Tiểu Chi giật mình, nghi hoặc nhìn Phương Cảnh Thu, giống như muốn từ nét mặt của sư huynh mình dò xét xem có bí mật gì hay không.

“Tối nay sau khi sư phụ cùng Trương Đức và Trương Chí đi rồi, ta y lời sư phụ đến ngoài cổng nam tiếp ứng, vừa mới xuất thành thì gặp một nhóm người che mặt cản đường. Ta ra sức chiến đấu, đã thương được hai tên. Nhưng do bọn chúng đông người, vây chặt lấy ta mãi, đợi đến lúc ta thoát được đến Quan Đế miếu thì chẳng thấy sư phụ và người nhận hàng đâu cả.”

Tống Chánh Khanh cười lạnh:

“Người bịa chuyện hay đó, chỉ sợ người đi đến nơi nào khác đó chứ!”

“Người nói ta đi đến nơi nào hả?” Phương Cảnh Thu giận dữ hỏi. “Người tự hỏi mình đi! Nếu không làm sao sư phụ bị người ám toán?”

“Người!” Phương Cảnh Thu sôi máu, đột nhiên xuất chiêu đánh vào mặt Tống Chánh Khanh. Tống Chánh Khanh vội lách mình, tay duỗi thẳng ra. Hai người định giao thủ, Tiểu Chi nước mắt tuôn trào, giận dữ nói:

“Phụ thân vừa mới qua đời, người còn chưa lạnh mà hai huynh đã đấu đá với nhau, nhắm chịu nổi không! Mau nghe lời muội mà dừng tay để chuẩn bị hậu sự cho phụ thân, lẽ nào lại để nữ nhi như muội lo toan chuyện đó, coi có được không?” Nói xong, cô vén rèm bước ra, trở về phòng chuẩn bị đồ khâm liệm.

Sư huynh đệ bọn họ oán hận nhìn nhau, mỗi người mạnh ai nấy sai tráng đinh lo chuẩn bị quan tài, chuẩn bị tang sự.

Đợi bọn họ đi hết, Tiểu Chi một mặt kiểm lại quần áo của Tiểu Trường Đình, một mặt lại nhớ đến chuyện cự cãi của hai vị sư huynh khi nãy. Hai người bọn họ bằng mặt nhưng chẳng bằng lòng. Tống Chánh Khanh tuần tú thông minh, bản thân sớm đã có tình ý và mong muốn kết duyên tần tẫn với mình, tương lai có thể kế thừa sự nghiệp của võ quán; còn Phương Cảnh Thu là người ngay thẳng thật thà, được phụ thân rất mực yêu thương và truyền cho độc môn ám khí Hưởng Kim Tiêu. Cũng vì chuyện này mà Tống Chánh Khanh căm ghét trong lòng. Trước đây khi phụ thân còn sống, bọn họ không dám to gan tranh chấp, về sau này không còn ai quản chế, chỉ sợ bọn họ trở mặt thành thù. Như vậy, công sức gian khổ mà phụ thân bỏ ra cho việc sáng lập Tam Tương võ quán kể như bỏ sông bỏ biển rồi!

Hơn nữa trước mắt phải hoàn thành di mệnh của phụ thân, mang hộp sắt giao cho chủ nhân. Phụ thân vì bảo vệ chiếc hộp này mà thọ tử thì có thể thấy nó quý báu cỡ nào, nhất định là... Nếu như có điều chi sơ suất thì ắt hẳn đã lọt vào tay tặc nhân, chẳng lẽ hồn của phụ thân linh thiêng chẳng? Phụ thân trúng độc thủ tại Quan Đế miếu, tặc nhân có ý định đoạt lấy chiếc hộp nhưng không đắc thủ nên chắc chắn không thể buông xuôi mà tìm đến nơi này. Hiện phụ thân đã mất, hai vị sư huynh bất hòa, thế lực của võ quán đã giảm đi hơn nữa, trách nhiệm trên mình sao quá nặng nề.

Nghĩ đến đây, Tiểu Chi sờ vào chiếc hộp đeo bên hông. Cô quyết tâm vì phụ thân mà bảo vệ chiếc hộp này đến hơi thở cuối cùng, không để nó rơi vào tay tặc nhân.

Lúc này, cô dường như nghe có tiếng động khe khẽ bên ngoài cửa sổ, giống như tiếng hô hấp nặng nề của nam nhân. Cô cảnh giác lấy Bích Tiêu Kiếm từ đầu giường ra, nhón chân bước đến nội đình để xem có chuyện gì.

“Vào...” Một bóng người từ trên xà nhà phóng xuống. Tiểu Chi giật mình, tay cầm lấy chuôi kiếm, nhìn kỹ người mới đến.

Người nọ có hơn bốn mươi tuổi, cao, gầy trơ cả xương, trên mặt có một vết sẹo đáng sợ, lông mày thô và ngắn, mắt ửng sâu hoắc, hàng râu dê cháy xém. Lúc này, người nọ đảo mắt nhìn vào ngực của cô, miệng phát ra một tràng cười dâm ô. Tiểu Chi nghe mà thấy lạnh cả mình, tay tuốt kiếm ra.

“Người nào có gan dám lên vào Tam Tương vô quán đêm khuya?”

Người nọ cười lạnh:

“Ha ha, cô nương không nhận ra à?” Nói xong, hắn bèn vén ngoại y lên, lộ ra chiếc áo màu đen bó sát người, trên có thêu một con ngột ửng màu trắng.

“Thanh Ưng Bang!” Tiểu Chi nghĩ thoáng qua trong đầu: “Tên Tổng Phúc này vẫn còn chưa chết?”

Tiểu Chi đang ngạc nhiên, người nọ cất giọng cười quái đản:

“Tại hạ là Đại long đầu của Thanh Ưng Bang, người giang hồ gọi là Truy Hồn Thủ Tổng Phúc. Lẽ nào cô nương đã quên rằng ba năm trước đây Tiểu Trường Đình đã bức ta nhảy xuống núi hay sao? Ông trời có mắt, Tổng mỗ gặp nạn không chết, hôm nay đặc biệt đến đây để đòi lại món nợ đó. Thật chẳng ngờ hôm nay Tiểu Trường Đình lại táng mệnh, thường có câu nợ cha con trả, cô nương mau trả nợ cho ta. Tổng mỗ chẳng muốn chi khác ngoài cái hộp sắt. Cô mau giao nó cho ta để trả lại cả vốn lẫn lời.”

Tiểu Chi nghe xong biến sắc, biết Tổng Phúc đã rình rập ở đây từ lâu nên biết được phụ thân giao lại chiếc hộp, đợi hai vị sư huynh đi rồi hắn mới đến chặn đường, dụng ý thật hiểm độc. Tay cô nắm chặt kiếm, bước qua hai bước, chiếm vị trí thuận lợi, mắt nhìn Tổng Phúc chăm chăm, chờ dịp xuất thủ. Tổng Phúc thấy Tiểu Chi chẳng lộ vẻ sợ hãi, lập tức nổi lên sát cơ, kiếm trong tay ra chiêu “Bạt thảo tâm xà” đâm vào ngực Tiểu Chi. Tiểu Chi vừa thẹn vừa giận, chửi lên “cẩu tặc tử” rồi đón đỡ thế kiếm.

Tổng Phúc kiếm pháp quỷ dị, hai kiếm vừa mới chạm nhau, mũi kiếm của hắn chợt biến đổi, ra chiêu “Độc xà xuất động”, kiếm đâm vào lưng Tiểu Chi. Tiểu Chi cả kinh, cổ tay lật lại, dùng “Thiết tỏa hoành giang” để bảo vệ lấy lưng.

“Keng!” Kiếm thế của Tổng Phúc cực mạnh.

Cổ tay Tiểu Chi bị chấn động, không gượng được phải thối lui vài bước. Tên tặc tử được thế đâu chịu tha, ra chiêu “Dong y hạ được” đâm xuống bụng Tiểu Chi. Tiểu Chi nghiêng người, hóp bụng lại, dùng chiêu “Kim luân kiếp độ”, bảo kiếm hạ xuống đón đỡ, tuy miễn cưỡng tránh được thế kiếm nhưng bảo kiếm suýt nữa đã rời khỏi tay. Tổng Phúc đánh ra ba chiêu với thủ pháp liên tục thay đổi và cực mạnh thật ra ngoài suy nghĩ của Tiểu Chi.

Thảo nào ngày thường phụ thân nhiều lần khuyên bảo cô không nên nóng nảy mà cần biết rằng võ lâm cao thủ như mây, sơn ngoại hữu sơn, thiên ngoại hữu thiên. Tổng Phúc chỉ ba năm không gặp mà võ công đã tiến bộ thần tốc.

Tổng Phúc thấy Tiểu Chi liên tiếp đỡ vài chiêu của hắn thì mồ hôi đã chảy ròng ròng, thở lấy thở để, không còn khả năng hoàn thủ nên càng đắc ý hơn. Hắn đang định sử tuyệt chiêu để đả thương cô và đoạt lấy chiếc hộp thì đột nhiên bên ngoài có tiếng người quát to: “Tặc tử thật to gan, dám đến vô quán giở trò với sư muội ta, xem kiếm đây!” Người đến là Tổng Chánh Khanh, kiếm trong tay xoay tít đâm thẳng về Tổng Phúc. Tổng Phúc cả kinh, vội vàng dừng bước, trường kiếm trong tay ra chiêu “Thải hồng quán nhật” đón đỡ thế kiếm. Đột nhiên, giữa luồng kiếm quang chợt xuất hiện một tia sáng, Hưởng Kim Tiêu mang theo tiếng gió vù vù nhắm thẳng vào đầu Tổng Phúc. Tổng Phúc vừa nghe thấy thì mồ hôi lạnh tuôn dài: Hưởng Kim Tiêu!

Hưởng Kim Tiêu là một loại tiêu cực độc, nghe nói loại tiêu này dùng ba loại độc của thanh trúc xà, ngân hoàn xà, ngũ bộ xà tạo thành, vì vậy giang hồ xưng tụng là “Tam độc tiêu”. Tam độc tiêu là tuyệt kỹ của

Tam Tương võ quán, chuyên dùng để đối phó với kẻ thù bất cộng đái thiên. Tiểu Trường Đình là một hán tử đỉnh thiên lập địa, sau khi được truyền lại Tam độc tiêu, bèn gắn vào đuôi tiêu một cây sáo bằng trúc nhỏ. Cứ mỗi khi kim tiêu được bắn ra thì kèm theo tiếng sáo, vì vậy giang hồ xưng tụng là “Hưởng Kim Tiêu”. Loại tiêu này rất khó mang theo bên mình, phát hiện Tiểu Trường Đình đã chết nên Tống Phúc tỏ vẻ khinh thường, nhưng đúng lúc này hắn lại nghe âm vang của Hưởng Kim Tiêu thì làm sao mà không sợ? Hắn vội vàng ngã người xuống, “vù!” Nguy hiểm thật! Một trận hàn phong bay sát mũi hắn, chỉ nghe “phụp” vang lên, kim tiêu đã cắm vào cây bạch lan nơi đình viện. Lúc này Tống Chánh Khanh thừa cơ đâm kiếm vào vai trái của Tống Phúc. Tống Phúc tay trái ôm lấy vết thương, tay phải cử kiếm hoàn chiêu. Đợi Tống Chánh Khanh né tránh, hắn nhún người vọt lên bờ tường, cười lạnh nói: “Tiểu cô nương, chúng ta có dịp sẽ gặp lại sau!” Nói xong, hắn vọt người biến đi trong bóng đêm mù mịt.

Người vừa mới bắn ra Hưởng Kim Tiêu không ai khác hơn, chính là Phương Cảnh Thu. Gã vừa từ ngoài cửa võ quán tiến vào. Tiểu Chi mặt tái mét, chất vấn gã:

“Tại sao huynh lại phóng Hưởng Kim Tiêu ra? Lúc phụ thân truyền thụ kim tiêu cho huynh, người đã dặn như thế nào?”

Phương Cảnh Thu mặt đỏ ửng lên, gượng gượng nói:

“Sư muội, ta... ta lo lắng...”

Tiểu Chi nhăn mày, đau đớn nói:

“Huynh lo lắng cái gì? Phụ thân lúc luyện xong kim tiêu, người không bao giờ sử dụng trừ trường hợp vạn bất đắc dĩ, đến tay huynh thì huynh lại lạm dụng như vậy, xem...”

Tiểu Chi nói liền một hơi khiến Phương Cảnh Thu gục đầu hổ thẹn. Đúng lúc này, Tống Chánh Khanh nói: “Sư muội, tên tặc tử Tống Phúc đã dòm ngó đến chiếc hộp này, chúng ta cần nhanh chóng xử trí để khỏi xảy ra bất trắc.”

Phương Cảnh Thu định nói, Tiểu Chi đã phẩy tay, quyết đoán nói: “Chúng ta mau sai tráng đinh khâm liệm thi thể phụ thân thật nhanh, tạm thời không để tang. Đợi trời sáng, hai huynh cùng muội đến Tương Xuân lâu.”

“Tương Xuân lâu?”

“Đúng! Đến Tương Xuân lâu để giao hàng.”

25. Tương Xuân Lâu Tam Phương Tiếp “bảo”

Bảo khởi báo tâm nghi thiết hạp

Tương Xuân lâu là đại tửu lâu lớn nhất tại Trường Sa phủ, tọa lạc tại cửa Bắc phồn hoa náo nhiệt. Lan can màu đỏ, trên có khắc rồng vẽ phượng. Trên cổng chính có treo biển chữ vàng Tương Xuân Lâu được viết thật lớn, hai bên có treo câu đối: “Tiền môn chích đạo đao trì hảo, xuất các phương tri tứ hải xuân”. Lúc này tuy mới sáng sớm nhưng tửu lâu đã đông đúc người, vô cùng nhiệt náo.

Tiểu Chi, Tống Chánh Khanh và Phương Cảnh Thu đi tới trước cửa, nhìn lướt qua thì thấy đã đầy ắp người ngồi, ở quầy hàng có một vài người đang ngồi uống rượu. Tửu bảo thấy bọn họ bước vào, vội vàng bước ra, tươi cười nghênh tiếp:

“Mời ba vị lên lầu.” Gã khom người mời rồi lớn giọng hô:

“Một bàn thật lịch sự cho ba người nha!”

Ba người bước lên lầu. Khách trên lầu không nhiều như ở dưới, bọn họ tìm một cái bàn gần cầu thang ngồi xuống, kêu đồ nhắm và rượu ra, một mặt uống rượu, một mặt quan sát khách trên lầu. Ở bàn phía đông, có một vài người ăn mặc kiêu ngạo đang chơi trò đoán số uống rượu. Bàn phía tây bên cạnh có hai vị khách thương đang ăn uống ngon lành, khua chân múa tay bàn về chuyện làm ăn.

Ngồi bên cạnh cửa sổ là một vị thiếu niên ngũ quan đoan chánh đang tự mình châm rượu uống. Một người khách khác cũng ăn bận kiêu ngạo như uống hơi quá chén, gục trên bàn mà tay vẫn còn ôm lấy bầu rượu. Tiểu Chi ra hiệu cho Tổng Chánh Khanh và Phương Cảnh Thu, sau đó làm như vô ý lấy chung rượu trước mặt để chống xuống bàn, đôi đũa gác lên trên. Chỉ thấy thiếu niên đó liếc mắt nhìn về bên này, tiện dịp úp ngược chung rượu xuống, đũa đặt lên trên, bầu rượu đặt trên bàn đối diện với cặp đũa.

Tiểu Chi rung động trong lòng, đang định đứng dậy thì ngay lúc đó Phương Cảnh Thu nắm lấy tay cô khẽ giật một cái, khuyên cô nên cố gắng bình tĩnh. Tiểu Chi nhìn về phía đông thì giật cả mình, người nông phu ngủ gà ngủ gật đã ngồi ngay ngắn trở lại, chung rượu trên bàn cũng để chống ngược lại, đũa gác ở bên trên, vôi rượu đối diện với đầu đũa.

Tiểu Chi còn đang nghi hoặc thì chợt nghe “bình, bình, bình”, một đại hán đang bước lên lầu. Chỉ thấy mắt hán quét qua lầu, rồi tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó tay cầm chung rượu lật ngược lại, đũa đặt lên đó, cúi đầu bước về phía Tiểu Chi, chấp tay nói: “Thứ lỗi cho tại hạ đến trễ!”

Trên lầu đột nhiên xuất hiện cùng lúc ba người nhận hàng, ám hiệu đều đúng khiến cho Tiểu Chi hết sức giật mình. Phụ thân chưa từng nói cho cô biết về thân phận cũng như hình dáng của người nhận hàng, trong ba người này, ai là thật, ai là giả?

Lúc này, người nông phu ở phía đông bỗng đứng dậy, lạnh lùng liếc về đại hán nọ, hai tay nắm chặt lại, hướng về Tiểu Chi thì lễ, nói:

“Tiểu cô nương! Tại hạ Vu Lô phụng mệnh Khánh Thân vương gia đến đây nhận hàng. Đường xá xa xôi, thật cực nhọc cho Tiểu cô nương, cũng xin chuyển lời thỉnh Tiểu quán chủ đại an.”

“Bùm!” Đại hán tay vỗ mặt bàn, chén bát trên bàn bắn tung lên cao có hơn thước, mặt bàn bằng gỗ đàn hương cũng bị chẻ nát ra: “Nói bậy! Long Kỳ ta mới thật là cao thủ do Khánh Thân vương gia phái đến nhận hàng. Tiểu cô nương mau giao hàng cho ta, vương gia sẽ có trọng thưởng!”

Tiểu Chi ngẫm sờ vào chiếc hộp giắt nơi hông, nghi hoặc nhìn hai kẻ tự xưng là người nhận hàng của Khánh Thân vương.

Lúc này, Vu Lô cùng Long Kỳ giận dữ nhìn nhau. Phương Cảnh Thu bên cạnh Tiểu Chi khẩn trương giám thị từng cử động của bọn họ. Tổng Chánh Khanh liếc mắt nhìn về thiếu niên công tử ở bàn phía tây thì thấy người này nét mặt rất hiền hòa. Người này ngồi ngay ngắn cạnh bàn, ăn uống bình thường, việc trước mắt như không can hệ gì đến mình.

Vu Lô nhìn Long Kỳ với vẻ khinh thường, hỏi:

“Long gia tự xưng là người do vương gia phái đến, vậy xin hỏi vương phủ ở đâu? Trong phủ có những cảnh vật gì?”

“Hừ, vương phủ à? Ở con đường phía nam Khai Phong của Hà Nam chứ đâu. Đường vào phủ lót bằng đá xanh, hai bên có trồng hoa mai, ngô đồng và cây bách, một trăm lẻ tám bậc thềm, tám con thạch sư ngồi trước thềm, Bồng Lai Các được làm bằng ngọc lưu ly, chính giữa có một con kỳ lân nằm gác...”

Vu Lô hỏi: “Vương gia thích cái gì? Yêu cái gì? Hận cái gì? Bực chuyện gì?”

Long Kỳ trừng mắt: “Cái đó...”

“Ngay cả hỉ nộ của vương gia cũng không biết mà dám tự xưng là tâm phúc đến nhận hàng, cút đi! Tiểu cô nương, thỉnh cô nương giao hàng cho Vu Lô ta để về phục mệnh với vương gia.”

“Láo toét!” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên. Mọi người nhất tề quay đầu lại, chỉ thấy người thiếu niên đứng dậy, nhướn mắt cười nói:

“Vu quán gia, người là người do vương gia phái đến, vậy có biết đến nhận hàng gì không? Bên trong có chứa cái gì?”

“Hàng cần nhận chính là một chiếc hộp sắt, bên trong thì... cái đó... lẽ nào người biết?”

Thiếu niên cười cười: “Ta làm sao mà không biết, trong chiếc hộp sắt là một cặp Song Long Dạ Minh Châu.”

Chàng vừa dứt lời, Long Kỳ cho rằng nên tranh thủ đoạt hộp sắt trước nên sớm vọt người lên, hét lên một tiếng, năm ngón tay nhắm thẳng vào Tiểu Chi.

Tổng Chánh Khanh, Phương Cảnh Thu định xuất thủ thì thiếu niên nọ cầm chén rượu lên, dùng nội lực truyền vào rượu biến nó thành một đạo ngân châm bay nhanh như chớp về mắt trái của Long Kỳ. Long Kỳ kêu lên một tiếng, người té xuống nền, ôm lấy mắt kêu lên đau đớn. Hắn vén áo lên chùi máu mắt, bên trong lộ ra một con ngọt ửng màu trắng!

Vu Lô thấy thiếu niên xuất thủ bất phàm, lòng vô cùng kinh sợ, thừa lúc thiếu niên chẳng đề phòng, lấy “Đồng đan tử” ra, đột nhiên ném thẳng vào yết hầu của chàng.

“Vù” đạo kim quang bay thẳng về thiếu niên, chàng ta chẳng thềm né tránh, chiếc đĩa trong tay phải vung lên, nghe “keng” một tiếng đã bay trúng đầu của đan tử khiến kinh lực của nó giảm đi và rơi xuống. Động tác của thiếu niên vô cùng nhanh nhẹn, đan tử vừa mới rút được chút xúu thì chàng đã bắt gọn nó bỏ vào ống tay áo, nhìn Vu Lô cười cười. Vu Lô giậm chân hét lớn, chụp lấy cái bàn ném về thiếu niên. Ngay lập tức, Tương Xuân lủi lủi hỗn loạn, khách nhân bỏ chạy tán loạn...

“Đừng đánh, đừng đánh! Có gì từ từ nói...” Chủ quán vừa kêu vừa chạy lên lầu.

Tiểu Chi nháy mắt ra hiệu cho Tổng, Phương hai người, nói: “Đi!” Ba người chen vào đám đông rời khỏi Tương Xuân lầu.

Vu Lô thấy bọn họ chạy đi, bỏ mặc thiếu niên, vọt xuống lầu, vô ý đụng phải một tên khất cái đang ngồi trước cửa quán nên lão đảo người. Tên khất cái ôm lấy tay, lăn lộn dưới đất, gào lên đau đớn. Vu Lô ngã thẳng cẳng xuống đất, không sao đứng dậy nổi.

oOo

Tại một lò gạch bỏ hoang nằm gần phía nam Văn miếu, đèn chiếu chập chờn, lờ mờ thấy bảy, tám tên hung thần ác sát vận áo đen, trước ngực áo có thêu hình một con ngọt ửng màu trắng.

Nơi đây là sào huyệt của Thanh Ứng Bang. Con mắt xanh lè hung tợn của Tổng Phúc nhìn vào Long Kỳ hỏi:

“Tên thiếu niên đó từ đâu đến?”

Long Kỳ che lấy con mắt trái bị thương, run sợ đáp lời:

“Bang chủ, tôi... tôi chưa kịp thấy gì thì đã bị hắn đả thương.”

“Vô dụng!” Tổng Phúc từ từ liếc mắt qua bọn kia, lạnh lùng hỏi:

“Bọn người có tên nào thấy gì không?”

Bọn hắc y tên nào cũng câm như hến.

“Toàn là một lũ vô dụng!” Tổng Phúc giận dữ chửi, hai mắt trợn trừng, năm ngón tay trái xĩa vào vách tường, mấy cục gạch rắn chắc này bị thủng mấy lỗ, đá vụn tuôn rào rào. “Hừ! Bắn vào bọn vô tích sự như các người thì làm sao có thể khôi phục được uy danh của Thanh Ứng Bang trước đây?”

“Bang chủ” Long Kỳ lấy hết can đảm, nịnh đầm Tổng Phúc: “Nghe tên tiểu tử đó nói rằng trong chiếc hộp có chứa một cặp ”Song long dạ minh châu“, đây chính là vật báu vô giá đó ạ!”

“Long cửu đệ!” Một tên hắc y khác mở miệng “Đừng có chớ mồm vào nữa. Nếu đó là ”Song long dạ minh châu“ thì người ta lại cho người biết à?”

“Ha ha ha!” Tổng Phúc lộ vẻ cười nham hiểm, đắc ý nói: “Việc này ta đã sớm biết rõ, Khánh vương gia rất mê châu báu và đồ cổ, lòng tham không đáy, tại Hải Nam, hắn đã giết hơn ba mươi người nhà họ Phan để cướp lấy một cặp ”Song long dạ minh châu“. Với món đồ có giá trị lớn như vậy, trên đường cần phải có cao thủ võ lâm hộ tống đến Khai Phong, trong đó Tiểu Trường Đình chính là cao thủ số một. Chẳng ngờ Tiểu Trường Đình vì nhận lấy chiếc hộp mà phải mang tai họa, bị độc châm ám toán mà táng mạng, bây giờ cặp ”Song long dạ minh châu“ vẫn còn nằm trong tay của Tiểu Chi. Chư vị huynh đệ, cặp ”Song long dạ minh châu“ này là vật báu quý hiếm, nếu như chúng ta chiếm được, huynh đệ chúng ta sẽ có vô số vàng bạc tiền

tài, tận hưởng vinh hoa phú quý. Đề đốc Bảo Khởi Báo và thị vệ La Hán Trùng cũng gấp ghé cặp dạ mình châu đó, Tiểu Trường Đình chắc hẳn là chết dưới tay chúng. Hiện tại lại xuất hiện thêm một tên cao thủ trẻ tuổi không rõ danh tánh, chúng ta phải hạ thủ càng sớm càng tốt.”

Lúc này, một giọng cười vọng lại từ phía ngoài. Tổng Phúc nhảy bật dậy, thổi tắt đèn. Bọn hắc y vội vàng thủ đao nơi tay, dựa lưng vào tường. Chỉ trong chốc lát, lại vang lên hai chưởng khe khẽ và một giọng cười nho nhỏ, một đạo nhân ảnh bay xẹt đến lò gạch. “Bang chủ” tên mới đến kẻ sát tại Tổng Phúc “Tam Tương võ quán Phương Cảnh Thu ước hẹn với đại ca gặp nhau dưới chân cầu Đông Doanh, võ tay ba cái ra hiệu.”

“Phương Cảnh Thu? Hắn đến đây làm gì?” Tổng Phúc thầm nghĩ “Chà! Chẳng lẽ tiểu tử này muốn cùng bọn ta liên thủ, đoạt lấy bảo châu từ tay Tiểu Chi?”

oOo

Đề đốc phủ ở trong thành được canh phòng cẩn mật, đề đốc Bảo Khởi Báo nằm vẹo người hút thuốc trên giường, hai tay hắn cầm tẩu thuốc, rít lấy một hơi thật dài, một lúc sau một làn khói mờ mờ chui ra từ lỗ mũi của hắn. Thân người hắn gầy còm, gò má nhô cao, cằm nhọn, lại thêm khuôn mặt trơ xương, e rằng dùng kim để lóc cũng không có lấy một tí thịt. Dục có đôi mắt sâu hoắc giống như mắt rắn lúc nào cũng đảo tới đảo lui, bắn ra những tia nhìn lạnh lẽo. Lúc này tên tùy tùng đi theo tên quan Thiên Tổng mang thuốc phiện đến, giúp Đề đốc đại nhân mời thuốc.

Những ngày gần đây, Bảo Khởi Báo trong lòng nôn nóng bất an, hơi một chút là nổi cáu, vô cớ trách mắng thủ hạ. Tháng sáu năm nay, Thái Bình quân tiến vào địa giới Hồ Nam, lực lượng tập trung ở Sâm Châu. Triều đình nhà Thanh nghe tin quân chủ lực của Thái Bình quân muốn chiếm lấy Hành Châu, thừa thế đó sẽ bắc thượng tấn công Trường Sa, một mặt phái trọng binh phòng ngự Hành Châu, một mặt lệnh cho đề đốc Bảo Khởi Báo ở Trường Sa phải xây thành, đưa quân phục ứng, dụ Thái Bình quân vào trong Hồ Nam.

Bảo Khởi Báo bắt binh lính và người dân xây thành suốt ngày đêm, bởi phía Nam Trường Sa có cây cầu Đại Xuân chạy dọc theo sông, hướng thẳng lên đỉnh của long đàm, xuyên qua Thiên Tâm các rồi khép kín lại. Cùng lúc đó, triều đình nhà Thanh điều binh mã từ Nguyên Giang, Nhạc Dương đến, bố trí mai phục ở phía ngoài Trường Sa. Chỉ cần đợi Thái Bình quân bắc thượng, bao vây thành công, tự nhiên hoa linh sẽ có, áo mũ cân đai sẽ chờ đợi Bảo Khởi Báo. Có điều Bảo Khởi Báo biết rất rõ: Thái Bình quân tự xưng là thiên binh, đi đến đâu đều được dân chúng liên tục hưởng ứng, huống hồ tổ chức Thiên Địa Hội lại chống đối với quan phủ, tất nhiên sẽ cùng với Thái Bình quân nội ứng ngoại hợp. Tam Tương võ quán thật chẳng đáng tin cậy.

Những ngày trước Bảo Khởi Báo nhận được tin của nội ứng nói Tam Tương võ quán quán chủ Tiểu Trường Đình ra ngoài giao “hàng”, “hàng” đó là cái quái gì và được mang đến cho ai? Điều đó khiến cho hắn không thể không đề phòng. La Hán Trùng lần trước đi cướp “hàng” nhưng không đắc thủ, hôm nay lại phái Vu Lô đến Tương Xuân lâu bàn bạc lại càng thêm phá đám. Bảo Khởi Báo càng nghĩ càng phiền. Hắn quẳng điếu thuốc hút dở xuống đất, rồi đứng lên như bị lửa đốt. Tên tùy tùng mặt tái mét, cúi đầu dâng trà: “Đại... đại nhân, mời dùng trà.”

Lúc này, một tên nha dịch từ ngoài vào bẩm báo: “La thị vệ, La đại nhân đến.”

“Cho vào.” Bảo Khởi Báo nghe hàm răng vàng khè ra, đứng bật dậy.

Thị vệ La Hán Trùng tiến vào, sau khi thăm kiến xong bèn hỏi:

“Bảo đại nhân, hôm nay phái người đến Tương Xuân lâu nhận hàng, kết quả như thế nào rồi?”

Bảo Khởi Báo nhíu mày, nói: “Chán lắm! Tên Thanh Ứng Bang Tổng Phúc lại nhúng tay vào, lại có thêm một cao thủ thiếu niên, nghe đâu là người do Khánh vương gia phái đến, làm rối tung cả lên.”

La Hán Trùng nói: “Đáng tiếc là tối qua ta đã sơ ý để Tiểu Trường Đình xổng mất, làm hỏng đại sự của đại nhân.”

Bảo Khởi Báo cười nói:

“La đại nhân bất tất để tâm, Tiểu Trường Đình trúng độc châm của ngài, tối qua đã chết rồi.”

“Tiểu Trường Đình chết rồi? Hôm nay ta phái người đến Tam tương võ quán nghe ngóng, bên trong chẳng có động tĩnh, chẳng hề thấy lo chuyện ma chay mà?”

Bảo Khởi Báo cười híp mắt nhưng chẳng hồi đáp. Tên lính hầu đứng bên cạnh nói nhỏ:

“Ha ha, mọi chuyện trong thiên hạ khó mà qua mắt được đại nhân của chúng tôi.”

“Hiện tại chiếc hộp đang nằm trong tay nhi nữ của Tiểu Trường Đình là Tiểu Chi, cần phải nhờ thị vệ đại nhân đến đó đoạt về.” Bảo Khởi Báo nói.

“Đại nhân! Khánh Vương phủ đã phái người đến nhận hàng, chiếc hộp do Tiểu Trường Đình nhận áp tiêu rõ ràng là của Khánh vương gia mà? Khánh vương gia là đương kim hoàng thúc, quyền thế nắm trong tay, chúng ta đừng nên đắc tội.” Sau vài lần thất thủ, La Hán Trùng trở nên thông minh hơn, hần giảo hoạt thối thác.

Bảo Khởi Báo trầm ngâm một hồi, quả quyết nói: “Hiện nay tình thế cấp bách lắm rồi, đừng có quan tâm thái quá. Cứ dựa theo hành vi của Tiểu Trường Đình thường ngày, hẳn không áp tiêu cho Khánh vương gia đâu. Vạn nhất nếu đó quả thật là bảo vật của Khánh vương gia, bọn ta sẽ sai người mang đến Khai Phong bồi tội. Nên biết rằng, nếu như Tam Tương võ quán thật sự cấu kết với trường mao, tiết lộ việc bố trí của chúng ta, chắc chắn sẽ đại họa lâm đầu!”

La Hán Trùng gật gật đầu nói:

“Đại nhân thật nhìn xa trông rộng. Ti chúc chờ đợi sai khiến, dù có vào dầu sôi lửa bỏng cũng quyết chẳng chối từ!”

Bảo Khởi Báo đột nhiên đứng dậy:

“Truyền lời xuống, sai người nghe ngóng hành động của Tiểu Chi rồi báo lại!”

26. Trung Gian Kế Nộ Trục Sư Huynh

Động dâm tâm khinh bạc sư muội

Trăng non mới hé lên, rọi sáng khắp nơi nơi. Ánh trăng lãnh đạm chiếu vào cây chường già mọc nơi cầu Đông Doanh. Một làn gió thổi qua, lá bay xào xạc. Hai chân Tiểu Chi bám chặt lấy cành, để mặc cho lá cây rậm rạp bao phủ toàn thân. Tuy rằng khí lạnh thấu xương nhưng trong lòng cô lại nóng như lửa đốt, chẳng thấy một chút lạnh lẽo nào. Cô trợn trừng mắt, lộ vẻ hết sức phẫn nộ, nhìn về một góc cầu Đông Doanh, giờ đây trong lòng cô hết sức rối bời. Cô nghĩ ngợi rất nhiều, phụ thân trúng châm mà chết, hai vị sư huynh bằng mặt mà chẳng bằng lòng, chửi bới lẫn nhau, đại khái là có ý bài xích đối phương để lên nắm giữ chức quán chủ của Tam Tương võ quán. Vừa rồi Tổng Chánh Khanh mới lặng lẽ bảo cho cô hay rằng Phương Cảnh Thu phản bội võ quán, chuẩn bị liên thủ với Tổng Phúc đoạt lấy chiếc hộp nhưng cô chẳng tin. Trước mắt, quả nhiên Phương Cảnh Thu rời khỏi võ quán vào ban đêm, đi đến đầu cầu Đông Doanh, gã đến đây để làm gì? Tiểu Chi nhẹ nhàng bám theo, núp trên cây chường để quan sát động tĩnh. Phút chốc, lại có thêm một bóng đen nhảy vọt đến bên cầu. Người này có thân hình gầy gò, bước đi nhanh nhẹn, áo dạ hành mở rộng, bên trong ẩn hiện hình một con ngột ưng màu trắng, đó chẳng phải là “Truy hồn thủ” Tổng Phúc sao? Cô lập tức bẽ khí, nhìn không chớp mắt.

Tổng Phúc vỗ tay ba cái, chỉ một chút đã thấy Phương Cảnh Thu từ trong tối bước ra. Chỉ nghe Tổng Phúc mở miệng hỏi: “Phương anh hùng ước hẹn ta đến đây, chẳng hay có điều chi chỉ giáo?”

Phương Cảnh Thu nói:

“Ta muốn cùng Thanh Ứng Bang hùn vốn làm ăn.”

Tổng Phúc không nén nổi hoan hỉ, hỏi:

“Có phải muốn chúng ta liên thủ để đoạt lấy ‘Song long dạ minh châu’ trong tay của Tiểu Chi hay không?”

Phương Cảnh Thu thông thả nói:

“Người đoán sai rồi, trong tay Tiểu Chi căn bản không có một viên dạ minh châu nào hết.”

Tổng Phúc hỏi: “Vậy trong đó là cái gì?”

“Nói nghe thiệt tức cười, đó chẳng qua là một bức thư tình, một mái tóc đen và nửa cây trâm của một danh kỹ ở Hải Nam gửi cho Khánh thân vương mà thôi. Đồ vật này chẳng đáng giá là bao, nhưng Khánh thân vương lại xem như bảo bối nên muốn chúng ta áp tiêu, chuyện này đã lan truyền ra ngoài và có quan hệ đến danh dự của Tam Tương võ quán. Nếu như Thanh Ứng Bang có khả năng tương trợ cho võ quán của ta, giúp đưa hộp ra khỏi thành, xin hậu tạ một ngàn lượng bạc.”

Tổng Phúc vẫn còn lo ngại: “Kỳ quái! Kỳ quái! Nếu không phải là bảo châu thì có gì mà lại có nhiều người tranh đoạt, quan phủ cũng nhúng tay vào?”

“Đại nội thị vệ La hán Trùng nhận lời uỷ thác từ cừu địch của Khánh vương gia, nên đặc biệt từ kinh thành đi đến Trường Sa nhằm đoạt chiếc hộp để phá hoại danh dự của Khánh vương gia. Vương gia nghe được bèn phái người đến, vì vậy mới náo nhiệt đến cỡ đó.”

Tổng Phúc khinh thường nói: “Hừ! Chỉ với một ngàn lượng bạc ít ỏi, người tưởng ta sẽ bán mệnh cho Tam Tương võ quán à?”

Phương Cảnh Thu cười lạnh, nói: “Tổng Phúc, ngươi là một người thông minh, nếu ngươi nhất định tham dự vào trường nhiệt náo này thì chưa chắc đã thắng nổi Hưởng Kim Tiêu của ta, nếu ngươi vẫn giữ nguyên ý định, sau này nhất định ngươi sẽ đối địch với quan phủ, Bảo Khởi Báo sẽ bắt ngươi. Choc giận ta, ta sẽ buộc ngươi không còn chỗ trú thân, lúc đó đừng trách!”

Tổng Phúc đảo mắt, không biết làm thế nào, đành nói: “Được, như vậy... một ngàn lượng, nhất ngôn vi định.”

“Quyết không nuốt lời.”

“Chát! Chát!” Hai người kích chưởng làm tin.

Tiểu Chi núp trên cây, chăm chú lắng nghe. Tiếc rằng khoảng cách quá xa, gió thổi ào ào, lá rơi xào xạc, bọn họ nói gì thì cô chẳng nghe rõ, vội vàng phóng xuống cây vì sợ không phải là đối thủ của hai người. Đợi lúc Phương Cảnh Thu và Tổng Phúc chia tay, Tiểu Chi vội vàng đi tắt về võ quán, đợi Phương Cảnh Thu về sẽ hỏi cho ra lẽ.

Tiểu Chi về đến võ quán, đến linh đường của phụ thân, nhớ đến việc mới xảy ra khi nãy, càng nhớ càng tức. Từ nhỏ Phương Cảnh Thu đã được phụ thân nuôi nấng, truyền thụ võ nghệ, ngày nay lại phản bội võ quán, cấu kết với Thanh Ứng Bang để cướp lấy chiếc hộp mà phụ thân đã đánh đổi bằng sinh mạng của người, rõ là mặt người dạ thú! Cô phủ phục bên quan tài của Tiểu Trường Đình, không nén được nỗi thương tâm, bật khóc: “Phụ thân, người chết thật oan ức!”

Đột nhiên, từ bờ tường phóng xuống một người. Tiểu Chi lớn tiếng quát hỏi:

“Ai?”

Phía ngoài có giọng hồi đáp khe khẽ:

“Sư muội, là ta.”

Phương Cảnh Thu vén rèm linh đường bước vào. Gã nhìn thấy Tiểu Chi mặt hầm hầm ngồi tại linh tiền của sư phụ, hai đạo mục quang sắc nhọn nhìn chòng chọc vào đôi chân lấm bùn do đi trên con đường đầy bùn từ cầu Đông Doanh về đây. Gã nhìn kỹ thì phát giác đôi hài của Tiểu Chi cũng đầy bùn đất, lòng bất giác rung động. Lúc này không khí như bị ngưng đọng lại.

Tiểu Chi đột nhiên gào to lên, giống như tiếng sấm vang dội:

“Phương Cảnh Thu, huynh mau quy trước linh tiền của phụ thân đi.”

Phương Cảnh Thu đầu gối quy xuống đệm.

Tiểu Chi lạnh giọng nói:

“Phương Cảnh Thu, trước linh tiền của phụ thân, huynh không được phép nói láo. Huynh nói phụ thân từng di mệnh lại cho mình, rốt cuộc là nói cái gì? Rốt cuộc trong chiếc hộp đựng ”hàng” gì?”

Phương Cảnh Thu chẳng biết nên bắt đầu từ đâu, trầm mặc chẳng nói gì.

Tiểu Chi trợn mắt lên, khí thế bức nhân: “Tối nay huynh đến cầu Đông Doanh để làm gì? Rốt cuộc là vì cái gì? Nói!”

Phương Cảnh Thu tránh né khỏi ánh mắt sắc như kiếm của cô, nhẹ giọng: “Sư muội, xin người... đừng có ép ta...”

Tiểu Chi quỳ xuống trước linh tiền. Hai tay cô ôm lấy quan tài, từng giọt nước mắt như những hạt ngọc tuôn dài:

“Phụ thân ơi! Người mau mở mắt xem đại đồ đệ mà người nuôi dưỡng nè! Xương cốt người còn chưa lạnh, hắn đã phản bội võ quán, cầu kết với tặc tử Thanh Ung Bang. Phụ thân ơi! Người bảo con nên làm thế nào đây? Người nói đi...”

Phương Cảnh Thu trông thấy tình hình liền minh bạch ngay, thản nhiên nói với Tiểu Chi:

“Sư muội, đừng khóc nữa, ta sẽ nói hết mọi chuyện cho muội nghe.” Nói xong, gã quét mắt nhìn qua khắp linh đường, hạ giọng: “Nơi này không nên nói chuyện, xin sư muội đến rừng trúc nơi hậu viện, ta đợi muội ở đó.”

Nói xong, Phương Cảnh Thu đứng lên, cất bước rời khỏi linh đường.

Tiểu Chi nhìn theo bóng dáng của Phương Cảnh Thu, nghi vấn nổi lên: “Hắn có điều gì mà không thể nói trước linh đường của phụ thân? Chẳng lẽ...” Lúc này không cho phép cô nghĩ ngợi nhiều, cô vội thắt dây lưng, tay cầm Bích Tiêu Kiếm, chạy như bay ra khỏi đường môn, hướng về rừng trúc nơi hậu viện.

Trong bóng tối, một đạo nhân ảnh bám sát theo cô.

Phía sau của võ quán có một khu rừng trúc, cạnh đó có một ngọn giả sơn lung linh tinh xảo, trông rất bắt mắt, một cái ao sâu nước xanh biếc, sóng gợn lăn tăn dưới ánh trăng, trông giống như vẩy của những chú cá.

Tiểu Chi đâu còn lòng dạ nào hân thưởng cảnh sắc đêm trăng gợi tình này, bước nhanh qua ngọn giả sơn rồi tiến vào rừng trúc âm u.

Đột nhiên, một đạo hàn quang bay xé gió bắn thẳng vào vai Tiểu Chi.

“Hưởng Kim Tiêu.”

Tiểu Chi hoảng sợ, vội vàng sử chiêu “Mãnh hổ phục thung”, ngã người né tránh, hai chân đan chéo vào nhau, lăn ra ngoài chừng một trượng, vừa vặn làm sao tránh được kim tiêu bay sát qua bờ vai rồi vọt thẳng vào rừng trúc nghe “keng” một tiếng, lá tuôn xào xạc, có lẽ đã chạm vào một cây trúc.

“Sư muội!” Phương Cảnh Thu sắc mặt kinh hoàng, từ trong rừng trúc âm u phía sau lưng Tiểu Chi bay vọt ra.

Tiểu Chi tức giận, mặt xanh lè, mắt giận dữ nhìn Phương Cảnh Thu.

Hưởng Kim Tiêu là độc môn tuyệt kỹ của Tiểu Trường Đình, mặc dù cô đã năn nỉ cha hết lời nhưng vẫn không được truyền lại, nói rằng cô thân phận là nhi nữ thì không nên tập qua loại ám khí kịch độc này. Tổng Chánh Khanh cầu xin sư phụ truyền cho môn côn phu này, lại nhờ cô năn nỉ với Tiểu Trường Đình nhưng vẫn không được mà chỉ truyền lại cho Phương Cảnh Thu mà thôi. Hiện tại trong võ quán, ngoại trừ Phương Cảnh Thu thì chẳng một ai có được Hưởng Kim Tiêu. Hừ, nguyên lai Phương Cảnh Thu ước hẹn với mình đến rừng trúc là định ngầm hạ thủ để gia hại mình, đoạt lấy chiếc hộp rồi cầu kết với Thanh Ung Bang.

Nghĩ tới đây, Tiểu Chi giận sôi gan, răng cắn chặt lại, “keng” Bích Tiêu Kiếm đã được rút ra khỏi vỏ, một đạo hàn quang lấp lánh dưới trăng.

“Phản tặc!” Cùng lúc với lời thóa mạ, bảo kiếm ra chiêu “Trường giang điệp lãng” hung tợn đâm về Phương Cảnh Thu.

“Sư muội...” Phương Cảnh Thu thấy thế kiểm dữ dội, chân vội điểm xuống đất, ra chiêu “Lí ngư khiêu môn” nhảy ra ngoài chừng một trượng. Cổ gã đỏ rần, gắng gượng nói: “Sư muội đừng... đừng động thủ. Nghe... nghe ta nói đi, kim tiêu này không phải của ta...”

Một tiếng hét vang lên từ giữa không trung, Tổng Chánh Khanh bay vọt đến.

“Phản tặc! Việc đã rõ như ban ngày, ngươi còn muốn nói gì nữa. Sư muội tránh ra, xem ta làm thịt tên tặc tử bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa này!” Hắn vừa chửi vừa vung bảo kiếm đâm vào tử huyệt của Phương Cảnh Thu.

Phương Cảnh Thu biết rất rõ, lúc này đây Tổng Chánh Khanh muốn dồn mình vào tử địa, còn sư muội thì chẳng tin lấy lời của mình. Gã không thể đánh bại hai người, chỉ cần một chút sơ sẩy là nguy hiểm đến tính mệnh, phải dứt khoát thôi. Vì vậy, gã rút kiếm ra chiêu “Bạch hạc lưỡng sĩ” đẩy song kiếm ra, đồng thời hét lớn:

“Cẩn thận!” Tả thủ phát lên, Hưởng Kim Tiêu bay vọt ra. Tiểu Chi, Tổng Chánh Khanh vội vàng thu kiếm, úp người xuống đất để né tránh. Phương Cảnh Thu thừa thế bèn sử chiêu “Yến tử toàn vân” vọt lên bờ tường, lớn tiếng nói: “Sư muội, nếu không gặp được chủ hàng, ngàn vạn lần không được giao chiếc hộp cho kẻ khác!” Nói xong, nhún người vọt đi.

“Đừng có đóng kịch!” Tiểu Chi nhìn về hướng Phương Cảnh Thu chạy đi, giậm chân tức tối, chửi: “Cẩu tặc tử, đồ vong ân phụ nghĩa!” Cô nhất thời khí lực cạn kiệt, đầu váng mắt hoa, trước mắt toàn là sao, rừng trúc, giả sơn, bức tường đều chuyển động... Cô té ngã xuống đất.

“Sư muội!” Tổng Chánh Khanh vọt đến, nâng cô dậy.

Tổng Chánh Khanh bế Tiểu Chi vào phòng, hắn biết Tiểu Chi mấy ngày liền vất vả quá độ, ngủ không ngon giấc, thêm vào ban đêm bị trúng phong hàn, khí lực cạn kiệt, quá mệt mỏi mà bất tỉnh. Hắn sai quán đĩnh mang vào bát sâm, tự mình mang tới giường Tiểu Chi.

Lúc này Tiểu Chi vẫn chưa tỉnh lại. Dưới ánh đèn yếu ớt, hai mắt cô nhắm lại, lông mi cong vút trông thật diễm lệ vô cùng. Huyết sắc của cô vẫn chưa khôi phục, khuôn mặt nhợt nhạt lộ vẻ đau đớn thật khiến động lòng. Cô nằm yên đó, vừa rồi Tổng Chánh Khanh đã cời đồ cô, đôi gò bồng đảo cứ nhấp nhô khiến hắn cảm bát sâm mà đứng nhìn như trời trồng. Hắn cảm thấy máu dồn lên đỉnh đầu, dục vọng khiến hắn cúi người xuống...

Đột nhiên, Tiểu Chi phát ra tiếng rên khe khẽ, đầu khẽ động dậy. Tổng Chánh Khanh giật mình vội rút tay ra khỏi ngực cô. Hắn hết sức kinh hoàng, lúc này Tiểu Chi lại phát ra tiếng thở dài. Hắn vội vàng đỡ cô dậy, đưa bát sâm kề sát miệng cô...

Tiểu Chi từ từ tỉnh lại. Trong giấc mộng, cô cảm thấy có một luồng nước ấm vừa ngọt vừa mát từ từ chạy vào thân thể làm cho người ấm hẳn lên. Cô nhọc nhằn mở mắt, thấy một đôi mắt vừa sáng vừa trong đang nhìn mình với vẻ thâm tình.

“Sư muội, cuối cùng muội đã tỉnh lại rồi!” Tổng Chánh Khanh nhẹ giọng hỏi: “Thấy đỡ hơn chưa?”

Cô khẽ gật đầu, nhìn quanh bốn phía, ngạc nhiên hỏi: “Mọi chẳng phải té tại rừng trúc sao? Sao bây giờ lại ở trong phòng?”

Tổng Chánh Khanh nói: “Muội bất tỉnh nhân sự, ta đã mang muội về đây đó.”

Nghe chính sư huynh mang mình về đây, Tiểu Chi nhất thời ngượng ngùng, cô phát hiện ngực áo bị cời ra, vội vàng dùng tay che lại, càng thêm xấu hổ. Nhưng khi cô thấy Tổng Chánh Khanh mang bát sâm đến thì sự ngượng ngùng biến đi, thay vào đó là lòng biết ơn, không khỏi liếc nhìn hắn bằng cặp mắt dịu dàng.

Đôi mắt đầy nhu tình của Tiểu Chi khiến Tổng Chánh Khanh vừa mừng vừa lo. Hắn vốn đã say mê dung nhan mỹ lệ của Tiểu Chi từ lâu, nghĩ thầm một ngày kia sẽ có được cô, nhưng sư phụ chẳng thích hắn, lúc nào cũng chỉ biết đến Phương Cảnh Thu. Tổng Chánh Khanh tự cho mình tuần tú hào phóng, thế nào cũng được Tiểu Chi để ý, thế là lại càng ra sức ân cần với Tiểu Chi, nhưng chẳng biết làm sao Tiểu Chi lại đối xử lạnh lùng với hắn. Tổng Chánh Khanh nghĩ rằng có lẽ cô vâng lời của phụ thân mà hướng về Phương Cảnh Thu. Suy nghĩ đó đã làm cho hắn vô chuyển từ ái mộ sang căm hận. Hiện tại thì trời chiều lòng người

rồi, sư phụ đã chết, Phương Cảnh Thu bị đuổi đi vì cây kim tiêu tại rừng trúc và sẽ chẳng còn chút xú địa vị nào trong lòng Tiểu Chi nữa. Trước mắt cần phải tận dụng thời cơ tuyệt vời này. Thế là, hần bèn ngồi cạnh xuống giường, nhẹ giọng an ủi Tiểu Chi:

“Sư muội, muội đừng vì tên tặc tử Phương Cảnh Thu mà tức giận, làm tổn thương đến thân thể. Hiện tại sư phụ đã quy tiên, chỉ còn một mình muội, không còn người nhờ cậy, nếu muội không chê thì hãy xem sư huynh như anh trai của mình. Đợi muội phục hồi sức, chúng ta sẽ tuân theo lời sư phụ, giao chiếc hộp cho chủ của nó, sau đó mang linh cữu của sư phụ hồi hương và chôn cất di cốt của người nơi đó, sư phụ dưới cửu tuyền cũng yên lòng nhắm mắt.”

Những lời nói sáo rỗng nhẹ nhàng này đã làm Tiểu Chi cảm động. Rõ thật là, con người lúc gặp nạn mới biết rõ chân tình của nhau. Trước đây sư huynh vốn yêu thích mình, mình đâu phải không biết, nhưng vì phụ thân không thích, mình không thể kháng mệnh người, đối với hần lúc nào cũng lạnh nhạt. Hôm nay phụ thân chết rồi, Phương Cảnh Thu phản bội bỏ đi, tiền đồ gian hiểm, ta hãy còn là một thiếu nữ trẻ tuổi, tuy có hiểu biết võ công, nhưng nói cho cùng vẫn chưa am hiểu thế sự, nhất định phải tìm người cho chuyện chung thân đại sự. Sư huynh đối đãi với ta chân tình như vậy, con người nào phải cây cỏ, ta sao có thể không báo đáp tấm chân tình của huynh ấy... Nghĩ tới nghĩ lui, cô nhìn hần với đôi mắt vừa ngưỡng ngùng vừa thâm tình, cảm kích gật đầu.

Tổng Chánh Khanh không nén được nỗi vui mừng, say sưa nắm chặt lấy tay Tiểu Chi, khẽ hỏi:

“Sư muội, đến lúc đó hai người chúng ta... mụi có bằng lòng không?”

Khuôn mặt Tiểu Chi thoáng ửng lên sắc hồng, cô định rút tay ra khỏi bàn tay của Tổng Chánh Khanh nhưng hần càng lúc càng nắm chặt. Trong phút giây ngưỡng ngùng, cô lại càng lộ thêm vẻ yêu kiều làm say đắm lòng người, đôi gò bồng đảo không ngừng phập phồng, càng kích thích dục vọng của Tổng Chánh Khanh. Hần cảm thấy máu huyết sôi sùng sục, hơi thở trở nên gấp gáp. Cuối cùng, hần không kiềm nổi mình, điên loạn chụp lấy thân người cô, hôn cô tới tấp...

Tiểu Chi vừa giận vừa xấu hổ, cố hết sức vùng vẫy. Ngực áo cô bị mở ra, tay của Tổng Chánh Khanh sờ vào đôi gò bồng đảo trắng muốt...

Mặt cô đỏ bừng, tức giận dùng chưởng đánh vào hần làm hần ngã xuống trước giường.

“Huynh...” Cô tủi thân khóc to lên.

“Sư muội, là ta không tốt, ta yêu muội nhiều lắm!” Tổng Chánh Khanh cúi đầu, đứng trước giường nhận lỗi. Tiểu Chi quay đầu chẳng thèm lí gì đến hần. Hần ngưỡng ngùng chạy biến đi.

Tổng Chánh Khanh đi rồi, Tiểu Chi sửa sang lại xiêm y mà tim vẫn còn đập thình thịch. Tổng Chánh Khanh quá vô lễ, hần đã yêu mình thì phải tôn trọng mình chứ. Huống chi áo tang phụ thân còn mặc trên người, sao lại có thể tăng tị như vậy được? Cô càng nghĩ càng giận, nghĩ thầm: Tổng Chánh Khanh tuy yêu mình nhưng quá tùy tiện, không thành thật, không thể dễ dàng hứa kết hôn được!

Đột nhiên, cô phát hiện có một luồng gió bay vọt tới, cô kêu lên “Không ổn!” rồi hụp đầu xuống. Chỉ nghe “keng” một tiếng, cô ngẩng đầu lên, phát hiện Hưởng Kim Tiêu sáng chói cắm vào góc giường.

Ủa! Sao Hưởng Kim Tiêu này lại không có tiếng huýt gió? Cô vô cùng giận dữ: Cẩu tặc tử Phương Cảnh Thu! Người tưởng sẽ đánh lén được ta nên thâm hiểm bỏ đi ống sáo trong Hưởng Kim Tiêu ra. Thứ vô lâm bại hoại như ngươi, nếu để ta bắt được sẽ băm ra trăm mảnh!

Tiểu Chi tức giận rút Hưởng Kim Tiêu ra xem. Cô cẩn thận quan sát, phát hiện ống sáo vẫn có trên tiêu nhưng đã bị bịt kín bằng cuộn giấy nên không phát ra tiếng. Cô lấy cuộn giấy rồi mở ra xem, thấy trên đó ghi rằng:

“Bến đò Linh Quan có mai phục, hàng mang đến Đẩu Lạp Các. Việc này không được để người khác biết.”

Rõ ràng là tờ giấy này do Phương Cảnh Thu viết. Tên tặc tử này cứ tưởng tại rừng trúc dùng Hưởng Kim Tiêu để lấy mạng của ta nhằm đoạt lấy chiếc hộp nhưng không thành, nay lại báo tin giả, đợi ta cắn câu, rõ là độc như rắn rết. Trên giấy có ghi “người khác”, rõ ràng là ám thị Tổng Chánh Khanh chứ ai. Việc giao hàng đến bến đò Linh Quan chỉ có ba người bọn họ biết. Tổng Chánh Khanh tuy khinh bạc, nhưng dù sao

trong lúc hoạn nạn như thế này, hấn vẫn chưa có phản bội vô quán. Cho dù Tổng Chánh Khanh không thể hoàn toàn tin tưởng, nhưng Phương Cảnh Thu người việc xấu đã quá rõ ràng, người cầu kết với Thanh Ứng Bang chờ ta tại Đẩu Lạp Các để đoạt lấy chiếc hộp, phóng tin có mai phục tại bến đò Linh Quan, nhưng không thể tin tại Đẩu Lạp Các không có mai phục, lúc lâm chung phụ thân có dặn dò mang hàng đến bến đò Linh Quan, hiện tại hai người bọn họ chẳng có ai đáng tin tưởng cả, ta cứ theo lời di ngôn của phụ thân mà làm, cho dù bến đò Linh Quan có núi đao biển lửa ta cũng quyết xông vào. Phụ thân có linh thiêng xin hãy phù hộ cho con...

Tiểu Chi càng nghĩ thì càng cảm thấy phán đoán của mình chẳng sai.

27. Linh Quan Độ Tiểu Chi Ngô Hiểm

Tam tương quán lực cầm bạn tặc

Ừm! Ừm!... Nước sông nhẹ nhàng đập vào bờ đê.

Sóng nước lăn tăn, trắng mỏng như tơ liễu.

Trên bến đò Linh Quan, bảy tám chiếc thuyền màu đen nằm sát bên nhau không ngừng nhấp nhô do bị nước sông đưa đẩy.

Có một chiếc thuyền chẳng biết chở người chết nào mà trên cột buồm có treo một chiếc khăn tang màu trắng. Dưới khăn tang có treo một cái đèn bão, ánh đèn lúc có lúc không, nhấp nhô theo từng trận ba đào, trông giống như một ngọn đèn ma giữa không gian mờ mịt. Trên đầu thuyền có một người đang ngồi xếp bằng. Trên tấm ván ở phía đầu thuyền, có một ly rượu đặt chống đầu xuống, phía trên có hai chiếc đĩa gác chéo nhau, bầu rượu đặt đối diện với đầu đĩa. Trên khoang thuyền có năm, sáu hán tử mạnh khỏe nằm ép sát xuống, trong tay bọn họ cầm sẵn cương đao, hai mắt nhìn chăm chăm về bến đò. Những chiếc thuyền gần đó cũng có binh sĩ mai phục, bọn chúng đều là những tên mạnh khỏe do Bảo Khởi Bảo tuyển chọn. Bọn chúng cải trang thành cướp biển, theo La Hán Trùng ẩn núp tại đây đã nhiều ngày.

Hôm nay La Hán Trùng truyền lời đến: tối nay Tam Tương võ quán Tiểu Chi sẽ đến, ai bắt sống được Tiểu Chi, đoạt lấy chiếc hộp trên mình cô, thưởng cho năm trăm lượng bạc. Tục ngữ có câu “Có tiền mua tiên cũng được.” Vào lúc này, bọn binh sĩ đều hăm he muốn thử xem sao.

Người ngồi tại đầu thuyền đương nhiên là La Hán Trùng, hấn phát hiện nơi bến đò có bóng người lúc ẩn lúc hiện, bèn gõ nhẹ lên ba tiếng. Bọn binh sĩ nghe xong liền lấy khăn che mặt lại.

Tiểu Chi quả nhiên đã đến.

La Hán Trùng nghĩ Bảo Khởi Báo đã tính toán chuẩn xác. Hấn nghe được tin tối nay nữ nhi của Tiểu Trường Đình là Tiểu Chi sau canh ba sẽ mang chiếc hộp lên thuyền thương thảo, bảo hấn chuẩn bị thật kỹ, bắt được cô sẽ chắc chắn lấy được chiếc hộp. Hiện tại chưa tới canh ba, vị cô nương này quả thật đến rồi. Lần này hấn nhất định lấy được chiếc hộp một cách bí mật, không để lộ chân tướng. Nếu quả như trong hộp chính là châu báu của Khánh thân vương, đương nhiên không thể dụng đến, mà phải mang đến cho vương gia và đổ mọi tội lỗi lên đầu cho Bảo Khởi Báo. Còn nếu đúng như những hoài nghi của Bảo Khởi Báo, Tam Tương võ quán Tiểu Trường Đình là vây cánh của bọn trường mao, thì trong hộp chính là tình báo về quân sự của bọn tặc đảng tóc dài, La Hán Trùng gã sẽ tóm được đầu công, sau này trừ được bọn phản tặc, triều đình luận công ban thưởng, chức quan của hấn sẽ suông sẻ, đầu sẽ gắn hoa linh.

Chỉ trong khoảnh khắc, chỉ thấy bóng đen nọ từ bờ sông nhảy vọt lên cao vài trượng, nghe “bùm” một tiếng, đã hạ người xuống thuyền, chiếc thuyền chỉ hơi lắc một chút. Tiếng động nhỏ như vậy, nếu như La Hán Trùng không ngồi tại đầu thuyền thì khó mà phát giác. Hấn thầm kêu lên:

“Khinh công giỏi thật!”

Mặt của La Hán Trùng được che kín nên Tiểu Chi không thấy được, chấp tay về La Hán Trùng nói:

“Tại hạ là nữ nhi của Tam Tương võ quán Tiểu Trường Đình, phụng lệnh phụ thân đến đây thương thảo việc giao hàng.”

La Hán Trùng ung dung đứng dậy, phát tay áo, mắt lướt qua khắp người Tiểu Chi, bấy giờ mới chấp tay nói:

“Tại hạ họ La, tên Trùng, phụng mệnh chủ công đến đây nhận hàng. Chỉ bởi vì trên Tương Xuân lâu xảy ra chuyện bất ngờ nên thương thảo không thành, theo ước định với Tiểu quán chủ, tại hạ đã ngồi chờ trên thuyền này mấy ngày rồi.”

“Thật phiền La tráng sĩ quá!” Tiểu Chi từ từ móc chiếc hộp từ trong ngực ra: “Thỉnh La tráng sĩ kiểm tra hàng.”

La Hán Trùng không kiềm nổi vui mừng, chìa tay đón lấy, chẳng ngờ Tiểu Chi đột nhiên rút lại, cười hỏi:

“Xin hỏi tráng sĩ, chủ nhân của món hàng này là ai?”

La Hán Trùng không lấy được hàng thì vừa tức vừa giận, cô bé này vậy mà giáo hoạt thiệt! Nhưng mà La Hán Trùng tính cách gian xảo. Hơn nữa những năm gần đây, hãn thường giao thiệp với bọn lục lâm hảo hán trên chốn giang hồ nên càng gian xảo hơn. Hãn chẳng động thanh sắc đáp lời:

“Chủ hàng? Tiểu quán chủ không có nói cho cô biết à?”

Tiểu Chi đang định hồi đáp, đột nhiên nghe thấy trên khoang thuyền có tiếng đao kiếm chạm nhau, cô cảnh giác nắm lấy chuôi kiếm, chuẩn bị ứng phó bất ngờ. Nói thì chậm nhưng việc xảy ra lại nhanh, La Hán Trùng nhảy vọt người lên, năm ngón tay phải xòe ra, ra chiêu “Hùng kê trác túc” chụp lấy chiếc hộp, tả thủ ra chiêu “Thôi sơn điền hải” đánh thẳng vào ngực Tiểu Chi.

“A!” Tiểu Chi buông tay xuống, đẩy chiếc hộp sang một bên, từ trên đầu thuyền bay xéo lên, nhưng đến giữa không trung thì thân hình cô chợt biến đổi, lộn người thay đổi lực đạo, đồng thời rút kiếm ra, hàn quang vụt sáng, Bích Tiêu Kiếm múa nửa vòng, thừa thế đâm vào cổ tay La Hán Trùng. La Hán Trùng khen hay, lánh người tránh khỏi thế kiếm. Tiểu Chi chân vừa chạm đất, mười tên che mặt từ các thuyền sớm đã nhảy qua, bao chặt lấy cô. Đối mặt với mười tên hung thần ác sát che mặt này, Tiểu Chi vô cùng cẩn trọng, người thủ trung bình tấn, đưa kiếm hoành ngang trước ngực, nhãn quang nhanh chóng quét qua tứ phía. Cô suy nghĩ nên xuất thủ từ phương hướng nào để tìm ra lỗ hổng. Nhưng đối thủ mạnh như lang sói, tuy bọn chúng võ nghệ không cao cường cho lắm nhưng thân thể đều cường tráng, không có ai yếu cả, vì vậy thối lui nhịp nhàng, phối hợp chặt chẽ, thật khó đối phó...

La Hán Trùng đoạt được chiếc hộp vào tay thì vô cùng cao hứng. Chiếc hộp thần bí này cuối cùng là có chứa “hàng” gì, hãn vội vàng xé giấy niêm phong ra để nhìn vào chiếc hộp. Năm ngón tay hãn giữ chặt lấy bìa hộp rồi vận lực, “bụp” một tiếng, chiếc hộp được mở ra, trong bóng tối hãn cố trợn trừng hai mắt lên để nhìn, bất giác hãn ngây người ra: nguyên lai trong chiếc hộp trống tuếch, nào có quái gì đâu! Chắc chắn là con nha đầu này giở trò!

Đã từng trải qua nhiều sóng to gió lớn thì sao có thể để lật thuyền ngay trên dòng sông nhỏ này được. La Hán Trùng nghiêng răng giận dữ, gân xanh trên cổ nổi cả lên, vết thương trên khuôn mặt giống như một con độc xà nhỏ đang nhúc nhích. Hãn rút Truy Hồn Độc Kim Châm từ bên hông ra, nhãn quang nhìn về bên bờ nơi mà bọn binh sĩ đang đánh nhau kịch liệt với Tiểu Chi. Vào lúc này, Tiểu Chi như đang bị con rắn quấn chặt, bị bọn binh sĩ che mặt bức bách đến bên cạnh bậc thang lên xuống nơi bến đò. Phía sau bậc thang là vách núi thẳng đứng, hai bên trái và phải đều là dốc, Tiểu Chi khó có thể thi triển khinh công để vọt lên dốc đó vì khi người vọt lên dốc thì chẳng có gì yểm trợ thì tất sẽ bị ám khí hoặc cung dả thương. Nhìn thấy Tiểu Chi giống như cá nằm trong chậu, sắp sửa bị bắt, không cần La Hán Trùng phải đích thân ra tay. Hãn ra lệnh cho bọn binh sĩ phải bắt sống Tiểu Chi, không được làm thương hại đến tính mạng của cô. Đợi bọn chúng mang cô lên khoang thuyền, hãn muốn thưởng thức tư vị của cô nương vừa xinh đẹp vừa chua ngoa này... nghĩ đến đây, trên mặt La Hán Trùng hiện lên nụ cười đậm ồ. Lúc này bọn binh sĩ đã kéo khăn che mặt xuống, ba mặt vây lấy Tiểu Chi, ép cô lùi dần, nhả ra toàn những lời tục tĩu đậm ồ.

Tiểu Chi tuy ở vào tình thế gian nan nhưng bọn binh sĩ được lệnh không dả thương cô, chỉ cần chiếm được địa thế, tìm lấy cơ hội sơ hở thì vẫn còn có khả năng đào thoát khỏi ma chướng của họ La kia. Cô thấy bọn binh sĩ đến gần, vội nhảy lên bậc thang, trên cao nhìn xuống, Bích Tiêu Kiếm trong tay hết đâm bên tả rồi hữu, bạch quang bay lượn, kiếm phong vu vu. Đồng thời, hai chân tại bậc thang hết đá, dậm, ngoặc, rồi quét... như hai con rồng quần lấy cột, vô cùng mạnh mẽ, bọn binh sĩ không tài nào đến gần được. Cô cảm

giác bậc thang dưới chân hơi nhúc nhích, rõ ràng là chưa kết chặt với đất trên bờ. Thế là cô đột nhiên nhảy ngược về sau, dựa vào vách đá, hữu cước vận khởi mười hai thành công lực, cổ sức đập xuống bậc thang, bậc thang liền bị lật lại, ầm ầm lăn xuống. Bọn binh sĩ lo tấn công chính diện, chẳng đề phòng Tiểu Chi ra chiêu này, trốn chẳng kịp, có vài tên bị đá lăn đè lên, tay chân bị chặt đứt.

“Ây da!”

“Mẹ ơi!” Tiếng gào thét rên la tứ phía.

Trận thế của bọn binh sĩ lập tức đại loạn. Tiểu Chi lợi dụng cơ hội, sử chiêu “Hạn địa bạt thông”, vận khởi khinh công thượng thừa, vọt lên dốc đá.

La Hán Trùng thấy Tiểu Chi thoát khỏi vòng vây bèn phóng lên dốc đá, định quăng vòng bắt lại. Trước tình thế cấp bách, hần bèn vung tay lên, một đạo kim quang từ tay bay ra “vù, vù, vù” thẳng về bối huyết của Tiểu Chi. Tiểu Chi vừa mới lên tới dốc đá, chân còn chưa đứng vững thì đã nghe tiếng ám khí từ sau bắn tới, bất giác hoảng sợ. Biết rõ khó bề tránh né, cô vội nghiêng người qua một bên, Bích Tiêu Kiếm ra chiêu “Tô tần bối kiếm” chặn về phía sau.

“Keng! Keng!” Hai mũi ám khí bay trúng vào thân kiếm. Nhưng mà cùng lúc đó cô cảm thấy vai trái đau dữ dội. Cô thầm kêu “Không ổn!” Ám khí đâm trúng vào da thịt vẫn chưa thấy đau nhưng cảm thấy vô cùng ngứa ngáy, ắt hẳn là vật cực độc.

Tiểu Chi hơi chậm lại, bọn binh sĩ ào ào vọt lên dốc đá, lại vây chặt lấy cô. Lúc này, La Hán Trùng chen lên phía trước, chiêu “Độc xà đáng đạo” với thể kiếm chặn ngang lối thoát của Tiểu Chi. Hần nhìn Tiểu Chi cười lạnh:

“Tiểu cô nương, cô đã trúng Truy Hồn Đoạt Mệnh Châm của ta, muốn sống hãy ngoan ngoãn giao chiếc hộp thật ra đây!”

Truy Hồn Đoạt Mệnh Châm? Tiểu Chi đầu như phát nổ, mắt như thấy sao. Phụ thân bị trúng độc châm là do La Hán Trùng bắn ra, cô nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi:

“Người là La Hán Trùng? Phụ thân của ta bị người...”

La Hán Trùng kéo khăn che mặt xuống, vỗ tay cười nói:

“Ha ha... không sai, ta chính là thị vệ của Thái Hòa điện La Hán Trùng. Tiểu Trường Đình ban đêm ló đầu ra khỏi thành, không nghe khuyên nhủ nên bị kim châm của ta bắn chết. Cô nương là người thông minh, sẽ không giống Tiểu Trường Đình không thức thời vụ đó chứ? Người theo bốn đại nhân lên thuyền, ta sẽ “trị thương” cho...”

Bọn binh sĩ nghe vậy cười thật lớn: “Ha ha ha! Đại nhân! Sau khi người ‘trị thương’ rồi thì giao lại cho tôi ‘trị’ một tí nghe!”

Tiểu Chi phải chịu đựng ô nhục như vậy, toàn thân run cả lên, phun nước miếng vào mặt La Hán Trùng: “Phì! Cầu tặc tử!”

La Hán Trùng chẳng thềm né tránh, để cho nước miếng bắn vào vết thương trên mặt. Hần sờ vào chỗ đó, xong rồi đưa lên mũi ngửi, cười mỉa nói:

“Thơm quá! Thơm quá!”

Bọn binh sĩ lại có thêm một trận cười nghiêng ngả.

Tiểu Chi lúc này đây chẳng còn thềm đếm xỉa đến việc sống chết nữa, cô chỉ hận là không thể đâm một kiếm xuyên qua người tên tặc này. Cô đột nhiên vọt về phía trước một bước, sử chiêu “Độc xà xuất động” với tất cả sức lực còn lại đâm vào yết hầu của La Hán Trùng. Nhưng do vai cô đã trúng độc châm, nay dùng lực quá độ nên cảm thấy xây xẩm mặt mày, người không trụ vững, lão đảo té ngã. La Hán Trùng cười lạnh, phất tay một cái.

“Keng!” Bích Tiêu Kiếm rút khỏi tay của Tiểu Chi.

“Hừ, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, đừng trách La mỗ ta không khách khí. nếu không giao chiếc hộp ra, ta sẽ sờ khắp mình mẩy người cho mọi người cùng thưởng thức!” Nói xong, đôi mắt dâm tặc của hắn chăm chăm nhìn vào bộ ngực của cô, đưa tay về “Nhũ phong huyết” của cô.

Tiểu Chi muốn lách người tránh né, tiếc rằng độc tính của kim châm bộc phát, toàn thân vô lực, động đậy một chút cũng không xong.

Cô nhắm mắt lại, kêu lên tuyệt vọng.

Một đạo hàn quang mang theo tiếng xé gió lẳng không bay tới.

“Hưởng Kim Tiêu!” La Hán Trùng vội vàng thu hồi tay lại, vai trầm xuống, dùng “Ô quy súc đầu” tránh kim tiêu. Nào hay ở phía sau lưng có một luồng bạch quang do kiếm tạo ra xẹt tới. La Hán Trùng không kịp chống đỡ, phải dùng “Lại lư đã cổn” lẩn mình ra xa.

Nguyên người mới đến chính là Phương Cảnh Thu. Gã lớn tiếng chửi:

“Cẩu tặc tử, dám làm hại sư muội ta à!”

Kiếm trong tay như giao long xuất thủy đâm về phía La Hán Trùng. Lúc này bọn binh sĩ chỉ nhớ đến phần thưởng năm trăm lượng, chẳng quản gì đến sống chết của La đại nhân, vội vàng chạy đến bên người Tiểu Chi để lấy chiếc hộp mà nhận thưởng. Trong lúc nguy cấp, lại có một đạo nhân ảnh từ trên vách đá nhảy xuống, hoành kiếm bảo vệ Tiểu Chi, kêu lên:

“Sư muội đừng sợ! Sư ca đến cứu muội đây!”

Tiểu Chi cố gắng mở mắt ra:

“Chánh Khanh, là huynh à? Muội...” Nói chưa xong, đầu đã ngã vào ngực của Tổng Chánh Khanh, chẳng còn biết gì nữa cả.

Nguyên lai Phương Cảnh Thu phóng tiêu cảnh báo cho Tiểu Chi biết có Thanh binh mai phục ở bên đò Linh Quan, bảo cô mang đến Đẩu Lạp Các. Tiểu Chi hoài nghi Phương Cảnh Thu giả trá, lại thêm chẳng tin tưởng Tổng Chánh Khanh cho nên một mình đến bến đò Linh Quan xem thực hư như thế nào, quả nhiên đã trúng phải mai phục.

Tổng Chánh Khanh đẩy lùi bọn binh sĩ, sờ vào hông của Tiểu Chi thì chẳng thấy chiếc hộp đâu, hắn bèn công lấy cô, quay sang nói với Phương Cảnh Thu: “Sư muội đã trúng phải độc châm, tính mệnh ngàn cân treo sợi tóc, ta cứu muội ấy trước, người đoạn hậu theo sau!”

Phương Cảnh Thu chẳng hồi đáp, gã một mặt ngăn thế công như điên cuồng của La Hán Trùng và bọn binh sĩ, một mặt quan sát hướng đi của Tổng Chánh Khanh.

Gã đến Đẩu Lạp Các nhưng chẳng thấy Tiểu Chi đâu, đoán chừng là cô không tin mình nên vội vàng đến bến đò Linh Quan để thương thảo việc giao hàng. Khi gã vừa đến thì gặp ngay lúc Tiểu Chi đang trong tình huống nguy cấp nên vội vàng phóng Hưởng Kim Tiêu để cứu lấy sư muội, chẳng ngờ Tổng Chánh Khanh từ đâu lại xuất hiện, mang Tiểu Chi chạy đi. Gã nhận định Tiểu Chi vẫn chưa nhìn rõ âm mưu của Tổng Chánh Khanh, một khi chiếc hộp rơi vào tay Tổng Chánh Khanh, gã làm sao ăn nói với sư phụ? Làm sao có thể giao hàng cho chủ nhân của nó? Quyết không để Tổng Chánh Khanh chạy mất! Phương Cảnh Thu nghĩ đến đó, khí lực lập tức gia tăng, kiếm trong tay ra chiêu “Cuồng phong tảo lạc diệp”. Nghe tiếng keng keng vang lên, cương đao của hai tên binh sĩ bị đánh bay đi, La Hán Trùng bị đẩy lùi hai bước. Gã thừa thế quát lên: “Tránh ta thì sống, cản ta thì chết, xem tiêu đây!” Kim tiêu phát ra vù vù liên tục, nó là loại ám khí cực độc thì thử hỏi có ai mà không sợ? La Hán Trùng vội vàng lẩn người xuống đất. Hai tên binh sĩ định né tránh nhưng không kịp, tiêu trúng ngay yết hầu, lập tức hồn du địa phủ. Phương Cảnh Thu lần theo dấu vết, truy đuổi Tổng Chánh Khanh.

Tổng Chánh Khanh mang Tiểu Chi sau lưng, chạy như bay, lòng vô cùng đắc ý, Phương Cảnh Thu đã bị La Hán Trùng cầm chân, quả bất địch chúng, nhất thời khó lòng mà thoát thân, nói không chừng còn táng mạng trong tay La Hán Trùng là đằng khác. Lần này cứu được sư muội, nhất định sẽ làm cho cô tín nhiệm, đợi cô ấy tỉnh lại rồi sẽ hỏi xem chiếc hộp giờ ở đâu... sau đó nên... Hắn càng nghĩ càng đắc ý, đột nhiên nghe mấy tiếng vèo vào vang lên, Hưởng Kim Tiêu từ sau lưng lẳng không bay tới. Hắn tuy biết mình mang Tiểu

Chi ở sau lưng, Phương Cảnh Thu tất sẽ không dám bắn, nhưng vẫn khiến cho hắn vô cùng hoảng sợ. Hắn quay đầu nhìn lại, Phương Cảnh Thu cầm kiếm rượt theo, phía sau lưng Phương Cảnh Thu là ánh đuốc dập chồn, bọn quan binh cũng đang vội vàng theo gót. Tổng Chánh Khanh mắt đảo liên tục, lớn giọng nói:

“Phương Cảnh Thu, bọn quan binh đang theo sát lưng ngươi, ngươi mau đoạn hậu, phải mau cứu sư muội mới được!”

Phương Cảnh Thu đương nhiên chẳng thèm để ý, tiếp tục rượt theo. Tổng Chánh Khanh trên lưng mang người, nên chạy chẳng nhanh bằng Phương Cảnh Thu, chỉ trong chốc lát thôi là gã đã có thể bắt kịp.

“Sư huynh, đại địch trước mắt, ta và ngươi nên đẩy lùi quan binh trước.”

Phương Cảnh Thu lạnh lùng hỏi:

“Những kẻ truy đuổi sau lưng ta đều che kín mặt mày, ăn mặc theo kiểu thổ phỉ, sao ngươi biết đó là quan binh?”

“Ta...” Tổng Chánh Khanh nhất thời cứng họng, nhưng gã nhanh chóng khỏa lấp: “Nếu không phải quan binh thì ai dám cản đường chúng ta ngay bên bờ. Ngươi xem, phía trước lại có bọn binh sĩ trên biển cản đường nữa kìa...”

Phương Cảnh Thu nhìn về phía xa, quả nhiên là một nhóm người tay cầm đuốc, chiêm trống đập um xùm, lớn tiếng hô:

“Bắt trộm đi!” Trước sau đều thọ địch, ngoại trừ liều mạng một phen thì chẳng còn kế sách nào khác nên trường kiếm trong tay gã đã sẵn sàng, chuẩn bị liều thân tác chiến.

Lúc này, một chiếc tiểu thuyền đột nhiên từ trong bóng tối xuất hiện trên mặt sông. Đứng tại đầu thuyền là một ngư ông, tay cầm một cây chổi dài, đang từ từ cập bờ. Người vừa đến nói với sang Phương Cảnh Thu:

“Mau lên thuyền!”

“Phương bá bá!” Người vừa đến chính là Phương Chiêu Khiết, Phương Cảnh Thu hết sức ngạc nhiên và mừng rỡ. Lúc này Tổng Chánh Khanh đánh định quay người chuẩn bị, Phương Cảnh Thu nhảy vọt đến bên cạnh hắn, mũi kiếm kề sát lưng, quát:

“Lên thuyền!”

Tổng Chánh Khanh không biết làm sao đành phải chụp lấy cây chổi của Phương Chiêu Khiết.

Phương Chiêu Khiết sau khi chia tay với Tiểu Trường Đình, trở về Tứ Xuyên, phát động tổ chức Thiên Địa Hội kháng Thanh, phối hợp chặt chẽ với Thái Bình quân. Lần này đến Tam Tương liên lạc, phụng mệnh tiếp ứng Tiểu Chi trên sông, chỉ thấy cây chổi điểm một cái, tiểu thuyền đã ra đến giữa sông...

“Tặc tử lên thuyền trốn rồi!”

“Giết hết bọn chúng!”

“Phóng tiễn! Mau phóng tiễn!”

Trên bờ sông, tiếng đồng la, tiếng gào thét chửi bới cùng tiếng cung hòa thành một khối. Những ngọn đuốc thông trên tay bọn binh sĩ chiếu rõ khuôn mặt xanh lè của La Hán Trùng. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt tóe lửa, chẳng biết làm sao chỉ đành nhìn bóng chiếc thuyền từ từ xa khuất.

Nhờ Phương Chiêu Khiết tiếp ứng mà Tiểu Chi và Phương Cảnh Thu thoát khỏi tay của bọn quan binh.

oOo

“Sư muội, sư muội! Muội tỉnh, tỉnh...”

Tiểu Chi vô cùng mệt mỏi, như tỉnh mà không phải tỉnh. Bờ vai cô đau nhói, trong mình vô cùng khó chịu. Nghe loáng thoáng có người gọi mình, thanh âm như từ một nơi nào xa thẳm... Tiếp đó cô lại cảm thấy có người ra sức lay vai cô. Cuối cùng Tiểu Chi cũng mở mắt. Cô thấy một đôi mắt chứa đầy lo âu. Chiếc thuyền để tang ở bến bờ Linh Quan, bọn người bịt mặt mai phục, ánh mắt dâm tà của La Hán Trùng, ác

chiến trên dốc núi, bản thân không may trúng phải độc châm, Tổng Chánh Khanh lẳng không bay tới... những sự việc đó lần lượt hiện ra trong đầu cô. Cô nhìn vào đôi mắt đỏ đầy cảm kích, nhẹ nhàng nói:

“Sư ca, là huynh cứu muội?”

“Đúng vậy!” Tổng Chánh Khanh đến sát bên tai Tiểu Chi, khẽ giọng nói:

“Muội trúng độc châm, là ta cứu muội đó. Sư muội, chiếc hộp ở đâu? Ngàn vạn lần không thể để nó rơi vào tay ác tặc. Muội hiện thọ thương, để sư ca hoàn thành di mệnh của sư phụ cho! Nói cho huynh biết chiếc hộp hiện giờ ở đâu?”

“Chiếc hộp ở... ở...” Tiểu Chi cảm thấy choáng váng, chỉ mới được một nửa. Lúc này, Phương Cảnh Thu vén màn bước vào, hỏi:

“Người đang làm gì đó?”

“Không... không làm gì cả, nhìn không được à?” Tổng Chánh Khanh lúng ta lúng túng lùi qua một bên.

Sau khi bị Phương Cảnh Thu ép lên thuyền, bảo kiểm, đồ đạc của hắn đều bị tịch thu.

Phương Chiêu Khiết thấy Tiểu Chi hôn mê bất tỉnh nên vội vàng lấy từ trong tay áo ra một viên thuốc màu đen nhét vào miệng cô. Đây là viên thuốc của Thiếu Lâm phương trượng đưa cho Phương Chiêu Khiết có khả năng cứu mạng, giải được bách độc. Nhưng Truy Hồn Đoạt Mệnh Châm là một loại ám khí cực độc nên sợ viên thuốc này không thể giải được hết chất độc, dưới tình thế cấp bách, Phương Cảnh Thu đành phải áp dụng phương pháp cực kỳ nguy hiểm, dùng miệng để hút hết những máu độc nơi vết thương của Tiểu Chi ra. Gã cúi xuống bờ vai của Tiểu Chi, hút lấy từng chút, phun ra nước miếng xanh lè. Sắc mặt Tiểu Chi từ từ hồng hào trở lại, nhưng Phương Cảnh Thu thì đầu óc quay cuồng, cảm thấy buồn nôn, mặt sưng phù lên.

Tiểu Chi mở mắt, lơ mơ thấy cái gì đó giống như đầu quái vật, chẳng biết từ đâu đến? A, thì ra là khuôn mặt của Phương Cảnh Thu, làm sao lại sưng phù đến như vậy? Hồi nãy cô lơ mơ cảm thấy có người cúi xuống vai mình hút máu, thì ra là Phương Cảnh Thu mạo hiểm hút lấy chất độc. Cô nhớ lại mình chẳng tin lời của Phương Cảnh Thu, đuổi hắn ra khỏi võ quán, đến nỗi trúng mai phục tại bến đò Linh Quan mà bị thụ thương. Xem ra Phương Cảnh Thu là người tốt. Còn Tổng Chánh Khanh thì sao? Hắn cũng xuất hiện lúc ta nguy cấp rồi cứu ta. Xem ra hai vị sư huynh này cãi vã nhau đều bắt đầu từ đổ kị. Hiện tại ta bị trọng thương, có hoàn thành di mệnh của phụ thân hay không là trông cậy vào bọn họ. Sau khi tỉnh dậy, Tiểu Chi lại lo lắng cho những ngày sắp đến. Cô cố sức đứng dậy, nói với giọng ngắt quãng:

“Các huynh... không nên cãi nhau... đều là người một nhà. Nghe đây, chiếc hộp muội giấu tại... Tam Tương võ quán.”

“Sư muội!” Phương Cảnh Thu vội vàng ngăn cô lại: “Đừng nói nữa! Muội vẫn còn chưa khỏe!”

“Không, muội nhất định nói cho các huynh... chiếc hộp ngàn vạn lần cũng không thể để rơi vào tay tặc tử, bọn huynh mau đến lấy... nó nằm dưới viên gạch ngay tám tấm ở linh đường của võ quán đó...”

Tiểu Chi lời còn chưa dứt, Tổng Chánh Khanh đã dùng “Ngọc miêu tham huyết” nhảy lên khoang thuyền, vồ một chú mèo vào lưng Phương Chiêu Khiết vốn đang ngồi ở đầu thuyền, nhún người vọt lên bờ. Phương Cảnh Thu vừa mới chạy ra, thấy Phương Chiêu Khiết gục xuống mạn thuyền, miệng trào máu tươi, bèn vội vàng đỡ ông dậy. Phương Chiêu Khiết nghiêm nghị nói: “Đừng lo cho ta! Mau truy đuổi tên tặc tử, không để cho hắn chạy thoát!”

“Phương bá bá, nhờ người đưa sư muội đến Đẩu Lạp Các giùm” Phương Cảnh Thu nghiêng rằng, chân đạp xuống, tiểu thuyền đột nhiên chao đảo, gã bắn người về phía bờ sông.

oOo

Vào lúc này, ánh sáng ban mai mờ nhạt, sương mù lượn lờ. Sương mù tựa khói bay lơ lửng, bao phủ khắp cả phố lớn ngõ nhỏ ở Trường Sa thành. Do quan binh cấm đi lại ban đêm nên hiện tại trên đường chẳng có lấy một bóng người, Trường Sa thành chìm đắm trong tĩnh mịch. Phương Cảnh Thu vội vàng đi trong sương mù. Phía trước chẳng thấy tung tích của Tổng Chánh Khanh đâu cả nên muôn phần lo lắng. Hiện tại, gã khẳng định sư phụ liều mạng để bảo vệ chiếc hộp không phải là do Song Long dạ mình châu,

mà rất có khả năng đó là cơ mật của Thiên Địa Hội, vì để mê hoặc mọi người nên cố ý làm như vậy. Gã tuy chẳng biết trong hộp đựng tin tình báo quan trọng nhưng thấy Thái Bình quân xem trọng như vậy, đặc biệt phái người đến tiếp ứng, nhất định là vật vô cùng quan trọng. Chiếc hộp ngàn vạn lần không được để lọt vào tay của Tổng Chánh Khanh, sự thật tên này chính là gian tế của tên Bảo Khởi Báo. Việc giao hàng ở Quan Đế miếu, thương thảo ở Tương Xuân lâu đều do hắn tiết lộ tin tức, đến nỗi sư phụ trúng phải độc châm, ôm hận nơi cửu tuyền. Tại bên đền Linh Quan, hắn thông đồng với La Hán Trùng tạo ra cái bẫy, dục cầm tiểu Chi để bức lấy chiếc hộp. Hiện hắn đã biết nơi giấu chiếc hộp, phải vội vã giành trước hắn mới được. Nếu mà để cho hắn lấy rồi chạy đi, hoạt động của Thái Bình quân sẽ thất bại, người già người trẻ ở Tam Tương sẽ phải chịu sự đàn áp. Phương Cảnh Thu càng nghĩ càng lo lắng, chạy nhanh như sao sẹt về hướng Tam Tương vô quán.

Đến vô quán thấy đại môn đóng chặt, Phương Cảnh Thu leo qua tường rồi đi vào linh đường. gã sử chiêu “Yến tử lược thủy” nhẹ nhàng nhảy lên bậc thềm, áp sát vào vách, nhìn trộm qua khe cửa, thấy Tổng Chánh Khanh đang quay lưng về đường môn, khom lưng di chuyển cục gạch dưới thảm sang một bên.

Lại thấy nơi lưng của hắn có gì đó nhô lên, chiếc hộp đã rơi vào tay hắn.

“Bình!” Phương Cảnh Thu đập cửa xông vào, kiếm thủ sẵn trong tay. Gã chẳng thèm nói nhiều, ra chiêu “Ngạ hổ phác dương” đánh về Tổng Chánh Khanh để đoạt lấy chiếc hộp. Đột nhiên nghe “rầm” một tiếng, một cái lưới chụp xuống, toàn thân Phương Cảnh Thu bị trói chặt, bảo kiếm rơi xuống đất. Phương Cảnh Thu cả kinh thất sắc, định vùng vẫy thì tấm lưới đột ngột được kéo lên, trói chặt Phương Cảnh Thu giữa không trung.

Tổng Chánh Khanh lấy chân đạp cơ quan của tấm lưới, xoay người cười khoái trá:

“Phương Cảnh Thu, Ngươi đâu ngờ đến chiếc lưới này phải không? Ta vốn biết ngươi sẽ đuổi theo nên đã giăng lưới sẵn chờ ngươi từ lâu rồi.”

Phương Cảnh Thu thảm trách mình sao quá nôn nóng vì chiếc hộp, đến nỗi phải trúng ám toán của tặc nhân, hối hận thì đã muộn. Gã lớn tiếng la: “Người đâu!”

“Ha ha ha! Đừng phí sức vô ích. Những tên tráng đinh trung thành của bọn ngươi sớm đã bỏ trốn, còn lại đều là người của ta. Bọn họ canh tại hậu viện, nếu không có lệnh của ta thì bọn họ chẳng ra mặt đâu.”

Phương Cảnh Thu chửi:

“Phản tặc vô sỉ!”

Tổng Chánh Khanh quay quay chiếc hộp trong tay, đắc ý nói:

“Chửi đi! Chửi nữa đi! Hôm nay ngươi đã chết trước mắt, ta nói thật cho ngươi hay cũng chẳng sao. Bức họa mà sư phụ giấu tại hậu các lâu là do ta lấy, sau khi đến Trường Sa phủ thì sư phụ chẳng tín nhiệm ta nữa, nhưng Bảo đề đốc lại phong cho ta là “Du Kích“, ta sớm đã trở thành thủ hạ của Bảo đề đốc đại nhân. Bảo đại nhân hoài nghi Tiểu Trường Đình và ngươi là thành viên của Thiên Địa Hội nên bảo ta điều tra nghe ngóng, tìm bằng cứ thật xác thực. Hiện tại hộp đã nằm trong tay ta, ta sẽ mở ra để xem coi trong đó có chứa cái quái gì. Nếu như đây đúng là tin tình báo của bọn tóc dài, ta sẽ mang cả nó và ngươi cho Bảo đại nhân để thỉnh công linh thưởng, còn nếu như đó là hàng của Khánh thân vương thì ta sẽ đưa ngươi về Tây Thiên để giao hàng cho vương gia. Sau đó đợi khi sư muội trở về, chẳng biết rõ ắt gặp như thế nào, ta sẽ nói ngươi bị bọn quan binh giết chết. Quán chủ Tam Tương vô quán chắc chắn sẽ thuộc về ta. Ha ha ha...” Tổng Chánh Khanh cười nghiêng cười ngửa, hắn đặt chiếc hộp vào tay, vận khởi công lực định mở hộp ra.

“Vào!” Một đạo kim quang từ cửa sổ bắn tới, Tổng Chánh Khanh cảm thấy phía sau có tiếng gió, vừa mới né tránh thì “Khúc trì huyết” nơi tay trái đã bị trúng ám khí, tay đau buốt dữ dội, chiếc hộp rơi xuống đất. Hắn vội vàng dùng tay chụp lại thì một đạo nhân ảnh từ ngoài cửa sổ phóng xuống. Người còn chưa chạm đất thì đã dùng hai ngón tay điểm vào “Đại chuy huyết” nơi gáy của Tổng Chánh Khanh thật mạnh. Tổng Chánh Khanh la lên một tiếng, ngã ngửa ra đất ngay lập tức. “Đại chuy huyết” sau gáy là nơi giao nhau của ba đốc mạch: mình, chân và tay. Người đến xuất hiện thật đột ngột, vận hết toàn thân công lực điểm vào huyết của Tổng Chánh Khanh thì làm sao hắn không té ngã cho được?

Phương Cảnh Thu thấy người vừa đến là Thiếu đà chủ Thiên Địa Hội Chu Thiên Minh thì bất giác cả mừng: “Chu đại ca!”

Chu Thiên Minh nhặt lấy chiếc hộp lên, sau đó dùng mũi chân hất bảo kiếm của Phương Cảnh Thu lên, tả thủ vung lên, dây trói lập tức bị chặt đứt, lưới bị xé tan nát. Phương Cảnh Thu nhảy người ra khỏi lưới, quay sang Chu Thiên Minh, chấp tay nói: “Thật vô cùng xấu hổ! Nếu đại ca không tương cứu kịp thì mạng của đệ coi như đã xong!”

Chu Thiên Minh nói:

“Ta tại Đẩu Lạp Các đợi hoài không thấy đệ quay trở lại, nghĩ chắc đã có chuyện rồi nên bèn vội vàng chạy đến vô quán, chẳng ngờ đệ trúng ám toán của bọn tặc tử.”

Phương Cảnh Thu liếc mắt nhìn Tổng Chánh Khanh đang nằm co rút trên mặt đất, nhớ tới sự phụ bị thảm tử, sự muội trúng độc châm, bản thân suýt chút bị độc thủ, tất cả đều do tên tặc tử này gây ra. Trong cơn giận dữ, gã giơ bảo kiếm lên, Chu Thiên Minh vội vàng ngăn lại: “Chậm đã! Tên tặc tử này chắc biết rõ nội tình của Bảo Khởi Báo, lưu hẩn lại rồi giao cho Thiên binh thẩm vấn cặn kẽ!”

Phương Cảnh Thu tìm lấy một cái bao bố, mở thắt lưng của Tổng Chánh Khanh ra rồi trói hẩn thật chặt bỏ vào bao bố, chừa lấy một lỗ trên bao bố cho hẩn thở. Hai người khiêng bao ra ngoài.

Lúc này từ hậu viện truyền lại tiếng bước chân của bọn tráng đinh. Phương Cảnh Thu khẽ nói với Chu Thiên Minh:

“Đừng làm kinh động bọn họ.” Chu Thiên Minh nhún người vọt qua tường. Phương Cảnh Thu vận khởi công lực, đưa chiếc bao bố nặng có hơn trăm cân qua đầu tường, Chu Thiên Minh nhẹ nhàng tiếp lấy. Lúc này đây, trời đã dần dần sáng, hai người khiêng chiếc bao đi dọc theo những con đường, hướng Đẩu Lạp Các mà bước.

(1) tóc dài (từ khinh miệt của giai cấp thống trị nhà Thanh gọi quân đội Thái Bình Thiên Quốc).

(2) lông công; lông chim công; lông khổng tước (lông khổng tước gắn trên mũ của quan lại thời Thanh, để phân biệt cấp bậc.)

28. Bảo Khởi Báo Điều Binh Khiển Tướng

Thiên tâm các tráng sĩ trú thành

Mặt trời ngã về tây, ráng chiều đỏ rực. Tà dương vẫn còn lưu lại trên đỉnh Nhạc Lộ sơn, sương chiều bao phủ mọi góc ngách trong Trường Sa thành. Phía trước Đê đốc phủ là một con thạch sư đang há to miệng, như muốn nuốt chửng tất cả khách bộ hành. Đêm nay, trước phủ môn được giới bị thật nghiêm ngặt. Ngoài trừ bọn binh sĩ gác cổng, bọn thân binh của Bảo đề đốc cũng được phái đến đứng gác khắp nơi, về mặt tên nào cũng lộ vẻ bồn khoăn. Bọn tổng binh và du kích vội vàng vào phủ báo tin rồi cũng vội vàng chạy đi với diện sắc sợ hãi. Đại binh của Thái Bình quân áp sát, xem tình hình ngày càng nghiêm trọng hơn. Tình thế càng khẩn trương, Bảo Khởi Báo càng chăm thuốc liên tục. Lúc này, hẩn vừa mới xong tẩu thuốc, mắt lim dim lộ vẻ khoan khoái. Tên hầu cận vừa dâng lên cống phẩm “Kì thương” của Động Đình Quân Sơn, hẩn ực vào một hơi. Thiên tổng Duẫn Sanh rón rén bước đến gần, khẽ sát tai hẩn báo cáo tin tức. Bảo Khởi Báo sắc mặt lập tức biến đổi, chung trà bằng sứ trong tay rớt xuống, nước trà bắn tung tóe khắp cả mặt đất: “Không thấy Tổng Chánh Khanh thật sao?” Hẩn hung dữ hỏi Duẫn Sanh.

“Tị chức đến Tam Tương vô quán thăm dò, bọn quán đình nói tối qua hẩn vội vàng trở về vô quán, bảo tráng đinh ra ngoài hết, đóng cửa nội đường, chỉ còn một mình ở bên trong. Sau đó bọn chúng đi vào để báo cáo thì không còn thấy hẩn đâu cả. Hôm nay hẩn chẳng về vô quán, rồi cũng không đến đây để báo cáo tin tức. Theo thiên ý của tị chức, tên này có khả năng phản bội lại chúng ta... một...”

“Nói bậy! Tổng Chánh Khanh vốn có dã tâm thay thế Tiểu Trường Đình lên làm quán chủ của Tam Tương võ quán. Lần này hắn đã ba lần bắn tin cho ta hay nên mới khiến Tiểu Trường Đình trúng độc châm mà mất mạng. Tiểu Chi trúng mai phục thụ thương, hẳn chẳng gặp một người nào trong Thiên Địa Hội cả.”

“Vậy theo ý của đại nhân thì...” Duẫn Sanh cười nhỉnh hời.

Bảo Khởi Báo sắc mặt trầm xuống:

“Chỉ sợ Tổng Chánh Khanh đã rơi vào tay bọn người Thiên Địa Hội.”

Lúc này, thị vệ La Hán Trùng vừa rít xong tẩu thuốc, khói thuốc bay lên cao, thở phì phì nói:

“Tên cừu non Tổng Chánh Khanh bị bọn chúng giết chết cũng đáng đời! Tối qua tại bến đò Linh Quan, nếu không phải hắn đột nhiên xuất thủ, thì nàng Tiểu Chi đã rơi vào tay ta rồi.”

Bảo Khởi Báo đưa tay vò đầu, khinh thường nói: “La đại nhân, người có bắt được Tiểu Chi cũng vô dụng thôi, người có chắc cô ta mang chiếc hộp đến bến đò Linh Quan không? Chỉ sợ bọn Phương Cảnh Thu đã mang ra khỏi thành từ sớm.”

“Không phải đâu!” Duẫn Sanh dè dặt nói: “Theo tin tức từ gián điệp nằm vùng ở Thanh Ứng Bang của chúng ta đưa tin, Phương Cảnh Thu cho Tổng Phúc hay, bảo tối nay gã dẫn người đến cửa nam Văn miếu nhận hàng. Phương Cảnh Thu cùng Tổng Phúc đã giao dịch với nhau, Tổng Phúc sẽ mang hàng đến Khai Phong.”

“Ngu!” Bảo Khởi Báo cắt ngang lời Duẫn Sanh:

“Đó chẳng qua là thủ thuật che mắt của Phương Cảnh Thu mà thôi, hắn cố tình đưa chiếc hộp cho Tổng Phúc là để chuyển tâm chuyên ý đối phó với bọn ta.”

“Phải, phải, đại nhân cao kiến, đại nhân cao kiến!” Duẫn Sanh vội vàng mời thuốc cho Bảo Khởi Báo, cười nhỉnh:

“Đại nhân nhìn rõ mọi việc, thần cơ diệu toán, tị chúc tị thẹn chẳng bằng.”

Bảo Khởi Báo đắc ý vuốt râu, trầm ngâm một lát rồi nói:

“Phương Cảnh Thu tính để cho nội gián tại Thanh Ứng Bang của chúng ta biết hắn ước hẹn với Tổng Phúc nhận hàng tại phía nam Văn miếu, thực ra chỉ là kế giương đông kích tây mà thôi. Hắn tính rằng bọn ta sẽ kéo đến nơi đó và sẽ giao đấu cùng bọn Thanh Ứng Bang. Xem ra tối nay bọn chúng sẽ mang hộp rời khỏi thành. Hiện tại cổng thành phía nam vẫn chưa đóng, bọn chúng nhất định sẽ chạy đến bức tường sau Thiên Tâm các. Lại phiên La đại nhân tối nay phải vất vả một chuyến.”

La Hán Trùng nhảy xuống giường, ôm quyền nói: “Bảo đại nhân sao lại nói vậy? Quân lệnh như sơn, tị chúc nào dám không tuân lời. Tối nay chỉ cần Tiểu Chi xuất hiện tại đó, tị chúc quyết chẳng để xổng cô ta, thỉnh đại nhân chờ tin vui. Cáo từ!” Nói xong, hắn chấp tay cáo từ, quay người bước nhanh.

Nhìn theo sau lưng La Hán Trùng, Bảo Khởi Báo cười âm hiểm:

“Hừ! Người tưởng cướp được đầu công à!” Hắn quay lại nói với Duẫn Sanh:

“Lập tức truyền cho Vương, Trương hai người mang theo thân binh trong phủ ngầm theo La thị vệ, mang nhiều cung tên, chờ lệnh ta mà hành sự.”

“Vâng!” Duẫn Sanh định xoay người vọt đi.

“Chậm đã!” Bảo Khởi Báo thuận tay cầm lấy lệnh tiễn hình tam giác giao cho Duẫn Sanh: “Chọn một đội nhân mã đến phía nam Văn miếu mai phục.”

“Phía nam Văn miếu?”

Bảo Khởi Báo hiểng mắt, trên khuôn mặt xương xẩu lộ ra nụ cười gian xảo: “Bắt bọn Thanh Ứng Bang Tổng Phúc về quy án, không được thất bại!”

“Vâng, tị chúc đã rõ!”

O0o

“Meo!” Trong bóng đêm vang lên tiếng mèo kêu. Ngay lập tức một đoàn người từ cửa huyết của Yên gia đi tới, bọn họ hết người này đến người kia, cong lưng cúi xuống, nhẹ nhàng bước đến bức tường phía sau Thiên Tâm Các.

Phượng Cảnh Thu và Chu Thiên Minh ở trong nhóm người đó. Bọn họ vô cùng lo lắng vì bức tường này một khi xây xong sẽ bao bọc hết Trường Sa thành, khiến cho việc chiếm lấy nó của Thái Bình quân vô cùng bất lợi. Mặt khác, Tiểu Trường Đình đã xả thân bảo vệ lấy chiếc hộp, tin tức trong đó có liên quan đến sự thành bại của Thái Bình quân, nhất định phải mang ra khỏi thành cho bằng được. Tối nay, chỉ cần xuất thành thuận lợi, đến được Diệu Cao phong thì sẽ có Tiểu Lục Tử của Thiên Địa Hội tiếp ứng.

Tổng Chánh Khanh hai tay trói chặt, bị kèm cặp giữa đoàn người. Mũi dao của Tiểu Chi kề sát lưng hắn. Ban ngày, hắn bị Phượng Cảnh Thu mang đến Đẩu Lạp Các, Tiểu Chi sau khi hỏi rõ nguyên nhân hắn phản bội thì vô cùng giận dữ, lập tức muốn giết chết hắn ngay, chỉ vì cần lưu hắn lại làm nhân chứng nên mới thôi.

Mọi người đi đến hậu tường Thiên Tâm Các được một đoạn. Chu Thiên Minh bảo mọi người núp vào nơi tối, sau đó cùng Phượng cảnh Thu nhảy đến góc tường, chỉ thấy phía xa xa có một ngọn lửa đảo qua đảo lại, lúc sáng lúc tối, hiển nhiên đó là bọn Thanh binh đi tuần tra, chỉ cần nhìn qua cũng đủ biết tối nay Trường Sa thành canh gác cẩn mật như thế nào rồi.

“Meo” trên bờ tường vang lên tiếng mèo kêu. Chu Thiên Minh tay cầm chuỗi kiếm ứng tiếng đáp lời, kẻ đó một đạo nhân ảnh từ trên tường phóng xuống. Người mới đến bước nhanh lên phía trước, chào Chu Thiên Minh rồi nói:

“Tiểu Lục Tử tham kiến thiếu đà chủ.”

Phượng Cảnh Thu vội vã chen ra phía trước hỏi:

“Tình hình trên ụ thành như thế nào rồi?”

“Phượng nhị gia yên lòng, tất cả đều được sắp xếp thỏa đáng, những người nghi ngờ đều đã thu thập xong, phía trên ụ thành toàn là huynh đệ một nhà, thỉnh người quá quan!”

Chu Thiên Minh quay về phía sau khoát tay, Tiểu Chi dẫn Tổng Chánh Khanh đi đến ụ tường, để đề phòng hắn hô hoán, cô đã dùng vải nhét chặt miệng hắn lại.

Tiểu Lục Tử cùng hai vị huynh đệ sớm đã chuẩn bị sẵn Ngũ Trảo Kim Câu treo tại tường thành, đầu dây thông xuống dưới. Chu Thiên Minh quan sát chẳng thấy bóng dáng của một tên lính canh nào bèn hạ lệnh: “Hạ!” Chàng lập tức nắm lấy dây thừng, nhanh chóng leo xuống bờ hào quanh thành. Kế đó, Lý Long, biệt hiệu là “Khất Cái” thả dây xuống. Đến lượt Tổng Chánh Khanh, hắn ngo ngoay thối lui, định mở miệng kêu, Tiểu Chi quát khê: “Cấm la! Làm động là ta sẽ giết người!” Cô kẻ dao sát yết hầu của Tổng Chánh Khanh khiến sắc mặt hắn trắng bệch, chẳng dám hó hé chi nữa. Tiểu Chi giắt dao vào hông, cầm lấy sợi dây do Phượng Cảnh Thu đưa, chuẩn bị mang Tổng Chánh Khanh lên bờ thành.

Đột nhiên, trên ụ thành phía tây có tiếng quát:

“Ai?” Kế đó, tiếng bước chân vang lên ầm ỉ: “Mẹ nó, bộ mù à! La đại nhân đích thân tuần tra đó.”

Mọi người đều cả kinh. Tiểu Lục Tử vội vàng hạ dây thừng xuống:

“Đừng sợ! Trước tiên hãy đến Tiểu doanh trại tránh một chút, tôi đi ứng phó.” Lời còn chưa dứt, Tổng Chánh Khanh nào bỏ qua cơ hội quý báu này, hắn nhào người một cái, hất mạnh vai, ra chiêu “Hoà thượng chàng chung” đánh vào ngực Tiểu Chi. Tiểu Chi nghe La Hán Trùng đang đi kiểm tra trạm gác thì vô cùng lo sợ, chẳng thể ngờ Tổng Chánh Khanh vùng vai húc vào ngực, mất nổ đom đóm, người lão đảo té về phía sau. Phượng Cảnh Thu thấy Tổng Chánh Khanh làm loạn liền vội vàng rút kiếm, chẳng ngờ Tiểu Chi bị Tổng Chánh Khanh hất té xuống ngay mũi kiếm nên phải thu kiếm ngay lập tức, đưa tay giữ lấy Tiểu Chi. Tổng Chánh Khanh lăn người xuống dốc, vận nội công bẻ đứt dây thừng, rồi rút vải ra khỏi miệng, kêu lớn:

“La đại nhân mau bắt tặc tử! Tiểu Chi ở đây nè...”

Ngay lập tức, tiếng đồng la vang lên tứ phía, tiếng la hét không ngừng vang lên. Bọn Thanh binh giờ cao đèn lồng, đuốc, vội vàng chạy đến ụ thành. Tiểu Lục từ thấy vậy bèn giậm chân: “Phi! Cầu tặc tử, ta sẽ liều mạng với ngươi! Các huynh đệ đi theo ta. Phương nhị gia, các người đi mau!”

Tiểu Chi tỉnh lại, cầm kiếm lên định truy sát Tổng Chánh Khanh đang lặn dưới đất. Phương Cảnh Thu nắm lấy tay cô, nói:

“Hộ tống chiếc hộp quan trọng hơn, đi mau!” Tiểu Chi khê sờ vào chiếc hộp bên hông, gật đầu, chụp lấy dây thừng leo xuống thành. Lúc này, Tiểu Lục Từ phía bên kia gào khản cả cổ:

“Phương nhị gia mau chạy đi! Nhanh! Các huynh đệ, giết, giết!”

Phương Cảnh Thu quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Lục Từ người đầy máu, bị chừng mười tên binh sĩ bức thoái đến ụ thành. Phương Cảnh Thu vung tay, hai mũi kim tiêu bay ra, đánh gục hai tên Thanh binh. Tiểu Lục Từ thấy Phương Cảnh Thu đứng ngoài trợ chiến, trừng mắt quát:

“Còn không mau ngã xuống!” Đại đao trong tay dững cằm đánh về bọn Thanh binh:

“Đến đây đi tiểu tử! Các người muốn lấy mệnh của Lục gia ư? Không dễ dàng đâu! Cút con bà mày đi! Phương nhị gia mau chạy đi!”

Phương Cảnh Thu thấy hai phía tả hữu Thanh binh tuôn ra ào ạt, gã nuốt lệ, đưa mắt nhìn Tiểu Lục Từ lần cuối đang khổ chiến giữa vòng vây Thanh binh, nghẹn ngào kêu lên:

“Hảo huynh đệ...” Lòng gã vô cùng đau đớn, tay nắm lấy dây vọt ra ngoài.

Phương Cảnh Thu vừa mới nhảy xuống được một nửa thì đã nghe âm thanh đau đớn của Tiểu Lục Từ từ trên đầu thành vọng xuống.

Gã biết Tiểu Lục Từ quả bất địch chúng, chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa. Đột nhiên, dây thừng đã bị bọn Thanh binh chặt đứt. Phương Cảnh Thu nhất thời chưa phát giác, lập tức bị rớt xuống đất nghe “ầm” một tiếng, toàn thân đau nhức, gã gắng gượng đứng dậy. Lúc này Tiểu Chi và Chu Thiên Minh chạy đến đỡ lấy Phương Cảnh Thu. Tiểu Chi vội vàng hỏi:

“Đại sư huynh, huynh có bị thương không?”

Phương Cảnh Thu lắc đầu đáp:

“Không có gì!”

Gã đẩy sư muội ra, vừa mới đi được một bước thì đã run rẩy ngã sòng xoài xuống đất. Chu Thiên Minh thấy sắc mặt Phương Cảnh Thu trắng bệch và hai bên thái dương lấm tấm mồ hôi thì biết rằng thương thế gã không nhẹ, lòng vô cùng lo lắng.

Lúc này, trên con đường lớn của thành ngoại lại xuất hiện hai hàng lửa đang tiến về bọn họ, nghe văng vẳng có tiếng vó ngựa vọng lại.

Phương Cảnh Thu quay sang nói với bọn Chu Thiên Minh:

“Đừng lo cho đệ, các huynh cứ đi trước, nhất định phải mang chiếc hộp đến nơi!”

“Khất cái” cầm trong tay thanh “Đả cầu bổng” nói:

“Thiếu đà chủ, ta cùng huynh đệ Lý Long chia ra hai phía để dụ bọn Thanh binh. Người hãy cùng Tiểu cô nương hộ tống Phương nhị gia chạy mau!”

Chu Thiên Minh hiểu rõ tình thế hiện giờ, nếu như không quyết dứt khoát thì bao công lao kể như bỏ sông bỏ biển. Chàng gật gật đầu với “Khất cái”, dặn dò:

“Các người nên cẩn thận!” Kế đó quay sang Tiểu Chi hội ý, bất kể Phương Cảnh Thu có đồng ý hay không cũng dẫn gã đi.

29. Bích Kiếm Kim Phiêu Bạt Nghịch Thụ Thủ

Kim qua thiết mã quần anh phác thành

Chu Thiên Minh, Tiểu Chi hợp sức đưa Phương Cảnh Thu đang bị thương vào một rừng cây nhỏ. Tiếng gào thét chiến đấu dần dần tắt hẳn đi, ba người không kìm được đều dừng lại. Đột nhiên trong rừng vang lên một trận cười nghiêng ngả, năm tên đại hán chặn lấy đường đi.

“La Hán Trùng!” Tiểu Chi không nén được phải buột miệng kêu lên.

La Hán Trùng với khuôn mặt có vết đao chém, trông thập phần dễ sợ, đang từ từ bước ra. Hắn lạnh lùng nhìn ba người:

“Không sai, là ta. Thật chẳng ngờ lại hội ngộ với Tiểu cô nương tại nơi này. Đừng có cảm thấy kỳ quái, La Hán Trùng tại tường thành chỉ là thể thân mà thôi, ta đã chờ chực vị tại nơi này lâu lắm rồi! Tối nay, ta đặc biệt mời một vị khách đến đây. Vu quần gia, mời ngài ra xem coi vị thiếu niên công tử này có phải là thiếu quân gia của quý phủ hay không?”

“Ha ha” Bước đến bên cạnh La Hán Trùng là một lão già có cái đầu nhọn hoắt, tay vuốt râu dê, bước lên trước một bước, tỉ mỉ quan sát Chu Thiên Minh, cất giọng the thé:

“Gã tiểu tử này dám mạo xưng là thiếu quân gia của Khánh vương phủ, đảm lược cũng không nhỏ đâu! Tiểu Trường Đình không chịu bảo tiêu đến đây cho vương gia, lại còn lấy danh của vương gia để bán tin cho bọn trường mao, rõ là tội ác tày trời!”

La Hán Trùng tiếp lời:

“Thiên Địa Hội coi vậy mà thần thông quảng đại, lại có thể mua chuộc được tham tướng bên cạnh Lạc tuần phủ, lấy trộm được cách bố trí các đạo binh mã tại Trường Sa thành, quả thật vượt ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Cũng may hoàng thiên hữu nhân, bọn chúng cũng rơi vào tay ta. Tiểu Chi, mau mang hộp giao cho ta. La mỗ sẽ niệm tình người còn nhỏ dại mà tha cho người tội chết.”

Vu quần gia đắc ý cười nói: “La thị vệ tối nay bắt được yếu phạm, lập được kỳ công, ngay cả Bảo đề đốc cũng bị qua mặt. Ha ha ha...”

Chu Thiên Minh lúc này cực kỳ trấn tĩnh, lạnh lùng nhìn bọn người trước mặt. Chẳng biết rất rõ nếu không muốn tiết lộ bí mật của Thái Bình quân thì chỉ còn cách giết không chừa một tên nào cả. Lực lượng hai bên trước mắt rõ ràng là chênh lệch xa nên chẳng biết có thể thành công hay không. Phương Cảnh Thu sắc mặt tái xanh, chẳng nói một lời. Gã minh bạch dự định của Chu Thiên Minh. Gã đã bị trật khớp khi nhảy xuống thành, được Chu Thiên Minh nắn lại nên đã đỡ nhiều. Lúc này, gã cố nhịn đau, ngằm lấy tiêu ra, đến gần Tiểu Chi, giả như bị thương rồi gục lên vai của Tiểu Chi, miệng kề sát tai cô khẽ nói:

“Chạy mau đi! Mang chiếc hộp này đến Diệu Cao phong, tất sẽ có người tiếp ứng.”

La Hán Trùng phát giác ra bèn cười khà khà: “Định trốn à? Hừ!” Hắn quát lên một tiếng, hai chân nhún xuống, bay vọt về phía Tiểu Chi. Vu quần gia hai tay áo run lên, lộ ra một đôi kiếm, từ phía sau ba người quát lớn: “Hừ, xem chiêu của ta đây!”

Khuỷu tay Phương Cảnh Thu thúc vào Tiểu Chi, tay bắn ra hai mũi kim tiêu nghe vù vù. Tiếng huýt sáo ngắn gọn, Vu quần gia không kịp trở tay, hai tên bên tả và hữu đã trúng tiêu ngã xuống. Phương Cảnh Thu thấy kim tiêu đắc thủ vội cầm kiếm nghênh chiến với La Hán Trùng. Bên này, Chu Thiên Minh và Vu quần gia bắt đầu động thủ.

Tiểu Chi sờ vào chiếc hộp bên hông, liều mạng chạy ra khỏi rừng cây. La Hán Trùng thấy cô chạy muốn đuổi theo nhưng bị Phương Cảnh Thu giữ lại.

La Hán Trùng vừa vội vừa tức, xông người về phía trước, đảo chuyển kiếm phong, đâm vào tay phải của Phương Cảnh Thu theo thế thốc ngược lên. Đây là hiểm chiêu trong “Tàn sát kiếm pháp”, hẳn cứ tưởng Phương Cảnh Thu sẽ không hóa giải nổi sát chiêu này, nhưng Phương Cảnh Thu vì muốn sư muội đột phá vòng vây nên chẳng quan tâm đến tính mạng của mình nữa, không thèm né tránh, ngược lại đao còn trầm xuống, liều mạng ra chiêu “Huyền diệu hoa sa” đánh xuống một đao.

Để hóa giải “Tàn sát kiếm pháp” thì cần có đảm lượng và khí phách, Phương Cảnh Thu chẳng kể gì đến tính mệnh ra chiêu đao đó, ngờ đâu lại chính là khắc tinh của chiêu này. La Hán Trùng hết hồn, đang định né tránh, một luồng kim quang đánh xuống, đến lúc hắn thấy Phương Cảnh Thu dùng Bát Quái Kim Đao thì hối hận đã quá muộn, nghe “Keng” một tiếng, máu và lửa bắn ra tứ phía, nửa cánh tay của La Hán Trùng cùng rút xuống với thanh kiếm bị gãy đôi. La Hán Trùng la toáng lên rồi vọt người chạy mất.

Chu Thiên Minh thấy Phương Cảnh Thu đắc thủ thì lập tức phấn chấn hẳn lên, hàn quang lóe sáng, kiếm phong nhắm vào ngực tên tặc tử của Khánh vương phủ. Vu quân gia thấy vậy thì nào còn dám ham chiến, vội rút kiếm về, ba chân bốn cẳng chạy đi. La Hán Trùng vừa mới chạy đến đầu làng, một trận cung tên từ phía ngoài rừng bắn tới, La Hán Trùng kêu lên thảm thiết, người chạy tới có hơn mười bước rồi ngã xuống đất mà chết. Vu quân gia bị bắn trúng hóc mắt, gục xuống đất, kêu lên thảm thiết.

Chu Thiên Minh tay vung lên, bắt được có hơn mười mũi tên, hét lớn một tiếng, phất tay ném trả, phía ngoài rừng vang lên tiếng thét gào đau đớn. Chu Thiên Minh nhảy ra xa mấy trượng, vọt ra ngoài rừng, một trận cung tên và phi đạn vang lên không dứt. Chu Thiên Minh mang theo hai mũi tên, đoạt lấy ngựa của một tên cung thủ, cướp đường chạy vọt đi. Tiếng vó ngựa ngày càng xa dần.

Phương Cảnh Thu lấy hai cái xác của tặc tử Khánh vương phủ để hứng lấy tên, đang định rời khỏi rừng thì chợt nghe có tiếng vó ngựa tiến về phía rừng.

Có người tiến vào rừng.

“Bảo đại nhân, La Hán Trùng và người của Khánh vương phủ đều chết hết.”

“Ha ha! Gã tiểu tử này định chiếm đầu công của Bảo mẫu. Hừ! Về báo lại với Khánh vương gia, nói rằng La Hán Trùng định cướp tiêu của Khánh vương phủ nên đã bị ta xử tử.”

“Vâng, đại nhân. Còn chiếc hộp...?”

“Ha ha... Tổng Chánh Khanh đã đến Diệu Cao phong để cướp lấy chiếc hộp, chẳng bao lâu sẽ có hồi âm. Nếu như trong hộp có châu báu của Khánh vương phủ thì công lao cũng chẳng nhỏ, còn nếu trong hộp là tin tình báo của bọn trường mao, ta...” Hắn khoát tay ra bộ với tên lính đó. “Đại nhân thần cơ diệu toán, thiên hạ chẳng có ai bằng.”

“Cốp cốp cốp” Lại thêm bảy con ngựa tiến vào rừng.

“Bẩm đại nhân, bọn Tổng Phúc đã bị bắt giữ tại nam Văn miếu.”

“Tốt, tức tốc báo với triều đình, nói rằng Thanh Ứng Bang cấu kết với bọn trường mao nổi loạn, bị bốn phủ tróc nã quy án, chặt đầu trị tội trước công chúng! Mau quay ngựa hồi phủ, khi nào Tổng Chánh Khanh trở về, bảo hắn lập tức đến gặp ta ngay.”

Bảo Khởi Báo vừa mới rời khỏi, Phương Cảnh Thu vội bỏ thi thể xuống, nhanh chóng rời khỏi rừng, chạy nhanh về Diệu Cao phong.

Oo

Tiểu Chi vọt ra khỏi rừng, chạy một hơi đến Yến Tử linh, cuối cùng vừa chạy đến Diệu Cao phong thì quy người té xuống.

Vết thương do kim châm gây ra trên người Tiểu Chi vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, lúc này do khí lực suy kiệt nên ngã luôn xuống đất. Đột nhiên, cô nghe tiếng bước chân đi đến về phía mình. Có phải là người đến tiếp ứng hay không? Cô từ từ ngẩng đầu lên.

“A!” Tiểu Chi vừa thấy người mới đến, không kìm được phải la lên, toàn thân lạnh toát như đang nằm trên băng đá. Người đến chính là phản tặc Tổng Chánh Khanh, tay cầm bảo kiếm đang từng bước bước đến.

Thật đúng với câu “Oan gia ngõ hẹp.” Tiểu Chi vô cùng phẫn nộ, toàn thân mệt mỏi đau nhức. Cô đột nhiên đứng dậy, hoành kiếm ngang ngực, mắt sáng như điện, giận dữ nhìn Tổng Chánh Khanh.

Tổng Chánh Khanh dừng bước, kiếm trong tay buông xuống, nhẹ giọng nói:

“Sư muội, ta...”

“Im miệng đi phản tặc!”

Tổng Chánh Khanh cười thắm:

“Nói thật, Phương Cảnh Thu và La Hán Trùng đã chết hết rồi. Ha ha, Bảo đề đốc thần cơ diệu toán thật! Sư muội, hiện tại phụ thân đã chết, sư huynh cũng mất mạng, vô quán tiêu tan, chuyện chung thân của người sẽ như thế nào? Chi bằng hãy cùng ta cao chạy xa bay!”

“Phì!” Không đợi Tổng Chánh Khanh nói xong, trường kiếm Tiểu Chi đã nhanh như chớp đâm vào ngực Tổng Chánh Khanh. Đây là chiêu thức lưỡng bại câu thương. Tổng Chánh Khanh thấy không xong, lập tức sử chiêu “Mãnh hổ phục thung” hụp người xuống để né tránh. Nhưng chiêu thế của Tiểu Chi vô cùng hung mãnh, chỉ nghe “soẹt” một tiếng, vai trái của hắn đã bị mũi kiếm của Tiểu Chi đâm trúng, máu tuôn ướt đỏ, hắn cố nghiêng răng chịu đựng. Bây giờ hắn mới lộ bộ mặt hung ác của mình, quát lên một tiếng, bảo kiếm ra chiêu “Phiên giang đảo hải” đi theo hình cánh cung, đâm về Tiểu Chi. Tiểu Chi hai tay khê nhích lên, bụng hóp vào, một cổ nhiệt khí từ đan điền xuất hiện, đi thẳng lên bách hội. Tinh thần cô phấn chấn hẳn lên, nhảy về phía trước, Bích Tiêu Kiếm trong tay như giao long xuất hải, bạch quang chói mắt, gió ào ào, đâm bên trái, chém bên phải, hàn tinh lấp lánh, đánh thẳng vào tử huyệt của tên phản bội. Tổng Chánh Khanh chẳng ngờ Tiểu Chi lại phát ra chiêu thức mạnh mẽ như vậy nên hết sức cả kinh. Hắn nghĩ rằng trong một thời gian ngắn khó bề thủ thắng nên nảy sinh độc kế. Hắn giả vờ chẳng muốn đánh nữa, sử chiêu “Cuồng phong bãi liễu” lùi về phía sau. Tiểu Chi muốn tên phản tặc phải chết theo mình nên vội vàng nhảy về phía trước...

Chỉ nghe “vèo” một tiếng, Hưởng Kim Tiêu bay vọt đến, Tiểu Chi tránh chẳng kịp, cảm thấy vai đau nhói lên, tức thì hai mắt mờ hẳn đi. Tổng Chánh Khanh vọt người đến, hắn bạt kiếm một cái, Bích Tiêu Kiếm đã bay ra ngoài hơn trượng.

“Người...” Tiểu Chi tức giận nói không ra lời. Nguyên lai Tổng Chánh Khanh từ lâu đã ăn cắp Hưởng Kim Tiêu của phụ thân, tại rừng trúc sau hậu viên hắn đã giả họa cho Phương Cảnh Thu, khiến cô cùng đại sư huynh trở mặt thành thù, rõ là người đội lốt thú. Phụ thân đã phát giác từ sớm, nhiều lần đề tỉnh, nhưng mình lại bị vẻ ngoài ân cần của hắn mê hoặc mất. Tiểu Chi thủy chung vẫn không khám phá được bộ mặt thật của Tổng Chánh Khanh, cuối cùng cho đến hôm nay cô hối hận là không thể giết chết được tên phản bội này vì đã trúng ám khí khiến mắt phải hoa lên, chẳng thể gắng gượng nổi mà té xuống đất.

Tổng Chánh Khanh đang bước về phía cô, thất lưng của cô bị mũi kiếm cắt đứt. Hắn quỳ xuống, lấy đi chiếc hộp.

Lúc này Tiểu Chi đang bị chất độc ngấm vào, sắc mặt đỏ rực, thở nhanh, ngực phập phồng lên xuống. Tổng Chánh Khanh nảy sinh tà tâm, thấy xung quanh chẳng có ai, hắn xé y phục của Tiểu Chi, định thừa cơ thỏa mãn một phen. Mọi việc đều đập vào mắt của Tiểu Chi, nhưng cô chẳng thể động đậy, giống như người đã chết rồi. Cô nhìn vào khoảng không mờ mịt, lòng vô cùng hối hận...

Một mũi Hưởng Kim Tiêu bay xé gió, nhanh như chớp bắn tới sau lưng Tổng Chánh Khanh. Tổng Chánh Khanh chỉ nghe tiếng sáo thì mặt mày đã tái mét. Nhưng lúc này hắn đang đè trên người Tiểu Chi, vô phương tránh né.

Nghe “phụp” một tiếng, Tổng Chánh Khanh đột nhiên đổ xuống người Tiểu Chi, Hưởng Kim Tiêu cắm sau lưng hắn, máu ồ ạt chảy ra. Phương Cảnh Thu khập khiễng chạy đến, đẩy thi thể của Tổng Chánh Khanh qua một bên. Lúc này Tiểu Chi vẫn chưa tỉnh lại. Gã vội vàng lấy áo che ngực cô lại, nâng cô lên, vội vàng lay tỉnh:

“Sư muội, mau tỉnh đi! Sư muội, mau tỉnh đi!”

Lúc này gã mới phát hiện trên vai của Tiểu Chi có vết thương của Hưởng Kim Tiêu, tiêu ghim vào không sâu nên lúc cô té xuống thì đã bị rút ra. Phương Cảnh Thu thấy cô trúng độc tiêu, vội vàng mang giải được trong người, thoa vào vết thương của cô, rồi xé áo của mình băng bó. Lúc này đã là nửa đêm, gió núi lạnh lạnh từ trên thổi xuống, Phương Cảnh Thu cởi áo ngoài của mình đắp lên người Tiểu Chi, ôm lấy cô vào trong ngực để sưởi ấm thân thể lạnh giá của cô. Người của Tiểu Chi từ từ nóng trở lại, khuôn mặt tái bệch giờ đã có chút huyết sắc. Phương Cảnh Thu không dám xoa bóp ngực cho cô, chỉ biết vỗ vào lưng cô nhẹ

nhẹ để giúp cô nôn mửa đi độc dịch trong người. Sau khi nôn xong, Tiểu Chi từ từ mở mắt ra, cô thấy Phương Cảnh Thu đang bông mình, vừa kinh ngạc vừa vui mừng hỏi:

“Sư ca, là huynh sao?”

“Sư muội, là ta.” Phương Cảnh Thu thấy cô tỉnh lại thì hết sức vui mừng, gã chỉ về thi thể của Tổng Chánh Khanh nói:

“Tên phản bội đã bị ta giết.”

“Chiếc hộp đâu rồi?”

“Ở đây này.”

Phương Cảnh Thu mang chiếc hộp bị nhuộm máu đưa cho Tiểu Chi. Tiểu Chi đã trải qua bao nguy hiểm để giữ lấy chiếc hộp này, nhớ tới phụ thân bị thảm tử, Tiểu Lục Tử mất mạng, không cảm được nỗi bi thương, nước mắt tuôn xuống như mưa.

“Đừng khóc, sư muội...” Phương Cảnh Thu vỗ nhẹ vai cô an ủi.

“Để ta xem vết thương của huynh.” Tiểu Chi vịn lấy vai Phương Cảnh Thu, vạch áo gã ra xem, xoa nhẹ vào vết thương của gã hỏi: “Còn đau không?”

“Đỡ nhiều rồi!” Phương Cảnh Thu cả đời chưa từng tiếp xúc với phụ nữ, nay sư muội lại sờ vào da khiến gã cảm thấy vô cùng dễ chịu, nhưng lại cảm thấy mất tự nhiên, liền vội vàng mặc áo vào: “Sư muội, vết thương của ta so với muội nhẹ hơn nhiều, vậy mà muội còn quan tâm đến ta!”

Tiểu Chi đưa mắt nhìn gã với đầy vẻ thâm tình, sau đó mắc cỡ dựa vào ngực gã nói:

“Sư ca, chúng ta sau khi tìm được Thái Bình quân, cùng nhau giết giặc, không bao giờ phân li nữa, được không?”

“Được, được” Phương Cảnh Thu mắc cỡ gật gật đầu, sắc mặt ửng đỏ, lộ vẻ vô cùng hạnh phúc.

Lúc này, trong bóng tối đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Sư huynh muội bọn họ vô cùng lo lắng: hai người đều thụ thương, làm sao chống lại được tặc binh? Không lẽ lại bó tay chờ chết? Trải qua nhiều lần nguy hiểm, máu đổ ra không ít mới được tin tình báo, chẳng lẽ phải để rơi vào tay tặc nhân hay sao? Phương Cảnh Thu quyết đoán, dùng hết sức để mở nắp hộp ra, chuẩn bị hủy đi tin tức. Tiểu Chi sờ vào Bích Tiêu Kiếm, một khi địch nhân đến gần, không còn cách đối phó, hai người sẽ khứa cổ tự vận.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, bọn họ càng lúc càng khẩn trương. Người kia đi thêm khoảng mười bước nữa, cất giọng già nua hỏi:

“Phía trước có phải là Tiểu cô nương không?”

A! Nguyên là Dư bát gia dẫn theo người của Thái Bình quân tìm đến đây. Tiểu Chi và Phương Cảnh Thu lúc này cảm thấy sức lực kiệt quệ, bọn họ dựa sát vào nhau, trên mặt lộ nụ cười thanh thản...

Thái Bình quân tại Sâm Châu tiếp lấy tin tình báo từ Tổng đà chủ Thiên Địa Hội Chu Quốc Ngụ, Thiên Vương Hồng Tú Toàn tổ chức hội nghị quân sự, quyết định tránh né chủ lực của Thanh binh, phái Tây vương Tiểu Triều Quý suất lĩnh đại quân, nghỉ tại Hành Châu, đi qua Du Huyền, bắc thượng Lễ Lăng, đánh chiếm Trường Sa. Bên ngoài Trường Sa, tường thành vẫn chưa được xây xong, khinh kỵ binh của Thái Bình quân vội vàng chạy đến, công chiếm thổ thành, từ sườn núi của Lý Nhân đi vòng xuống phía nam, bao vây mười dặm. Tây vương Tiểu Triều Quý tự thân dẫn đại quân công thành.

Trong tiếng pháo giòn giã, Thái Bình quân như nước thủy triều công về cổng phía nam. Đi đầu đội ngũ công thành là một đôi nam nữ tướng lĩnh cưỡi ngựa như bay. Người nam tay cầm trường thương, hông đeo một túi kim tiêu, tức giận bừng bừng; Người nữ gờ cao Bích Tiêu Kiếm, hàn quang lóe mắt, khí thế oai hùng. Hai con ngựa song song tiến lên, thống lĩnh chiến sĩ Thái Bình quân, tiến về Trường Sa phủ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bich-kiem-kim-tieu>